

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

NYPL RESEARCH LIBRARIES

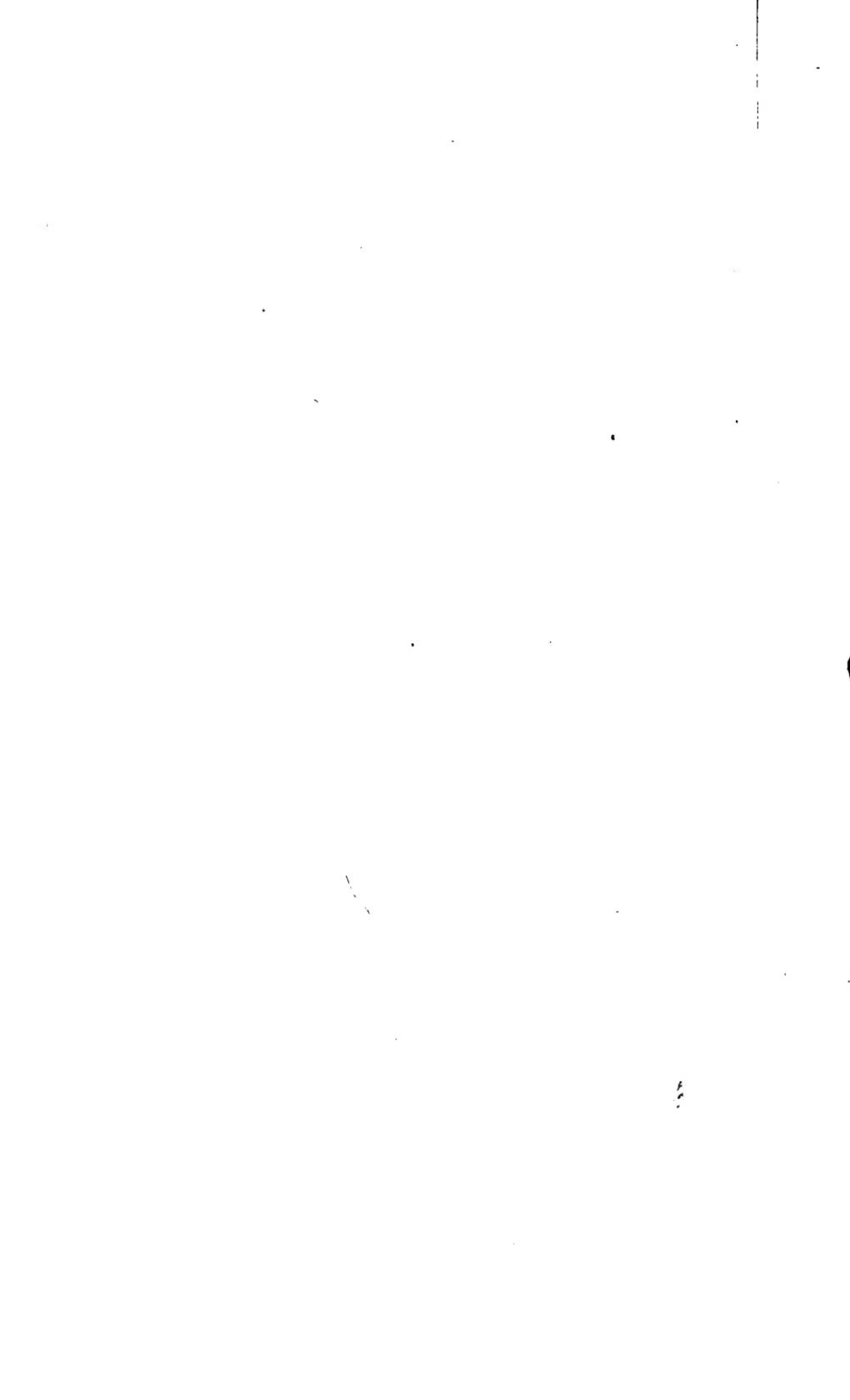

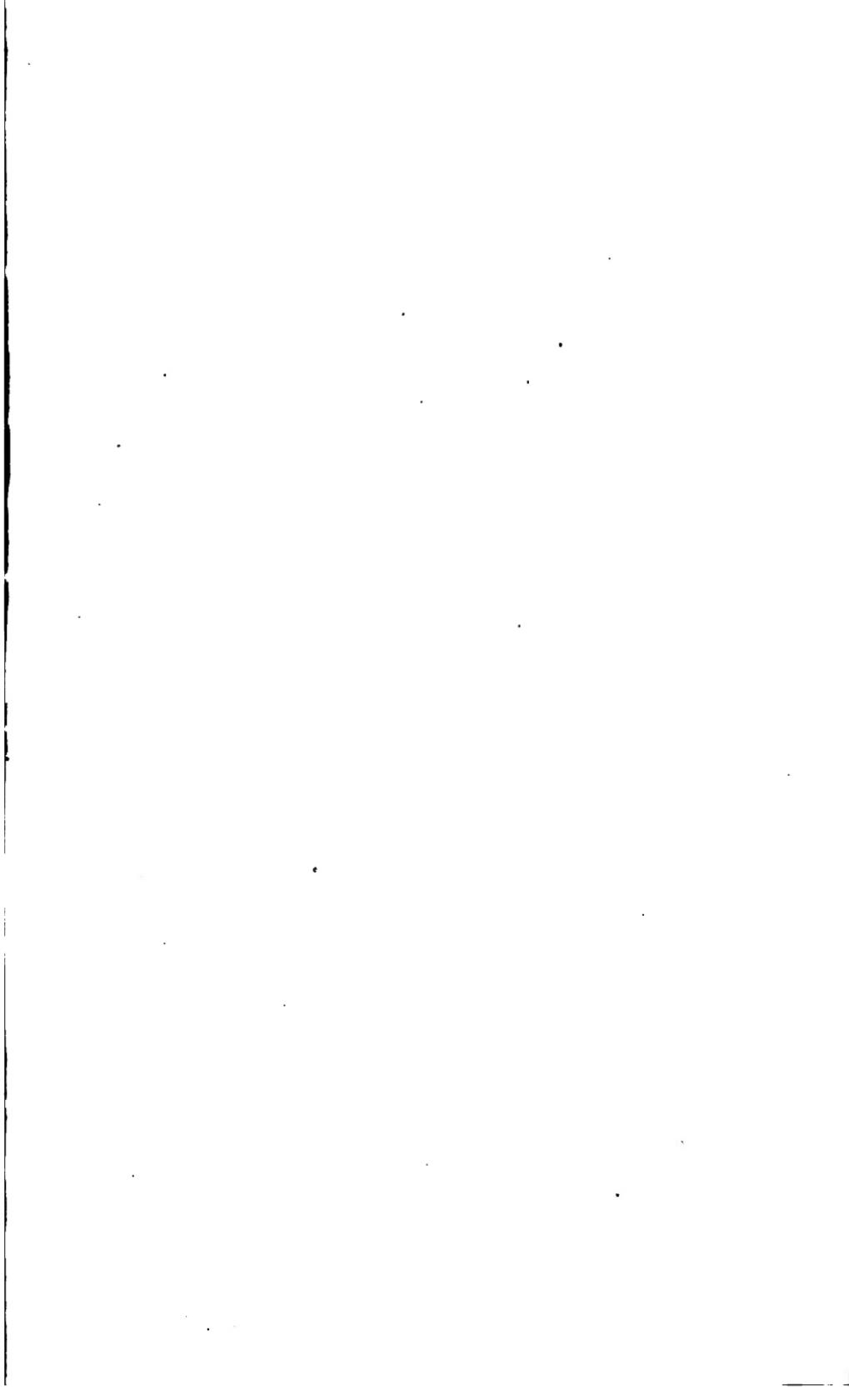
3 3433 08161792 4

1870

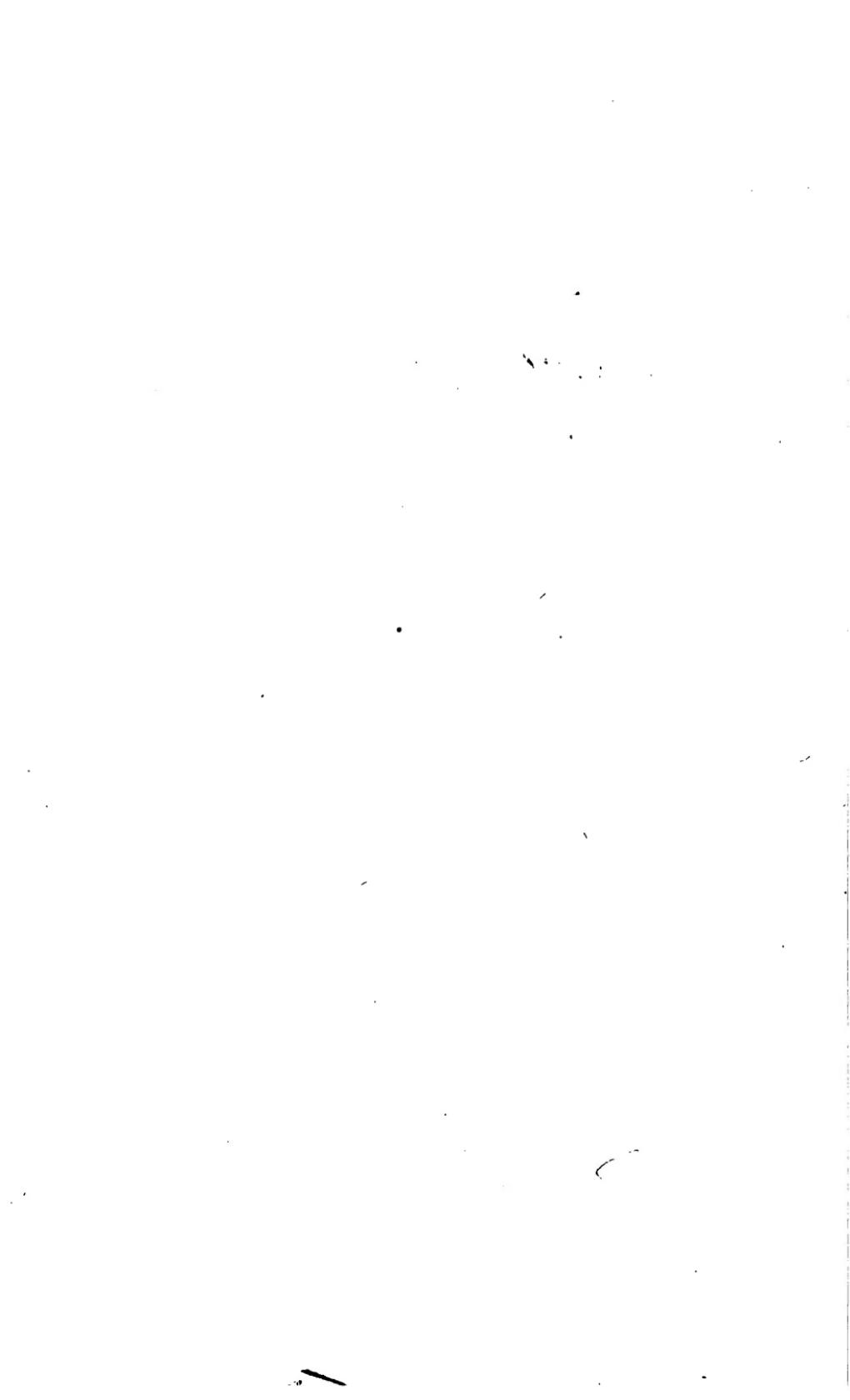
N.Y.

H E R M E S I A N A X

William, Williams

HERMESIANACTIS

POETÆ ELEGIACI COLOPHONII

F R A G M E N T U M

NOTIS ET GLOSSARIO ET VERSIONIBUS

TUM LATINIS TUM ETIAM ANGLICIS

INSTRUxit

JACOBUS BAILEY A.M.

E COLL. TRIN. CANT.

APPENDICIS LOCO SUBJICIUNTUR

ARCHILOCHI AC PRATINAE

FRAGMENTA DUO

SIMILITER INSTRUCTA

ACCREDIT GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA

LONDINI

EXCUDERUNT R. ET J. E. TAYLOR

VENEUNT APUD WHITTAKER ET SOCC. LONDINENSES J. H. PARKER
OXONIENSEM ET T. STEVENSON CANTABRIGIENSEM

MDCCCXXXIX.

21.1.1.2

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY

56409

ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS.
1897.

LIBRARY
YRASSU

JACOBO TATE

PRÆCEPTORI SUO

PIE COLENDO

D.

JACOBUS BAILEY

WILLY WAGGON
OLLAH'S
VANISHING

P R A E F A T I O.

DE Hermesianacte, poeta Colophonio, ejusque carmine Leonium inscripto, atque adeo de Elegia, unde hoc Fragmentum ab Athenæo excerptum est, tam luculenter egit Vir præclarus Ruhnkenius, ut vix recte mihi viderer me facturum esse, ni ea, quæ hac in parte disseruerit, paginis nostris integra concluderem. Quibus quidem si quid addendum esset, id sane ad Elegiæ, fortasse etiam ad totius carminis methodum ac structuram pertinere videbatur; cujus ratio, ut ex hoc pulcherrimo Fragmento satis liquet, ea fuit, quam in Ὡλαῖς μεγάλαις, sive Καταλόγῳ γυναικῶν, consecutus est Hesiodus. Neminem autem Interpretum id animadvertisse, eo magis mirandum est, quia ad rectam hujus argumenti cognitionem facem olim prætulit Caneurus Nov. Lect. IV. 3. Vide Glossarium nostrum ad v. 1. Quod de vita ac moribus poetæ elegantissimi, inque suo genere optimi, nil fere innotuerit, id sane dolendum potius quam mirandum est, cum idem tum Homero poetarum principi, tum Shakspeario nostrati, etiam post inventam artem typographicam, contigisse videamus.

De Opellæ nostræ instituto hæc ad necessitudinem rei dicta sunt.

Textus, quem exhibuimus, ex Athenæo Guilielmi Dindorfii Lips. 1827. descriptus est: in quo ordinando nonnulla quidem innovavit Editor; difficiliora plerumque intacta reliquit. Quatenus autem a Schweighæuserana distet ejus recensio, ex utriusque textus collatione protinus apparebit:

SCHWEIGHÆUSER.

DINDORF.

V. 3.	Αἰδόθεν	‘Αιδόθεν
ibid.	ἔπλευσε	ἔπλευσεν
6.	δί' ἐκ	διὲκ
7.	μονόζωστον	μονόζωστος
9.	μειδήσαντα.	μειδήσαντα
15.	ἔθηκεν	ἔθηκε
19.	όργιών	όργειών
ibid.	ἀνεμώλια ποιπνύουσα	ἀνέμω διαποιπνύουσα
20.	ἀΐδη	‘Αΐδη
26.	ἀναρχόμενος	ἀνερχόμενος
28.	μουσοπόλων	μουσοπόλον
29.	λεπτήν γ'	λεπτήν
38.	εἰχε	σίχε
ibid.	συνεξανύων	συνεξαμύη
42.	ποταμοῦ.	ποταμοῦ·
43.	Δαρδάνην	δαρδάνη
54.	δουρὶ	δούριν
58.	χοροστασίαις.	χοροστασίαις
61.	κάκεῖνον	κάκεῖνον
66.	ταμίην	ταμίην,
67.	εἰσόκε τοι	εἰσόκε
ibid.	εῦρεν	εῦρετ’
82.	κῆδος	κῦδος
ibid.	ἀρετή·	ἀρετὴ,
87.	εύρόμενον	εύρόμενον,
88.	ἐν	ἐνὶ
89.	ἔχρην πολλῶν	ἔχρη Ἀπόλλων
93.	οὐ δέ	οὐδέ
94.	λόγῳ	λόγων
ibid.	εύράμενος	εύρόμενος
96.	δεινόν·	δεινὸν,
97.	ἡνήνατο	ἡνήνατο

Est ubi VV. DD. emendationes certissimas inter Variantes Lectiones nimis religiose latitare passus est, interdum etiam eas prorsus prætermisit, immo et in uno alterove loco vulgatam lectionem secus mutavit. Certissima, meo saltem judicio, sunt ἀνεμώλια ποιπνύουσα v. 19. ἐκόνθ' v. 23. ἀπαρχόμενος v. 26. μουσοπόλων v. 28. κημωθεὶς—στεῖχε συνεξανύων v. 38. ἔξ ὄντχων v. 62. εἰσόκε τοι δάλμων, Εὐρυπίδη, v. 67. ἀνεθρέψαντο v. 69. ἐκτήσαντο v. 79. πυκνὰ v. 81. δεινὸς, v. 96. ἔξ Ἐφύρης ἐβλω v. ult. Vide Notas ad loca. Mitto certissimam Porsoni emendationem οὐδὲ μένων v. ult. Dobræi Adversariis needum in lucem missis. Velle autem ab incisorum usu minus sæpe manum abstinuissest Vir doctissimus, cum clausulae non raro eo longitudinis accrescant, ut pæne anhelus ad metam devenias. Adde quod ex interpunctione minutiori locorum sententia clarius pateat necesse est. Exemplo sit v. 75. seq. quem locum sic uno flatu exhibet Dindorfius: δν Εὐρυπύλου πολιῆται | Κῶοι χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλατάνῳ | Βιττίδα μολπάζοντα θοὴν, κ. τ. λ. Ubi conjectura plane opus est, qua assequaris, an ad θῆκαν, an ad μολπάζοντα, voces ὑπὸ πλατάνῳ pertineant. Quod si post πλατάνῳ leviter figas, plana fient omnia, neque ullus ambigendi locus erit. At neque vel aliis nominibus hac quidem in parte excusandus est Dindorfius. Etenim, si recte interpunxerit vv. 35. 89. protinus amovendum erit incisum post τὸν ἀοιδὸν v. 75. et clausula sic vel longius pertrahenda, eademque adhibenda erit medicina vv. 27, 69, 73. Sed hoc esset morbum augere, non minuere; nec rectius incisa amoveris, quam cola post Ἀντιόπην v. 16. et Πηγελόπης v. 30. Nec minus sibi impar est Dindorfius, dum in ipso Fragmenti initio pulmones lectoris ad hunc modum fatigat: Οἶην μὲν φίλος νιὸς ἀνίγαγεν Οἰάγροιο | Ἀγριόπην Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην | Ἄιδόθεν. Namque clausula Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην incisis non minus recte dispescenda est, quam illæ, sive incisis, sive punctis plenioribus, ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένου, v. 11. Πάριον ὁργεὶῶν ἀνέμω διαποιπνύουσα | Δήμητρα· vv. 19, 20. ἴδιων ἀπτόμενος παθέων. v. 34.

ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτου. v. 46. Σαπφοῦς φορμίζων ἴμε-
ρόεντα πόθον, v. 48. ὑμνῶν | Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδῆ.
vv. 49, 50. ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα | τόξου, vv. 63, 4. ἀμφὶ βίου
στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν. v. 68. ἀτονσα μέγαν πόθον, v. 73.
σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, v. 80. ἐλίκων κομψὴ γεωμετρίης | εὐρό-
μενον, vv. 86, 7. οἰκλ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος v. 93. λόγων πολ-
λὰς εὐρόμενος διόδους. v. 94. prout ipse Dindorius dispescuit.
Idem tamen incisa omisit vv. 5. 9. 21. 24. 25. 27. 31. 35. 51. 57, 8.
Sed et merito dubitari potest, an Λισηθός, Τήιον, absque diæ-
resis punctis, bene expressum sit vv. 41. 50. ex novo scribendi
genere, quod apud Germanos hodie obtinet. Quas quidem for-
mas improbabasse Porsonum, testis est Dobræus Praef. ad Phot.
Porson. p. XIX. Nam quod diæresis punctis carent nonnulli
optimæ notæ codices manu scripti, quodque ea prorsus ignora-
runt veteres Græci, id sane nihil moror. Caput quæstionis illud
est, quatenus a bono editore servari debeant Grammaticorum
notæ, et inter has diæresis puncta, quatenus vero amandari. Si
quis eas penitus rejicere malit, ea longe alia res est. Quamvis
autem in Λισηθός, Τήιον, et si qua sunt similia, nulla prorsus
exstet difficultas, (namque per iota subscriptum, ad distinctio-
nem, facile appingeretur diphthongus impropria) tamen, si a vo-
calibus H̄ incipiat nomen proprium, protinus exoritur anabigui-
tas, ut, an pro impropria diphthongo sumendæ sint hæc vocales,
an disyllabice pronunciandæ, haud facile dijudicaris. Exemplo
sit vocabulum Ἡἱών, navale et emporium Amphipolitanorum,
eujus meminerunt Herod. VII. 25. Thueyd. I. 98. Plutarch. Vit.
Cimon. p. 482. D. Quod si scriptum fuerit Ἡἱών, more hodierno
Germanico, qui, quæso, fieri potest, ut tecum statuas, an disyl-
labica sit hæc vox, an trisyllabica? In Lexicis Græcis vetusti-
oribus*, demis diæresis punctis, confusio plane horrenda esset,
(ut quivis videbit, qui vel Hesychii voces, a vocalibus H̄ incho-

* In Photii loco, nervos fere omnes in Atticos scriptores intendentis, Ἡἱθεος: ὁ
ὅραν γάμον ἔχων καὶ μηδέπω γεγαμηκώς ὅμοιως δὲ καὶ ἡ ἐπίγαμος, vix dubito,
quin Ἡἱθεος rescribendum sit. Vide Eurip. Phœn. 952. Soph. OEd. R. 18.

antes, in examen revocarit) nec ab ista multum diversa, quae in Scholiis Homericis Villoisonianis obtinet, ubi de accentuum minutiis, sine accentibus, andabatarum more non raro dimicandum est. Quam ægre e libris impressis, ubi adscribitur iota*, eximatur hæc nota, vel cæco apparebit.

* De iota adscripto vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. XV. 4. Primus autem, (quod a bibliographis notandum est) qui ad hanc Porsoni legem librum Græcum vulgavit, fuit Burgesius, litera adscripta passim usus in Troadum Euripidis editione Cantab. 1807. Nam vix recte excipi possunt Anthologie Græcae, Apollomii Rhodii, et quatuor Euripidis dramatum, Medea, Hippolyti, Alcestis et Andromachæ, editiones Florentinæ, cum ea literis majusculis impressæ sint, iota adscripto dimidiato; quamvis exinde petitam esse Porsoni literam, distinctionis causa, adscriptam minusculam nullus dubitem, id quod me monuit Burgesius. Quem deinde secutus est Porsonus in Hecubæ editione sua tertia Lond. 1808–11. cujus particulam tantum ipse prelo subjecit; nam quod reliquum erat ad editoris defuncti mentem fidissime procuravit Vir doctissimus, idemque Porsono amicitia conjunctissimus, Matthæus Raine S. T. P. Coll. Trin. Cant. e Sociis Senioribus, et Scholæ Carthusiane Archididascalus. In qua tamen non nisi in contextu litera adscripta est. Accessit tandem Photius Porsoni Lond. 1822. accurate Dobræo, in quo (quod et in libro Burgesiano factum est) ad eandem normam cum ceteris efficta est litera adscripta, cum contra in Hecubæ editione dimidiata adscriberetur, perinde atque in Pluti apographo Porsoniano, in quo vulgando literam subscriptasse editorem desideratissimum, equidem non possum non mirari. Vide Praef. ad Porsoni Aristophanica p. IV. Qua literæ servata statura, funditus diluuntur ea omnia, quæ de ambiguitate, ex hoc scribendi genere oriunda, occiduere timidi sculi quidam; quibus jam pro argumento vel istud videbatur esse, quod pro inciso, ita me Dii ament! inter legendum sumi poterat litera adscripta minuscula. Ceterum quod de Marcello, immatura morte prærepto, olim dictum est, vereor ne idem de hoc literæ adscriptæ usu ferme dicendum fuisset: *Ostendent terris hunc tantum fata, nec ultra i esse sinent.* Quanquam res longe secus, ut opinor, evenisset, si modo qui ex Porsoni disciplina protinus evaserunt præclari editores, literam in dramatum, a se vulgatorum, contextu semper adscripserant. Sed ipsa aliter visum est. Litem melius fortasse dirimunt posteri. Interim locis, quæ ex Athenæo XIII. p. 599. C. XV. p. 700. F. protulit Porsonus ad Hec. 2. ex quibus luce meridiana clarius patet literæ adscriptæ *alta vetustas*, etiam tertium addam ex Persis, Teleclidæ fabula, apud Athen. VI. p. 269. D. ὁ Ζεὺς δὲ ὅων οἶνα ικναπνίᾳ καὶ τοῦ κεράμου βαλανεύσει. Sic, inquam, impressum est in Aldina. MS. Marcianus Venetus Bessarioneus, “scriptura,” quod ait Dindorfius, “sæculo duodecimo non recentiore, nullis impedita compendiis, iota non subscripto sed adscripto,” οἴνω οἰκαπνίαι exhibit. Neque aliter codex Palatinus, infimi ævi, lectione proculdubio ex Marciano derivata; cuius vice οἴνω καρνίᾳ accurate exhibit Epitomes codex Parisinus, scriptura sæculum quartum decimum referente, prout edidit Casaubonus. Vides quam pulchre ad antiquam scripturam, partim in MS. Veneto, partim etiam in Aldina latitantem, accedat totus versus (correcto etiam καρδά, cum Casaubono) ad Porsoni mentem cusus: ὁ Ζεὺς δὲ ὅων οἶ-

De Notis meis τὸν Ἀργεῖον τρόπον, quod ait Pindarus, εἰρήστατη που κὰν βραχίστοις. Atque illud in primis, in Fragmento corruptissimo, agendum curavi, ut præcipuas quasque VV. DD. Conjecturas, sive suis ipsorum verbis, sive ex mea narratione, ante oculos Lectoris ponerem: quibus diligenter excussis, meas rationes plerumque addidi, si quid in hisce vel rejiciendum videretur, vel amplectendum. Librorum tum scriptorum, tum etiam impressorum, Variantes Lectiones nusquam, quod sciam, commemini, nisi ubi necessarium esset ad Conjecturarum momenta accurate perpendenda. Si quid de meo pauculis in locis conjecterim, id in bonam partem æquus Lector velim accipiat.

Ceterum, quanquam in Notis creberrima (nec incassum, uti spero) usus sum locorum difficiliorum expositione, tamen, quo res magis in tuto esset, etiam Glossarium adjicere visum est. Cui profecto negotio me eo lubentius accinxi, quod voculis paulo insolentioribus, vel significationis haudquaquam quotidianæ, interdum etiam ἄπαξ εἰρημένοις, vel a Lexicographis prorsus omissis, passim scatet hoc Fragmentum. Nec mihi, uti auguror, hocce additamentum vitio vertet Juventus studiosa, ubi “via ipsa tam lubrica est, et confragosa, et virgultis hic illic interclusa, ut in ea vel progredi quisquam, vel consistere, sine casu aliquo et prolapsione vix possit.” Si vero, in hac Opellæ nostræ parte, novum aliquod in re etymologica forte fortuna recte excogitarim, vel Auctorum veterum loca aliquot in transcursu accurate exposuerim, interdum etiam et emendarim, id omne lucro apponam.

Glossarium excipit Georgii Burgesii Epistola Critica, cum Postscripto*, quam, postquam cetera confeceramus, in usum nostrum diserte scripsit Vir amicissimus; qui et plagulas libelli,

νωὶ καπνίαι κατὰ τοῦ κεράμον βαλανεύσει. Notandum autem, humani aliquid passum esse Dindorfium, dum lectionem *ικαπνίᾳ* Aldinæ editioni obtrudebat. Debut, quod vidimus, *ικραπνίᾳ*.

* Addenda quadam Burgesiana infra vide in libelli calce.

prelo exeuntes, lubens percurrit, et non uno in loco feliciter correxit. Piget me (neo diffiteor) horum temporum, dum tales Virum contemplor, adolescentem adhuc in nostra Academia non incelebrem, maturioribus annis a Dobræo et Elmsleio tantopere laudatum, hodie autem, si quis alias, turpiter neglectum. Adeo verum est illud, quod cecinit poeta, *Virtus laudatur, et alget**!

Sequitur Ruhnkenii *De Hermesianacte ejusque Elegia* brevis Dissertatio, (ad quam in Præfationis hujus exordio jam allusum est) quam protinus excipit Hermesianactis Westoni Censuræ Porsonianæ particula; quarum neutra, ut mihi quidem videbatur, recte abesse poterat.

De Versionibus jam pauca sunt dicenda. Prima e Latinis est Schweighæuseri. Secundæ naturam satis bene indicabit titulus, qui ei præfixus est, si modo in memoria teneas, unam fortasse atque alteram textus emendationem in Glossario propositam esse. Anglicarum primam olim publici juris fecit Cumberlandius in libello inscripto *The Observer*. In iis autem, quæ ibi præfatus est, Leontium Hermesianacteam cum altera Epicurea infeliciter confudit. Ait enim: *This Hermesianax must have been a contemporary of Epicurus, forasmuch as Leontium was the mistress of that philosopher, as well as of his disciple Metrodorus: it is plain therefore that the learned Gerard John Vos-*

* Magnopere dolendum est, apud nostrates in medio poni certaminum præmia ferme nulla, si forte laicus quis editor Græcis Latinisve literis operam feliciter navavit. Nam quæ ecclesiasticis patent, ea vere sunt munifica, ac tantum non regia. Nil mirum est ergo etiam Porsonum, Virum sane ingenio ac doctrina vix ipsi Bentleio secundum, ἀγέραστον plane et ἀδώρητον e vita excessisse. Sed nec æquum, neque magna gente satis dignum, candidiori cuivis homini esse videbitur, editorem quenquam classicum, utcunque Porsono inferiorem, tamen ob industriam suam de republica literaria bene meritum, inedia, id quod nuper Barkero τῷ μακαρίτῃ ferme contigit, (et nescio annon reapse contigerit) jam tandem peritum. Si nihil aliud, praeter Indicem illum in H. Stephani Thes. Gr. Ling. editionem Londinensem, opus sane Herculei laboris, et ab ipso solo summa cum cura, summaque diligentia, confiatum, post se reliquisset Vir ille infelicissimus, in hostes potius convertenda fuisse calamitas ista, quam in hominem probum, ingenuum, simplicemque, et doctrina haud-quaquam vulgari imbutum.

*sius did not advert to this circumstance, when he puts Hermesianax amongst the poets of a doubtful age. Leontium was an Athenian courtezan, no less celebrated for science than beauty; for she engaged in a philosophical controversy with Theophrastus, of which Cicero takes notice [lib. 1. de Nat. Deor.]. Pliny also records an anecdote of her being painted by Theodorus sitting in a studious attitude. Atqui centesimæ nonæ Olympiadis anno tertio natus est Epicurus, teste Apollonio in Chronicis apud Laertium in Vita Epicuri, occisusque a Pausania est Philippus (cujus, itemque Alexandri Magni, temporibus floruit Hermesianax) Olympiadis centesimæ undecimæ anno primo, ut credibile sit puerulum adhuc poetæ ætate viguisse philosophum. Recte igitur, ut videtur, statuit Schweighæuserus ad Athen. XIII. p. 597. A. Epicuri Leontium altera posteriore esse. De Leontio Epicurea præter Ciceronem et Laertium, consulendus est Athen. XIII. p. 585. D. 588. B. et 593. B. C. itemque Plutarch. Non posse suav. vivi sec. Epic. p. 1097. E. Ne quis autem, stylo deceptus, (nam Bentleianum uno in loco ferme redolat, sive id de industria factum fuerit, seu casu quodam evenerit) haec e scriniis avitis hausisse aut summet magni Bentleii nepotem, inque Laertii loco mendam aliquam latere, vel in temporum ratione ipsum Apollonium peccasse, is sciat ex Menagii *Mulierum Philosopharum Historia* ea omnia prorsus derivata esse, cuius verba sunt haec: "Leontium, sive hypocoristica forma Leontarium, Atheniensis meretrix; et ipsa Epicuri amica. Epicuri ad eam epistolæ meminit et Laertius in Epicuro. In qua sic eam compellat: *Dii immortales, Leontiola, quanto nos cum clamore, plausuque, epistolam tuam legimus!** Fuit et Metrodori Ath-*

* Græca sunt: Παιάν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, οἵου κροτοθορύβον. ἡμᾶς ἐνηπλησσεν ἀναγνόντας σοῦ τὸ ἐπιστόλιον. De ieroph ἀνακραγάσματι Epicureo Παιάν ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, vide omnino Casaubonum ad locum. Quicum sane satis apte conferri potest illud Chauceri *The Dreame &c.* fol. 242. ed. 1598. *For I dare swere, without dout, | that as the sommers sonne bright | is fairer, clerer, and hath more light | than any other planet in heven, | the moone, or the sterres seven, | for all the worlde so had she | surmounten hem all of beaute, | of manner, and of com-*

niensis, qui ex illustribus fuit Epicuri discipulis, amica. Auctor Laertius. Hermesianactis Colophonii, Poetæ Elegiaci, amicam quoque fuisse Leontium, docet nos Athenæus libro XIII. qui et in ejus gratiam Elegorum plures libros scripsisse Hermesianactem testificatur; ex quorum tertio sex supra centum versus* profert. Inde ætatem Hermesianactis discere est, quem inter poetas incertæ ætatis recensuit Gerardus Johannes Vossius in libello de Poetis Græcis. Est autem Hermesianax ille, idem qui de patria Colophone egregium Carmen condidit, Pausaniæ memoratum. Leontium cogitantem a Theodoro depictam fuisse, scripsit Plinius libro XXXV. cap. XI. quod ipsum argumento est, Philosophicis eam meditationibus fuisse deditam. Scripsit adversus Theophrastum. Qua de re sic Tullius libro I. De Natura Deorum: *Istisne fidentes somniis non modo Epicurus, et Metrodorus, et Hermachus, contra Pythagoram, Platonem, Empedoclemque dixerunt, sed meretricula etiam Leontium contra Theophrastum scribere ausa est? Scito quidem illa sermone, et Attico.*" Hactenus Menagius. De mea ipsius, quæ agmen claudit, versione Anglica nil fere dicendum habeo, nisi me tetrastichis† ideo usum esse, quod metro elegiaco Græcorum unice apta et accommodata esse videbantur. Quod vero in tetrastichorum fine interpunctione minutula identidem sum usus, interdum etiam nulla, ita ut unum in alterum tetrastichum, absque ulla animæ interclusione, incurreret‡, id a me de industria

linesse, | of stature, and of well set gladnesse, | of goodlyheed, and so wel besey. | Shortly, (what shal I more sey?) | by god and by his halowes twelve! | it was my swete, right all her selve. In versuum initio Pind. Ol. I. 7. seq. ob oculos habuisse videtur poeta. Versum paenultimum adumbravit Scottius Marmion VI. 27. By heaven, and all its saints, I swear, | I will not see it lost!

* Immo vv. 98.

† De vi ac potestate hujus metri satis magnifice Drydenus in Præfatione ad *Annum Mirabilem*: *I have chosen to write my poem in quatrains, or stanzas of four, in alternate rhyme, because I have ever judged them more noble, and of greater dignity, both for the sound and number, than any other verse in use amongst us.*

‡ Miror Drydenum in *Anno Mirabili*, quod carmen versus non minus 1216 comprehendit, in fine tetrastichorum ad unum omnium plene punxisse. Quem errorem (si sit error) felicissime evitavit Grayius, aurum sane teretum ac religiosarum poeta

factum esse lubens confiteor, cuius aures in Græcorum modulis
hac in parte jam tandem acquiescunt; quibus, quod norunt
docti, moris fuit Pentametrorum versuum fines minus arcte si-
militer devincire. Quod tum in Tyrtæo, Mimnermo, Solone,
Antimacho, Hermesianacte, Phanocle, Callimacho, ceterisque
versuum elegiacorum scriptoribus Græcis sæpius factum vide-
mus, tum etiam in Catullo ac Propertio, qui Græcam accurate
imitando poesin effinxerunt Latinam. Ex qua licentia numeris
elegiacis, ut mihi quidem videtur, accedit major vis, majorque
virilitas. Namque, etsi plurimum mellis in se habent disticha
singula Ovidiana*, tamen, cum in fine alterius versus tantum
non ubique gravius pungatur, exinde exoritur *ταυτοφωνία* quæ-
dam, quæ auribus (de meis certe loqui licet) non modo non
grata est, sed et molesta atque injucunda. Mitto illud, quod
ταυτοφωνίαν istam magnopere auget vocis disyllabicæ in fine
ejusdem versus nimis frequens usus: etsi probe scio eam for-
mam pentametri versus numerosissimam esse. Sed ipsa sibi
sua officit dulcedo, perinde ac si in campanarum concentibus
recto (quanquam et is sit numerosissimus) pulsationum ordine
semper utare. Usque adeo verum est illud incerti philosophi,
Μηδὲν ἄγαν, Angl. *too much pudding will choke a dog*. Mitto
etiam obscuritatem sæpius natam ex sententiae, spatiis iniqui-
oribus inclusæ, nimis artificiosa compressione. Quod autem in
Elegiacis suis observarunt Græci, ut in distichorum fine sæpe
numero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi in-
tercapidine, id agerent, ut ex uno in alterum disticho audacter
incurreretur, idem similiter in Alcaicis, inque ceteris strophicis,
vel in primis observasse videntur, et ex eorum imitatione Hora-

ut cummaxime, subactique, si quis alias, judicii, in notissima illa, quæ in ore omni
populo est, Elegia. Evitavit etiam Byronus in Spenserianis, idque non sine optimo
effectu, ut vix et ne vix quidem posterorum poetarum nostrantium aliquis ad *ταυτο-
φωνίαν* istam, vel, si mavis, *μονοτονίαν*, quæ ex schola Italica profluxit, unquam re-
lapsurus sit.

* De distichis Ovidianis unice consulendus est Tatius noster, in libello inscripto
Richmond Rules to form the Ovidian distich, Lond. 1835.

tius, in unicis Sapphicis fortasse taxandus, quod in Adonici versus fine fere semper plenius pungit. Cui quidem immutationi plane par est spreta illa in tribus prioribus versibus dipodia trochaica, etiam a Catullo, ut videtur, pæne exclusa; qua exsulante, funditus perit gratissima illa modulationis varietas, quam suis versibus diserte immiserat metri Sapphici inventrix. Quod vero versus Sapphicos Horatianos maxime omnium debilitat infirmatque, est cæsura post quintam syllabam nimis exacte, pæne dixeram et serviliter, servata: quo facto, rhythmi antiqui tenor plane invertitur, (namque exceptio fit regula) inque metrum ruit tanta *ταυτοφωνίας* tempestas, quam tam in nullo alio facile reperias. Sed hæc paulo audacius fortasse sunt dicta.

Denique Appendicem subjeci, in qua inclusa sunt Archilochi Pratinæque Fragmenta duo, et ipsa ex recensione Dindorfiana, Notisque, et Glossariis, et Versionibus tum Latinis, tum etiam Anglicis, perinde atque Hermesianacteum, instructa. Quod ideo a me factum est, ut in hoc Opusculo omnia illa comparerent ἀποσπασμάτια, quæ a Cumberlandio Anglicis versibus redditæ sunt, exceptis tantum Comicorum Græcorum Fragmentis, quæ separatis potius edi debere videbantur, hodieque curis nostris sub prelo sudant, et per paucorum mensium intervallo, Deo favente, lucem videbunt. De quo libello illud dumtaxat in præsens sufficiat monere, me in eo concinnando, inter alia subsidia, etiam novis quibusdam Versionibus poeticis Anglicis usum esse, quibus me pro benevolentia sua haud dignatus est donare Vir tum eleganti, tum etiam accurata doctrina spectabilis, Francis-cus Wrangham A.M. Archidiaconus Cestrensis.

Restat ut gratias agam Viro doctissimo Gulielmo Gilson Humphry A.B. Collegii Trinitatis apud Cantabrigienses Socio, qui schedas hasce nostras humanissime inspexit, et nonnulla acute admonuit, quæ mea in melius, uti spero, mutare, interdum etiam et abolere, protinus coegerunt. Et plura fortasse admonuisset, ni, dum ruri aliquantis per commorabatur, libro-

rum inopia necessario laborasset. Nec vero obliviscendus est, disciplinæ nostræ alumnus, Carolus Clayton A.M. Collegii Caio-Gonvillensis Socius, qui menda aliquot typographica e schedis duobus prioribus sustulit, quique, ni aliis ac gravioribus distric-tus esset negotiis, similem medicinam etiam ceteris (sat scio) li-benter adhibuisset.

Peckhamie, prope Londinum, d. 14 Oct. 1839.

M O N I T U M.

HODIE video me Addend. p. 134. in Antimachi emendationem Gaisfordianam imprudentem incidisse, id quod jam tandem di-dici ex Addend. Burges. p. 155. Nempe in Suida suo (uti me monuit Burgesius) eandem medicinam loco corrupto adhibuit Græ-carum Literarum apud Oxonienses Professor Regius. Vide in Ὁργεῶνες, ubi omnia ex Photio desumpta sunt, etiam corrupta ista ἐν τῇ Λυδῇ γενέα, καβάρνους θῆκεν ἀβακλέας ὄργεῶνας, prout existant in editione Mediolanensi. Unde autem, et quibus rationibus, in hanc emendationem inciderim, nullo modo clarius apparebit, quam ex ipsius Friedmanni verbis exscriptis: "Schellenberg. (ad Antimach. Reliqq. 83.) metrum non curans, edidit e Valesii conjectura, quam neque Ruhnk. spernebat, uno versu, Γένναν Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὄργεῶνας. Suspiciatur tamen in v. Γενέᾳ libri Antimachei numerum latere. A qua sus-picione equidem tantum absum, ut pene assensuros mihi esse ru-tem lectores corrigenti: "Ἐνθα Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὄργει-ῶνας. Factæ immutationis rationes apparent e vocum ΓΕΝΕΑ et

ENΘA similitudine. Γ natum videtur ex i ascripto, (*Hermann. ad Aristot. Poet. 119.*) vel e ductu calligr. (*Jacobs. Actt. Monac. 1, 158.*) et Ε cum Θ permutatum exquisitissimis exemplis illustrant *Valck. Ep. ad Röv. p. xlvi. Bast. Comment. Palaeogr. 714.* Formam ὄργειῶν defendet Homeri κυκειφ. *Il. Δ. 623. 640.*" Hæc ille. Scilicet in voce γενεᾷ libri Antimachei numerum latere suspicatus est Schellenbergius, ita tamen ut numerus, quisquis is fuerit, plene scriberetur. Friedmannus, postquam ἐνθα in γενεᾷ latere perspecte viderat, rationibusque etiam paleographicis feliciter defenderat, in γ litera hæsit, quam sive ex i adscripto in Λύδη antecedente, seu ex ductu calligraphico ortam esse putavit. Evidem in γ litera libri Antimachei numerum, compendio notatum, delitescere suspicatus sum. Hinc omne principium; huc refer exitum. At vero hodie (collatis Burgesianis) articulum abesse debere nullus dubito, locumque suspicor ita omnino restituendum esse: ἐν γ' Λύδης Ἐνθα Καβάρνους κ. τ. λ. Sic Steph. Byz. in Δώτιον: καὶ Ἀντίμαχος ἐν β' Λύδης· Φεύγοντας γαλῆς κ. τ. λ. Nimirum τὸ γ, sic scriptum, pro τ̄, h. e. τῇ, sumisse videtur festinus librarius, et γ in γενεᾳ ex s finali in Λύδης corruptum fuisse. De Γ et T permutatis vide Oudendorp. ad T. Magist. p. 897. Heindorf. ad Plat. Phædr. p. 283. De Γ et C confusis vide Markland. ad Iphh. p. 143. 288. Simili errore Scholia Veneta Homerica ad Il. Δ. 334. ad hunc modum corruptit Villoisonus: Πύργος, τάξις. συνέστηκε δὲ πύργος ἐκ τῶν ἔξηκοντα ἀνδρῶν. Lege, cum Bastio Comment. Paleogr. p. 850. et Append. ad Epist. Crit. p. 55. ἐκ τ̄ ἔξηκοντα ἀνδρῶν, prout in codice scriptum est. Quin et in ipso textu vocι πύργος superscripta est glossa τξ (360) ἄνδρες, notante Bastio. Eustath. ad Il. c. 250. p. 357. 19. Bas. πύργος δὲ, ἐκ τριακοσίων καὶ ἔξηκοντα τάξις αὐτη τετραγωνειδῶς πυκνουμένη. Mox addit: πύργος δὲ, ὡς καὶ πρὸ μικροῦ ἐρέθη, τάξις στρατιωτικὴ καθὰ καὶ τὸ πλινθίον. πεπύκνωτο δὲ τετραγωνοειδῶς κατὰ σχῆμα πύργου. Quanquam erunt forsitan, quibus, in loco Antimachi, vel facilius erui posse videatur ἐν τῷ γ' Λύδης: Ἐνθα κ. τ. λ. ut ἐν τωῖ a (sic) τῶν Νόμων scriptum in MS. A. Athen. X. p. 432. A. Tutius esset ἐν τῇ γ' Δ. Sic Etymol. Mag. in Βασιλεύτωρ: Ἀντίμαχος ἐν πρώτῃ Θηβαΐδος. Bastius:

*“In libris citandis compendium ἐν τῷ aut ἐν τῷ expleri potest tam sic, ἐν τῇ τρίτῃ (subaud. βιβλῳ), quam sic, ἐν τῷ τρίτῳ (subaud. βιβλίῳ).” His autem corruptelis alteram germanam exhibit Athenæi locus XV. p. 699. D. prout exstat in edd. Ald. et Casaubon. Neáthην ἔνα τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστορικῶν. *Vertit Dalecampius*: Neanthem historiographum qui Attali seculo vixit. Quem secutus Villebrunius sic vertit: Neanthe un de historiens du temps d'Attalus. Sed optime Valckenærius ad Schol. Eurip. *Phœn.* 1123. scribendum vidit: ἐν ἀ τῶν περὶ Ἀτταλον ἱστοριῶν. in libro primo de rebus Attali historiarum. Et sic omnino scriptum in MS. B. apud Dindorfium, qui, pro ἐν ἀ, contra librorum ac codicum fidem, ἐν πρώτῃ plene edidit. Vide Porsoni *Advers.* p. 148. *Sequentia indicavit Bastius.* (I.) *Etymol. Mag.* in Λόγχας: “Ιων ἐν Κλου κτήσει, ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ubi, pro ποιεῖν, ποιεῖ ν, i. e. πεντήκοντα, recte legit Bastius, collato Orione Thebano in Λόγχη, et ἐν Χλου κτίσει Ἐκ κ. τ. λ. repandum, cum Bentleio *Epist. ad Mill.* p. 56. *Athenæus* (citante Bentleio) X. p. 426. E. περὶ δὲ ταύτης τῆς κράσεως Ιων ὁ ποιητὴς ἐν τῷ περὶ Χλου φησὶν, κ. τ. λ. Sic ἡ Χλων χώρα in *Scylacis Periplo* p. 36. correxit Vossius, ubi vulgo legitur ἡ Κλων χ. Pessime autem ἐκ τῆς τέως λόγχης, quasi veritas e priori portione, dedit Bastius. Meliora eum docere potuissest Bentleius *Epist. ad Mill.* l. c. qui de Ione notat: “Videlicet ipse fuit Chius natione, et insula Teos Chio propinqua est, non Cio.” In Orione omnino scriptum est: ἐκ τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν πεντήκοντα. ubi delendum videtur istud πεντήκοντα, numerali primitus ex explanatione superscriptum. (II.) *Apollonius Dyscolus* Περὶ Ἀντωνυμίας p. 135. Bekker. καὶ παρ' Αἰολεῦσιν. Ἄλκαιος ἐν πρώτῳ Τὸ δ' ἔργον ἀγήσατο τεὰ κόρᾳ. ubi, pro ἐν πρώτῳ, olim corrupte legebatur ενα, quod in ἐν, vel ἐὸν, temere mutatum voluit Sturzii, sed recte in ἐν ἄ mutavit Bastius ad Gregor. p. 616. qui tamen non vidit ἀγήσαιτο corrigendum fuisse in versu Alcaico, cuius sententiam optime illustrabit Virgilianum illud, Dux femina facti. *Constructio est*: τεὰ δὲ κόρᾳ ἀγήσαιτό [σοι εἰς] τὸ ἔργον.*

C O R R I G E N D A.

Pag. 4. l. 17. Apud Athen. XIII. p. 597. B.—599. B.
— 5. n. 3. l. 10. τόν τε
— 8. — 13. — 4. ἔχειν θ'
— 12. l. 14. φορβείας.
— 14. n. 30. l. 3. ἐν
— 15. — 33. ll. 2, 5. δοῦριν
— — — l. 6. fortasse
— 16. l. 9. ὡν ἡράσθη
— 17. — 6. cecinerit
— — — 12. infra vv. 85, 89.
— 18. — 8. dele: Cf. Horat. Od. III. 6. 23.
— 20. n. 48. l. 1. λόγων conjicit Schweigh.
— 27. l. 15. a fine: Καὶ
— 30. ad v. 19. l. 9. Τριπτόλεμον ἐδίδαξε
— 35. l. 12. περιφραστικῶς dixere,
— — — 13. γνωτὸς
— — — 14. scribe omnino: ab Homero, Pindaro, Aeschilo, (ni fallor) Sophocle, usurpata, una cum
— 36. — 12. a fine scribe omnino: unice amat, excepto tantum Hel. 41. ubi tamen γνωστόν τε corrigendum esse vix dubito. In choricis
— 37. — 7. a fine: ἡμίκανστος
— 38. ad v. 21. l. 7. Φῆμι
— 45. l. 18. Cum vero in
— 49. — 27. Bion ibid.
— 66. — 21. πολλῶν
— 73. ad v. 78. πᾶσαν
— 95. v. 38. Cumean
— — — 40. dele incisum.
— 99. Archilochi v. 1. μέθυ, et max scribe: Apud Athen. I. p. 8. A. B.
— — l. ult. Ἐσθίων θ'
— 101. — 19. παρὰ τὸ
— 104. — 22. scribe: Apud Athen. XIV. p. 617. C.—F.
— 107. — 4. suffragatur
— 127. — 5. scribe: P. 4. l. 3. a fine:
— 128. — 14. a fine scribe: Hermanni Δημήτρᾳ,
— 131. — 24. scribe: Cic. Lael. 2. Athenis unum accepimus, et eum quidem etiam Apollinis oraculo sapientissimum judicatum. Poetam
— 135. — 5. corrige: P. 36. l. 17.

OPERIS CONSPECTUS.

Hermesianax	Pag.	1— 4
Notæ in Hermesianactem		4— 23
Glossarium in Hermesianactem		23— 69
Georgii Burgesii Epistola Critica		69— 74
Epistolæ Criticæ Postscriptum		74— 81
De Hermesianacte ejusque Elegia.....		82— 83
An Extract from Porson's Review of Weston's Hermesianax		84— 86
Versiones Latinæ		86— 91
Versiones Anglicæ.....		91— 99
Appendix		99—126
Addenda		126—149
Addenda Burgesiana		149—156
Indices		157—176

HERMESIANAX¹.

Οἶην² μὲν φίλος νιὸς ἀνήγαγεν Οἰάγροιο
'Αγριόπην Θρῆσσαν στειλάμενος κιθάρην
'Αιδόθεν. ἐπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον³,
ἐνθα Χάρων κοινὴν⁴ ἔλκεται εἰς ἄκατον
ψυχὰς οἰχομένων, λίμνης δ’ ἐπὶ μακρὸν ἀῦτεῖ 5
ρέῦμα διὲκ μεγάλων ρυομένης δονάκων.⁵
ἀλλ’ ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστος κιθαρίζων
'Ορφεὺς, παντοίους⁶ δ’ ἔξανέπεισε⁷ θεούς.
Κωκυτόν τ’ ἀθέμιστον ἐπ’ ὄφρυσι μειδήσαντα
ἡδὲ καὶ αἰνοτάτου βλέμμ’ ὑπέμεινε κυνὸς⁸, 10
ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμένου, ἐν πυρὶ δ’ ὅμμα
σκληρὸν τριστοίχοις δεῖμα φέρον κεφαλαῖς.
ἐνθεν ἀοιδιάων μεγάλους ἀνέπεισεν ἄνακτας
'Αγριόπην μαλακοῦ πνεῦμα λαβεῖν βιότου.
οὐ μὴν qὺδ’ νιὸς Μήνης ἀγέραστον ἔθηκε 15
Μουσαῖος, Χαρίτων ἥρανος⁹, 'Αντιόπην.
ἥ τε πολυμνήστησιν¹⁰ Ελευσῖνος παρὰ πέξαν
εὐασμὸν κρυφίων ἔξεφόρει λογίων,
'Ράριον¹¹ ὄργειῶν ἀνέμω διαποιπνύουσα
Δήμητρα· γνωστὴ δ’ ἐστὶ καὶ εἰν 'Αἰδη. 20
Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρα¹²
'Ησίοδον, πάσης ἥρανον ιστορίης,

Ἀσκραίων¹³ ἐσικέσθαι ἔχονθ' Ἐλικωνίδα κώμην·
 ἔνθεν ὁ γ' Ἡοίην μνώμενος Ἀσκραϊκὴν 24
 πόλλ' ἔπαθεν¹⁴, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους
 ὕμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος.
 αὐτὸς δ' οὗτος ἀοιδὸς, ὃν ἐκ Διὸς αἰσα φυλάσσει
 ἥδιστον¹⁵ πάντων δαίμονα μουσοπόλον¹⁶,
 λεπτὴν εἰς Ἰθάκην ἀνετείνετο θεῖος Ὄμηρος
 φόδησιν πινυτῆς εἴνεκα Πηνελόπης· 30
 ἦν διὰ πολλὰ παθὼν¹⁷ ὀλίγην ἐσενάσσατο νῆσον
 πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος πατρίδος·
 ἐκλαίειν δ' Ἰκάρου¹⁸ τε γένος καὶ δῆμον Ἀμύκλου
 καὶ Σπάρτην, ἵδιων ἀπτόμενος παθέων. 34
 Μίμνερμος δὲ τὸν ἡδὺν ὃς εὔρετο πολλὸν ἀνατλᾶς¹⁹
 ἥχον καὶ μαλακοῦ²⁰ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου²¹,
 καίετο μὲν Ναννοῦς²². πολιφ' δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ
 κυημωθεὶς κώμους σίχε συνεξαμύη²³.
 ἥχθεε²⁴ δ' Ἐρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἡδὲ Φερέκλην
 ἔχθρὸν μισήσας τοιάδ' ἔπειμψεν ἔπη²⁵. 40
 Λυδῆς²⁶ δ' Ἀντίμαχος Λυσηίδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 πληγεὶς Πακτωλοῦ ρέῦμ' ἐπέβη ποταμοῦ·
 δαρδάνη²⁷ δὲ θαυοῦσαν ὑπὸ ξηρὴν θέτο γαῖαν
 κλαίων, αἰάζων δ'²⁸ ἥλθεν ἀποπρολιπὼν 44
 ἄκραν²⁹ ἐς Κολοφῶνα· γύων δὲ ἐνεπλήσσατο βίβλους
 ἱρὰς³⁰, ἐκ παντὸς παντάμενος καμάτου.
 Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσους ἀνεδέξατο³¹ κώμους,
 Σαπφοῦς φορμίζων ἴμερόεντα πόθον,
 γιγνώσκεις. ὁ δὲ ἀοιδὸς ἀηδόνος ἡράσταθ', ὕμνων
 Τήιον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίη. 50
 καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς ἔφωμίλησ' Ἀνακρείων³²
 στελλομένην πολλαῖς ἄμμιγα Λεσβιάστι·

φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν λείπων Σάμουν, ἄλλοτε δ' αὐτὴν
οἰνηρὴν δοῦριν³³ κεκλιμένην πατρίδα,
Λέσβον ἐς εὔοινον τὸ δὲ δὴ ρίον εἴσιδε Λέκτον
πολλάκις Αἰολικοῦ κύματος ἀντιπέρας. 56

'Ατθὶς δ' οία μέλισσα³⁴ πολυπρήωνα κολώνην³⁵
λείπουσ' ἐν τραγικαῖς ὢδε χοροστασίαις
Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτ' ἀγειραιθειαρείδος
* * * Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ³⁶. 60

φῆμι δὲ κάκεῖνον τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
καὶ πάντων μῆσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν³⁷
πάσας ἀμφὶ γυναικας, ὑπὸ σκολιοῦ τυπέντα
τόξου, νυκτερινὰς οὐκ ἀποθέσθ θόδύνας.
ἄλλα Μακηδονίης πάσας κατενίσατο³⁸ λαύρας, 65

Αἰγείων³⁹ μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
εἰσόκε δαιμῶν⁴⁰ Εὐριπίδη εῦρετ' ὅλεθρον,
ἀμφὶ βίου στυγνῶν ἀντιάσαντι κυνῶν⁴¹.
ἄνδρα δὲ τὸν Κυθέρηθεν ἀνετρέψαντο⁴² τιθῆναι,
Βάκχου καὶ λωτοῦ πιστότατον ταμίην, 70

Μοῦσαι παιδευθέντα Φιλόξενον, οία τιναχθεὶς
ώρυγγῇ ταύτης ἥλθε διὰ πτόλεως,
γιγνώσκεις, ἀτίουσσα⁴³ μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης
αὐτοῖς μηλείοις θήκαθ ὑπὸ προγόνοις.
οἶσθα δὲ καὶ τὸν ἀοιδὸν, ὃν Εύρυπύλου πολιῆται
Κῶοι χάλκειον θῆκαν⁴⁴ ὑπὸ πλατάνῳ 76

Βιττίδα⁴⁵ μολπάζοντα θοὴν, περὶ πάντα Φιλητᾶν
ρήματα καὶ πᾶσαν ρύσμενον λαλιήν.
οὐδὲ μὲν οὐδὲ⁴⁶ ὅπόσοι σκληρὸν βίον ἔστήσαντο⁴⁷.
ἀνθρώπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, 80
οὓς αὐτὴ⁴⁸ περὶ πικρὰ λόγοις ἐσφίγξατο μῆτις
καὶ δεινὴ μύθων κῦδος⁴⁹ ἔχουσ' ἀρετὴ,

οὐδ' οἴδ' αἰνὸν⁵⁰ ἔρωτος ἀπεστρέψαντο κυδοιμὸν
φαινόμενον⁵¹, δεινὸν δὲ ηλθον ύφ' ήνιοχον.
οἵη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς 85
Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ⁵² γεωμετρίης
εύρομενον, καὶ κυκλὸν, ὅσον περιβάλλεται αἰθὴρ,
βαιῆ ἐνὶ σφαιρῇ πάντ' ἀποτασσόμενον⁵³.
οἵω δὲ ἐχλίγνεν ὃν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων
ἀνθρώπων εἶναι Σωκράτη ἐν σοφίῃ 90
Κύπρις μηνίουστα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης⁵⁴
ψυχῆς κουφοτέρας⁵⁵ ἔξεπόνηστ' ἀνίας,
οἰκὶ ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος· οὐδέ τι τέκμαρ
εὑρε⁵⁶, λόγων⁵⁷ πολλὰς εύρομενος⁵⁸ διόδους. 94
ἄνδρα Κυρηναῖον δὲ εἰσω πόθος ἐσπασεν Ἰσθμοῦ
δεινὸν⁵⁹, δὲ τὸν⁶⁰ Ἀπιδανῆς Λαῖδος ἡράσατο
ὁξὺς Ἀρίστιππος, πάσας δὲ ἡνήνατο λέσχας
φεύγων, οὐδαμένον⁶¹ ἔξεφόρησε βίω⁶².

Apud ATHEN. XIII. p. 597. B.

NOTÆ IN HERMESIANACTEM.

¹ “Hermesianactis carmen emendare et explicare conati sunt Ruhnkenius in Appendice ad epistolam criticam alteram, et Westonus in libro quem Hermesianactis nomine inscriptum edidit.” DINDORF. Emendare etiam conatus est, et cum notis criticis et historicis, novaque versione metrice Latina, edidit Anonymus quidam Lond. apud Ricardum Priestley, 1825. Idem fecerunt, carmenque Latinis versibus expresserunt, F. A. Riglerus et C. A. M. Axtius Colon. 1828. Est et editio Nicolai Bachii Halis Sax. 1829. qui hoc Fragmentum, una cum Philetæ Coi atque Phanoclis reliquiis, emendavit et illustravit, addita etiam Rigleri et Axtii versione, multis locis immutata, itemque annotationibus quibusdam, in libelli fine, ex Hermanni Programmate (Lips. 1828.) desumtis. Carmen Hermesianacteum corruptissimum pronunciat Porsonus *Tracts* p. 39. de eo sic loquens: *a fragment of Hermesianax, which has come*

down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions. Ætatem autem Hermesianactis in Philippi et Alexandri tempus incidisse, ex Pausan. Attic. c. 9. et Scholiasta ad Nicandri Theriac. 3. probavit Ruhnkenius. Vide n. 52.

² Ante Οἴην supplendum γιγνώσκεις vel ολοθα. Vide infra vv. 49. 73. 75. itemque n. 43. Mox confer Senecæ Herc. CÆt. 1033. *Tangens Threiciam chelyn | Orpheus.*

³ “ἀπειθέα χῶρον. Quod quidem eleganter dictum esse observat Heinrichius, allato Propertio V [IV], 11, 2. *Panditur ad nullas janua nigra preces. Cum semel infernas intrarunt funera leges, Non exorato stant adamante via.*—Hermannus mavult ἀτενθέα χῶρον, sive is ignorabilis intelligendus, sive ex quo nulla venit fama.” BACH. Cum Hermanni emendatione conferendum est Shakspearianum illud: *The undiscover'd country, from whose bourn | no traveller returns.* quod expressum fortasse ex Christophoro Marlowe, *Edward II.* in fin. *Farewell, fair queen; weep not for Mortimer, | that scorns the world, and, as a traveller, | goes to discover countries yet unknown.* Eurip. Herc. F. 426. τὸν πολυδάκρυον | ἔπλεον' ἐσ "Αἰδαν, πόνων τελευτὰν, | ἵν' ἐκπεραινεῖ τάλας | βίοτον, οὐδὲ ἔβα πάλιν. | στέγαι δὲ ἔρημοι φίλων, | τὰν δὲ ἀνόστημον τέκνων | Χάρωνος ἐπιμένει πλάτα | βίου κέλευθον ἄθεον, ἄδικον. Antipater Brunck. Anal. II. p. 37. ἐσ γὰρ ἄκαμπτον, | ἐσ τὸν ἀνόστημον χῶρον ἔβης ἐνέρων. Quæ loca editorum Shakspearianorum diligentiam fugebunt. Vulgatum autem verum esse ostendit etiam Phanoclis Fragmentum apud Stob. T. 64. 14. ubi de eodem Orpheo agitur: ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρήν θέσαν, ή καὶ ἀναίδους | πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἐπειθεῖν ὑδωρ. ἀηδέα χ. conjicit Osann. Auctar. Lex. Græc. p. 174. memor forte Virgiliani *illætabilis ora*, *Æn.* III. 707.

⁴ Libri δκῆν, unde ἀκρην conjectit Valckenærius Diatr. p. 280. κοινὴν Lennepius, ut apud Propert. III. 16. 24. *publica cymba senis.* Casaubonus αἰνὴν proposuerat, vel πικρὰν, vel λυγρὰν, vel simile epitheton. Westonus conjectit ἀχόρην, *sine chorisi, illætabilem*, Angl. *cheerless*, collato Soph. CÆd. Col. 1223. Saltem ἀχορον debebat. Schweighæserus ἀκορῆ, quod idem atque ἀκόρεστον valeat, *insatiabilem*, proposuit. Blomfieldius in Diario Classico, Fasc. VII. p. 238. ὠχρῆν conjectat. Hermannus ἀόκνην mavult, quod eadem medela eget, qua Westoni conjectura, et præterea scansioni ægre satisfacit: nam de pœnultimæ syllabæ quantitate merito dubitari potest, cum nihil tale apud Hermesianactem reperiatur, tum stili, tum etiam metri, epicu maxime studiosum. Gu. Ern. Weberus proposuit conjecturam ἀκαλήν. Hesych. "Ἀκαλα. (sic) ἀψοφα, ησυχα, et Ἀκαλὸν, ησυχον, πρᾶον, μαλθακόν. Evidem κοίλην prætulerim cum Toupio ad Theocr. p. 399. et Ilgenio, *capacem*, juxta Horatia-

num illud: *Omne capax movet urna nomen.* Vide Damm. Lex. Hom. in κοῖλος. Nec ab hac emendatione abhorret locutio *Æschylea πάνδοκος θεωρὶς* Sept. c. Theb. 858. *cymba omnes recipiens*, ideoque *capax*.

⁵ Correxit Ruhnkenius, vertente Schweighæusero: *et paludis late resonat unda, ex vastis profluens [profluentis J. B.] arundinetis.* Vulgo λίμνη, et ρυμένη, locum sic interpretante Ilgenio: *et alte murmurat lacus infernalis, longa ex arundine undas trahens.* Vulgatam lectionem etiam Bachius probat. Evidem, retentis Ruhnkenianis, dūreī de Charente ipso vociferante intellexerim, non de lacu resonante, vel, si mavis, murmurante. Verterim: *et super paludem alta voce clamat ex vastis arundinetis undas trahentem.* Sic Hom. Il. Y. 50. de Minerva: ἀλλοτ' ἐπ' ἄκταν ἐρδούπων μακρὸν dūreī. Charontis vociferationem satis bene illustrabunt Eurip. Alc. 253. seq. Aristoph. Ran. 180. seq. et Lys. 606. Machonis Fragm. apud Athen. VIII. p. 341. E. et Lucianus in Mortuorum Dialogis. Quanquam alteram interpretandi rationem tueri videtur Callim. Hymn. in Dian. 58. μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἀντεῖ. Adde Hom. Il. Σ. 576. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, παρὰ φαδαλὸν δονακῆα. In ρυμένης inest notio liberandi, sive extricandi, eandemque constructionem habet Pind. Pyth. XII. 31, 32. “Si quid suspectum in hoc loco, est id ρυμένη, inusitata, sed propria tamen significatione positum, ut non videatur mutandum esse. Si tamen, συρομένη præstaret aliis conjecturis.” HERMANN. Cum Hermanno aliquatenus facere videtur Dionys. Perieg. 296. τῆς διὰ μεσσαρίης κασύπεραι ὕδατα Ῥήνου | ὑστάτιον ποτὶ χεῦμα βορειάδος Ἀμφιτρίτης. Cf. et vv. 16. 46. 137. 433. 475. Si quid mutandum, malim δἰετ. μ. χευομένης δ. Similiter confusa sunt προρέειν et προχέειν, notante Heynio ad Hom. Il. Φ. 366. Vide infra n. 45. Ceterum χεῦμα, pro ρεῦμα, mavult Ruhnkenius; sine causa, opinor. Dixit Hermesianax ρεῦμα ποταμοῦ infra v. 42. ρεῦματα τῶν ποταμῶν Herod. II. 24.

⁶ Ruhnkenius aliquando πομπαῖος: Valckenserius dīrātōs: Blomfieldius in Diarii Classici l. c. ἔγγαιοι proposuit. Sed nihil opus est mutatione. Hom. Od. P. 485. καὶ τε θεοὶ ξείνοισι Φεΐουκότες ἀλλοδαποῖσι, | παντοῖοι τελέθοντες, κ. τ. λ. Virg. Æn. VIII. 698. *Omnigenumque Deum monstra.*

⁷ “Hermannus pro verbo ἔξανέπεισε, quod non solum propter aoristum pro imperfecto positum, sed magis etiam propter totius loci rationem vitiosum esse versus 13 doceat, reponendum censem ἔξανέλισσε, quo poeta significet Orpheum securum inter inferni horrores omnium celebrasse laudes deorum.” ВАСН. Unice verum est ἔξανέπεισε. Sensus est: *flexit, ut ex inferis Agriopa evaderet.* Cf. vv. 13, 14.

⁸ “Hermannus proposuit: Κάκυτόν τ' ἀνέθιστον ἐπ' ὄφρύσιν οἰδήσαντα | εἰδε, καὶ αἰνούραον β. ν. κ.” ВАСН. Elegans, si non certa,

est conjectura Hermanni *dνέθιστον, insolitum, proponentis.* In ceteris Viro celeberrimo non queo acquiescere; vix hodie ipse sibi, credo, acquiescat. "Vulgatum ἐπ' ὄφρύσι in ὑπ' ὄφρύσι μειδάωντες." RUHNKEN. Recte, opinor, Ruhnkenius: ὑπ' ὄφρύσι μειδ. *superciliis subridentem.* Ad sententiam Hymn. Homer. in Cerer. 357. *μειδησεν δὲ Φάναξ ἐνέρων ἈΦιδναῖς | ὄφρύσιν.* Horat. Od. III. 11. 21. *Quin et Ixion Tityosque vulitu | risit invito.* Mox vide annon *τεθωμένον* scriendum, ut βλέμμα κυνὸς sit pro κύνα, perinde atque τὸ Δίον ὅμμα dictum pro *Ζεὺς Άεσχ.* Prom. V. 675. Vide Matthiæ Gr. Gr. 430. 6. Quam lectionem præ oculis fortasse habuit Hesychius: *τεθωμένον, ὀξυμένον,* (ώξ. Albert.) καὶ ἔθωσα, (Hom. Od. I. 327.) ἔξυνα.

⁹ Cf. infra v. 22.

¹⁰ Dativum πολυμνήστρων ad sequens ἔξεφρει εὐασμὸν refert Ilgenius, ut sit: *in honorem dearum venerandarum*, h. e. Cereris et Proserpinæ. Quæ interpretatio qua ratione ex Graeca voce elicienda sit, equidem non video. πολυμνήστρων Vossius ad Hymn. Homer. in Cerer. p. 130. Blomfieldius in Diarii Classici l. c. legendum proposuit ἡτε πολὺν μύστρων Ἐλευσῖνος, κ. τ. λ. "πολὺν μύστρων," inquit, "pro πολυμνήστρων tam certum est, quam quod certissimum." Equidem conjecteram legendum simpliciter: ἡτε πολυμνήστη ποτ' vel πολυμνήστενος. Cf. Hom. Od. Δ. 770. Ζ. 64. Ψ. 149. Blomfield. Glossar. in Άεσχ. Agam. 1434.

¹¹ 'Παριάδ' ὄργειῶν Vossius. Steph. Byz. 'Ράριον πεδίον, ἐν Ἐλευσίνῃ· καὶ 'Παρία γῆ· καὶ 'Παριὰς ἡ Δημήτηρ. "Ante omnia scriendum est 'Ράριον, spiritu leni, docente Hermanno ad Hymn. Cerer. 451. ex Scholiis ad Homeri Iliad. A. 56." ΒΑΣΙ. Locus, cui alludit Bachius, hic est: πάσης γὰρ λέξεως τὸ ρ ἀρχόμενον δασύνεται, πλὴν τοῦ ράρος. Quod Grammaticorum somnium e porta eburnea emissum videtur esse. Mox ὄργιῶν Schweigh. (ὄργιων Ald.) Sic Hymn. Homer. in Apoll. 389. οὐστίνας ἀνθρώπους ὄργιον εἰσαγάγοιτο. Idem Vir doctissimus dne-mólia ποικινύοντα edidit, ex præclarâ Lennepii emendatione. Hermannus: 'Ράριον ὄργειῶν οὐδμφ διαποικινύοντα | Δημήτρᾳ. Blomfieldius: 'Ράριον ὄργειῶνα οὐδμφ διαποικινύοντα | Δημητρός. Fortasse legendum: 'Παριάδ' (h. e. 'Παριάδι) vel 'Παρίψ ὄργιῶν διεμόlia ποικινύοντα | Δημητρί. Rharia sacerdos incassum ministrans Cereri. ποικινύ, særpius sine casu positum, cum accusativo personæ, cui ministratur, vix construitur; semel cum dativo constructum videtur Il. Ω. 473, 5. Fabula est ex obscurioribus. Voluit Hermesianax, ni fallor, Antipam, Cereris sacerdotem formosissimam, eandemque a Musæo adamatam, immaturam mortem obiisse, a qua eam ne pietas sua, officiumque Cereri sedulo præstitum, servare potuerunt: porto, quam, dum in vivis erat, concele-

bravit Musæus, eam carminibus prosecutum esse, etiam postquam in Orcum descenderat. Cf. Hom. Od. O. 244. seq. Eurip. Orest. 943. seq. Virg. Aen. II. 429. Fuit autem Antiopa Melissarum, quas vocabant, una, de quibus consulendi sunt Schol. ad Pind. Pyth. IV. 104. Lactant. I. 22. Blomfield. ad Callim. Hymn. in Apoll. 109. Hesychius: Μέλισσαι. αἱ τῆς Δήμητρος μύστιδες.

¹² μέλαθρον edd. Bas. et Casaub. et MS. Palatinus, et sic Ruhnken. Hermann. Bach. "Hermanno, quum μέλαθρον vix aliter quam de sede Cumana intelligi possit, parum apte Boeotus dici videtur Hesiodus. Itaque commendat Rigleri et Axtii conjecturam Κυμαῖον ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Sed quæritur, an Hesiodus non eodem jure vocari possit Βοιωτὸς, quo Mimnermus, Colophone natus, etiam Smyrnaeus, Tyrtæus, natu Atheniensis, etiam Milesius, atque alii aliter denominati sunt a sedibus postea electis." BACH. Vide omnino Hesiod. Op. et D. 633. (253.) seq. unde patet ἀποπρολιπόντα μέλαθρα Anglice simpliciter vertendum esse: *having quitted his home*. Βοιωτὸς plane dictus Hesiodus a sede postea electa.

¹³ Ἀσκραίην (pro Ἀσκρην) Ilgenius, absque ulla necessitate. Constructio est: Ἡσίοδον ικέσθαι ἐς κώμην Ἐλικωνίδα Ἀσκραίων. Steph. Byz. "Ασκρη, πόλις Βοιωτίας, Ἰωνικῶς σχηματισθεῖσα, ὡς Κόρη, Τερψιχόρη. Τὸ ἔθνικὸν, Ἀσκραῖος, Ἡσίοδος. Mox ἔχεινθ' Lennepius: ἐκόνθ' Heinrichius, præeuntibus Dalecampio et Pursano; quod prætulerim. ἔρωνθ' Riglerus, probante Bachio. In Aldina ἔχων legitur. Primus Casaubonus ἔχονθ'.

¹⁴ Pro ἔπαθεν conjectit Casaubonus ἔμαθεν, (de qua mutatione vide Dobræi Advers. T. I. p. 492. Bast. Ep. Crit. p. 282.) etiam λόγων in λέγων mutato. Idem βιβλους ὑμνων intelligit de Hesiodi *Magnis Eœis*, sive *Katalógyph γυναικῶν*, probante Ruhnkenio. Sed recte se habent vulgata, et βιβλους λόγων conjungendum est, locusque, ni fallor, intelligendus de sacris quibusdam Commentariis ab Hesiodo exscriptis, vel potius conscriptis. Vide infra v. 45. Dobræi Advers. T. I. p. 256. Namque sacerdotibus constat magna in gratia olim fuisse poetarum genius, qui eorum in usum, dum varias sive urbes, sive regiones, peragabant, permulta, vix aliunde petenda, de die in diem collegerunt, inque Commentarios digesserunt, exinde sacri dicti; ut vix opus sit ad illud provocare, quod retulit Galenus Protrept. ad Artes T. IV. p. 1. de Archilochi imperfectore, qui, cum oraculum accederet, ab eo his verbis repulsus est: Μονσάων θεράποντα κατέκτανες· ἔξιθι νηοῦ. A quibus, ut videtur, etiam conficta sunt oracula illa, apud Herodotum puta, veram poesin saepius redolentia. Mox πάσας δ' ἐλέγων ἀν. β. conjectura est Anonymi supradicti. Sed elegos nec scripsit Hesiodus, nec scripsisse potuit, cum suis temporibus nondum inventi sint. Tum ἀπαρχόμενος

Iegerim, cum Ilgenio et Bachio, ut sit *ἀπαρχόμενος ὑμηνῶν*. Canteri *ἀπαρχόμενος* vox nauci est.

¹⁵ “Cum Homerus non tam suavitate carminis, quam granditate censeatur, vix dubitari potest, quin vere conjecterim: κύδιστον πάντων, κ. τ. λ.” RUHNKEN. Male, opinor. Pind. Nem. VII. 29. ἐγώ δὲ πλέον ἔπομαι | λόγον Ὀδυσσέος, η πάθει, | διὰ τὸν ἀδυεκῆ γενέσθ “Ομηρος. Boeth. V. metr. 2. *Homerus melliflui oris.*

¹⁶ *μουσοπόλων* Ald. et sic Casaub. Ruhnken. Bach. quod verum censeo. “Hermannus, qui comma posuit post φυλάσσει, simplicem sententiam amplectitur, æternum esse Homerum; unde sic poetam scripsisse suspicatur: ήδιστον πάντων δαίμονα μουσοπολῶν φέρσιν. hæc enim verba conjungenda sunt: *dulcissimum deorum Amorem carminibus colens.* Recordabatur, nisi fallor, quod Hesiodus dixit, ηδ “Ἐρος, ὁς καλλιστος ἐν θεοῖσιν. Non habeo aliud exemplum verbi *μουσοπολεῖν*, sed exemplis in hoc genere non opus. Eodem modo, nisi quis forte id hic quoque præferat, *μουσοποιεῖν* dixit Aristoph. Nub. 334.” BACH. Si Hermanni mentem recte capio, ad hunc modum connecti ac complanari, quæ sequuntur, voluit: φέρσιν, λεπτὴν ἀνετένερο θεοῖς “Ομηρος | εἰς Ἰθάκην πινυτῆς, κ. τ. λ. Alioqui trajectio est durissima. *μουσοποιῶν*, hoc est *μουσοποῶν*, Bachianum vix ferendum credo in Hermesianacte. Ceterum, qui δαίμονα *μουσοπόλων* hic, locutione minus usitata, vocari videtur Homerus, is θεοῖς “Ομηρος, et θεοπέσσος, et ὁ θεού-
ταρος, sæpius audit, v. g. Aristoph. Ran. 1032. Callim. Epigr. VI. Aristot. Poet. 38. Athen. II. p. 41. A. Sotadi apud Stob. T. 98. 9. “Usu valuit, ut princeps sui quisque generis diceretur *deus*: ita Cicero N. D. II. 12. 32. *Platonem* vocat *quasi quandam deum philosophorum*. Idemque Ep. ad Attic. IV. 16. post init. *Deus ille noster Plato.*” BACH. Adde Colum. de R. R. I. Præf. *Parens eloquentiæ, deus ille Mae-
onius.*

¹⁷ “Expressit Propertius II. 7. 23. *Omnia formosam propter Bri-
seida passus.*” RUHNKEN.

¹⁸ Hermannus, revocata forma Homericæ: κλαῖεν δ’ Ἰκαρίου, κ. τ. λ. nimis argute fortasse.

¹⁹ “Evidem dubius sum, an vere conjecterit Huschkius ad Tibull. p. 678. et in Comment. de Annio Cimbro p. 57. πολλὸν ἀνακλᾶς, allato Anacreontis exemplo apud Hephaest. p. 59. 8. ἡρίστησα μὲν ἵτριον λεπ-
τοῦ μικρὸν ἀποκλάς. ‘Quod etiam,’ inquit, ‘hanc ob caussam probabile
est, quod nec Græci scribunt πολλὸν ἀνατλῆναι, sed πολλὰ, nec Latini
multum pati, sed *multa*. Cic. I. Off. 31. *Quam multa passus est Ulysses.*
Virg. I. Æn. 5. *Multa quoque et passus.* Horat. I. Epist. 2. 21. *Aspera
multa pertulit.*’ Assentiri videtur Jacobsius.” BACH. Evidem πολ-
λὸν ἀνατλᾶς verum censeo, quod Hermesianacteum esse potest, quam-

vis nec purum putum sit Homericum. Præ oculis habuit Hermesianax Hom. Od. II. 205. ἀλλ' ὅδ' ἔγώ τοιόδε, παθὼν κακὰ, πολλά τ' ἀνατλᾶς, | ήλυθον εἰκοστῷ Φέρεϊ ἐς πατρίδα γαῖαν.

²⁰ Ovid. ex Pont. Ep. III. 4. 85. *Ferre etiam molles elegi, &c.*

²¹ “ Similem Latinorum usum ostendit Heinrichius ad Musæum 32. p. 52. seq. ex Lucret. II. 50. *fulgorem ab auro. Virg. Georg. II. 243. dulces a fontibus undæ.* Cf. Jacobii Animadv. in Athen. p. 321.” BACH. Virgilii locum imitatus est Goldsmithius nostras, *Edwin and Angelina: water from the spring.* Lennepius autem, satis eleganter: *πνεῦμα τὸ πενταμέτρου.*

²² “ καίεσθαι Ναννοῦς cum non sit Græcum, clarum ex eo scribendum esse καλέρο μὲν Ναννοῦς ὑπό.” CASAUBON. “ Locutionem καίετο Ναννοῦς aduersus Casaubonum egregie vindicat T. Hemsterhusius Obs. Misc. Vol. VI. T. I. p. 302.” RUHNKEN. “ καίεσθαι τίνος temere damnatum a Casaubono, ut parum Græcum. Est phrasis elliptica, ut ὀρέγεσθαι vel ἔφιεσθαι τίνος: licet minus usu trita. Dixit et Parthenius (in Eroticis c. 12.) Circen ὑποκαιομένην [deest Lexicis haec verbi significatio. J. B.] Οὐδυσσέως, et plene (c. 14.) de Cleobœa, καιομένη σφοδρῷ ἔρωτι τοῦ παιδός.” COBAU. “ καίεσθαι Ναννοῦς intell. ὑπὸ Ναννοῦς, vel expleas: καλέρο ὑπ’ ἔρωτι Ναννοῦς, ut Callim. H. in Apoll. 49. ἥθέον ὑπ’ ἔρωτι κεκανμένος Ἀδμήτῳ. Eadem loquendi ratio apud Charit. IV. 6. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐκαλέρο τῆς Καλλιφρόνης.” HEINRICI. “ Explatio prorsus indigna tanto philologo, nec hodie (ut persuasissimum habeo) ipse amplius probata. Genitus positus est ex more Græcorum solenni, ut in formula ἔργη τίνος, ad exprimendum animi appetitum et affectum. Qua de re verissime disputavit Hermannus ad Viger. p. 875. Nullus, inquit, uberior est male fictarum ellipsis fons, quam qui positus est in non animadversa confusione duarum loquutionum, quarum altera ad sensum magis, quam ad verba refertur. Ita τρύχεσθαι, καίεσθαι, ἀλώναι τίνος, στέφανον πίτνος, quia animo cogitatur, πόθον, ἔρωτά τίνος ἔχειν, στέφανον πίτνος ἔπιτιθέναι.” BACH. καίεσθαι Ναννοῦς verte Anglice: *to be enamoured of Nanno.* Theocr. Id. IV. 59. η̄ β’ ἔτι μύλλει | τήναν τὰν κυάνοφρυν ἔρωτίδα, τᾶς ποκ’ ἐκνίσθη; Qui locus pæne gemellus est. Utrumque citat Matthiae Gr. Gr. 328. Vide et Thiersch. Gr. Gr. §. CCLIV. 8. Machon Athen. XIII. p. 577. E. η̄ σφόδρ’ ἡδέως | σχεῖν φησι κνισθῆναι τε τὸν Δημήτριον. Ita Porsonus Tracts p. 245. Vulgo ἔχειν. Ceterum (mitto illud, quod ὑπ’ ἔρωτι nunquam dicunt Græci, sed ὑπ’ ἔρωτος tantum) etiam in aliud errorem, ut videtur, incidit Heinrichius: nam sententia Callimachi plane ἀπροσδιόνυσος est, cum constructio sit ὑποκεκανμένος ἔρωτι Ἀδμήτῳ, quemadmodum ἔκπλαγεισα ἔρωτι Ἰάσονος dixit Euripides Med. 8. Nec profecto magis ad rem est alter Parthenii locus, a Corayio allatus, sed cum Callimacheo plane

conferendus. Notandum autem, Mimmeri carminis elegiaci, Nannonis inscripti, versus aliquot exstare apud Athen. XI. p. 470. A. B. alios autem nonnullos apud Stob. T. 11. 1. T. 116. 33. 34. et Strab. XIV. p. 634. Casaub. Cf. n. 43. "Nullo pacto fieri potest, quod Ruhnkenio videbatur, ut τολλὸν δυαρλὰς conjungatur cum καλέτο μὲν Ναυνῆσ. Alia hæc mala, quam amoris curas, fuisse crediderim: ac mox graves inimici memorantur Hermobius et Pherecles." HERMANN.

²³ Locus corruptissimus, et varie a viris doctis tentatus. Casaubonus conjectit: τῷ δ' ἐπὶ τολλάκι μόχθῳ | κυημωθεῖς, κώμους ἔστιχεν ἀδρανίῃ. et κυημωθεῖς pro διαφθαρεὶς accepit, auctore Hesychio. Lennepius: τολιῷ δ' ἐπὶ τολλάκι οὐδῷ | κυημωθεῖς, κώμους στεῖχε σὺν ἀδρανίῃ. ita ut τολιῷ οὐδῷ eodem sensu dicatur, quo γύραος οὐδῷ apud Homer. Il. Ω. 487. Ruhnkenio aliquando placebat τολιῷ δ' ἐπὶ τολλάκι μόχθῳ, ut in Phaniæ Epigr. II. 6. (Brunck. Anal. p. 52.) τολιῷ γνῖα δεθεῖς καμάτῳ. Ex codicis lectione autem eruit: τολιῷ δ' ἐπὶ τολλάκι κώλῳ | κυημωθεῖς κώμους στεῖχε σὺν Fr. Jacobsius Animadv. in Eurip. p. 48. extremum verbum intactum relinquens, reliqua sic commode constitui posse autumat: τολιῷ δ' ἐπὶ τολλάκι νάτῳ | κυημωθεῖς κώμους εἰχε .. quod a lectione Venet. Codicis λάτῳ proxime abest. Sed ipse novem post annis aliam ingressus est viam ad Anthol. Gr. II. 1. p. 143. χωλῷ δ' ἐπὶ τολλάκι κώλῳ, | κυημωθεῖς, κώμους στεῖχ', δυακοφανέων. "Poetae (*inquit*) comissiones agenti tribuitur κώλον χωλὸν propter numeros impariter junctos, quibus ille primus usus esse dicitur. Notus Ovidii locus l. III. el. 1. 8. *Venit odoratos Elegeia nexa capillos: Et, puto, pes illi longior alter erat.*" Tertiam denique conjectandi iniit viam in Scriptis miscellaneis: τολιὸς δ' ἐπὶ τολλάκι λωτῷ | κηλωθεῖς κώμους εἶδε συνεξανθών. Suidas: κηλέομαι. Θέλγομαι οὖν αὐλοῖς καὶ ἡδυφωνίαις. εἶδε κώμους formulam poeticam esse ait ad lectoris animum alicui rei advertendum, sicut Latinum *videre*. Ilgenius olim: σκολιῷ δ' ἐπὶ τολλάκι λωτῷ | κυημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανθέν. ita ut λωτὸς σκολιὸς idem valeat, quod Ovid. Fast. IV. 190. *lotos adunca*, et Theocr. Id. I. 129. σύριγξ καλὰ, περὶ χεῖλος ἐλυκτά. Verbum κυημοῦ revocavit ad originem κνάω, *scalpo, rado*; jam sicut a κνάω fit alia forma κνίζω, quæ ad amorem transferatur, ut κνίζομαι sit *prurio libidine, amore titillor, amore uror*; ita κνησμόω eundem habere posse sensum putavit. Sensus: *sæpius autem, quum amorem ureret, ad comedationes ivit, et ad lotos aduncam cantilenas cecinit*. Postea conformavit idem: τολλῷ δ' ἐπὶ τολλάκι μώλῳ | κυημωθεῖς κώμους στεῖχε συνεξανθέν. i. e. *sæpius autem longa militia confectus ad comedandum ivit*. Aliquando etiam: κώμους ἤχε συνδρομή, ut hoc esset *concursu rivalium*, et pertineret ad κυημωθεῖς. Heinrichius: τολιὸς δ' ἐπὶ (vel ὑπὸ) τολλάκι λωτῷ | κυημωθεῖς κώμους εἶχε σὺν ἀδρανίῃ. "σὺν ἀδρανίῃ, cum infirmitate, tanquam senex, qui Cupidinis

arma aliis tradere debuisset." Schweighæuserus : πολιῷ δὲ ἐπὶ (vel ἔτι) πολλάκι λωτῷ | κηρυκίῳ, κώμους εἰχε (vel ἦχε) συνεξανίων. "Fuerit εἰχε συνεξ. periphrastice dictum pro συνεξήνυκε." Weberus conjicit : κώμους ἔκλυσιν εἶχ' ἀνίης. sive εὐρ' ἀνίης. Hermesianactis Editor Anonymus : κ. ἔστιχεν ἔξανύτων vel κ. στεῖχε συνεξανύτων, frequentavit cætus mystice perfectorum. Hermannus ad Orphei Argon. 1293. πολιῷ δέ τε (postea librorum lectionem δὲ ἐπὶ retinendam censuit) πολλάκι λωτῷ | κηρυκίῳ κώμους στεῖχε συνεξανίειν. "Κηρυκίῳ vocat, qui φορβεῖq utitur." πολιῷ, nisi forte σκολιῷ, Hermannus exquisitus dictum arbitratur de senili tibia; συνεξανίειν autem ad Mimnernum refert, quod Nannonem tibicinam ipse tibia canens sequebatur. Ceteris intactis, Blomfieldius in Diario Class. Fasc. VII. p. 238. itidem reposuit κηρυκίῳ, ex noto tibicinum more, qui κημὸν induerent, vel, ut Sophocles dixerit, φορβεῖas. v. Schol. Aristoph. Equit. 1147. Hactenus hæc, maximam partem ex Bachii annotatione desumta : cui præ ceteris probabile videtur id, quod Hermannus protulit, ita tamen ut retineatur pro δέ τε lectio librorum δὲ ἐπὶ, quam, cur minus respexerit mirum est, præsertim quum ea etiam sit aptior. Etenim præpositio ἐπὶ exprimit hoc loco causam finalē, ob quam κηρυκίῳ fuit tibicen. Itaque κηρυκίῳ ἐπὶ λωτῷ proprie denotat : *capistro indutus, ut tibiam ex loti ligno confectam inflaret.* Hæc, inquam, Bachius ; qui tamen κώμους συνεξ. simpliciter per κ. ἄγειν explicat, collato Bion. Id. XVI. 4. seq. Quibus quidem præmissis, ipsi jam tandem experiamur, quomodo ex hac conjecturarum tempestate commodissime evadamus. Et vide annon, ad κώμους apposita præpositione ἐπὶ, locus sic omnino constituendus sit et explicandus : σκολιῷ δὲ ἐπὶ πολλάκι λωτῷ | κηρυκίῳ κώμους στεῖχε συνεξανίων. et sæpe cum adunca tibia capistratus comissatum ibat una cum Nannone viam conficiens. Tum στεῖχεν ἐπὶ κώμους ipsum illud erit, quod βαδίζειν ἐπὶ κώμον Aristoph. Plut. 1040. ἔρπειν ἐπὶ κώμον Eurip. Cycl. 444. et post συνεξανίων subaudiendum ὁδὸν, δρόμον, πορείαν, vel simile quid. Vide Brunck. ad Aristoph. Av. 241. Markland. ad Eurip. Suppl. 1152. Schweigh. Lex. Herod. in Ἐξανίειν. Mimnernum autem (quod non viderunt VV. DD.) redamavit Nanno, quæ ή Μιμνέρμου αὐλητρία audit Athen. XIII. p. 597. A. et inde ratio appareat, cur una cum ea viam conficeret. Exinde etiam, ni fallor, Aldinæ lectionis συνδραμή origo patet. Nimirum συνδρομέων voci paullo difficultiori συνεξανίων, loco glossæ, superscriptissime videtur librarius, memor forte verbi κωμοδρομέω, de quo Pollux IX. 11. Est autem κωμοδρομέω idem quod κωμάζω. Nec profecto durius est στεῖχεν ἐπὶ κώμους λωτῷ, quam ἀνετένετο φῶντα supra vv. 29, 30. Quod ad κηρυκίῳ attinet, conferenda plane hæc vox est cum ἐμπεφορβιωμένος (ἐμπεφορβεωμένος Eustath.) Aristoph. Av. 861. ubi prodit in scenam

tibicen, corvino vultu ornatus, et tibicinum more capistratus. Schol. ad l. φόρβιον δέ ἔστι τὸ περικείμενον τῷ στόματι τοῦ αὐλητοῦ δέρμα, ἵνα μὴ σχισθῇ τὸ χεῖλος αὐτοῦ. Marsyas capistrati figuram habes apud Salmas. in Solin. p. 833. Obiter corrigendus est Photius p. 162. Κημᾶν: φυμοῦν χαλινοῦν. Legendum: Κημοῦν. Poscit enim analogia: Κημὸς—Κημώ—Κήμωσις.

²⁴ “Hermannus, observans verbum ἀχθέω æque inusitatum esse ut ἔχθέω, totum locum optime sanare videtur: δῆχθη δ', Ἐρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν ἥδε Φερέκλην | ἔχθρὸν μισήσας οἵ ἀρέπεμψεν ἐπη. i. e. Pænituit eum carminum, qualia effuderat, quum semper sibi gravem Hermobium inimicumque Phereclēm odio persequeretur. Acute enim perspexit Herm. hanc in verbis illis sententiam requiri, amore constrictum odium abjeccisse Mimnernum inimicorum, cum quibus antea graves iras exercuisse; quemadmodum Hermesianax in fine fragmenti Aristippum ab solitis disputationibus refugisse dicat.” BACH. πληχθεὶς δ', et amore percussus, conjicit Bachius. Fortasse legendum: ἔχθρὸν δ' Ἐρμόβιον, τὸν ἀεὶ βαρὺν, κ. τ. λ. Μοx Φέρεκλον Casaubonus. “Hermobius et Pherecles quinam fuerint, alia quidem rerum monumenta non docent; sed totius loci sententia declarat illos fuisse Mimnermi rivales, quos infelcis amoris auctores in carminibus perstrinxisse ἐρωτομανὴν [ἐρωτομανὴ J. B.] verisimile est.” BACH.

²⁵ “τοῖανδ' B. τ' οἰαν A. apud Ruhnkenium, τοῖαν apud Schweigh.” DINDORF. Bachius edidit: τοὶ δνέπεμψεν ἐπη, talia carmina emisit, protulit, edidit, suadente Jacobsio in literis ad eum datis.

²⁶ “Scribendum est Λίδη nomen mulieris; sed nomen gentile Λυδη παροξυτονεῖται. [όξυτονεῖται J. B.] Itaque Dindorfius falso scripsit Λυδῆς. v. Valck. ad Eurip. Phoen. p. 607. Jacobs. ad Anth. Palat. p. 465.” BACH. Recte. Et sic Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 106. B. In Asclepiadæ Epigrammate (Brunck. Anal. I. p. 219.) Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ οὔνομα, κ. τ. λ. mulieris nomen gentili dignius est. Μοx χρυσηῖδος Ald. unde Χρυσηῖδος Casaubon. sine causa, opinor; nam et alterum potest patronymicum nomen esse. Antimachi carmen Lydam inscriptum meminerunt Plutarch. l. c. Athen. XII. p. 597. A. et Photius in Ὁργεῶνες. Cf. n. 43.

²⁷ δαρδάνην impressum in Aldina. Σαρδιανὴν Lennepius et Westonus, probante Hermanno: sed obstat quantitas metrica, ut vel ex Ionico Σαρδιηνὸς patet. Ion tragicus apud Athen. XV. p. 690. B. βακκάρεις δὲ καὶ μύρα | καὶ Σαρδιανὸν κόσμον εἰδέναι χροὸς | ἄμεινον ἢ τὸν Πέλοπος ἐν νήσῳ τρόπον. Δαρδανίην Editor Anonymus supradictus, et Goëttingius. Δαρδανίη Bachius. Neutrūm intelligo. Ruhnkenius, allata MS. Ven. scriptura δαρδάνη: λάρνακί νιν δὲ θ. provocans ad Hom. Il. Ω. 795. et ad Epigr. Anal. Brunck. T. III. p. 292. Videndum autem,

annon veræ lectionis vestigia servarit codex Palatinus, in quo περδάνη scriptum est, singulari discrepantia. Legendum opinor: Περγαμή δὲ θαυμόσαν, κ. τ. λ. et in Pergamo mortuam, &c. Pergamum inter urbes Sardes metropolim circumiacentes commemorat Anton. Itin. p. 176. Vide et Constant. Porphyrog. de Them. I. 3. Nempe, dum eas urbes, una cum amica sua, tibicinum more, quos *les troubadours* vocant Franco-galli, peragrabat Antimachus, in Pergamo, uti contigit, diem supremum obiit Lyda; qua ibi sepulta, protinus, mærore afflictus et profligatus, Colophonem abiit, juxta illud Amphidis Stob. T. 104. 6. ἐν τοῖς ἀντρούχοις τοῖς ἀνθρώπων τόποις, | ηκιστα τούτους πλησιάζων ἥδεται. Origo autem corruptelæ fuerit hæc: primum, veræ voci (mitto τ., sive adscriptum, sive subscriptum) δαρδανή superscripsit de Pergamo Trojano somnians librarius: mox, elapso τ., περγάμη scribi cœptum est, et æquo passu, ut ne periret altera lectio, δαρδάνη, prout hodie exstat in codicibus Marciano et Laurentiano: περδάνη autem ex utraque menda natum est. Περγαμή (subauditio χώρη), pro usitatiore Περγάμη, eadem ratione dixerit Hermesianax, qua urbs Cretæ cognominis Paterculo ac Plinio *Pergamus* audit, Straboni autem ac Scylaci Περγαμία, Virgilio *Perganea*, nisi et hic per τ. scribendum sit.

²⁸ Ita Ilgenius, nisi quod τ' dedit. MSS. καλλιωναῖζαον et καλλιωναῖζαον, Ald. καλλίον' ἵζαον. Casaubonus omnino: Σάρδεις Ἱαόνων δ', metro respuente, cum prima in Ἰδίον brevis sit, secunda autem longa. Hom. Il. N. 685. ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἱάϝονες ἐλκεχίτωνες. Hermannus ex glossa Hesychii (Αἰζάων. ὄφων ὑψηλῶν) legendum conjicit: Τμάλιον αἴζαον δ', et Tmolium verticem, h. e. Tmoli montis cacumen. κάλλιον αἰδάζων δ' edidit Bachius. Fortasse legendum, commate post γαῖαν posito: αἴλινον αἰάζων δ'. Cf. infra n. 43. Sic αἴλινον προκλάω dixit Eurip. Phœn. 1535. et αἴλινον λαχεῖ Herc. F. 348. αἴλινα στοναχεῖτε, et μύρεσθε, Mosch. Id. III. 1. 14. ubi tamen αἴλινα fortasse adverbialiter accipiendum est pro θρηνητικῶς, quemadmodum in Callim. Hymn. in Apoll. 20. οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. In Callimacho malim: οὐδὲ Θέτις γ'. ne *Thetis quidem*. Cf. Aristoph. Vesp. 480.

²⁹ “Cum Hermanno scribendum ἀκρην.” BACH. Pro γόνων vide annon λόγων legendum. Cf. supra v. 25. De λόγος et γόος confusis consulendus Porsonus ad Eurip. Orest. 1020. et Phœn. 1329. 1355. Musgrav. ad Ion. 638. Mox ἀνεκλήσατο Ald. et Casaub.

³⁰ iepàs duo MSS. iepàs unus. Ald. ipàs. “Postrema hæc lectio prælata est ab editoribus, synizesis immemoribus. Hom. Od. 27. 94. οὐκοθ' ἐν ιερένοντι ιερήσιον, οὐδὲ δύ' οἴω.” BACH. iepàs etiam Hermannus. Vide Thiersch. Gr. Gr. § CXLIX. 3.

³¹ “Doctus amicus meus et ingeniosus legendum putat ἀνεδειματο, condidit. Quanta carmina, ut Latini aiunt, condidit, et ut Milton in

nostram etiam linguam transtulit, *to build the lofty rhyme*. Forsan reponebimus ἀνεπλέξατο, *conteruit*. Occurrunt in Auctoribus πλοκαὶ ὄνομάτων, et πλέκειν τὴν φόην. Metaphora est indubitanter satis elegans." WESTON. ἀνεδείματο esset *reædificavit*. ἀνεδείξατο conjicit Mitscherlichus ad Hymn. Homer. in Cerer. 473. notante Bachio, qui vulgatam lectionem probat, et κώμους ἀναδέχεσθαι Latine exprimit *comissiones suspicere*. Fluxit autem locutio Miltoniana ex Aristoph. Ran. 1002. vel forte ex Antipatri Epigrammate Anthol. III. p. 110. Jacobs. p. 393. Brod. *Ædificare nomen* dixit Ennius apud Macrob. VI. 1.

³² "MSS. Ἀνακρέων, quod præferrem, si ἐφωμίλησεν plene scriptum invenirem. Valde enim insolenter penultima sub ictu versus producitur, et facillime id evitare potuerat poeta, si scripsisset, καὶ γὰρ τὴν δι μελιχρὸς Ἀνακρέων ἐφίλησεν—." HERMANN.

³³ Antipater Anthol. III. c. 23. p. 380. (Brunck. Anal. II: p. 29.) οὐδὲ ἵπκο δυσμενέων δούρατι κεκλίμεθα. Pro δουρὶ Hermannus proposuit δόρει, sicut δόρει dicitur, teste Etymol. Mag. p. 284. 31. quamvis nemō (inquit Bachius) facile inveniat, quo illud exemplo defendi possit. Putaram δόρι δὴ κεκλ. collato Eurip. Hec. 903. Sed δουρὶ, pro δόρασιν, forte Hermesianacteum est. Vel lege et transpone: δούρασιν οἰνηρὴν κ. π. δούρασιν semel dixit Homerus Il. Φ. 162.

³⁴ Schol. ad Soph. Aj. 1199. ἡδιστος δὲ ὁ Σοφοκλῆς, πάλιν ἐπὶ τῷ ἴδιον ἥθος ἔκλινεν ἐν τοῖς μέλεσιν ὅθεν καὶ μέλιττα ἐκλήθη. Suidas v. Σοφοκλῆς: προσηγορεύθη δὲ μέλιττα διὰ τὸ γλυκύ. Auctor Vitæ Sophoclis: μόνος δὲ Σοφοκλῆς ἀφ' ἔκάστου τὸ λαμπρὸν ἀπανθίζει· καθὼ καὶ μέλιττα ἐλέγετο. Hesychius Milesius de Philosophis p. 60. Σοφοκλῆς ὁ τραγικὸς μέλιττα ἐκαλεῖτο διὰ τὸ ἥδν. Hinc ὁ μελιχρὸς audit Sophocles Simmiæ Theb. Epigr. 2. (Brunck. Anal. I. 168.)

³⁵ "πολυπρήνα κολώνην Ruhnkenius. Libri πολυπρίνα κοδώνην. πολυπρήνα Κόλωνον Lennepius." DINDORF.

³⁶ Locus in primis vexatus. αγειραιθειαρεῖδος duo MSS. quæ reliquias (inquit Dindorfius) esse videntur verborum inter voces "Ἐρωτα et Ζεὺς deperditorum, male in unam vocem conjunctæ. ἀγειραιθ* αρειδὸς ed. Ald. Conjecturæ virorum doctorum sunt hæ. Ruhnkenius corredit: "Ἐρωτα γεραιραι . . . collato Hymn. Homer. in Mercur. 428. μνημοσύνην μὲν πρῶτα θεῶν ἐγέραιρεν ἀοιδῆ. Idem vir doctissimus etiam post v. 60. sibi lacunam deprehendisse visus, plena distinctione figit post χοροστασίας. Valckenærius Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτα cum ἥδε, deleta distinctione, conjungit, ut Sophocles in canticis choricas Bacchum et Cupidinem cecinusse dicatur. Nimirum hodique exstant duo cantica chorica, in quibus Sophocles Amorem et Bacchum celebravit: unum est Antig. 781. seq. Ἐρως δικατε μάχαν, κ. τ. λ. alterum ejusdem

tragœdiæ 1115. seq. πολυώνυμε, Καδμείας | Νύμφας ἀγαλμα, κ. τ. λ. Quorum locorum cum priore conferendum est Sophoclis Fragmentum insigne, ex fabula incerta, apud Stob. T. 63. 6. (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 62.) itemque aliud ex Phædra (Dindorf. Poet. Sc. Gr. p. 59.) Quum autem Hermesianax omnium et poetarum et philosophorum, quos recenset, amicas nominarit, unius Sophoclis amicam retinuerit, suspicatus est Lennepius, in corrupto θειαρεῖδος nomen Θεωρὶς latere. Athenæus XIII. p. 592. A. Σοφοκλῆς δὲ ὁ τραγῳδιοποὺς ἥδη γέρων ὅντις πάσθη Θεωρίδος τῆς ἑταίρας.—τῆς δὲ Θεωρίδος μνημονεύει, λέγων ἐν τινι στασίμῳ οὐτως φίλη γάρ η Θεωρὶς. Lennepii vestigia persecutus Ilgenius totum distichum ita refinxit: Βάκχον καὶ τὸν Ἔρωτ· ἡγειρε Θεωρίδος εἶδος, | ἦν φόδης τεχνήν Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. *Theoridis pulcritudo canendi artem, qua Jupiter Sophoclem donarat, excitavit et inflammavit.* Riglerus aliam ingressus est viam: B. κ. τ. "Ἐρωτα" γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cum lacuna duorum versuum, tertique dimidiati, donec deuentum est ad voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ: "namque ea," Bachii sunt dicta, "nobis saltem longior esse videtur, quam ut unius hemistichii spatio expleri queat." Idem Bachius censem, ad verba γέρων δὲ Θεωρίδος εἶδος cogitatione supplendum esse ἀσμασιν ἔνεσε, sive ὑμησε, sive simile quiddam; immo et in lacuna fortasse præter ea, quæ ad Theoridem spectant, factam esse etiam mentionem alterius amicæ, de qua Athenæus ibid. ἐπὶ δὲ δυσμαῖς ὃν τοῦ βίου, ὃς φησιν Ἡγήσανδρος, Ἀρχίπηην ἡγάπησε τὴν ἑταίραν, καὶ τοῦ βίου κληρονόμον κατέλιπεν. ὅτε δὲ γηραιῷ ὄντι τῷ Σοφοκλεῖ συνήν η Ἀρχίπηη, ὁ πρότερος αὐτῆς ἑραστής Σμικρίνης, ἐρωτώμενος ὑπό τίνος τι πράτει Ἀρχίπηη, χαριέντως ἔφη "Ωστερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφων κάθηται." Editor Anonymus supradictus: B. κ. τ. "Ἐρωτ"· ἀνακέιρατ τ' ειαροειδοῦς | ὥρην Ἀρχίπηης Z. ē. Σ. provocans ad Pindarum apud Athen. XIII. p. 574. A. ἐρατειναῖς ἐν εὐναῖς | μαλθακᾶς ὥρας ἀπὸ καρπὸν δρέπεσθαι. Poterat citasse Ἀsch. Suppl. 658. ἥβας δὲ ἀνθος ἀδρεπτον | ἔστω μηδ' Ἀφροδίτας | εὐνάτωρ βροτολοιγὸς "Α- | ρης κέρσειεν ἀωτον. Estque illi ειαροειδὸς vernicolor, cui vocabulo, inquit, maxime germanum est ειαρόμαστος Rufini in Anthol. Gr. VII. p. 616. Brod. Sed hæc, puto, aptius dicta essent de virgine, quam de meretrice, quæ, veteri amatore amandato, Sophocli seni jam tandem cesserat. Westonus conjecterat: B. κ. τ. "Ἐρωτ" ἐγέραιρεν θεῖος ἀοιδός. | Z. ē. Σ. Schweighæuserus: B. κ. τ. "Ἐρωτα γεραιρειν θεὶς ἀοιδῆ" | Z. ē. Σ. Nec dissimulandum, prius hemistichium etiam in Aldina editione constituere voces Ζεὺς ἔπορεν Σοφοκλεῖ. In re desperata etiam meam, qualis fuerit cunque, conjecturam, etsi non

valde fidenter, visum est apponere. Certe locus nondum persanatus est, nec persanandus fortasse nisi codicum meliorum ope. Totum locum sic refingo: 'Ατθίς δὲ οἰα μέλισσα, πολυτρίψωνα Κολωνὸν | λείποντο', ἐν τραγικαῖς ἦδε χοροστασίαι, | Βάκχον καὶ τὸν "Ἐρωτα λέγων" ὁ γὰρ αἰθεροειδῆς | 'Αρχίπτην γεραιῷ Ζεὺς ἐπορεύετο Σοφοκλεῖ. Attica autem qualia apis, columbis abundantem Colonum linquens, in tragicis cecinit choreis, Bacchum et Amorem narrans: æthereus enim Archippam seni Jupiter dedit Sophocli. οἰα vulgo interpretantur ut vel *ceu*; quæ quidem interpretatio, quamvis per se bona, ne hilum quidem ad loci sententiam proficit. Est οἰα ἦδε conferendum plane cum πύσους ἀνεδέξατο κώμους supra v. 47. et supplendum utrobique γιγνώσκεις vel οἰσθα, ut supra v. 1. infra vv. 71, 85, et 89. Vide n. 2. Si quæras, qua auctoritate dicatur πολυτρήρων Κολωνός; respondeo, nulla. Atqui nec ipsa vox πολυτρήων uspiam exstat, et, si exstaret, cum κολωνὴ (nec diffiteor) Ruhnkeniano jungi quidem poterat, neutiquam vero cum Κολωνός. πολυτρήων κολωνὴ esset *collis multa habens cacumina*: πολυτρήων Κολωνὸς vertat, qui possit. Loca apud veteres Græcos, quæ epitheto ornantur *columbarum abundantiam* exprimente, tria, nisi vehementer erro, tantum sunt, Thisbe urbs Boeotiae, Messa urbs Laconiae maritima, et Salamis insula. Utraque urbs πολυτρήρων audit Hom. Il. B. 502. 582. insula autem πελειοθρέμμων Æsch. Pers. 314. Salaminem rupibus excelsis abundasse, facile vel ex Æschyli Persis colligetur; Messam inter rupes sitam fuisse, vel ex eo sequitur, quod littus, ubi fuit, valde scopolosum est atque abruptum. De Thisbe sic diserte Eustathius ad Homeri locum priorem: Θίσβη δὲ καὶ Θίσβαι, οἰκεῖται μικρὸν ὑπὲρ θαλάσσης χωρίον δμορον Θεστιένσιν, ἐν τῇ Κορωνειακῇ ὑποκεπτωκὸς ἐκ νότου τῷ Ἐλικῶνι ἐπίτειν αὐτῆς πετρώδες, περιστερῶν μεστον· ἔνθα σημειοῦται καὶ ὅτι λίαν περιέργως ἔξεινόνοχεν ὁ ποιητὴς τὸ πολυτρήρωνα Θίσβην. Nempe, cur columbis abundarent hæc loca, in causa erat scopolorum frequentia, quibus innidificabant: nam columbis sylvestribus, quarum non est proprium gregatim convolare, quæque in arboribus sepibusque nidificant, plane hic locus est nullus. Poterat igitur, opinor, scripsisse Hermesianax πολυτρήρωνα Κολωνὸν, columbis abundantem, atque adeo *scopulosum*; quæ notio huic χώρῳ satis convenire videtur, ut patet ex Coloneo Oedipo. Venio ad λέγων, quod cum Σοφοκλῆς subintellecto concordare potest per σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον; de qua figura consulendus Fischer. ad Anacr. Od. III. 17. et ad Aristoph. Plut. 292. Matthiæ Gr. Gr. 434. 1. seq. Porson. Tracts p. 42. et ad Eurip. Orest. 596. Nimirum ad λείποντο usque sermo est quasi de vera ape, juxta illud Anth. Gr. VII. p. 583. Brod. ἀνθοδιάτε μέλισσα, τί μοι χρὸς Ἡλιούρας | ψαύεις, ἐκπρολιποῦντος ειαρινᾶς κάλυκας; Mox ad masculinum genus labitur Hermesianax, relicita ambiguitate, qua in sententiae initio usus est. In ceteris

nulla est difficultas. Velle videtur Hermesianax, Archippam amatorem senilem blandimentis suis adeo delectasse, ut Bacchi et Amoris laudes insolens concelebraret.

³⁷ ἐκ συνοχῶν, Westonus interpretatur *ob continentiam*. Casaubonus conjectit ἐκ δακέων, *ex maledictis*. Lennepius: ἐξ ἀλόχων, item πάντως, pro πάντων. Jacobs. ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. ἡδ' ἀπαλῶν μ. κ. ἐξ ὄνυχων κ. τ. λ. collato Automedontis Epigr. 3. τὴν κακοτέχνους | σχήμασιν ἐξ ἀπαλῶν κινημένην ὄνυχων. Cf. Horat. Od. III. 6. 23. Bachius edidit: κ. πάντως μ. κ. ἐξ ὄνυχων. Et sic etiam Blomfieldius.

³⁸ “Ita libri scripti et editi. Casaubonus primus sine justa causa κατενίσσατο scripsit duplice litera σ. Etenim per se jam produci antepenultimam temporis futuri νίσομαι docet Homerus Il. Ψ. 76. νίσομαι ἐξ Ἀΐδηο, ἐπήν με πυρὸς λελάχητε.” Bach. Vide Eustath. ad Homeri locum p. 1397. 5. Bas.

³⁹ “Casaubonus scribit Ἀργείην, quod nomen proprium est apud Theocr. Eid. XVII. 53. et Apollod. I. 9. p. 46. Certe contextus nomen amicæ postulat.” RUHNKEN. Jacobsius proponit Ἀντείαν, quod nomen exstat in Catalogo meretricum apud Athen. XIII. p. 593. F. Ilgenius, transpositis literis, Αἰγεινῷ corrigendum censet, ut Θεανῷ, Κελαινῷ, Κρινῷ, Κοριανῷ, &c.

⁴⁰ εἰσόκε τοι δ. Ald. quo servato, Εὐριπίδη casu vocativo scribit Porsonus *Tracts* p. 245. Vide et Dobrœum in Addendis ad Porsoni Aristophanica p. (131.) Ita etiam Jacobsius ad Anth. Gr. II. 2. p. 236. notante Bachio. εἰσόκε δὴ δ. conjicit Schweighæuser.

⁴¹ “Hanc de Euripidis morte narrationem refellit Addæus Anthol. III. 25. p. 396. Οὗ σε κυνῶν γενὺς εἴλ', Εὐριπίδη, οὐδὲ γυναικος Ολυστρος, τὸν σκοτίης Κύπριδος ἀλλότριον, Ἄλλ' Ἀΐδης καὶ γῆρας· ὥπατ Μακέτρη δ' Ἀρεθούσῃ Κεῖσαι ἐταρεψη τίμιος Ἀρχέλεω.” RUHNKEN.

⁴² “Lenissima medicina corrigendum ἀνεθρέψαντο, ductore Adr. Heringa Observ. c. 31. p. 284.” Bach. Ita etiam Dalecampius, ut videatur, vertens: *educarunt*.

⁴³ Correxit Ruhnkenius. καὶ οὐσα corrupte Ald. καίουσα Casaub. Cf. supra n. 28. Λεόντιον, amicam suam, alloquitur Hermesianax, a cuius nomine inscriptum est carmen elegiacum, unde haec Ecloga desunta est. Mox ad προγόνοις conferendus est Hesychius: Πρόγονοι. οἱ πρωτόγονοι ἄργες. Clausulam illustrabit Virg. Ecl. I. 39. *Ipsæ te, Tityre, pinus, ipsi te fontes, ipsa hæc arbusta vocabant.*

⁴⁴ “χάλκειον θῆκαν solenni dicendi more. Theocr. 17. 8. in Epicharmum: ὁ Βάκχε, χάλκειόν νιν ἀντ' ἀληθινοῦ Τίνῳ ὡδ' ἀνέθηκαν. Sic χαλκοῦν τινα ἴσταναι passim apud oratores. v. Bergler. ad Alciph. I. 30. s. fin. et Hemsterhus. in Lucian. T. I. p. 165. Stare voc. solenne de statuis ap. Romanos. Virg. Ecl. VII. 31.—levi de marmore tota Pu-

niceo stabis suras evincta cothurno. h. e. tibi statua ponetur, interprete Heynio." HEINRICH. Herod. IX. 81. ἀπ' ἡς (δεκάτης sc.) δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν. Theocr. Epigr. 20. 6. in statuam Pisandri: τοῦτον δὲ αὐτὸν ὁ δάμος, ὃς σάφεις εἰδῆς, | ἔστασ' ἐνθάδε, χάλκεον ποιήσας. Horat. Sat. II. 3. 183. *Æneus ut stes.* Huc pertinet insignis locus Homeri Il. B. 317. seq. αὐτῷρ ἐπεὶ κατὰ τέκν' ἔφαγε (δρίκων sc.) στρουθοῖο καὶ αὐτὴν, | τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεός, δοκερ ἔφηγε | λαῖFαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάις ἀγκυλομήτεω· κ. τ. λ. Nimirum in luco, in quo, dum in Aulide detinebantur, sacrificabant Graeci, statuam lapideam serpentis καλῇ ὑπὸ πλατανίστη, portenti in loco, Homeri temporibus ostentasse videntur sacerdotes, mirifica ea omnia, quæ de serpente vivo tradit Homerus, cultoribus dei evomentes quam religiose! Quæ res ab Homeri interpretibus parum percepta est. Voces autem ὑπὸ πλατάνῳ distinctione a θῆκαν separavit Ruhnkenius, ut cum μολπάζοντα coniungerentur, loco de poeta umbram sectante satis male intellecto.

⁴⁵ " *Battidem Philetæ amicam* vocat Ovid. Trist. I. 6. 2. *Nec tantum Coo Battis amata suo est.* III. ex Pont. 1. 58. *quo non Inferius Coa Battide nomen habes.* Quem secutus Scaliger ad Propert. III. 7. 44. *Battida* in Hermesianacte legit. *Bittis* [Bittis J. B.] tamen, *Bittæ*, et *Bittior* usitata mulierum nomina sunt, e. g. apud Antipatrum Anthol. III. 12. p. 331." RUHNKEN. De sequentibus sic Schweighæuserus: "Græca ista latine sic reddidit Dalecampius: *Philetam Battida canentem, alacrem, totis suis carminibus, loquaci verborum prolixitate.* Similiter Gallicus interpres: *qui chanta cette maîtresse si volage, et pour laquelle il répandit tant de plaintes.*—Ruhnkenius in eamdem fere cum Dalecampio sententiam præscripta verba accepisse videtur: nihil quidem aliud adnotavit, nisi vocem λαλῆν *in bonam partem pro στωματία sumi.* [Cf. Aristoph. Ran. 1067. J. B.] Nobis longe aliud hic dixisse Hermesianax visus erat. Novimus quidem esse viros doctos, (in his Toupium, in Indice ad Addenda sua in Theocritum) qui diversum statuant *Philetam*, elegiacum et epigrammaticum poetam, a *Phileta*, docto Grammatico et Glossographo, sæpius citato ab Athenæo.—Sed eundem virum fuisse diserte Suidas docet; nec, cur diversos statuamus, ulla ratio subest: fuisseque eundem Hermesianactis non modo æqualem, sed et amicum et præceptorem, partim ejusdem Suidæ testimonio constat, partim Scholiastæ Nicandri ad Theriac. v. 3. Jam hoc ipsum dicere nobis visus erat Hermesianax, poetam illum *Philetam*, qui *Bittidem amicam cecinit*, eundem etiam *omne genus verborum antiquorum*, et *universum veterem sermonem*, in suis Glossarum libris servasse, et ab interitu (aut certe a tenebris quibus premebantur) vindicasse. *ῥύεσθαι*, est *servare, conservare*: et ad hoc ipsum verbum referenda præpositio *περὶ*; ut *περιφρόνομαι* similiter dictum sit, idemque valeat, ac *περισώζω, facio*

ut supersit, incolumem conservo, ab interitu vindico." Ita Schweighæuserus, etiam novo, pro re nata, excogitato vocabulo. Ecquis autem scriptor Græcus λαλιὰν usurparit de sobriis Grammatici dictatis? Ceterum, pro ρυόμενον, χειρόμενον scribendum esse censeo, facili mutatione. Vide supra n. 5. Et tmesis est. Sic περιχένεσθαι χονοὺν dixit Homerus, Od. Ψ. 159. Verte: *Philetam tota sua carmina et loquacem verborum prolixitatem Bittidi circumfundentem.* Angl. liberius: *plying her with all the wordy craft of the poetic art.* Dixit Quintilianus XII. 10. *circumfluentes undique eloquentiæ copia.* Locutionem Hermesianactem illustrabit Homeri locus, Il. B. 41. θείη δέ μιν ἀμφέχντ' ὄμφη. Scholiasta, exscribente Hesychio: 'Αμφέχντο, περιεκέχντο.

⁴⁶ οὐ μὴν οὐδὲ corrigendum esse censem Blomfieldius Diar. Class. Fasc. VII. p. 239. et Mus. Crit. Cant. T. I. p. 54. ut supra v. 15. sine causa, opinor. οὐδὲ μὲν οὐδὲ formula est epica, vix aliud valens quam οὐδέ. Sic qui Il. M. 212. dixerit Homerus ἐπεὶ οὐδὲ μὲν οὐδὲ ΦέΦοκε, idem simplius dixit Il. A. 119. ἐπεὶ οὐδὲ ΦέΦοκε. Est ubi οὐδὲ μὲν valet οὐδὲ μὴν, id quod notavit Hesychius. Vide Il. A. 154. ubi οὐδὲ μὴν etiam Gazæ Paraphrasis.

⁴⁷ ἐκτῆσαντο Porsonus Advers. p. 138. Diphilus apud Athen. VI. p. 247. B. ἀνὴρ γὰρ ὅστις εὐ βίον κεκτημένος, | μὴ τούλαχιστον κ. τ. λ. Incertus poeta apud eund. XIII. p. 596. A. ὅτε μὲν ἔφασκον δοῦλον ἐκτῆσθαι βίον. Quæ loca attulit Porsonus l. c. Adde Eurip. Antiop. Fragm. XXIII. p. 83. Dindorf. ἀνὴρ γὰρ ὅστις, εὐ βίον κεκτημένος, | τὰ μὲν κατ' οἴκους κ. τ. λ. Vides integrum senarium Euripideum, in suas partes Diphilum traxisse. Eiusdem fabulæ Fragm. XXXII. p. 84. Dindorf. εἰ δὲ εὑρυχῶν τις καὶ βίον κεκτημένος | μηδὲν δόμοισι κ. τ. λ.

⁴⁸ αὐθ' ή—λόγων Schweigh. Male, opinor. Mox πικνὰ, pro πικρὰ, conjicit Porsonus *Tracts* p. 245.

⁴⁹ κῆδος MS. Ven. apud Ruhnken. veteres Schweighæuseri membranæ, et Schweighæuserus ipse.

⁵⁰ οὐδὲ οὐ δεινὸν Ald. quod tueri videtur locus Hom. Il. Z. 58, 59. οὐδὲ οὐδὲ αἰνὸν, quod dedit Dindorfius, conjecterat Westonus, ob adjectivum δεινὸς intra trium versuum spatium ter repetitum, assentiente Porsono *Tracts* p. 40.

⁵¹ Heinrichius: μαινόμενον. Editor Anonymus: μαινομένον, ut referatur ad "Ἐρωτος. Bachius edidit: φαινομένον. Mox κεῖνον pro δεινὸν Heinrichius, improbante Bachio. De Amore ἡνιόχῳ vide Jacobs. Animadv. in Eurip. p. 308. et ad Anth. Gr. I. 1. p. 17.

⁵² καμψὰ conjectura est Heinrichii; atque ita edidit Bachius. Sed recte se habet vulgata. καμψὰ σοφίσματα dixit Eurip. Antiopæ Fragm. apud Stob. T. 56. 13. Mox εὐράμενον Casaubonus, prout citat Bentleius, de toto loco audiendus, *Dissertation upon Phalaris*, p. 66. Another

Confirmation of Aristoxenus's Account, that Pythagoras was but XL, when he first came to Italy, is his marrying a Wife at Crotona, Theano the Daughter of Brontinus, by whom he had two Sons and two Daughters. About his Love to Theano we have these elegant Verses of Hermesianax, the Colophonian Poet, that lived in Alexander's time: Οἴη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης Εὐράμενον, καὶ κύκλον δοσον περιβάλλεται αἰθῆρ, Βαιῆ τ' ἐν σφαιρῃ πάντ' ἀποτασσόμενον. Here we see, he had such a Passion for his Mistress Theano, that the Poet calls it Madness. Which better agrees with the Age of 50, than 70, after he had stay'd 7 years in the Vault.

⁵³ "Hemsterhusius malebat: Βαιῆ τ' ἐν σφαιρῃ πάντ' ἀπομασσύμενον. Idque, ut magis accommodatum sententiae, etiam Wyttēbachio placebat." RUHNKEN. Μοχ ἔχρη Ἀπόλλων | ἀνθρώπων εἶναι est ex emendatione Porsoni *Tracts* p. 41. Wyttēbachii conjectura εἶναι Ἀπόλλων | ἔχρηστ' ἀνθρώπων adjuti. Ald. et Casaub. ἔχρη (sequitur lacunæ indicium) εἶναι | πολλῶν δ' ἀνθρώπων.

⁵⁴ "ἐκ δὲ βαθεῖς κ. τ. λ. Ex præcedentibus supplendum est οἷς, ita ut hæc etiam verba, quorum subjectum est *Socrates*, dependeant a verbo γιγνώσκεις subaudiendo. Itaque post vocem μένει comma ponendum est, non colon, ut vulgo." BACH. Hoc supplementum non intelligo. Collocatio particulæ δὲ ea est, quam supra habuimus v. 3. Ceterum οὐδὲ βαθεῖας Jacobsius, unde nihil proficimus.

⁵⁵ "Præclare Codices Venetus et Mediceus κονφορέπας pro vulgato κονφορέπας. Κονφορέπας dñias vocat sollicitudines, quibus amantes agitantur. Theocr. Eid. XVII. 52. μαλακὸν μὲν ἔρωτας Προσκνείει, κούφας δὲ δίδοι ποθέοντι μερίμνας.—Theocritum, vel Hermesianactem, imitatur Propertius II. 9. 4. *Et levibus curis magna perire bona.*" RUHNKEN. qui mox ἔξεφόρηστο conjicit. Ilgenius et Heinrichius: ἔξεσόβηστο, expulit, juxta illud Paul. Silent. c. 34. (Brunck. Anal. III. p. 81.) ἔγω ἔνθισματι χαίρης | ἔκχυτον ἐκ στέρνων ἔξεσόβηστο νόσον. ἔξεσόβηστο etiam Jacobsius. Recte autem ἔξεπονήστο retinet Bachius, sed perperam notat, verbum ἔκπονειν hic loci respondere Latino *elaborare, eniti, Germanico herausarbeiten*, (Angl. *to work out*) collato Horat. Od. III. 1. 19. *Non Siculae dapes | dulcem elaborabunt saporem.* Vide Glossarium.

⁵⁶ Citat Ruhnkenius Propert. II. 12. 29. *Errat, qui finem vesani querit amoris. | Verus amor nullum novit habere modum.*

⁵⁷ "Libri omnes λόγῳ, cuius loco Heringa p. 281. scripsit λόγων. Sed non est opus hac conjectura, quum, Ilgenio potissimum doctore, vulgata lectio λόγῳ eodem tendat, quo λόγων, modo pro dativo commodi, quem dicunt, non pro dativo instrumenti capiatur." BACH. Recte Heringa λόγων. Similiter διέξοδον τοῦ λόγου dixit Galenus apud Budæum p. 332.

⁵⁸ “Legebatur εὐράμενος.” DINDORF. Vide supra n. 52.

⁵⁹ δεινὸς Ruhnkenius, quod prætulerim. Sic *dira cupido* dixit Virgil. Georg. I. 37. et *dira fames* AEn. III. 256.

⁶⁰ ὅτ' Ald. et sic edidit Ruhnkenius. Primus Schweighæuserus ὅ τ', i. e. καὶ ὁ, ut sit articulus, ad ὀξὺς Ἀρίστιππος transferendus, probante etiam Bachio. Male, opinor. Vide autem annon omnino legendum sit: ὅτε χλιδανῆς Λατέδος ἡράσαρο. Sic et Penelopam, et Bittidem, epithetis ornavit Hermesianax supra vv. 30. 77. Eurip. Cycl. 500. ξανθὸν | χλιδανῆς ἔχων ἐταίρας | μυρόχριστον λιπαρὸν βόστρυχον. Ἀπιδανῆς vox nulla est, quod vidit Ruhnkenius.

⁶¹ “φεύγων οὐδὲ μένων—Confer Oraculum apud Herod. I. 55. Athen. XIV. 630. D. R. P. MSS.” Довѣ. Ipse etiam sic conjecteram, putans Homericam locutionem esse, Oraculique apud Herodotum oblitus. Cf. Damm. Lex. Homer. in μένω sub init. (ubi τῷ μένειν opponi τὸ φεύγειν notat Lexicographus ille) Eustath. ad Il. B. 333. p. 175. 21. Bas. Vide et Il. E. 527. Sic Xen. Cyrop. III. 3. 28. οἴ γε μὴν πολέμου οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, δλλὰ στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ἔρυμα. φεύγων οὐδὲ μένων ἔξεφόρησε βίον etiam Friedmannus in libro de media syllaha pentam. p. 298. notante Bachio. Vide notam sequentem.

⁶² “Postquam ad finem difficultum Hermesianactei hujus carminis salebrarum evasisse nobis gratulabamur, supererat in ipsis extremis verbis, οὐδαμένον ἔξεφόρησε βίω, difficultas quae vereor, ne prorsus sit ineluctabilis.—Lubens equidem ab omni conjectura abstinuisse: sed quum in latina versione aliquid tamen fuerit ponendum, ita interpretatus sum, quasi scriptum esset,—οὐδαμινὴν ἔξεφόρησε βίον.” SCHWEIGHÄUSER. Saltem οὐδαμινὸν. Sed unice vera, nec cara auro contra, est Porsoni emendatio ἐξ Ἐφύρης ἔβιω scribentis, pro corrupto ἔξεφόρησε βίω, *Tracts* p. 246. Qua emendatione cum altera Viri summi, quam in n. 61. commemoravi, consociata, nil ultra quærendum est. Totum locum sic verte: *fugitque et omnes repudiavit disputationes philosophicas, nec domi (h. e. Athenis) manendo ab Ephrya semotus vixit.* Angl. *he discontinued his philosophical lectures, and forsook Athens for Corinth.* Et olim fuerunt λέσχαι loca, quo convenientes philosophabantur. Photius: Λέσχη: πολλὴ ὥμιλια φλυαρία τὸ δὲ παλαιὸν αἱ καθέδραι καὶ οἱ τόποι, ἐν οἷς εἰώθεσαν φιλοσοφεῖν ἀθροιζόμενοι, λέσχαι ἐκαλοῦντο οὕτω φησὶ καὶ Ἱεροκλῆς ἐν ἀ φιλοσοφουμένων. Quæ verba exscripsit Suidas. Aristippum Corinthum navigasse, ac Laide scorto usum esse, tradit Laertius in Vita, ex auctoritate Sotionis. Totum autem versum, Porsoni emendatione abusa, sic concinnavit Bachius: φεύγων, οὐδὲ ἀπέχων ἔξ Ἐφύρης ἔβιω. Cujus ultimas voces sic vertit: *neque Ephrya semotus vixit.* Atqui hoc esset ἀπέχων Ἐφύρης, non ἀπέχων ἔξ Ἐφύρης, quod solœcum est. De Ephrya sic Plin. l. et c. 4. *Medio intervallo, quod*

Isthmon appellavimus, adipicata colli habitatur colonia Corinthus, antea Ephyra dicta. Vide Hom. Il. B. 659. Z. 152. et ad utrumque locum Scholiastam.

GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

V. 1. Οἰην, qualem. De ellipsi vide n. 2. Edidit Hermesianax Ele-giacorum Libros tres, quos ab amasie sue nomine *Leontium*, perinde atque ejus imitatione Propertius Librum primum *Cynthia*, inscripsit. E tertio autem Leontii Libro, in quo Κατάλογον ἑρωτικὸν fecit, hoc apop-saamatum desumptum est. Mirum vero est, neminem interpretum vidisse, totius Libri rationem eam fuisse, quam in Ὡΐαις μεγάλαις, sive Καταλόγῳ γυναικῶν, consecutus est Hesiodus, et hoc plane referenda esse iterata illa, Οἰην μὲν v. 1. Ἀρθὶς δὲ οὐα μέλισσα v. 57. οὐα τιναχθεὶς v. 71. οἴη μὲν v. 85. οἴφ δὲ ἔχλιγνεν v. 89. quae aliter expressa sunt vv. 15. 21. 27. 35. 41. 47. 61. 69. 75. 79. 95. Audiendus Canterus Nov. Lect. IV. 3. “Hesiodus inter cetera, quae Pausanias Boeoticis enumerat, scripsit etiam μεγάλας Ὡΐαις, ut vocat idem Pausanias, et præter hunc Athenæus, atque insuper Apollonii, Pindari, Sophoclis interpretes: in quibus præclarissimas quasque mulieres et heroinas perpetuo carmine celebravit, vel ut singulas pro exemplo proponeret, vel ut unam aliquam illustrissimam cum reliquis contenderet. Hinc enim dictæ sunt Ὡΐαις, quod singulae similitudines ab his vocibus, η οἴη, inciperent: ut in Homeri Beotia factum cernimus, et apud Hebraeos in Pentateucho. Quo etiam contigit, ut Ὡΐην posteriores poetæ ab Hesiodo fuisse adamata, et hoc modo celebratam putarint: ut et ab Homero Penelopen, et ab aliis alias. Huc enim pertinet elegantissima Hermesianactis, Cophoniæ poetæ, elegia, ab Athenæo descripta.” Exempla aliquot Hesiodea apponam: (1.) η οἴη Υρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. Ita correxit Gaisfordius, ope usus Schol. Ven. ad Hom. Il. B. Cat. 3. cum apud Eustathium corrupte legeretur, ην δίη Υρίη Βοιωτίης τρέφε (Βοιωτίης τρέφε etiam Schol. Ven.) κούρην. Sed legendum, ni fallor: η οἴη Υρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. vel qualem *Hyria Boeotia aluit puellam*. Antio-pam sc. collato Steph. Byz. in Υρία. (2.) η οἴη Διδύμους ιερὸν ναίνυσα κολωνὺς | Δωτίψ ἐν πεδίῳ πολυβότρυνος ἀντ' Ἀμύρων | νίψαρο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμῆς. (3.) η οἴη Φθίη Χαρίτων ἀπὸ κάλλος ἔχουσα, | Πηνειοῦ παρ' ὄνδρῳ κυλὴ γαλεσκε Κυρήνη. (4.) η οἴη Υρίη πυ-κινόφρων Μηκιωτίκη, | η τέκεν Εύφημον γαιαόχω | Εννοσιγαίω | μιχθεῖσ' ἐν φιλότητι πολυχρύσου Αφροδίτης. Locum servavit Schol. Pind. Pyth. IV. 35. qui, dum Doricum scriptorem tractabat, γαιαόχω festinanter dedit, cum deberet γαιηόχω. (5.) οὐα Διώνυσος δῶκ' ἀνδράσι χάρμα καὶ ἔχθος, | δύτες ἄδην πίνετ, Φοῖνος δέ Φοῖ έπλετο μάργος, | σὺν δέ πόδας χειράς τε

δέει, γλῶσσάν τε, νόον τε, | δεσμοῖς ἀφράστοισι· φίλει δὲ Φε μαλθακὸς ὕπνος. Sunt Fragmenta IV. XIX. XXXV. XXXVI. XLIII. Gaisford. Egregie autem a Cantero, vel potius Joanne Aurato, observatum est, Scutum Herculis, quod hodie exstat, Hesiodeum nihil aliud esse, nisi 'Ηοὶων μεγάλων Fragmentum, proprio tamen Scuti insigniri nomine, quod ejus præcipua sit in hac comparatione descriptio: sicut Græcis in Homero Διταὶ, et apud Latinos Somnium Scipionis dicitur. Exinde ad Scuti initium recte intelligendum demum patuit via. Est autem hoc: η οἵη προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν | ἥλυθεν ἐς Θέβας, μερ' ἄρχιον 'Αμφιτρύωνα, | 'Αλκμήνη, θυγάτηρ λαοσσόφου 'Ηλεκτρύωνος. Supple γινώσκεις, vel oīσθα, ut in Fragmento Hermesianacteo. 'Ηοὶας autem Hesiodeas imitatus est Sosicrates Phanagorita, ignotus alioquin scriptor, catalogum certorum hominum exhibens, in quo omnia exempla a voce οἴοος initium cepissent; itemque Nicænetus Samius, sive Abderita, in Katalόγῳ γυναικῶν. Utrumque meminit Athenæus XIII. p. 590. A. ἔπει τερ ήμιν ἐμποδὼν ἔγένουν κατάλογον γυναικῶν ποιουμένους, οὐ κατὰ τοὺς Σωσικρίτους τοῦ Φαγαγορίτου 'Ηοὶας, η τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου η 'Αβδηρίτου. Cf. Casaub. ad Strab. I. p. 42. Schweigh. ad Athenæi l. c. Et hoc scribendi genus ob oculos habuisse videtur Propertius I. 3. init. *Qualis Thesea jacuit cedente carina | languida desertis Gnossia litoribus: | qualis et accubuit &c.* Adde I. 22. init. Ceterum, quas Hesiodo 'Ηοὶας tribuunt Eustath. ad Il. B. p. 200. 49. Bas. et ad Od. N. p. 523. 33. Schol. Ven. ad Il. B. Cat. 3. Strabo IX. p. 640. Schol. Pind. ad Pyth. l. c. et ad IX. 6. Schol. Soph. Trach. 1174. Porphyrius apud Schol. Ven. ad Il. Ξ. 200. εἰς α nonnullis scriptoribus tanquam sublestae fidei citantur. Pausan. Βœot. IX. 36. 'Υγρῶν δὲ ἐποίησαρο μνήμην καὶ ὁ τὰ ἔπη συνθεις, ἂς μεγάλας 'Ηοὶας καλοῦσιν 'Ελλῆνες. Id. ibid. 40. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ τὰ ἔπη, τὰς μεγάλας 'Ηοὶας, ποιήσας. Schol. Pind. Pyth. III. 14. ἐν δὲ τοῖς εἰς 'Ησιόδον ἀναφερομένοις ἔπεισι φέρεται ταῦτα περὶ τῆς Κορωνίδος. Qui locus, ut credibile est, Eœis pertinet. Hesiodo ascribit Athenæus X. p. 428. C. διὸ καὶ 'Ησιόδος ἐν ταῖς 'Ηοὶας εἶτεν. Idem tamen aliter VIII. p. 364. B. ἀπερ πάντα ἐκ τῶν εἰς 'Ησιόδον ἀναφερομένων μεγάλων 'Ηοὶων παρφέδηται. Pro genuinis accipit Hesychius: 'Ηοῖαι. ὃ κατάλογος 'Ησιόδου. Hesiodo etiam tribuit Suidas in 'Ησιόδος; qui tamen inter Eœas et Scutum Herculis ibi distinguit. Ejus verba sunt haec: ποιματα δὲ αὐτοῦ ταῦτα. Θεογονία. "Ἐργα καὶ 'Ημέραι. 'Ασπίς. Γυναικῶν 'Ηρωΐνων Κατάλογος ἐν βιβλίοις ε'. κ. τ. λ. Obiter tentabo Hesiodi Fragmentum apud Schol. Theocr. Id. XI. 75. νήπιος ὃς τὰ ἔτοιμα λιτὼν, ἀνέτοιμα διώκει. Angl. *A bird in the hand is worth two in the bush.* ubi ὃς τά γ' Gaisfordius. Legendum videtur δοτις. Sic Soph. Elect. 146. νήπιος δοτις τῶν οἰκτρῶν | οἰχομένων γονέων ἐπιλάθεται.

Ibid. ἀνάγω, *sussum duco*, notante ἀνω præpositione, quasi sit ἀνω ἄγω. Hesiod. Theog. 626. ἀνήγαγον ἐς φάσιν αὐτις. Pind. Isth. VI. 91. ἀν δ' ἄγαγον ἐς φάσιν οἴ- | αν μοῖραν ὑμνων. Eurip. Bacch. 289. ἐς δ' "Ολυμπον βρέφος ἀνήγαγεν νέον. Sæpius autem ad mortuorum resuscitationem pertinet. Æsch. Agam. 990. οὐδὲ τὸν ὄρθοδαῆ | τῶν φθιμένων ἀνάγειν ἐπ' αἴβλαβείᾳ | Ζεὺς ἀν αὐτ' ἔπανσεν. Soph. Scyriarum Fragm. apud Stob. T. 124. 17. νῦν δ', ὡ γεραιὲ, ταῦτ' ἀνηνύτως ἔχει, | τὸν μὲν τάφῳ κρυφθέντα πρὸς τὸ φῶς ἄγειν | κάμοὶ γὰρ ἀν πατήρ γε δακρύων χάριν | αἰνῆκτ' ἀν εἰς φῶς. Eurip. Herc. F. 1322. θανόντος δ', εὐτὸν εἰς "Αἰδον μόλυς, | θυσίαισι λατνοῖσι τ' ἔξογκώμασιν | τίμιον ἀνάξει πᾶσαν Ἀθηναίων πόλις. Quanquam non deerunt forsitan, qui ἀνήγαγεν pro simplici ἄγαγεν apud Nostrum sumendum esse autument, et ἀνάγειν 'Αιδόθεν ipsum illud esse, quod ἄγειν ἀνω dixit Eurip. Alc. 869. et πρὸς τὸ φῶς ἄγειν Sophocles l. c. Certe redundare videtur præpositio Alc. 1007. τόλμα δ', οὐ γὰρ ἀνάζεις ποτ' ἔνερθεν | κλάων τὸν φθιμένους ἀνω. Cf. Damm. Lex. Hom. in 'Ανάγω, Eustath. ad Il. Θ. 203. p. 593. 38. Bas. Hesychius: 'Ανάγειν. ἄγειν.

V. 2. στειλάμενος κιθάρην, rariori locutione, *cithara instructa*, vel *apparata*, Angl. *having trimmed his harp*; *having strung his lyre*: estque στειλάμενος, hoc in sensu, idem quod παρασκευάσας, εὐτρεπίσας. Hom. Il. Δ. 294. Φοὺς Φετάροντος στέλλοντα. h. e. ἐτοιμάζοντα, διατάσσοντα, ut exponit Scholiasta. Sic et, notione *contrahendi*, *legendi*, vocem tum activam, tum etiam medium, hoc verbum amat. Od. Γ. 11. ιστία νηφός ἐΦίσης | στεῖλαν ἀείραντες. Il. A. 433. ιστία μὲν στεῖλαντο. Photius: στειλάμενοι: στεῖλαντες.

V. 3. ἔπλευσεν, *navigavit*. Necyiae initium respexit Hermesianax.

V. 5. μακρὸν ἀντεῖ, si de unda locus sit intelligendus, *late resonat*; si vero de Charonte, *alta voce clamat*. Vide n. 5. et Homeri locum ibi citatum. Et proprie est resonat, sive clamat, ita ut e longinquo exaudiri possit: tum generaliter accipi potest pro μέγα ἀντεῖ. Hesiod. Scut. Herc. 319. ἐπὶ δὲ πλῆματι μέγα ἀντεῖν. Æsch. Choeph. 305. Δίκη μέγα ἀντεῖ. Sic qui μακρὸν ἀντεῖ dixerit Homerus Il. Γ. 81. Ε. 101. 283. idem μέγα ἀντεῖ dixit Il. Σ. 147. Φ. 328. Schol. ad Il. Γ. l. c. μακρόν. μέγα. Hesychius: Μακρὸν ἀντεῖ. μεγάλως ἐβόησεν.

V. 6. διέκ, (vox Lexicis adjicienda) *ex*; et proprie motum exprimit, qui per aliquem fit locum, evadendi causa. Angl. *through and out of*. Hom. Il. Ο. 124. ὥρτο διέκ προθύρον. Sic scribendum videtur, ubi vulgo δι' ἐκ π. Vide et Od. P. 460. Σ. 385. Φ. 298. Similiter ὑπὲκ conjunctim impressum in ed. Ven. Il. Ο. 628. ubi male Heynlius divisi sicut scribit. De παρὲκ et παρὲξ vide Eustath. ad Il. Δ. 486. p. 800. 28. Bas.

Ibid. μεγάλαι δόνακες sunt arundines proceræ, Angl. *tall, rank*. Ovid.

26 GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

Metam. XIII. 891. *Vivaque per rimas, proceraque surgit arundo.* Hinc, ut videtur, explanandus est Propert. II. 27. 13. *Jam licet et Stygia se-deat sub arundine remex, | cernat et infernae tristia vela ratis.* Quem locum variis modis torserunt interpretes.

V. 7. ἔτλη, sustinuit, pertulit. Hesychius: "Ἐτλης. ὑπέμεινας. Cf. Hom. Il. E. 382. seq. et Eustath. p. 427. 1. Bas. Monk. ad Eurip. Alc. 285. Matthiae Gr. Gr. 250. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 148. et de constructione Matthiae Gr. Gr. 549."

Ibid. μονόζωστος, et μονόζωνος, unicum cingulum habens; et conferendum plane est cum οἰόζωνος Sophocleo (quod vidit Ruhnkenius) OEd. R. 846. quem locum attulit Suidas in Μονόζωνι. Sophoclis Scholiasta: οἰόζωνον. μονόζωνον, μόνον. Hesychius: οἰόζωνον. μονόστολον. Eurip. Phœn. 754. μονοστόλου δορός. h. e. μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης, uti exponit Scholiasta. Schol. ad Alc. 418. μονόστολος ἀντὶ τοῦ ἔρημος. μονόζωστος igitur, apud Hermesianactem, vertas licet: *solus, solitarius.* Non multum tamen repugnem, si per μονομάχος exponas, ut valeat: *solus cum inferorum monstris concertans.* Hesychius. Μονόζωνοι. οἱ τῶν πολεμίων κατάσκοποι. ή μάχιμοι, οὐς ἡμεῖς, μονομάχους.

V. 8. Ὀρφεὺς. "Antiquum quidem Orpheum, qui antiquissima Dorica lingua usus fuisse dicitur, non habemus; sed Onomacritus, Atheniensis, Pisistratidarum et Xerxis, Persarum regis, æstate, non omnia quidem, ut nonnulli opinati sunt, confinxit, sed, conservatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutavit, nonnullis quoque pro suo arbitrio forsitan additis, aut demitis." HABLES. *Orphica*, cum notis H. Stephani, Eschenbachii, Gesneri, recensuit Godofr. Hermannus Lips. 1805.

Ibid. ἔξαναπειθώ. Vide n. 7.

V. 9. ἀνέθιστος, insolitus, insolens.

Ibid. ὑπομειδάω, (vox Lexicis adjicienda) subrideo.

V. 10. ὑπέμεινε. ἔτλη. Vide ad v. 7.

V. 11. θοῶ, (a θοὸς, celer) acuo. Vide n. 8. "Θοοῦσθαι φωνὴν est incitata voce latrare: θοοῦσθαι ὅμμα, oculos acriter intendere." Nicand. Ther. 227. αὐτὰρ ἐνωπῆς Γλήνεα φουίσσει τεθωμένος. Oppian. Hal. II. 525. σεύονται λύσσῃ τεθωμένοι. Nonn. XLVII. p. 1238. Μή σε πάλιν μανίῃ τεθωμένον ὄψε νοήσω." RUHNKEN.

Ibid. ὅμμα σκληρὸν, obitutum durum, h. e. trucem. Ovid. Pont. III. 1. 165. Sint utinam mites solito tibi more; tuasque | non duris lacrymas vultibus aspiciant. Id. Trist. V. 7. 17. Vox fera, trux vultus.

V. 12. τρίστοιχος, proprie, tres ordines vel series habens, ut τριστοίχοις ὁδόντας dixit Hom. Od. M. 91. itemque Aristot. Hist. An. II. 1. e Ctesia: et hoc loco valet *tergeminus, triplex.* Ovid. Trist. IV. 7. 16. *Tergeminumque virum, tergeminumque canem.* Tibull. III. 4. 87. Nec

canis anguinea redimitus terga caterva, | cui tres sunt linguae, tergumque caput. Adde Propert. III. 6. 23. IV. 7. 52.

V. 13. ἀοιδιάω, i. q. ἀείδω. Hom. Od. E. 61. ή ἐνδον ἀοιδιάσουσ' ὅπλαλῆ. Hesychius: 'Αοιδιάει. ἔδει, ὑμεῖ.

V. 14. μαλακοῦ βιότου, *mollis vita*, h. e. dulcis, felicis, præ ea, quæ apud inferos agitatur. Ovid. Fast. VI. 416. *Quod superst̄ aevi, molle sit omne, tui.* Id. Trist. V. 3. 9. *Quique prius mollem, vacuanque laboribus, egi | in studiis vitam, Pieridumque choro; | nunc procul a patria, &c.*

V. 15. ἀγέραστος, (a γεράζω, honoro) *inhonoratus*. Hom. Il. A. 118. ὅφρα μὴ οἶος | Ἀργειῶν ἀγέραστος ἔω. Hesychius: 'Αγέραστος. ἀγιμος. Cf. Horat. Od. IV. 9. 30. *Non ego te meis | chartis inornatum silebo.*

V. 16. Μονσαῖος. Ejus patriam incertam fuisse docet Photius in *Μονσαῖος*: περὶ δὲ Μονσαῖου, οἱ μὲν ἐκ Θράκης εἰρήκασι τὸν ἄνδρα εἰναι· οἱ δὲ αἰτούθονται ἐξ Ἐλευσίνων. "Multā scripsisse fertur; nihil vero præter poema de Hero et Leandro ad nostram pervenit ætatem. Neque tamen id carmen antiquum illum Musæum habet parentem, neque, ut Jul. Cæsar Scaliger perverse, nec acute sensit, ante Homerum fuit fūsum, (nam in codd. Musæus nominatur Grammaticus;) sed auctorem ad tempora Nonni Panopolitani sæc. V. demittendum esse, abunde probarunt recentiores Musæi interpres." HARLES. Pseudo-Musæi carmen de Herone et Leandro Anglicis versibus reddidit Christophorus Marlowe, itemque Fawkesius.

Ibid. Χαρίτων ἥρανος, (ex ἥρα, ῥὰ, grata, jucunda) *Gratiarum custos*, fere atque *Hesperidum templi custos* dixit Virgil. Æn. IV. 484. et *Triviæ custos Opis* Id. ibid. XI. 836. Hesiodum πάσης ἥρανον ιστορίης, *omnis doctrinæ custodem*, dixit Noster infra v. 22. Apoll. Rhod. citante Etymol. Mag. in *Ἀθαμάντιον*: καὶ μιν ἐῶν μήλων θέσαν ἥρανον, δοσοῦ ἐνέμοντο | ἀμπεδίον Φθίης *Ἀθαμάντιον. ovium custodem.* Vertit autem Dalecampius *Gratiarum præses*; quod eodem reddit. Cic. pro Dom. 55. *Custos ac præses templi.* Id. 2 Agrar. 6. *Tribunus plebis, præses libertatis ac custos.* Hesychius: "Ηρανος. βασιλεὺς, ἄρχων, σκοπός, φύλαξ. Idem: "Ηρανον. τὸν βασιλέα, στρατηγόν. Idem: "Ηρανέων. βοηθῶν. χαριζόμενος. Etymol. Mag. "Ηρανος, βασιλεὺς, η βοηθός. Suidas: "Ηρανος. Παῦλος Σιλεντιάριος. "Ιλαθι τολμήνετι μεγασθενὲς ἥρανε γαίης. πρὸς βασιλέα Ιουστινίανον ἐν τῇ Ἐκφράσει τῆς Ἀγίας Σοφίας. Est ubi ἥρανος valet ὁ ἑράσμιος, *amasius*, teste Etymol. Mag. quemadmodum in Hermesianactis loco perperam vertit Schweighæuserus. Eustathius ad Od. Γ. 164. p. 119. 20. Bas. ἥρανον, τὸ ἐπιθυμητόν. Quoniam autem Χαρίτων ἥρανος ob carminum suavitatem audierit Musæus, cum hoc loco satis apte conferri potest Eurip. Phœn. 799. μέλπει | μοῦσαν, ἐν φέρεται χοροποιοι.

V. 17. ή τε. Scribendum ἡτε conjunctim. "Οστε i. q. δστις. Vide Damm. Lex. Hom. in v. Caret hoc pronomine Lexicorum vulgus.

Ibid. πολυμνήστη et πολυμνήστευτος, cui multi sunt μνηστῆρες, sive proci; multis ambita; a multis in uxorem petita. Hom. Od. Σ. 64. Φοίκόν τε, κληρόν τε, πολυμνήστην τε γυναῖκα. Hesychius: Πολυμνήστην. ἀγαθὴν, σώφρον. Theocr. Id. XXVII. 22. πολλοὶ μ' ἐμνώιτο, νῦν δὲ ἐμὸν οὐτις ἔΦασεν. Ovid. Heroid. Ep. XVII. 103. Tunc ego te vellem celeri venisse carina, | cum mea virginitas mille petita procis. Id. Trist. II. 375. Aut quid Odyssea est, nisi femina, propter amorem, | dum vir abest, multis una petita procis? πολύμνηστος, genere feminino, exhibit Persæ Epigramma apud Pierson. ad Mœr. p. 235. cuius particulam prius ediderat Oudendorpius ad T. Magist. p. 422. ultimum autem versiculum servavit Suidas in 'Ρυτῆρα: "Ολβία (corrige 'Ολβία) Εἰλείθυια, πολυμνάστου φύλασσε | Τισίδος ωδίνων ρύσια δεξαμένα. Voce autem πολυμνήστευτος usus est Plutarchus Erotic. p. 766. D. τὴν Γοργὺν διὰ πλούτον, ὡς ἔοικε, περιμάχητον οὐσαν, καὶ πολυμνήστευτον, ἦτε γυναικα, συγγενῆς ὁν.

Ibid. πέζα, extrema cujusque rei pars, extremitas; unde, in vestimento, sæpius valet fimbria, limbus, instita. Photius, a Suida exscriptus: Πέζα. τὸ ἄκρον, ἢ τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος. In Nostri loco margo, crepido, sive ora, vertendum est. Dionys. Perieg. 931. πέζα δέ οἱ νοτίη, τετραμένη ἀντολίηδε, | ελύζετ' ἐρυθραῖος ὑπὸ κύμασιν Ὀκεανοῦ. ubi πέζα valet πλευρὰ, latus, limes, terminus, ora, quemadmodum πλευρῆς ζεφυριτίδος dixit Id. 346. Idem 504. ἄντα δὲ πέζης | Αἰγαντίης 'Ρόδος ἐστὶν, Ἰηλυσίων πέδον ἄνδρων. ex adverso oræ. ubi notat Eustathius: διτὶ ἀντικρὺ τῆς Αἰγαντίας πέζης, ἥγουν τῆς τοῦ Δέλτα βορεας κρηπῖδος, ἢ στάσεως, ἢ βάσεως, ἢ 'Ρόδος κείται. Exscribendus Eustathius ad Dionys. 334. Σημείωσαι δὲ διτὶ καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ κρηπῖδας ἔφη τὰς προφρήθείσας τριγωνικὰς πλευρὰς, ὡς εἴ τις εἴποι βάσεις, διὰ τὸ ἐκάστην τῶν τριῶν εἰς βάσιν δύνασθαι λογισθῆναι. κρηπὶς γάρ κυρίως μὲν, ἐπὶ ὑποδήματος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἡ βάσις, ἐπὶ τε θεμελίου καὶ ἐτέρων τινῶν. προϊὼν δὲ καὶ πέζαν ἐρεῖ τὴν τοῦ τριγώνου πλευρὰν, διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. Ad rem etiam Dionys. 29. Λοκροῖο παρ' ἐσχατιὴν ζεφύρῳ. De montis radicibus usurpat idem Dionys. 535. καὶ Χίος, ἡλιβάτου Πελληναῖον ὑπὸ πέζαν. Id. 814. ἡ κεῖται ὑπὸ ζαθένης πόδας" Ιδης. Similiter et 1039. ἀλλ' ἡτοι πυλέων μὲν ὑπὰ πόδα Κασπιάνη | Πάρθοι ναιετάουσιν. sub ora. Dixit Miltonus, Par. L. VI. 51. the brow of Heaven: quæ locutio cum Hermesianactea plane conferenda est. Nec vero displicet ratio Schweighæuseri, notantis, quum Eleusis in Atticæ ora fuerit sita, peraptam huic loco fore illam vocabuli πέζα notionem, quæ a H. Stephano annotata est, nempe πέζας maris exponi τὰ πρὸς τῷ αἰγαλῷ

μέρη, id est, *ora maritima*. Cf. Dionys. 820. τήνδε μέτ' Αιολίδος περιπέπταται ἥθεα γαῖης, | Αἰγαίον παρὰ χεῖλος. *juxta θέατρα marginem*.

V. 18. εὐαστός, proprie, *vociferatio bacchantium*, sive *evantum*, et exinde ad aliam vociferationem tralatum; et hic intelligendum de *læto clamore mulierum in sacris Cereris*. Est autem ab εὐάζω, *euāzō*, *clamo, bacchor*, quod ex εἴοι descendit, perinde atque ex σαβοὶ σαβάζω. Dionys. Perieg. 704. εἴοι Βάκχει λέγοντες. Ad quem locum sic Eustathius: ἴμυητικὸν δὲ ἦν τοῦτο τὸ λόγιον, τῷ Διωνύσῳ ἐπιφωνούμενον, ὅπερ καὶ τὸ Εἴαν. ὅθεν καὶ τὸ εὐάζειν παράγεται, καὶ ὁ Διώνυσος Εὔιος λέγεται. Hesychius: Εὐάζει. Θρηνεῖ καλῶς, ὑμνεῖ, ἐπιφθέγγεται. Idem: Εὐσαμα. ἀναφώητη εὐαστικὸν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν, καὶ Σαβαῖοι, βακχεύοντες. Quæ glossa foedissime turpificata est, eo facilius mendæ carens suspicione, quod Εὐσαμα, corruptum vocabulum, recte disposuerat male sedulus librarius, quod ad literarum seriem attinet. Vide infra ad v. 67. Legendum omnino: Εἴοι σαβοὶ. ἀναφώητη εὐαστικὸν, καὶ βακχικὸν ἐπίφθεγμα. καὶ γὰρ τὸ βακχεύειν, εὐάζειν, καὶ σάβοι, οἱ βακχεύοντες. (De μ et β confusis vide Schæfer. ad Gregor. p. 1002. et ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 5887. Bast. Ep. Crit. p. 278. et Append. p. 28. De α et οι confusis consulendus Porson. ad Eurip. Phœn. 1358. et Med. 44. 675.) Respxit Lexicographus insignem locum Demosthenis De Corona §. oθ'. τοὺς ὄφεις τοὺς παρεῖας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν, καὶ βωῶν εἴοι σαβοῖ, καὶ ἐπορχούμενος κ. τ. λ. Ad quem locum sic Scholiasta: εἴοι σαβοῖ. Βακχικόν τι ἐπίφθεγμα κατὰ τὴν Φρυγῶν διάλεκτον, ἵνα οὕτως ἔχωσιν εὖ οἱ μόσται. Et notandum, de acclamatione εἴοι σαβοῖ, quam ceteri fere omnes meminere Lexicographi antiqui, ne verbum quidem proprio loco apud Hesychium extare. Photius: Εἴοι· σαβοὶ: Δημοσθένης ἔν τῳ ὑπὲρ Κητσιφῶντος Βακχικόν τι ἐπίφθεγμά ἔστιν. Idem: Εἴοι· σαβοὶ: μυστικὰ μέν ἔστιν ἐπιφθέγματα· φάσι δὲ τῇ Φρυγῶν φωνῇ τοὺς μόστας δηλοῦν· ἀφ' οὐ καὶ ὁ Σαβάζιος Διώνυσος. Quæ in Lex. Rhet. Bekker. p. 257. sic decurtata sunt: Εἴοι σαβοῖ: μυστικὰ ἐπιφθέγματα. Quod dedi apud Hesychium σάβοι, extra omnem aleam dubitationis ponit locus Scholiastæ ad Aristoph. Av. 873. σάβους δὲ ἔλεγον καὶ τοὺς ἀφιερωμένους αὐτῷ τόπους, καὶ τοὺς βάκχους τοῦ θεοῦ. Vide et Steph. Byz. in Σάβοι, Phot. in Σαβοῖ et Σαβούς. Cum vero utriusque interjectionis eadem fere fuerit significatio, idem ex utraque contigit pari passu derivatis vocabulis. Schol. Aristopli. l. c. τὸ γὰρ εὐάζειν οἱ βάρβαροι σαβάζειν λέγονται. Quem locum exscripsit Suidas, tetigit Etymol. Mag. in Σαβάζιος. Hesychius: Σαβάζειν. εὐάζειν, βακχεύειν.

Ibid. ἐκφορέω, (ornatus dictum quam ἐκφέρω) *efferō, foras vel in vulgo effero, arcanum enuntio, enuntio, effari*. Quæ verbi significationes Lexicis desunt. Hesychius: ἐξεφόρουν. ἐξέφερον.

30 GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

Ibid. λόγια, oracula, responsa divina, effata. Hesychius: λόγια. θέσφατα, μαντεύματα, φυτεύματα, φήμαι, χρησμοί. ubi, pro φυτεύματα, (φυτεύματα ed. Hag.) legendum προφῆτεύματα, cum Palmerio, collato Photio, qui Θεοπρόπιον exponit τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα ἡ προφῆτευμα. Similiter Hesychius, sub voce Θέσφατον, ceteris expositionibus etiam illud addit, τὸ ἐκ θεοῦ μάντευμα, προφητεία. Quanquam suspicionem movent voces προφῆτευμα et προφητεία, quæ a Christianis quibusdam interpositæ esse videntur.

V. 19. 'Ράμιος, Rharius. 'Ράριον πέδιον, Rharius campus, a Rharo, Triptolemi patre. Hesychius: 'Ράρος. ισχυρός, καὶ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Photius: 'Ράρ: Τριπτολέμου πατήρ. ubi excidisse videatur terminatio, et 'Ράρος reponendum, cum Alberto ad Hesychii l. Et notat Pausanias Attic. XIV. p. 34. extr. εἶναι μὲν πατέρα Τριπτολέμῳ τὸν 'Ράρον. Aliter Suidas: 'Ραριάς. ἡ Δημήτηρ. 'Ράρος γάρ ἔσχεν νιὸν Κελεόν. Κελεός δὲ, Τριπτολέμον. ὁ δὲ 'Ράρος, πλανωμένην τὴν Δημητραν, καὶ ζητοῦσαν τὴν Κόρην, ὑπεδέξατο ἐν τῷ οἴκῳ. ὑπὲρ τῆς τοιαύτης οὐν χάριτος ἡ Δημήτηρ τὸν ἀπόγονον 'Ράρου Τριπτολέμον, ἐδίδαξε τὴν τοῦ σίτου γεωργίαν. De Cerere Rharia, sive Rhariade, consulendus est Ruhnken. ad Hymn. Homer. in Cer. 450. Vide et Stephani Byzantii locum citatum in n. 11.

Ibid. ὄργεῶν, ὄνος, et epice ὄργειῶν, (ab ὄργια, orgia) qui orgia deorum peragit, sacerdos. Photius: "Οργια: μυστήρια, ιερά. Idem: 'Οργεῶν: οἱ τοῖς ιδίαι ἀφιδρυμένοις θεοῖς ὄργιαζοντες· ὄργιαζειν δὲ ἔστι τὰ τῶν θεῶν ὄργια τελεῖν· τοιτέστι μυστήρια καὶ νόμιμα. Suidas: 'Οργεῶν. οἱ θῦται. Hic vero feminine usurpatur, ut Latina sacerdos, antiates, valetque iepis, iéreia; quanquam desint exempla, quibus hic usus firmetur. Sed nec temere aspernanda est forma ὄργιων, oinos, quam tuetur Hymn. Homer. in Apoll. locus citatus in n. 11. Hesychius: 'Οργίων. iepawn, ἡ iepé. ubi, pace codicis Schowiani, vide annon legendum sit: 'Οργίων. iepewns, ἡ iéreia. Statim subjungit: 'Οργεῶν. iéreiai. Et notanda est Suidæ glossa, cum altera ejusdem Lexicographi conferenda: 'Ιέρεια. θύτρια. Hujus formæ memor fuisse videtur librarius, qui Photii codicem Galeanum exscripsit, dum apud Antimachum in Lyda, (in Λήδης Γενεῖ oscitanter H. Stephanus in 'Οργεῶν) pro vera lectione ὄργειῶν, ὄργιῶν negligenter exaravit. Vide Photium in 'Οργεῶν, itemque Blomfield. Diatr. de Antimacho (Diar. Class. Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips. T. III. p. 350.).

Ibid. ἀνεμώλιος, sine effectu, irritus, vanus, inanis, frustraneus, frivulus, futile. Hom. Il. E. 216. ἀνεμώλια γάρ μοι ὅπαδει. Et Φ. 474. νηπύτριε, τι νν τόξον ἔχεις ἀνεμώλιον αὔτως; Od. Δ. 837. et Λ. 464. ζωεὶ δγ', ἡ τέθηνκε· κακὸν δ ἀνεμώλια βάζειν. Dionys. Perieg. 751. οὐ γάρ σφι θέμις (lege θέμις γ') ἀνεμώλια βάλλειν. ubi notat Eustathius: τοῦτο

δὲ παρῳδία ἐστὶ τοῦ παρ' Ὁμήρῳ Ἀνεμώλια βάζειν. De derivatione varie disceptatur. Eustathius ad Il. E. 216. p. 409. 48. Bas. ab ἀνεμος et ὅλλυμι, mira cum levitate, deducit, ut fuerit ἀνεμοόλια, καὶ κατὰ κράσιν ἀνεμώλια. Dissentit Etymol. Mag. Ἀνεμώλιος, ὁ μάταιος. παρὰ τὴν ἀνέμου γενικὴν ἀνεμώνιος, καὶ ἀνεμώλιος. οὐκ ἔστι σύνθετον, τὰ ὑπ' ἀνέμων δλλύμενα. Qui et similia docet in Ἐτῶσιος. Schol. ad Il. Δ. 355. Ἀνεμώλια. ἀνεμόφθορα. μάταια. ἀνέμοις ἐοικότα. Quæ expositio utramque derivationem complecti videtur. Aliter prorsus Hesychius, in analogiam peccans: Ἀνεμώλια. μάταια, ἄκαρα. ἀπὸ τοῦ μετὰ τῶν ἀνέμων μολίσκειν καὶ φέρεσθαι τὰ τοιαῦτα. Ad ἀνεμος referunt omnes, etiam recentiorum temporum Lexicographi, inter eos H. Stephanus et Dammus. Cui notioni favere videntur sequentia: Eurip. Suppl. 1165. λόγων δὲ παρακέλευσμα σῶν | ἀέρι φερόμενον σύχεται. Id. Troad. 420. Φρυγῶν ἐπαινέσεις | ἀνέμοις φέρεσθαι παραδίδωμ'. Id. Bacch. 350. καὶ στέμματ' ἀνέμοις καὶ θυέλλαισιν μέθες. Theocr. Id. XXII. 167. ἴσκον τοιάδε πολλά· τὰ δὲ εἰς ὑγρὸν φύχετο κύμα | πνοιῇ ἔχοισ' ἀνέμοιο. χάρις δ' οὐχ ἔσπειρο μύθοις. Mæcius Anth. Gr. IV. p. 469. Brod. κωφοῖς πέμπε λιτρᾶς ἀνέμοις. Incerti Epigr. ibid. III. p. 416. ιω κακοπάρθενε μοῖρα, | Σπειρογόνας στοργὴν ἔπτυσας εἰς ἀνέμους. Pseud-Anacr. Frigm. II. 9. 10. ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις | φέρειν ἔδωκα λύπας. Lucret. IV. 929. Tu fac, ne ventis verba profundam. Catull. LXII. 142. Quæ cuncta aerii discerpunt irrita venti. Id. LXVIII. 4. Mulier cupido quod dicit amanti, | in vento, et rapida scribere oportet aqua. ubi frustra Burmannus secundus in *vino*. Virg. Aen. V. 446. Entellus vires in ventum effundit. Id. ibid. VI. 75. Ne turbata volent rapidis ludibria ventis. Et IX. 312. Sed auræ | omnia discerpunt, et nubibus irrita donant. Et X. 652. Nec ferre videt sua gaudia ventos. Horat. Od. I. 14. 15. Tu, nisi ventis| debes ludibrium, cave. Id. ibid. 26. 1. Tristitiam et metus | tradam protervis in mare Creticum | portare ventis. Propert. IV. 7. 21. Cujus fallacia verba | non audituri diripiueret Noti. Ovid. Heroid. Ep. II. 25. Ventis et verba et vela dedisti. Id. Amor. I. 6. 41. An somnus (qui se male prebet amanti) | verba dat in ventos aure repulsa tua? Sic et Rowius nostras, The Fair Penitent II. 1. Be gone my cares! I give you to the winds. Sed longe aliam hujus vocis derivandæ ineundam rationem esse, suadere videtur vox μετανεμώλιος, et ipsa Homericæ, ejusdemque cum altera significationis; etenim qui supra dixerat Homerus ll. cc. ἀνεμώλια βάζειν, idem Od. Σ. 331. et 391. μετανεμώλια βάζειν dixit. Quam vocem etiam ab ἀνεμος deducit Scholiastra ad Il. Δ. 363. assentientibus, inter recentiorum temporum philologos, Dammio, Heynio, Buttmanno, ut sit pro μετανεμώλιος (aiunt) per syncopen factum. Qua derivatione vix quidquam, ut mihi quidem videtur, incredibilius esse potest. Alii volunt esse ex μετὰ, μῆ, et ὥντις obs. juvo. Ernestius dicit ex μετὰ, et

μάω, μάομαι, studeo, cupio, labore, ut ωλιος mera sit terminatio, et μεταμώλιον valeat id, cuius studium mutatur alio. Sed neque haec placent. Singulare est illud Schol. Aristoph. Pac. 117. τὸ δὲ μεταμώνιος, οἱ μὲν ἔξεδέξαντο ματαίως καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, οἱ δέ φασιν ιδίως μεταμώνιον τὸν ἐτέρωθεν μετέρων σημαίνειν, πιστόνμενοι τοῦτο παρὰ Σιμωνίδου οὗτω εἰπόντος, Κονία δὲ παρὰ τροχὸν μεταμώνιος ἡέρθη. (Simoni-dis locum prætermisit Gaisfordius.) Namque notandum cum ν serius scribi coeptum esse, v. g. apud Pind. Ol. XII. 8. et Pyth. III. 40. Theocr. Id. XXII. 181. cum apud Homerum, ex veteri Ionismo, per λ semper scribatur, ut λίτρον, πλεύμων, olim dictum est, pro recentioribus νίτρον, πνεύμων. Vide Eustath. ad Od. B. 98. p. 83. 41. Bas. qui et variam lectionem πλεύμονι II. Δ. 528. ibi commemoravit. Cf. Latinum *pulmo*, ex quo patet vocabulum Graecum per λ etiam Αἴοles scripsisse. Sed audiendus Hesychius: Μώριον. μάταιον, ἀχρεῖον. Idem: Μωνιή. ὀλιγωρία. Quibus glossis perfectis, μεταμώνιος (antiquitus per λ scriptum) ex μετά et μώνιος compositum esse quis non videt? Fuerit autem μώνιος, quasi μὴ ὄντος, non venalis, nullius pretii, Anglice *not saleable, good for nothing, useless*. Sic μωρὸς ex μὴ et ὄρα fit, teste Etymol. Mag. Μωρὸς, παρὰ τὸ ὄρα, (corrige ὄρα) ὁ σημαίνει τὴν φροντίδα, μετὰ τῆς μή ἀπαγορεύσεως, καὶ συγκοπῇ, οἰονεὶ ὁ μηδὲν φροντίζων. Ad rem Drydenus, *Cymon and Iphigenia* 84. de Cy-mone fatuo: *He trudg'd along, unknowing what he sought, | and whistled as he went for want of thought.* Sic et μῶν conjunctio ex μὴ et ὄντε, quod antiquum, Doricum, et Ionicum, pro οὖν, conflatum est; de quo vocabulo conferendus est Etymol. Mag. in v. Et hoc compositorum genus imitatos esse Latinos veteres, vel ex *nemo* patet, quod ex *ne* et *hemo* factum est, perinde ac *nullus ex ne et ullus*. Quorum quidem natura paullo attentius considerata, aures minus graviter ferient synizeses Atticæ, μὴ εἰδέναι, μὴ οὖν, μὴ ἀλλὰ, μὴ ἀναχαρίσειε, μὴ ἀντὶ, et similia, de quibus consulendum est Thiersch. Gr. Gr. §. CCXLIII. 14. Veruntamen, ut ad rem redeam, paulloque audacius loquar, cum ἀνεμώλιος unica sit vox, quæ cum altera comparari possit, (namque ἀντιμώλιος, et ἐτερομώλιος, sciens prætero, pro ἀντιμόλιος, et ἐτερομόλιος, aliquoties prave scripta) ejusdemque, quod dixi, significationis sit, nequeo non suspicari veram formam primitus fuisse ἀναμώλιος, ex ἀνά et μώλιος scilicet, eamque vel antiquioribus temporibus in ἀνεμώλιος degenerasse. In nostra lingua similiter sæpius peccatum esse, omnes novimus: nec fortius fortasse exemplum adduci potest, (quamvis sit ex tritioribus) quam illud, quod vocabulum *sparrowgrass* præbet, ex *asparagus* corruptum, tum forma genuinæ vocis, tum etiam etymologia, penitus extincta. Simili ratione vocem *stavesacre* in linguam nostram induxere nonnulli, (quod ab amico meo desideratissimo Gulielmo Stephano Dobson olim

notatum est) ex *astaphisagria* Plinii, vel *staphisagria* Palladii, (*σταφίς ἄγρια*) turpiter corruptam. Quidni autem et in Græca similia reperi-antur? Obiter tentabo Hesychii locum, mea saltem sententia, corruptissimum: *Μεγαμωλίας. ἐμπόλεμον, μετὰ μάχης, καὶ φροντίδος.* Quam glossam intelligat, qui possit. Lege: *Μετὰ μῶλον "Αρης.* ἐν πολέμῳ, μετὰ μάχης καὶ φρουάγματος. Respxit Lexicographus II. H. 147. Quod autem dedi φρουάγματος, id confirmat alia Hesychii glossa: *Μόλος. πύνος, μάχη, φρουάγμα.* ubi quo minus Μώλος corrigatur, obstat nomen proprium Μόλος, cuius meminit Etymol. Mag. in Μηριόνης. Vide et Hesych. in Εὔμολα et Εὔμολος. Illud μῶλον "Αρης geminata expositione illustrat etiam Gazæ Paraphrasis ad II. Σ. 134. ubi τὴν συμπλοκὴν καὶ τὸν θόρυβον τοῦ πολέμου exponitur. Sic et Etymol. Mag. καὶ μῶλον "Αρης. τὸν ἐν τῷ πολέμῳ μολυσμὸν καὶ τὴν μάχην.

Ibid. ποιπνύω, proprie, *præ nimio labore anhelitum duco, et exinde, zatago, ministro, sedulo ministro.* Hom. II. Ω. 473. τῷ δὲ δύ' οἷω, | ήρως Αἴτομέδων τε, καὶ "Αλκιμος ὅζες "Αρης, | ποιπνυον παρεόντε. Etymol. Mag. Ποιπνύειν, ἐνεργεῖν, διακόνειν, οἰονεῖ τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ πνεύματος ποιεῖν τί· τῷ γάρ ἐσπουδακότι ἐνεργεῖν ἔπειται τὸ πνευστιὰν. πνέειν οὖν καὶ πνέειν καὶ ἐν συνθέσει μετὰ τοῦ ποι ποιπνύειν. Hesychius: Ποιπνύει. ὑπουργεῖ, διακονεῖ. Idem: Ποιπνύων. ἐνεργῶν, θε-ραπεύων. De constructione vide n. 11.

V. 20. γνωστὸς, *notus, cognitus;* item *cognoscendus.* Æsch. Choeph. 688. ἐγὼ μὲν οὐν ξένοισιν ὡδὸν εὐδαίμοσι | κεδυῶν ἔκατι πραγμάτων ἀν-
θελον | γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι. ubi tamen γνωστὸς malim,
quæ forma antiquior est, id quod vel Latinum *notus*, (unde *noti, orum,*
γνωτοὶ) suadet. Eustath. ad II. Γ. 174. p. 303. 22. Bas. Γνωτὸν δὲ οἱ
ἀδελφοὶ δίχα τοῦ σ., καλῶς. οὕτω γάρ καὶ ἀλλόγνωτοι λέγονται, τινὲς δὲ
καὶ πολύγνωτοι. καθ' ὀμοιότητα δὲ καὶ τὸ Γνωτὰ κούκι ἀγνωτά μοι, τὸ
τραγικόν. (Soph. ΟΕd. R. 58.) τὸ γάρ μετὰ τοῦ σ. λέγειν γνωστὸν καὶ
τὰ κατ' αὐτὸν, οὐκ ἀπὸ τοῦ γνῶ γνώσω γίνεται ἀπαθῶς. ἀλλὰ ἐπένθεσιν
ἔχει τοῦ σ. η καὶ ἀπὸ ἐνεστώτων ἀρρήτων δοκεῖ γίνεσθαι τοῦ γνώθω η
γνώσω. οὖς υὐδὲ ηκουσέ τις. ἀναλογώτερον οὖν τὸ γνωτὸν, καὶ τὰ κατ'
αὐτὸν, τοῦ γνωστούς, καὶ τῶν ὁμοίων αὐτῷ. χρήσιμον δὲ ὡδε, καὶ τὸ ἄσω-
τος, καὶ τὸ θαυματὰ, ηγουν θαυμαστὰ, παρὰ Πινδάρῳ. (Ol. I. 43. ubi
vide Boeckh. Pyth. X. 47. Sic Hesiod. Scut. Herc. 165. τὰ δὲ δαίτεο
θαυματὰ Φέργα) Id. ad Od. B. 364. p. 103. 23. δῆμος δὲ ἀλλόγνωτος,
η ὁ πολέμιος, η ὁ ἄλλα γινώσκων ἥπερ ἡμεῖς, η ὁ ἄλλοις καὶ οὐν ἡμῖν γι-
νώσκόμενος. ἐκ τοῦ γνωτὸς δὲ σύγκειται ὁ ἀλλόγνωτος. ον γνωστόν φασιν
οι ὑστερον. δοκεῖ δὲ ἀλλόγνωτος μᾶλλον εἶναι, ο ἄλλοις γνωτός, ηγουν
κατὰ γένος οἰκεῖος. παρὰ τοὺς γνωτοὺς ητοι ἀδελφούς. ἄλλως γάρ, οὐκ
ἐκώλυε τὸν ποιητὴν εἰπεῖν 'Αλλογνώστῳ ἐνὶ δῆμῳ, καθ' ὀμοιότητα τοῦ,
"Αγνωστον πάντεσσιν, ὡς πρὸ ὀλίγου (v. 175.) ἔφη. ὅτι δὲ ὅμως καὶ γνω-

τὸν λέγεται τὸ γνωστὸν, δηλοῖ καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ, Γνωτὰ κοικ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ' ἵμεροντες. (Ed. R. l. c.) Id. ad Od. II. 111. p.596.12. Τὸ δὲ Ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ, ἀναλόγως ἔχει. εἰ γὰρ ἔστι τὸ ἀνυστὸν, ἔστι καὶ τὸ ἀνήνυστον. τὸ δὲ ἀνήνυντον, ἀπέρριψε τὸ σίγμα, ὁμοίως τῷ, γνωτὸς καὶ ἀλλογνωτὸς. ὃν προϋπάρχει τὸ γνωστός. ἔτι δὲ, καὶ κατὰ τὸ ἑραστὸς ἑρατός, ὁ ἐπιθυμητός. θθεν καὶ ἡ Ἐρατώ Μοῦσα. καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαθός. καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, ἀγαθόν. (corrigere ἀγαθός) κείνται δὲ ἐτέρωθι καὶ ἀλλα τοιαῦτα. ὃν καὶ τὸ, θαυμαστὸν θαυματὰ παρὰ Πινδάρῳ. δοκεῖ δὲ δημος καὶ τὸ ἀνήνυντος, ἐν τοῦ ἀνυτὸς γίνεσθαι. οὐ δίδωσιν ἔμφασιν ὁ Ἀνυτος τὸ κύριον, προπαροξυνθεὶς πρὸς σημασίαν διάφορον. Quæ loca, inter se collata, nonnihil habere difficultatis, eo lubentius fatendum est, cum in iis complanandis ne Stephanus quidem viam invenierit. Hæc autem planissima sunt: Primum, γνωτὸς analogiæ magis consentaneum esse, quam γνωστὸς, censuisse doctissimum Archiepiscopum; tum, γνωστὸς, pro γνωτὸς, Homeri ætate prorsus incognitum fuisse eum voluisse; denique, hæsitabundum, forte et sui oblitum, de pristina sua sententia paulisper decessisse, ita tamen ut ad eam protinus tantum non reverteretur. Mirum autem videri potest Eustathium, dum exemplum τοῦ γνωτὸς, pro quo γνωστὸς dicebant recentiores, quærebant, ad Sophoclem provocaturum fuisse, cum exempla Homericæ, quanquam bina tantum, præsto fuissent, si modo ea, per memoriam licet, consecutus esset. Il. H. 401. γνωτὸν δὲ, καὶ δι μάλα νήπιος ἔστιν. Od. Ω. 181. γνωτὸν δὲ ήν, δι βά τις σφι θεῶν ἐπιτάρριθος ἦν. Mirum certe est eum, postquam Homero formam γνωστὸς abjudicaverat, ἀλλογνωτὸς (contra suorum codicum fidem) recte apud Homerum scribi posse existimasse. Legitur quidem ἄγνωτον Od. B. 175. N. 191. 397. quibus tamen in locis ἄγνωτον unice verum esse nullus dubito. Notat H. Stephanus, γνωτὸς poeticum potius esse. Rectius, opinor, notasset, si pro archaismo poetico puro puto sumisset. Et quis nescit, uniuscujusque linguae vocularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda esse? Hesychius: Γνωτόν. εὐεπίγνωστον. Idem: Γνωτοί. ἀδελφοί, γνωστοί. Schol. Pind. Nem. X. 57. Γνῶτ' ἀειδω θεῷ τε. εὐγνωστα δὲ λέγω αὐτῷ τῷ θεῷ. Nec leve argumentum, atque indicium hujus formæ antiquitatis, præbent Ἀρίγνωτος, Διόγνωτος, Πολύγνωτος, nomina propria Attica, e veteri Ionismo prorsus deducenda. Fit autem γνωτὸς a γνών, vel potius γνόϜω, (unde et γνώϜω, collato Hom. Il. A. 302. Ψ. 610. 661. Ω. 688. Cf. Latinum noVi, itemque Anglicum knoW) pervetusto et obsoleto verbo, cuius vestigia habes in ἀλλογνώσας Herod. I. 85. ut a τρόϜω obs. (unde et τρώϜω Od. Φ. 293. Cf. Latinum triVi ejusdem stirpis) τρωτός; a βρόϜω, βρώϜω, obs. (unde Latinum rodo, et antiquitus raVdo, omissio β, ut in rosa a βρόδον, insertoque d, ut in gaudeo, tendo, a γαϜω, τείνω) βρω-

τός; α στρόφω, στρώφω, obs. (cf. Latinum *straVi*) στρωτός; α σόφω obs. (unde et σώφω Od. Θ. 363. I. 430.) σωτός obs. unde ἄσωτος; et a σαφώ (cf. Latinum *serVo*) σαφωτός obs. Quæ revera sunt vetera participia Græca passiva, id quod ex cognatis Latinis *notus*, *tritus*, *rosus*, *stratus*, *servatus*, satis manifestum est. Confer Latina *fractus*, *porrectus*, *lectus*, *actus*, *pactus* a *pango*, *natus*, *mistus*, *datus*, cum Græcis originibus βρακτός Ἀελ. pro ῥηκτός, ὀρεκτός, (sic ὑστερός in *posterus* cessit) λεκτός, ἀκτός obs. unde ἀκτέος, πακτός Ἀελ. pro πηκτός, γνητός et Ἀελ. γνωτός obs. unde γνήσιος, μικτός, δοτός denique. At γνωτός, ex recentiore analogia, ad perfectum passivum ἔγνωσμαι referendum est; quod tempus prorsus ignorasse veteres Græcos, suadet Latinorum usus, qui illud similiter ignorarunt, ejusque vice *amatus sum*, *amatus es*, &c. dixerent, perinde atque γνωτός ἐμπί, γνωτός ἔσσι, &c. dixerint Ἀeoles. Forma autem γνωτός, ab Homero, Pindaro, Sophocle, usurpata, (apud Ἀeschylum et Euripidem non comparet) una cum compositis suis ἄγνωτος, (Soph.) ἀλλόγνωτος, (Hom.) ἀρίγνωτος, (Hom. Pind.) αἰρόγνωτος, (Soph.) πολύγνωτος, (Pind.) εὔγνωτος, (Soph. ut mox ostendam) cito exolevit, quanquam γνωτοφόντις, ex antiquorum imitatione, habet Lycophr. 1318. et γνωτοφόνος Nonn. Dionys. XXVI. 82. Sic et θαυματός antiquum (perinde atque digammi usus) e Pindaro pæne evanuit, pro quo θαυματός sæpius usurpat. Neque θαυματός, neque θαυμαστός, agnoscit Homerus. Γνωτός autem etiam in dialogum introduxit Sophocles φιλόμηρος, quod vidimus, CEd. R. 58. Adde Inachi Fragm. apud Stob. T. 46. 13. ἐκ κάρτα βαῖων γνωτός ἀν γένοι' ἀνήρ. ubi male Grotius γνωστός. In CEd. R. 361. γνωτὸν, contra librorum omnium fidem, edidit Elmsleius, quod hanc formam unice Atticam esse credebat. Assentit Dobreaus Advers. T. II. p. 32. Idem tamen Elmsleius ad Eurip. Heracl. 436. in scriptura ἔνγγινωστὰ hærens, priore sententia mutata, utramque formam apud veteres in usu fuisse statuere videtur, notatque eodem modo fortasse dirimendam Grammaticorum item de κλαυτός et κλαντός. Hermannus ad CEd. R. 1. c. retento γνωστὸν, (contra Elmsleium) hæc ibi annotavit: "Recte libri γνωστός, quod non forma tantum, sed etiam significatu a γνωτός differt. Γνωτός enim *notum*, γνωστός *eum*, qui potest *nosci*, significat. Unde εἴγνωστος et δύσγνωστος dicuntur." Vide et ad CEd. Col. 1362. Quæ distinctio etiamsi vera esset, vel exinde, opinor, sequeretur, γνωστὸν in Sophoclis loco stare non posse. Sensus clausulæ plane est is: *nōn ita, ut cognitum dicere queam*, Angl. *not so as to say of my own knowledge*, vel *not so as to speak as though I took your meaning*. Schol. ad l. οὐχὶ ξυνῆκα οὔτως, ὅτε εἰπεῖν ἔγνωσμένον ὁ ἐνόησα. Et tota responsio tantundem valet, ac si οὐδαμῶς simpliciter Edipus dixisset. Si vero Hermanno auscultemus, sensus erit Angl. *not so as to make myself intelligible to you*. Quale

responsum præ altero nive frigidius fuerit, nec ab OEdipo, de Tiresiae obscuritate conquerente, expectandum, immo et, me saltēm judice, imbecillum, fatuum, atque insulsum. Plena sententia est: οὐχὶ ἔννηκα, ὅτε γ' εἰπεῖν ἔχοντα ἐκ σοῦ γνωτόν. Cf. ejusdem fabulæ v. 396. ήν οὖτ' ἀπ' οἰωνῶν σὺ προύφαντς ἔχων, | οὗτ' ἐκ θεῶν του γνωτόν. Ceterum notandum, Elmsleii correctione admissa, duo tantum superesse exempla Sophoclea, in quibus forma recentior apparet. Unum est Aj. 704. ἄναξ Ἀπόλλων | ὁ Δάλιος, εὔγυνωστος, | ἐμοὶ ἔννεις διὰ πάντος εὐφρων. Ita libri omnes, tum scripti, tum cusi. Sed εὔγυνωτος rescribendum suadet etiam Zonaræ codex: Εὔγυνωτος. φανερός. Quæ glossa ex Scholiasta ad Ajacis locum plane derivata est. Alterum præbet Creussæ Fragm. apud Stob. T. 12. 4. συγγυνωτὸν εἰπεῖν ἔστι καὶ τὸ μὴ καλόν. ubi si quis in loco solitario Sophocleo formam recentiorem retinuerit, is sane suo, per me licet, fruatur judicio. Evidemt ἔννηγυνωτὸν legerim. Nempe, dum inter γνωτὸς et γνωστὸς lata via distinguit Hermannus, oblitus fuisse videtur Vir πολυμαθέστατος adjectivorum verbalium passivorum, duplicitis potentiae, in τοῖς; qualia sunt ἀβρωτος, inesus, et non esculentus, ἀτρωτος, invulneratus, et invulnerabilis, ἀνάλωτος, inex-pugnatus, et inexpugnabilis, ἀφρότος, indictus, et ineffabilis, ἀτελείητος, infectus, et qui finiri non potest, ἀθέατος, αόπατος, invitus, et invisibilis, et id genus alia; quorum pars etiam priorem significationem amisere, velut περατὸς i. q. περάσιμος, permeabilis, δυστήρητος, servatu difficilis, αἰτητὸς, petendus, &c. Quidni igitur antiqui dixerint γνωτὸς, notus, et noscendus, ἀγνωτος, ignotus, et qui cognosci nequit, εὔγυνωτος, bene cognitus, et cognitu facilis, συγγυνωτὸς, condonatus, et ignoscendus, et sic deinceps? Cf. Cattier. Gazoph. Gr. p. 18. Quamvis autem Sophocli, itemque Æschylo, recentiorem terminationem eximendam putem, longe tamen aliter de Euripide statuerim, scriptore sane gravitatis antiquæ parum studioso, quique verbis (ut cum Porsono loquar) e medio sumtis perpetuo utitur, ut ad humile et abjectum dicendi genus proprius non-nunquam accedat. Is enim in dialogo terminationem recentiorem unice amat. In choricis Euripideis nulla extant loca, ex quibus conjectare liceat, utra terminatione in hac dramatis parte poeta usurus esset. Hactenus de γνωτὸς ejusque compositis. Jam vero de κλαντὸς, antiquo vocabulo, deque compositis ejus ἀκλαντος, πολύκλαντος, &c. pauca, pace lectoris, sunt dicenda: in quibus eo minus difficultatis erit, quia has formas Æschylo partim libri, passim vero vindicavit Blomfieldius. Vide Sept. c. Theb. 323. 363. 693. 1067. Pers. 680. 827. Agam. 726. Quo magis miror (ut ad alteram vocem recurram) acutum Editorem formam γνωτὸς stare passum esse Choeph. l. c. E Sophocle, poeta Ὄμηρικωτάρη, nihil minus expungendæ videntur esse formæ recentiores. Favent etiam libri. Vide omnino Elmsleium ad OEd. Col. 1360. et 1708. Her-

mann. ad Antig. 825. 840. 868. Trach. 649. et Elect. 1074. In Euripide ἀκλανστος passim scribendum censeo, cum nusquam nisi in dialogo reperiatur hæc vox; sed alteram terminationem apud illum in choricis ubique retinendam esse. Sic πολύκλαυτος scriptum videmus Ion. 869. Herc. F. 1427. Iph. A. 787. idque absque ulla lectionis variantia. Unicus locus Euripidis, ubi πολύκλαυτος reperitur, est Iph. A. 784. in loco choricō, ubi, cum trium tantum versuum intervallo altera forma occurrat, πολυκλαύτος reponendum esse nemo, opinor, inficias ibit. In Homero, e quo in Tragicos fluxit vetus terminatio, simplex κλαυτὸς non reperitur: quod tamen apud Tragicos semel occurrit, nempe Æsch. Sept. c. Theb. 323. ex correctione Blomfieldii. Compositum ἀκλαυτος est Il. X. 386. κεῖται πάρ νιγεσσι νέκυς ἀκλαυτος, ἀθατος, | Πάτροκλος. Ita Heynius, pro vulgato ἀκλανστος, auctoritate fretus trium MSS. edd. Ven. Rom. Eustathii, et Pollucis II. 64. neque aliter edidit Wolfius. Quem locum ob oculos habuit Eurip. Hec. 28. κεῖμαι δὲ ἐπ' ἀκταῖς, ἀλλοτ' ἐν πόντου σύλφῳ, | πολλοῖς διαύλοις κυμάτων φορούμενος, | ἀκλανστος, ἄτυφος. Cetera loca Homerica sunt Od. Δ. 494. Λ. 54. 72. in quibus omnibus ἀκλαυτον habet ed. Rom. Eustathii, probante itidem Wolfio. Praeclare igitur Dammius in v. ἀκλαυτος: "Recentiores dixerunt ἀκλανστος, quam formam etiam Homero obtundunt quedam exemplaria, contra usum Ionicum et antiquum." Sic καντὸς potius, quam κανστὸς, veteres Græcos dixisse, suadet Herodoteum ἐπίκαυτος VII. 71. et 74. ubi ἀκόντια ἐπίκαυτα (staves in fier warm'd Spenser. F. Q. II. 9. 13.) eadem ratione dixit vetus historiographus, qua κανστὸν μοχλὸν, vectem ustulatum, sive præustum, Euripides Cycl. 629. Singulare est illud Triclinii ad Soph. Elect. 1085. (1074.) ἀλλὰ καὶ πάγκλαυτον. (sc. χρὴ γράφειν) οὐτω γὰρ οἱ Ἀττικοὶ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ἐκβάλλοντες τὸ σ., ὥσπερ καὶ τὸ εὐκτίμενον παρ' Ὁμηρῳ. Nam si Attica sit hæc figura, quid de Homericis dicendum erit ante Atticam dialectum natam formis effectis? Et nescio annon Elmsleio fraudi fuerit hic Triclinii locus, cum γνωστὸς, et κλανστὸς, cum compositis, e scena Attica ablegatum ierit. Vide et Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Quod autem me maxime omnium torquet, illud est, quod Blomfieldius, postquam κλαυτὸς, ἀκλαυτος, πάγκλαυτος, πολύκλαυτος, &c. apud Æschylum unice scribenda esse docuerat, ad Pers. 403. annotavit, antiquos dicere γνωστὸς, κλανστὸς, ἡμικανστὸς, recentiores sigma omittere. Quæ si vera sint, ipse (nisi me fallit animus, et parum prospiciunt oculi) sua vineta cædit, et κλανστὸς, ἀκλανστὸς, &c. Æschylo protinus restituendum est. In quo tamen, opinor, nemo, perpensis locis Homericis, facile acquiescat. Etiam κέλευμα, quod delicatioris ævi fuisse pronuntiat Blomfieldius l. c. exhibent probi nonnulli codices Herod. IV. 141. et VII. 16. notante Schweighæusero. Exhibent etiam Æschyli edd. Ald. Robort. Turneb. Choeph. 739. eaque

forma usus est Sophron, scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti, apud Athen. III. p. 87. A. et Etymol. Mag. in v. Κέλενμα. παρακέλενμα etiam exhibet ed. Ald. Eurip. Suppl. 1165. quod in loco chorico fortasse tolerandum est. Atque haec de vocabulis antiquis γνωτὸς et κλαυτὸς, deque eorum compositis, satis superque dicta sunt. Ter obiter corrigendus est Hesychius. Prior locus est: Κλαυτάν. ποιὰν φωνήν. Lege: Κλαυσιὰν. ποιεῖν φωνήν. Etiam Heinsius Κλαυσιὰν; et ποιεῖν φωνὴν dixit Lexicographus, ut ποιεῖν ψόφον, de tegula, Thucyd. III. 22. Vide Schol. ad Aristoph. Plut. 1097, 1099. Eustath. ad Od. Φ. p. 748. 6. Bas. et Suid. in Κλαυσιὰν. Alter locus est: "Αγνωστος. μὴ πειθόμενος. Lege: μὴ πυθόμενος. Respexit activam vocabuli significance. Lucian. in Alcyone init. κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον οὐσαν, καὶ ἀπιστον, καὶ ἀόρατον. ignaram. Tertius est: Παλινδέες. παλίγνωστον. ubi legendum, ni fallor: Παλινδάης. παλίγνωστος. recognoscens. Cf. omnino Cattier. Gazoph. Gr. I. c. Monk. ad Eurip. Alc. 174. Ceterum (quod in nota prætermiseram) cum toto loco Hermesianacteo conferendus est Theocr. Id. I. 103. Δάφνις κείν 'ΑΦίδα κακὸν ἔσσεται ἄλγος ἔρωτος. ubi κῆν scribendum, ut κήγων, κῆδωκε, κῆκ, κῆματὸν, κήπελ, &c. passim apud Theocritum. Idem Id. XV. 8. ὁ τριφίλατος "Ἀδωνις, ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται. ubi ὁ est relativum epicum, (vide Gregor. p. 327.) ut in ὁ σφιν ἔϋφρονέων, et ὁ σφῶι προτεί, II. A. 73. 336. uti recte scribit Aristarchus. Sic et 388. ἡπειλησεν μῦθον, ὁ δὴ τετελεσμένος ἐστι. Od. A. 47. Φῶς ἀπόλοιτο καὶ ἀλλος, θτις τοιαῦτα γε ρέζου. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCVI. 21, 22. et §. CCLXXXIV. 15. Matthiae Gr. Gr. 291.

V. 21. φημὶ, ἀξιωματικῶς dictum, aio, inquam, confirmo, assevero. Vide infra v. 61. Hesiod. Op. et D. 654. ἔνθα με φημὶ | νῦν φυκήσαντα φέρειν τρίποδ' ὡνέντα. Pind. Pyth. IV. 24. φαμὶ γὰρ τᾶσδ' ἀλιπλάγ- | κτον ποτὲ γῆς, Ἐπάφοιο κόραν | Φαστέων ρίζαν φυτεύ- | σεσθαι μελησίμβροτον. Id. ibid. 180. φαμὶ διδασκαλίαν | Χείρωνος οἰσειν. Simon. Fragm. XLII. φημὶ Γέλων', Ιέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον | παῖδας Δεινομένους τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι, κ. τ. λ. Id. Fragm. CIII. Φημὶ τον οὐκ ἔθέλοντα φέρειν τέττιγος ἀεθλον | τῷ Πανοπηιάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειψ. Sic Ennius apud Cic. Divin. II. 116. Aio te, Άεacida, Romanos vincere posse.

V. 22. Ἡσίοδον. Hesiodi quæ supersunt, edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr.

Ibid. ἥρανον. Vide supra ad v. 16.

V. 24. ὅγε, (nam sic conjuncte scribendum) hic, ex ὁ compositum, pronomine demonstrativo, et γε particula. Hesychius: "Ογε. οὐτός γε. Hom. Il. A. 65. εἴτ' ἀρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται. Et mox 68. 101. ἥτοι ὅγ' ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο. Ita recte legitur, quod ad sententiam attinet. Sed unice verum est: ἥτοι ὁ Φῶς Φειπὼν, κ. τ. λ. Nempe istud

ye in versum infersere scriptores librarii, quo hiatum evitarent. Sic ἀρά Φίδησω recte restituit Blomfieldius Theocr. Id. III. 37. pro corrupto ἀρά γ' ίδησω. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLXIII. 1. a.

Ibid. Ἡοτην, Εσεαμ. Vide supra ad v. 1.

Ibid. μνάομαι, απβιο, υσορεμ πετο. Hom. Od. A. 248. II. 125. τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται, τρύχουστ δὲ Φοῖκον. Photius: μνώμενος: μνηστευόμενος. Cf. supra ad v. 17.

V. 25. ἀνεγράφατο, *sibi in acta retulit, in corpus rededit, conscripsit, perscripsit, comprosuit.* Confer Athen. XV. p. 672. A. ἐγὼ δὲ ἐντυχὸν τῷ Μηνοδότου τοῦ Σαμίου συγγράμματι, ὅπερ ἐπιγράφεται Τῶν κατὰ τὸν Σάμον ἐνδόξων Ἀναγραφῇ. Id. I. p. 5. A. ὅτι δείπνων ἀναγραφὰς πεποίηνται ἄλλοι τε καὶ Τιμαρχίδης ὁ Ρόδιος δι' ἔπων ἐν ἑνδεκα βιβλίοις ἡ πλειόσι. Vide Porson. *Tracts* p. 247.

V. 26. ἀπαρχόμενος, *auspicatus, inchoans.* Vet. Gloss. *Ἀπάρχεται.* Auspicatur, Delibat, Libat.

V. 28. *μουσοπόλος, qui circa Musas versatur, Musarum famulus, poteta.* Eurip. Alc. 457. πολλά σε μουσοπόλοι μέλ- | ψουσι καθ' ἐπτάροντον τ' ὄρεαν | χέλυν, ἐν τ' ἀλύροις εἰλέοντες ὑμνοις. Telestes Athen. XIV. p. 617. A. μουσοπόλων σοφᾶς ἐπίθθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος. Adjective μουσοπόλον στοναχὰν dixit Eurip. Phoen. 1514. ubi μουσοπόλων mavult Valckenærius, collato Alcestis loco, notatque poetas vocari ἀοιδοπόλους, ὑμνοπόλους, et μουσοπόλους. Tullius Laurea Anth. Gr. III. p. 404. Brod. τὰς Μιτυληναίας ἔννεπ' ἀοιδοπόλον. Leonidas ibid. p. 405. παρθενικὴν νεαοιδὸν ἐν ὑμνοπόλοσι μέλισσαν | "Ἡρινναν, Μουσῶν ἄνθεα δρεπτομένην. Hesychius: Μουσοπόλος. ποιητής. Ad rem Miltonus, Sonnets I. *Whether the Muse, or Love call thee his mate, | both them I serve, and of their train am I.*

V. 29. *λεπτὸς, tenuis, hic vero cuius solum tenue est, λεπτόγαυος, λεπτόγειος, λεπτόγεως.* Cf. omnino Hom. Od. Δ. 605. I. 27. K. 417. 463. Λ. 480. N. 242. Hesychius: *Λεπτόγεων.* (Phot. et Suid. cum Hesychii MS. Schow. *Λεπτόγεα:* Albert. conjicit *Λεπτόγεως*) κακὸς ἄγρος. ή λεπτὴ γῆ, καὶ μὴ λιπαρά. Idem: *Λεπτή. ἀσθενής, λοχὴ, λεπτή.* ubi delendum λεπτὴ finale, ob proxime sequentem glossam, quae et ipsa ad hunc modum corrupte legitur: *Λεπτήναντον.* (MS. Schow. *Λεπτὴν,* αὐτὸν) σινδὼν. λεπτή. στενή. ή ἀκριβῆς. Pro *Λεπτήναντον* autem Toupius *Λεπτήνητος* legit, collata glossa Hesychiana, *Λεπτύμιτον* φάρος, λεπτὸν ἴμάτιον. Saltem *λεπτόνητος* debuit. Sed altius, opinor, radices egit corruptela. Legendum, ni fallor: *Λεπτόπηνος* ὑμήν. σινδὼν λεπτὴ, ή στενὴ, ή ἀκριβῆς. *Λεπτόπηνος*, ut videtur, errore scribarum ob dictationem properatam, in *Λεπτήνος* degeneravit, et inde extra ordinem literarum de suo loco motum est, in *Λεπτήνα* protinus corruptum, ΟC in a coalescente. Ex utro autem, quod superest, ὑμὴν eruendum esse

nullus dubito. Hesychius: 'Υμένιον. λεπτόν. Idem: 'Υμέναιος. ἐπί-
πλος. καὶ τὸ διαφανές. Lege: 'Υμένειον. Allusionem autem in ultimis
explanabit Suidas in Διαφανῆ χιτώνια, Pollux VII. 17. qui διαφανὲς ἔν-
δυμα ibi dixit. Confer Tibull. II. 3. 57. *Illa gerat vestes tenues, quas*
femina Coa | texuit, auratas dispositaque vias. Idem Hesychius: 'Υμέ-
νῶδες. λεπτὸν, ἀεροειδές. Idem: 'Υμι. εἶδος ἐμδύματος. Lege: 'Υμῆν.
Etymol. Mag. 'Υμενῶδες, λεπτότατον καὶ ολον εἰπεῖν ἀερῶδες. (ita etiam
huc usque Photius) ὁ δὲ ὑμὴν, ὑφῆν (vox est Lexicis adjicienda) τις ἔστιν.
ἡ ὑφασμα εἶναι λεπτὸν ὑμένα. Etymol. Gud. 'Υμὴν, ὑφῆν τις ἔστι, ἀπὸ
τοῦ ὡς ὑφασμα εἶναι, λεπτὸν ὄντα. Suidas: 'Υμὴν, ὑμένος. τὸ λεπτό-
τατον δέρμα. 'Υμὴν de aranei tela usurpavit Diosc. II. 68. Respxit
autem Hesychius Eubulum, vel potius Philippum, Athen. XIII. p. 568. F.
ἐν λεπτοπήνους ὑμέσιν ἔστωσις. ubi ὑφεσιν habet Porsonus *Tracts* p.
243. prout edidit Dindorfius. Quae tamen emendatio vide annon Por-
soni juvenis fuerit, cum, collatis Etymologis Magno et Gudiano, ὑφεσιν
pro glossa habendam esse facile quis crediderit, etiamsi ex codice quo-
dam manuscripto profluxisset. Eadem verba habet Eubulus Panny-
chide Athen. ibid. p. 568. E. ubi ὑμέσιν in ὑφεσιν itidem mutavit Din-
dorius. Utroque in loco λεπτονήγρος est lectio Aldi; quam meram
glossam esse vel illud indicare videtur, quod in posteriore λεπτοπήνους,
altero superscripto, habet MS. C. apud Dindorfium. Quanquam non
dearin forsitan, qui in loco Hesychii, de quo agitur, legendum omnino
(fere cum Toupio) esse autument: *Λεπτόνητος σινδών. λεπτὴ, ἡ στενὴ,*
ἢ ἀκριβῆς. Sed alterum corrigendi modum, ob rationes redditas, præ-
tulerim. Quod vero inserui ἡ, ante στενὴ, illud quidem facile ob ho-
moeoteleton exciderit.

Ibid. ἀνετείνετο, usu insolenti, tendebat, contendebat, iter suscepit.
Sic Cic. Attic. XVI. 5. *Dubito, an Venusiam tendam, et ibi expectem.*
Virg. Æn. II. 29. *Hic Dolopum manus, hic sævus tendebat Achilles.*
Quem locum imitatus est Ovid. Heroid. Ep. I. 35. *Ilic Æacides, illic*
tendebat Ulysses. Nep. Cim. 3. *Contendere Lacedemonem.*

V. 30. πινυτὸς, *cordatus, prudens*, α πινύσκω, *doceo, edoceo*, quod ab
obsoleto πινύω (fuit autem i. q. πιέω) descendit, unde præteritum par-
ticipii πεπνυμένος, *cordatus, catus, prudens*, apud Homerum passim. Vide
Blomfield. Glossar. in Æsch. Pers. 835. Hom. Od. Λ. 445. λίην γὰρ
πινυτή τε, καὶ εὐ φρεσὶ μήδεα Φοίδε, | κούρη Ἰκαρίοιο, περίφρων Πηνελό-
πεια. ubi notat Eustathius: ὃ δὴ ἔπαινός ἔστι σώφρονος γυναικός. Hes-
ychius: Πινυτός. σώφρων, συνετός. Idem: Πινυτόφρων. σωφρονέστατος,
συνετώτατος. Ad Homeri locum convenit illud Hesychii: Περίφρων.
σωφρονέστατος, ἡ περισσώς φρονῶν, συνετώτατος:

Ibid. εἴνεκα poeticum pro ἔνεκα minus recte appellat H. Stephanus
in Lexico, et post eum Maitair. Gr. Ling. Dial. p. 328. A. Est enim

Ionicum purum putum. Herod. VIII. 112. καὶ τοι Καρνοτίοισι γε οὐδὲν, τούτον ἔινεκα, τοῦ κακοῦ ὑπερβολὴ ἐγένερο. Plura exempla suppeditabit Schweighæuseri Lex. Herod. in v. Vide et Gregor. p. 452. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXI. 7. Atticis poetis abjudicarunt Musgrav. ad Eurip. Androm. 408. Blomfield. ad Aesch. Prom. V. 353. et ad Matthiae Gr. Gr. 26. Apud Pindarum, Doricum poetam, non comparet. Habet tamen Theocr. Id. XXVIII. 12. δῖς γὰρ ματέρες ἀργῶν μαλακῶς ἐν βοράνῃ πόκως | πέξαιντ' αὐτοφετεῖ, Θευγενίδος γ' εἰνεκ' ἔυσφύρω. Sed recte, opinor, Brunckius ἔινεκ' (ἔινεκ' cod. Vat.) ex edd. Flor. et Ald. restituit. (Conferri possunt illa Hesychii, forte Aeolica, Γλύκκα. ἡ γλυκύτης, et Γλυκκόν. γλυκύ.) Forma autem εἰνεκα, inter alias Ionismos, ex Homericā imitatione usi sunt seriorum temporum poetæ, v. g. Callim. Hymn. in Del. 151. μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθης κακὸν εἰνεκα.

V. 31. εἰσινάομαι, vox Lexicis adjicienda, sedem figo in aliquo loco, Angl. I take up my abode in. Cf. Hesiod. Op. et D. 637. νάσσαστο δὲ γῆς Ἐλικώρος διζυρῷ ἐν τῷ κώμῳ, | Ασκρη. sedem collocavit in vico, Angl. settled in the village as an inhabitant. Hesychius: Νάσσαστο. κατέκησεν. Sic ἐν δὲ Κέφαλον κατενάσσαστο dixit Apoll. Rhod. II. 520. νάσσα aor. 1. act. habet Homerus Od. Δ. 174. καὶ κέ Φοι Ἀργεῖ νάσσα. Eustath. ad I. τὸ δὲ νάσσα, ἀντὶ τοῦ κατέκησα. οὐ γὰρ ναῖον μόνον, ἀλλὰ καὶ νάω. Cf. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 95.

V. 32. ἀπολειπόμενος πατρίδος, remotus patria, quod dixit Ovid. Pont. II. 2. 123. Et proprie est Angl. severing himself from his country, ut ἀπολείπεται ὑμῶν, Angl. is parting from you, Eurip. Troad. 605. notante G. G. Humphry. Xen. Apol. IV. 2. 40. καὶ οὐκ ἀπελείπετο Σωκράτους, εἰ μή τι ἀναγκαῖον εἴη. a Socrate non aberat; Socratem non deserebat.

V. 33. "Ικάρου γένος est Penelope: δῆμος Ἄμυκλον, καὶ Σπάρτη, Helena cum Lacedæmoniis." Ικαρον vocat, quem Homerus Ικάριον. Sic alii quoque in hoc nomine variant. Vide Muncker. ad Hygin. F. 130." RUHNKEN.

V. 34. ιδίων ἀπτόμενος παθέων, ad verbum sua attingens mala, h. e. meditans, in mentem revocans, Angl. touching upon, harping upon; vertente G. G. Humphry. Eurip. Hec. 669. νέων δὲ πημάτων οὐχ ἀπτέται. Usitatus autem πάθη dicuntur ἀπτεσθαι τίνος. Sic Soph. OEd. Col. 955. θανόντων δὲ οὐδὲν ἄλγος ἀπτεται. Eurip. Alc. 958. τῆς μὲν γὰρ οὐδὲν ἄλγος ἀπτεται ποτε. Id. Med. 53. χρηστοῖσι δυύλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν | κακῶς πιτνοῦντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται. (καρδίας ἀνθάπτεται dixit Idem ibid. 1357. Hel. 969.) Neque aliter Latini. Propert. III. 7. 68. Et tu materno tacta dolore Thetis. Virg. Aen. I. 466. Sunt lacrymæ rerum, et mentem mortalia tangunt. Ceterum notat Ruhnkenius, hanc sententiam Hermesianactem duxisse ab Homero Il. T. 301. Φύς ἔφατο κλαλοντο· ἐπὶ δὲ στενάχοιτο γυναικες, | Πάτροκλον πρόφασιν,

σφῶν δ' αὐτῶν κῆδε ἐκάστη. Conferri potest Grayius nostras, *Ode to Adversity* 15. *What sorrow was thou bated her know, | and, from her own, she learnt to melt at others' woe.*

V. 35. Μίμνερμος. "Mimnermus, Colophonius, Solonis æqualis: poeta mollis, suavis, et Gratiarum alumnus." FABRIC. Ejus Fragmenta edidit Gaisfordius in Poet. Min. Gr. Vide n. 22. fin.

Ibid. πολλὸν ἀνατλάς, h. e. πολύτλας. Hesychius: Πολύτλας. ὁ πολλὰ ὑπομείνας, ἡ κακοπαθήσας, πολλὰ ἀνατλάς, ταλαιπωρος. Photius: Πολύτλας: πολλὰ ὑπομένων. Hesychius: Ἀνάτλας. ὑπομείνας. δθεν τλήμων, ὁ πολλὰ παθὼν, ἡ πάσχων. Unicum Homeri locum, in quo occurrit hoc participium, habes in n. 19. Vox autem ἀνάτλημι, sive ἀνατλάω, non exstat. Vide supra ad v. 7. Blomfield. Glossar. ad Æsch. Agam. 695.

V. 36. μαλακοῦ πνεῦμ' ἀπὸ πενταμέτρου. "Bis Propertius hunc locum ob oculos habuit, I. 7. 19. Et frusta cupiet mollem componere versum. I. 9. 11. Plus in amore valet Mimnermi versus Homero. Mimnermo etiam elegiæ inventionem tribuunt Mar. Victorinus Art. Gramm. III. p. 2555. et alii, quos laudavi ad Callimachi Frigm. p. 439." RUHNKEN. Ad locutionem μαλακοῦ πενταμέτρου confer Ovidii l. c. in n. 20. Similiter μαλθακῷ σὸν ἀοιδῷ dixit Pind. Nem. IX. 116. et μαλθακόφωνοι ἀοιδαὶ Isth. II. 14. Ovid. Trist. II. 307. Nec tamen est facinus molles evolvere versus. Milton. Par. L. I. 550. To the Dorian mood| of flutes and soft recorders. Dryden. The Flower and the Leaf 359. And the soft lute trembling beneath the touching hand. Ad πνεῦμα, in re musica, conferenda sunt sequentia. Eurip. Bacch. 127. ἀδυβόᾳ Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Id. Phœn. 799. λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλκει | μούσαν. Telestes Athen. XIV. p. 617. B. ἡ Φρύγια καλλιτρόνων αὐλῶν ιερῶν βάσιλῆια | Λαυδὸν, δις ἥρμοσε πρῶτος | Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νομοαιολον ὄμφῳ | πνεύματος εὐπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις. ubi καλάμοισι geronendum est, ut versus sit heroicus, quales sunt vv. 1. 3. Simili errore χηλᾶς, pro χηλαῖς, exhibit ed. Ald. Eurip. Phœn. 821. Pind. Nem. III. 136. Αἰο- | λίσιν ἐν πνοαῖσιν αὐλῶν. Sic Πάνα μούσαν ἡδύθροον πνέοντα dixit Eurip. Elect. 707. et Μοῖσ' ἀδύπνοος Pind. Ol. XIII. 31. et ἀδύπνοψ φωνῇ Id. Isth. II. 38. et, mixta metaphora, καλλιρόοις πνοαῖς, sc. τῶν μετ' αὐλῶν ὕμνων, Id. Ol. VI. 143. Cf. et Horat. Od. III. 19. 18. Cur Berecynthiae | cessant flamina tibiæ? Adde Art. Poet. 205. Nemesian. Ecl. I. 16. Nuper nam carmine victor | risisti calamos et dissona flamina Mopsi. Phœdr. V. 7. 14. Desiderari cepit, (tibicen) cuius flatibus | solebat excitari saltantis vigor. Et notandum ex Latino flatus fluxisse Italicum flauto, Francogallicum flute, Anglicum flute. Rowius nostras, The Fair Penitent II. 1. Let there be music, let the master touch | the sprightly string, and softly-breathing flute. Meta-

phora autem a leniter spirantibus ventis, a Zephyris præcipue, ducta est, tralatione elegantissima. Quam tamen ignoravit Homerus, qui ἀνέμον et Ζεφύρου πνοή proprie dixit Od. Z. 20. Δ. 402. K. 25. et alibi. Sic πνοαῖσι Ζεφύρου habet Eurip. Iph. T. 435. ἀνέμων ἡδυτνόους αὔρας Med. 834. πνεύματ' ἀνέμων Herc. Fur. 102. πνεῦμ' ἀνέμων Andromedæ Fragm. XIX. 4. εναεῖς ἀνέμων πνοὺς Hel. 1521. πνεῦμα καθαρὸν οὐρανοῦ ibid. 873. et πνέουσιν αὔρα Elect. 1147. Ex eodem fonte derivatum est nostrum air, ut in illo Shakspearii, *Tempest* I. 2. *This music crept by me upon the waters, | allaying both their fury, and my passion, | with its sweet air.* Utramque notionem egregie copulavit Eurip. Phoen. 217. ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων | Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς | ιππεύσαντος, ἐν οὐρανῷ | κάλλιστον κελάδημα. Achill. Tat. V. p. 315. Salmas. λιγυρῶς δὲ συρίζει περὶ τοὺς κάλους καὶ τὸ πνεῦμα. ἐμὸι μὲν ὑμεναῖον ἄγειν (lege ἄδειν, cum Schæfero) δοκεῖ τὰ τῶν ἀνέμων αὐλήματα. Shakespearius, *The Twelfth Night* init. *That strain again: It had a dying fall; | O! it came o'er my ear like the sweet South, | that breathes upon a bank of violets.* Feliciter Shelleyus nostras: *A lute, on whose harmonious strings | the breath of heav'n did wander.* Qui tamen lyram, quam vocant, Æolicam ob oculos habuisse videtur. Verba tantum memini, non locum.

Ibid. πενταμέτρου. Scholiasta ad Hephaest. p. 186. Gaisford. Τὸ δὲ ἐλεγεῖον μέτρου, τινὲς μὲν πεντάμετρον αὐτό φασιν εἶναι. Diomed. III. p. 502. Putsch. de Elego pentametro: *Elegum metrum binis versibus constat, hexametro heroico, subjuncto quinario.* De ejus inventore sic Marius Victor. III. p. 2555. Putsch. Considerantibus nobis, quot ex dactylico Heroo, per singulos prototyporum Canones, metrorum species procreantur, manifesta ratione reperio primam ejus veluti sobolem a pentametro versu cæpisse: unde consequenti ratione initium suscepti operis ab eodem ordinemus, quod metrum τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον Σαπφικὸν et Αἰολικὸν dicitur; quod invenisse fertur Callinus Ephesius. Alii vero Archilochum ejus auctorem tradiderunt: quidam Colophonium quendam: super quorum opinione apud Grammaticos magna dissensio est. ubi, pro Callinus, manifesto legendum Callinus. Qui vero Colophonius quidam audit Victorino, Mimnermus est.

V. 37. *kalero, ardebat.* Sic Virg. Ecl. II. 1. *Formosum pastor Corydon ardebat Alexin.* Horat. Od. III. 9. 5. *Donec non àliam magis | arsist.* Ita Bentleius, pro vulgato *alia.* Sed nil mutandum esse suadet locus Od. II. 4. 7. *Arsit Atrides medio in triumpho | virgine raptā.* Plenius, cum præpositione, Ovid. Metam. VIII. 50. *Merito Deus arsit in illa.* Id. Amor. I. 9. 33. *Ardet in abducta Briseide mæstus Achilles.*

Ibid. σκολὸς, curvus, aduncus, et hic quadrare videtur cum Theocrito περὶ χεῖλος ἐλικτὸς, circa labrum inflexus, ut ad tibiæ ligulam per-

tineat. Vide n. 23. Virg. *AEn.* XI. 737. *Ubi curva choros indixit tibia Bacchi.* Ovid. *Fast.* IV. 189. *Sed me sonus aeris acuti | ferret, et horrendo lotos adunca sono.* Tibull. II. 1. 86. *Nam turba jocosa | obstrepit, et Phrygio tibia curva sono.* Stat. *Theb.* VI. 120. *Cum signum luctus cor-nu grave mugit adunco | tibia, cui teneros suetum producere manes | lege Phrygum mæsta.* Quibus in locis similiter exponenda sunt epitheta. Ne quis tamen putet de ipsa tibia intelligenda esse, et ad Pollucem provocet, qui αὐλὸς πολυκαμπῆς (Stephano *Multos habens flexus, Flexu-osus*) dixerit IV. 9. is sciat de modulationis inflexu Pollucem loqui, non de forma tibiæ. Idem ibid. καὶ Φρύνιν δὲ, τὸν Κάβωνος, μέλεσον πολυ-καμπέσι, τοῖς ὑπὸ τῶν κωμῳδῶν δυσκολοκάμπτοις κληθεῖσι, κεχρῆσθαι λέγοντο. Hesychius: Κάμπτειν. τὸ ἐν τῇ φόρῃ καμπᾶς ποεῖν. Sic tibiæ modulate canentes dixit Cic. *Nat. Deor.* II. 8. Cf. Kuster. ad Aristoph. *Nub.* 966, 967. Nam tibias rectas fuisse, tum ex materia patet, ex qua sæpius sunt factæ, v. g. ex arundine, ex lauro, ex buxo, ex cruribus gruum, cervorum, asinorum, tum etiam ex Latino nomine, quod proprius os cruris exterius significat, exinde, a similitudine, de musico instrumento usurpatum.

Ibid. λωτὸς, *lotos*, arbor in ea parte Africæ nascens, quæ vergit ad Italos, magnitudine piri, incisuris tamen foliorum crebrioribus, ita ut ilicis esse videantur. Lignum ejus colore nigro est: cariem vetustatemque non sentit: ad tibiarum cantus expetitur: e radice vero cultellis capuli siebant. Vide Plin. *XIII.* 17. Ensim vaginas ex hoc ligno factas esse patet ex Theocr. *Id. XXIV.* 45. Sæpius autem ponitur pro tibia. Sic quæ Λιβὺς λωτὸς audit Eurip. *Hel.* 169. Iph. A. 1036. Troad. 544. eadem Λιβὺς αὐλὸς vocatur Alc. 356. (ubi vide Monkium) Herc. F. 685. Porro *Phrygiam loton* meminit Sil. *XI.* 432. Φρυγίων αὐλῶν autem Eurip. Iph. A. 577. Bacch. 128. Meleager Anth. Gr. III. p. 326. Brod. οὐ γάμον, ἀλλ' Ἀΐδην, ἐπινυμφίσιον Κλεαρίστη | δέξατο, παρθενίης ἄμ-ματα λυομένη. | "Ἄρτι γὰρ ἐσπερίοιο νύμφης ἐπὶ δικλίσιν ἥχεν | λωτοὶ, καὶ θαλάμων ἐπλαταγεῦντο θύραι, ubi in primo versu respexit Epigrammatista Eurip. *Androm.* 103. Ἰλίῳ αἰπεινῷ Πάρις οὐ γάμον, ἀλλά τιν' ἄταν | ἡγάγετ' εἴναταν εἰς θαλάμους Ἐλέναν: in tertio, an in ἐσπερίοις, an in ἐσπερίοις mutari debeat, H. Stephano dubium est. Verum fortasse est ἐσπερινοί. Philippus Anth. Gr. *ibid.* p. 327. ἄρτι μὲν' ἐν θαλάμοις Νικιππίδος ἡδὸς ἐπήχει | λῶτος, καὶ γαμικοῖς ὕμνος ἔχαιρε κρότοις. Hesychius: Λωτός. τράγημά τι. καὶ αὐλός. καὶ δένδρον. καὶ πόαν· κυρίως δὲ, τὸ ἐν τοῖς λιβάσι (recte Vossius ἐν τοῖς Λιβύσι) φυόμενον. καὶ πάν τινθος. ubi καὶ πόαν sive serius intrusum est, sive ex καὶ πᾶν sequentibus exortum, ideoque ejiciendum, seu post φυόμενον (si modo πόα legas, cum Fabro) inserendum. Idem: Λώτινος αὐλός. ἐκ λωτίνου ξύλου. Idem: Λωτίνας ἀηδόνας. τοὺς αὐλούς. (Vide et in v. Ἀηδόνα) Idem, ci-

tante Burgesio ad Troad. l. c. Λίβνις τε λωτός. ὁ ἀπὸ Λιβύης αὐλός. Athen. IV. p. 182. D. οἱ δὲ καλούμενοι λάτινοι αὐλοὶ, οὗτοὶ εἰσιν οἱ ὑπὸ Ἀλεξανδρέων καλούμενοι φώτιγγες. κατασκευάζονται δὲ ἐκ τοῦ καλουμένου λωτοῦ, ξύλον δὲ ἐστὶ τοῦτο γινόμενον ἐν Λιβύῃ. Pollux IV. 10. αὐλῶν δὲ εἶδη, πλάγιος, λάτινος, Λιβύων τὸ ἔνρημα πλαγίαντον δὲ αὐτὸν Λίβνες καλοῦσιν. Α πλαγίαντος autem fluxit Italicum *flageoletto*, Francogallicum *flageolet*, nostrum *flagelet*: quod Johnsonum, archilexicographum nostratem, fugit. Id. IV. 9. ἡ δὲ ὑλη τῶν αὐλῶν, κύλαμος, ἢ χαλκός, ἢ λωτός, κ. τ. λ. In corrupto illo Hesychii loco, Λωτὸν τερενογλώττες. χόρτος γλυκὺς, δθεν αἱ γλωσσίδες τῶν αὐλῶν, ad aliud lotorum genus plane alluditur, forte ad illud, cuius meminit Zonaras p. 1324. Λωτός. τὸ γλυκυκάλαμον. Fuerit autem idem quod μελιλωτός, de quo sic Hesychius: Μελιλωτός. πόδα τίς. καὶ λωτοῦ εἶδος. Et nescio annon intelligendum sit de λωτῷ τριψύλλῳ, τῷ ἐν χορτοκοπεῖοις γεννωμένῳ, cuius meminit Diosc. IV. 112. Ad vocis γλυκυκάλαμος conformatiōnem conferenda sunt nostra *sweetcane*, *sweetbriar*, *sweetbroom*, *sweetcicely*, *sweetwillow*, &c. ad μελιλωτός autem nostra *honeyflower*, *honeysuckle*, *honeywood*, *honeypear*, &c. Cum vero. in corrupto illo (quod dixi) Hesychii loco, Λώτος. τερεώτες. χόρτος γλυκύς, κ. τ. λ. habeat codex Marciānus, legendū videtur omnino: Λωτός στερεώδης. χ. γ. κ. τ. λ. Nempe alteri lotorum generi, quod *cavum* fuit, opponitur λωτὸς στερεώδης, *lotos solidus*; ex qua materia, ut sæpius ex cornu, ex elephanto, factæ sunt tibiarum ligulæ. Theophr. Hist. Plant. IV. 11. 13. ἐστι δὲ μὲν κάλαμος ἄφρην, στερεός· δὲ θῆλυς, κοῖλος. Idem ibid. 10. καλάμων τὸν μὲν εἶναι πυκνὸν καὶ τῇ σαρκὶ καὶ τοῖς γόνασι, τὸν δὲ μανὸν καὶ ὀλιγογόνατον· καὶ τὸν μὲν, κοῖλον, ὃν καλοῦσι τινες συριγγίαν, οὐδὲν ἔχοντα ξύλον καὶ σαρκὸς, τὸν δὲ, στερεὸν καὶ συμπλήρη μικροῦ. Quantquam non multum repugnem, si legas: Λωτός στερεός. χόρτος τις γλυκύς κ. τ. λ.

V. 38. κημόω, (α κημός, *capistrum*, *camus*, *corium*, quo tibicines ora sua muniebant, ne nimio flatu labia scinderentur) *capistro*, *frēno*. Est autem i. q. ἐμφορβίω, sive ἐμφορβεῖον, quod placet Eustathio ad II. E. 202. p. 408. 41. Bas. sic scribenti; ζωγόνον γὰρ ἡ φορβὴ ὡς προσφερῆς καὶ αὐτὴ τῷ βίῳ. ἡς παράγωγον κατά τινας καὶ ἡ φορβειά. ἔχουν τὸ περιστόμιον καὶ στόμιον, Ῥωμαϊκῶς δὲ εἰπεῖν, καπίστριον. ἵνα γὰρ σπερ ἀρὴ ἡ ἀπειλὴ καὶ ἐπενθέσει τοῦ εἰ διφθόγγου ἀρεὶ, οὕτω καὶ φορβὴ φορβειά. δθεν καὶ δ παρὰ τῷ κωμικῷ ἐμπεφορβειωμένος. Comici locus est Av. 861. οὕτω κόρακ' εἴδον ἐμπεφορβιωμένον. Vide Schol. ad l. citatum in n. 23. Cum Eustathio facit Herodianus, citante eodem Scholiasta: φορβειά ἐστιν ὁ χαλινός. Ἡρωδιαιός ἐν τῇ βίβλῳ φησὶν τῆς Ὀδυσσειακῆς προσφδίας τὸ φορβεία διὰ τῆς εἰ διφθόγγου γράφεσθαι καὶ ὀξυτόνως. Idem Schol. ad Equ. 1146. de κημῷ agens, addit: καὶ αἱ αὐλητικαὶ φορβειαὶ.

Vide et Phot. itemque Suid. in Κημός. Hesychius: Φορβειά. ἡ αὐλητικὴ στομίς. λέγεται δὲ ὁ χειλωτήρ. Pollux IV. 9. καὶ φορβειὰ δὲ προσήκει τοῖς αὐλοῦσι. καὶ τὸν τῇ φορβειῇ κατειλημμένον, ἐμπεφορθμένον ἔλεγον. Conferendum est insigne Sophoclis Fragmentum apud Cic. Attic. II. 16. φυσῆ γὰρ οὐ σμικροῖσιν αὐλίσκοις ἔτι, | διλλ' ἀγρίαις φύσαισι φορβειᾶς ἄτερ. Vertit Grotius: Non ille modicis tibiis ultra canit, | sed agreste tumidus inflat et sine fibula. Plutarch. de Adul. p. 56. E. citante Toupio ad Longin. III. 2. Πτολεμαίῳ δὲ τι περιάψεν ἄλλο φορβειὰν καὶ αὐλόυσι;

Ibid. ἐπὶ κῶμοις στεῖχε, comissatum ibat. Vide n. 23. ad fin. locisque ibi citatis adde sequentia. Machon Athen. VIII. p. 349. A. ἐπὶ κῶμοις ἐλθόντων δὲ τῷ ψάλτῃ τινῶν | ἑτέρων κατὰ τύχην, ὡς ἔουσε, γνωρίμων, | ἔξοινος ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως. Antiphanes *ibid.* VI. p. 243. C. ἐπὶ κῶμον, εἰ δοκεῖ, | ἰωμεν, ὕσπερ ἔχομεν. Apollodorus *ibid.* VII. p. 281. A. πίνειν Ἀθηναῖον ἀπαντας τοὺς μέχρι | ἑτῶν τριάκοντ', ἔξιέναι, τοὺς δὲ ἵππεας | ἐπὶ κῶμον εἰς Κόρινθον ἡμέρας δέκα | στεφάνους ἔχοντας καὶ μύρον, κ. τ. λ. Quæ loca attulit Berglerus ad Aristoph. Plut. 1042. Gloss. Dorv. ad Pluti locum: τὸ ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ μέθην. Schol. *ibid.* 1048. μεθύνων δέ φησιν, ἐπειδὴ ἐπὶ κῶμον ἀπήγει, ὡς ἔφη. Vide et Suid. in Κῶμος. Hesychius: Κῶμος. εἶδος ὄρχήσεως ποιμένος τινὸς, ἢ μένη τινὸς. Qui locus VV. DD. mire torsit. Toupius: "Scribendum ποιμενικῆς τινὸς, cæteris deletis, quæ emendatiuncula: nam cum male scriberetur ποιμένος τινὸς, adnotabat aliquis non male, ἢ ποιμενικῆς τινὸς, unde fluxerunt illa ἢ μένη τινὸς." Verum esse ποιμενικῆς τινὸς nullus dubito, collato Theocr. Id. III. In ceteris non se invenit Vir ille acutus. Cum enim μένους τινος habeat codex Marciatus, legendum plane, cum Schowio, ἢ μέλους τινός. Etymol. Mag. citante Schowio: Κωμάζειν, τὸ ποιῶς ὄρχεῖσθαι· ἔξ οὖ καὶ κῶμος εἶδος ὄρχήσεως· οἱ δὲ, μέλους. Eadem habet Etymol. Gud. nisi quod κῶμα, pro κῶμος, ibi mendose legitur, solito errore. Hesychius: Κῶμοι. ἀσελγῆ ἄσματα πορνικά, συμπόσια, φύδαι. Photius: Κωμαστής: ὁ τρυφῶν μερ' ὥδης ἀσελγοῦς. Idem: Κῶμοι: ὀδαλ· ἢ ὄρχήσεις μετὰ μέθης. Cf. Tryphonem apud Athen. XIV. p. 618. C.

Ibid. συνεξανύω, simul perficio; una iter facio. Vide n. 23. ad fin.

V. 39. βαρὺς, gravis, infensus, infestus, acer. Eurip. Med. 38. βαρεῖα γὰρ φρὴν, οὐδὲ ἀνέξεται κακῶς | πάσχονδ'. Id. *ibid.* 805. βαρεῖαν ἔχθροις, καὶ φίλοισιν εὐμενῆ. (Shakspear. Henry VIII. IV. 2. *Lofty and sour to those, that lov'd him not, | but to those men, that sought him, sweet as summer.* Quem locum cum Euripideo contulit Caryus ad Dant. Vol. III. p. 217.) Id. *ibid.* 1263. βαρὺς χόλος. Cic. Off. III. 22. *Magnum illud bellum perfuga unus, et gravem adversarium imperii sustulisset.* Id. Ep. Fam. II. 18. *Graves te suscepturum inimicitias.* Adde Sallust.

B. Cat. 49. Quod vero ad locutionem *τὸν ἀεὶ βαρὺν* attinet, in qua articulus, cum adverbio conjunctus, vice fungitur nominis adjективi, consulendus omnino est Matthiae Gr. Gr. 270. qui alias ejusdem generis nonnullas, v. g. η ἄνω πόλις, οἱ τόπε ἄνθρωποι, Κάδμου τοῦ πάλαι, ibi commemoravit. Imitati sunt Latini. Plaut. Pers. III. 7. 27. citante Kiddio ad Dawes. p. 225. *Non tu nunc hominum mores vides?* τῶν νῦν. Ter. Andr. I. 2. 4. *Heri semper lenitas.* τὸ ἀεὶ ἡπιον. Virg. Æn. I. 202. *Neque enim ignari sumus ante malorum.* τῶν πρίν κακῶν.

V. 40. *τούτῳ ἔστη,* (si sanus sit locus) *talia carmina*, qualia hodie, ob asperitatem suam, omnibus innescunt: nempe quæ, in Hermobium et Phereclem inventa, et par illud rivalium nobilissimum diffamantia, Hermesianactis temporibus superfuerunt.

V. 41. *Ἀντίμαχος.* Antimachi, poetæ Colophonii, Fragmenta edidit Schellenbergius, Halæ 1786. De eo etiam consulendus est, præter Fabricium, Blomfield. Diatr. de Antimacho (in Diarii Classici Fasc. VII. et Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.) itemque Villoison. Prolegom. in Homerum p. XXIV, XXV. Vide et n. 26.

Ibid. *Λυσητίδος, Lyseidis.* Est patronymicum a *Λύσης*, ut *Χρυσῆς* a *Χρύσης*, *Βρισῆς* a *Βρισης*. Vide quæ nos ad Hom. II. A. 184. (Anal. Gr. Min. Dalz. p. *110.) Quis vero fuerit hic Lyses, cuius nomen filiæ suæ pulchritudo servavit, prorsus ignoratur.

V. 44. *αἴλινος, carmen lugubre, lamentatio.* "Proprie carmen erat, quo mortem Lini deplorabant, ab Apolline occisi; simpliciter etiam *Linus* dictum. vid. Pausan. IX. p. 766. ed. Kühn. et Herod. II. c. 79. p. 140. ed. Wessel." SCHUTZ. Hom. II. Σ. 570. *Λίνον δὲ υπὸ καλὸν ἀειδε.* ubi de chorda musica somniarunt ex interpretibus nonnulli, inter eos *Ἄειος* Dionysius apud Eustath. ad II. Γ. 336. p. 319. 49. Bas. καὶ λίνον δὲ τὴν χορδὴν λέγειν, ἐκ τῶν ἀνέκαθεν εἰς τοὺς ὑστερον καθήκει. πάλαι γάρ ποτε δοκεῖ λινέας εἶναι τὰς μουσικὰς χορδὰς, ὡς καὶ ὁ *Ἄειος* ὑπὸδηλοῖ. Photius: *Λινόν:* Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐκειδὴ οἱ παλαιοὶ λινοῖς ἀντὶ χορδῶν ἔχρωντο ἀλλὰ καὶ "Ομηρος ἦδη χορδὰς ἐπιστάμενος λινὸν καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες *Λίνοι*" Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος. ubi nescio annon verum fuerit, *Λινόν:* χορδὴν, ὡς Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός collato Photio in *Λινοῖς* τελεγαί. Sed et post λινὸν καλεῖ· excidisse videntur quædam, tali fortasse modo supplenda et legenda: ἦ ἀπὸ τίνος *Λίνον* ἀνδρὸς ἥρωος. ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες *Λίνοι* ὁ μὲν Καλλιόπης· ὁ δὲ Χαλκιόπης κ. τ. λ. Vide Eustath. ad II. Σ. locum mox citandum. Unicus autem Homeri locus, in quo de chorda musica mentio fit, est Od. Φ. 406. ὡς δὲ ὅτι ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ δοιδῆς, | ρηγδίως ἐτάνυσσε νέφες ἐπὶ (περὶ Eustath.) κόλλοπι χορδὴν, | ἄψας ἀμφοτέρωθεν ἐϋστρεφές ἐντερον οἰδε, | Φένε ἄρ' ἄτερ σπουδῆς τάνυσσεν μέγα τόξον Ὄδυσσεος.

Hesychius: Λίνον. φόδης ὄνομα· κατὰ μέν τινας, ἀπὸ τοῦ κλωστοῦ λίνου. Schol. Ven. ad II. S. l. c. παρὰ Ζηνοδότῳ, λίνος δὲ ὑπὸ καλὸν δειδε. δὲ Ἀρίσταρχος βούλεται μὴ τὴν χορδὴν λέγεσθαι, ἀλλὰ γένος τι ὕμνου τὸν λίνον, ὥσπερ Ἐλεγεν, Παιάνα γένεν, (II. A. 473. X. 391.) ἡ τι τοιούτον, διὸ ἡ διπλῆ. τὸ λινὸν κατὰ βαρεῖαν τάσιν προενεκτέον, (vide Photium supra citatum) διτι (h. e. διτι) ἀν σημαίη, εἴτε τὴν λινῆν ἐσθῆτα, εἴτε καὶ ἐπὶ τῆς χορδῆς τάσσοιτο, εἴτε καὶ αὐτὸ τὸ λεπτὸν νῆμα, εἴτε σημαίνοι εἰδος ὕμνου ὥσπερ καὶ ἐνθάδε, ὡς Παιάν καὶ διθύραμβος. "Αλλως" λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν δειδε. ητο τὸν (lege τὸ) λίνον γέδε, δὲ ἔξηπτο ἀντὶ τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας, ἐπεὶ οἱ πρῶτοι τοῖς θεοῖς μετὰ φόδης ὑποκιθαρίζοντες, οὐκ ἐξ ἑτέρων (lege ἐντέρων, ex Schol. Didym.) κατεσκευάζοντο τὰς κιθάρας· οὐχ ὅσιον οὐδὲ θεοῖς ἀρεστὸν εἶναι ὑπολαμβάνοντες, διὺ τὸ ἐκ νεύρων πεποιησθαι, ἀλλ' ἐκ λίνου πεποιημένου. ἡ λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν δειδε, ἀντὶ τοῦ, τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος παιδὶ, φόδηρ, ὅντι νηπίφ, καὶ ὑπὸ κυνῶν ποιμενικῶν διασπασθέντι πρώτην φάσθεσαν. Schol. Ven. B. ibid. Ἀρίσταρχος εἰδος φόδης τὸν λίνον φησὶν, ὡς Παιάνα, καὶ εἰ τι τοιούτον, ἀπὸ Λίνου τοῦ ἥρωες. ἡ δὲ κατὰ Λίνον ἴστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἴστορηται· φασὶ γάρ διτι τὸ πρώτον ἀντὶ χορδῶν λίνῳ ἔχρωντο πρὸς τὴν κιθάραν· δὲ ἥρωες οὗτος ὁ Λίνος καταλύσας τὸ λίνον, πρῶτος χορδᾶς ἔχριστο, καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀγρέθη. φασὶ δὲ αὐτὸν ἐν Θήβαις ταφῆναι καὶ τιμηθῆναι θρηνόδεσιν φύαις, ἃς λινφόλας ἐκάλεσαν. ἔστι δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ λίνος μετ' ισχνοφωνίας φόδομενος. Chordæ lineæ musicæ notionem repudiat Suidas: Λίνος. εἰδος ὕμνου. "Ομηρος. λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν δειδεν. οὐ διὰ τὸ τὰς χορδὰς ἀπὸ λίνου εἶναι· ἀλλ' εἰδος ὕμνου γέδον, ὡς Παιάνος. (lege Παιάνα) ubi tamen prave additum, ex interpolatione: ἡ λύρας χορδὴ. Accedit Herodoti auctoritas II. 79. de ἈEgyptiis sic loquentis: τοῖσι ἄλλα τε ἐπάξια ἔστι νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἀεισμα ἔν ἔστι, Λίνος, ὥσπερ ἔν τε Φοινίκῃ ἀοίδιμός ἔστι καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἄλλῃ· κατὰ μέντοι ἔθνεα οὔνομα ἔχει, συμφέρεται δὲ ὄντος εἶναι τὸν οἱ "Ἐλληνες Λίνον ὄνομάζοντες δείδουσι. ὥστε πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀποθωμάζειν με τῶν περὶ Αἴγυπτον ἔοντων, ἐν δὲ δὴ καὶ τὸν Λίνον ὄκόθεν ἔλαβον· φαίνονται δὲ αἱ κοτε τοῦτον δείδοντες. ἔστι δὲ Αἴγυπτιστὶ ὁ Λίνος καλεύμενος Μανέρως. ἔφασαν δέ μιν Αἴγυπτοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἴγυπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δὲ αὐτὸν ἄνωρον, θρήνοισι τούτοισι ὑπ' Αἴγυπτίων τιμηθῆναι· καὶ δοιδήν τε ταύτην πρώτην καὶ μούνην σφίσι γενέσθαι. Gloss. Herod. apud Schweigh. Λίνον. φόδης ὄνομα ἡ λύρας χορδὴ. Quæ verba sunt etiam Gregorii p. 524. Alteram autem notionem vel physica de causa respuendam esse, me olim monuit Vir ingenio et varia doctrina spectabilis Martinus Davy, S. T. P. laudatus in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 167. Ecquis enim, ait ille, sonum musicum audivit, quem chorda icta reddiderit de lino facta? Nimirum, si eam solicitaris, mor-

tuò verba feceris. Fuerit igitur *Línos* cantilena in Lini honorem, ut *Τελαμών*, *Άρμόδιος*, &c. audiunt scolia (Angl. *catches vel drinking-songs*) in Ajacis Telamonii, Harmodii, &c. honorem scripta, nominibus (dicta sunt Tyrwhitti) non ex auctore, sed ex materia, unicuique impositis. Sic et (1.) *Παιάν*, (2.) *Διθύραμβος*, (3.) *Ιάλεμος*, dictæ sunt cantilenæ in honorem Apollinis, Bacchi, qui et Dithyrambus audiebat, Ialemi denique. (1.) Eustath. ad Il. X. 391. p. 1379. 5. Bas. ὅτι δὲ παιάνων οὐ μόνον ὁ εἰς Ἀπόλλωνα ὑμνος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἀπλῶς ἐπὶ καταπάνσει κακῶν, ἢ ὄντων, ἢ ἐλπίζομένων, προδεήλωται. (ad Il. A. 473. p. 104. 2.) καὶ ὅτι καὶ Ἀπόλλωνος ἔστιν ἐπίθετον. καὶ κύριον δὲ ὄνομα τοῦ πιρὰ θεοῖς ιατροῦ. καὶ ὅτι ὁ φόδόμενος παιάνων, καὶ παιάν ἐλέγετο. εὑρημα δέ φασιν Ἀπόλλωνος ὁ τοιοῦτος παιάν, ἔξευρεθεὶς μετὰ τὴν νίκην τοῦ ἐν Πυθοῖ δρακόντος, ἐξ οὐ καὶ Πύθιος δοκεῖ λέγεσθαι. Hesychius: Παιάνοι. ποτὲ μὲν, τὸν λεγόμενον Παιάνα, ὑμνον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπάνσει λοιμοῦ φόδόμενον ποτὲ δὲ, θεόν τινα, ὃν συνιστησιν ιατρὸν θεόν. ἡ φέν. ubi *Ησιόδος*, post *συνιστησιν*, recte supplet Guyetus, ut patet ex ipso Hesiodo apud Eustath. ad Od. Δ. 231. p. 165. 15. et θεῶν legendum, cum Salmasio. (2.) Suidas: Διθύραμβος. ὑμνος εἰς Διόνυσον. (3) Idem: Ιάλεμον τὸν θρῆνόν φασι. λέγουσοι δὲ αὐτὸν νιὸν Καλλιόπης, κακοδαμοῖα, καὶ ὑστερούμενον, καὶ ὄφανόν. Αἴλινος autem suspicatus est H. Stephanus factum esse ex αἱ Λίνοις, sive αἱ Λίνον, quod in carmine lugubri deplorante Lini mortem saepè repeteretur, ut legitur αἱ, αἱ, καὶ τὸν "Αδωνιν Bion. Id. I. 90. item, αἱ, αἱ, τὰν Κυθέρειαν ibid. 28. 37. 63. Quæ Stephani conjectura eo probabilior est, quod αἱ solum potius, quam geminatum, usurpasse videntur antiquiores Græci. Inde venit, Latinorum *ah*, ab altero deductum, nusquam geminatum reperiri. Sic αἱ τὸν "Αδωνιν, ad veterum normam, dixit Bion. ibid. 32. Epigramma, cum initio ᾥ Λίνε, meminit Eustathius mox citandus. Etymol. Mag. Αἴλινον. τοῦτο ἐπὶ θρήνου ἐτίθετο, καὶ ἐν τοῖς ἐφυμνίοις. γέγονε δὲ εἰς τιμὴν Λίνου τοῦ τῆς Καλλιόπης. Hesychius: Αἴλινος. ὑμνος, θρῆνος. Suidas: Αἴλινον. κοινῶς καὶ ἐπὶ θρήνου, καὶ ἐπὶ ὑμνον ἔστιν. ἀπὸ Αἴλινου τοῦ Καλλιόπης. ubi legendum videtur ἀπὸ τοῦ Λίνου τ. K. Soph. Aj. 626. αἴλινον, αἴλινον, οὐδὲ οἰκτρᾶς γόνον ὄρνιθος ἀγδοῦν | ησει δύνσμορος, ἀλλ' ὁ- | ξυντόνος μὲν φόδας | θρηνήσει. ubi Schol. ad l. eldos θρήνου. Eurip. Orest. 1393. αἴλινον, αἴλινον ἀρχὰν θανάτον | βάρβαροι λέγουσιν, αἱ, αἱ, | Ασάδι φωνᾶ, κ. τ. λ. ubi vertit Prevostius *le chant de Linus*. Ovid. Amor. III. 9. 23. *Ælinon in sylvis idem pater, elinon, altis | dicitur invita concinuisse lyra.* Plura exempla vide apud Blomfield. Glossar. in *Æsch. Agam.* 119. Vide et n. 28. Exscribendus autem omnino est Eustathius ad Il. Σ. l. c. p. 1222. 41. Bas. Λίνος δὲ, eldos φόδης κατὰ *Ἀρίσταρχον*, ἢ ὑμνον, ὡς καὶ ὁ παιάν, καὶ ὁ διθύραμβος. ὡνάμποται δὲ λίνος τὸ τοιοῦτον φόδικὸν eldos, ἢ ὡς μετὰ λίνου, ἦτοι χορδῆς,

φιδόμενος, ἡ ἀπό τινος Λίνου ἀνδρὸς ἥρως. φασὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ, ποιημάτιόν τι ἐπὶ τῷ Λίνῳ εἶναι, ὁ σφαῖρα μὲν καλεῖται, εἰς Ὀρφέα δὲ ἀναφέρεται. Φιλόχορος δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀναιρεθῆναι τὸν Λίνον φησι, διότι πρῶτος τὸν λίνον καταλύσας, χορδὴ ἔχρησατο εἰς μουσικῆς ὄργανον. ἐτάφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ποιητῶν θρηγψίδεσιν ἀταρχαῖς. εἰς δὲ καὶ Ἐπίγραμμά ἔστι τοιωτον· Ὡς Λίνε, πάντα θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν Ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀείδειν Ἐν ποδὶ δεξιεπερφ· Μοῦσαι δέ σε θρήγεον αὐτὰς Μυρόμεναι μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς. καὶ Ἡσίοδος· (Fragm. I.) Οὐρανή δ' ἄρ' ἔτικτε Λίνον πολυήρατον νιὸν, Ὁν δὴ, δοσὶ βροτοὶ εἰσιν ἀσιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, Πάντες μὲν θρηγοῦσιν ἐν εἰλαπίναις, ἡδὲ χοροῖσιν, (corrigunt VV. DD. ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε) Ἀρχόμενοι δὲ Λίνον καὶ λήγοντες καλέονται. ὁ μέντοι τὸν Ἡρακλέα διδάξας μουσικὸς Λίνος, κατὰ τὴν παλαιὰν ιστορίαν, ἔτερος παρὰ τοῦτον ἔστιν οὐθεόκριτος (Id. XXIV. 103.) μέμνηται, ὁ καὶ ιστορήσας ὅτι τὸν Ἡρακλέα γράμματα Λίνος ἔξεδίδαξεν, νιὸς Ἀπόλλωνος. φασὶ δὲ οἱ παλαιοὶ καὶ ὅτι λίνῳ χορδῆς τῶν παλαιῶν χρωμένων πρὸς τὴν κιθάραν, ὑστερὸν μείναντος τοῦ ὄνόματος, ἡ χορδὴ λίνον καλεῖται· ὕστερ φασὶ καὶ λίθος ἡ ἄγκυρα, ἐπεὶ πάλαι ποτε λίθος εἰς ἄγκυραν ἔχρημάτιζεν. ἄλλοι δὲ τὰ κατὰ τὸν Λίνον οὕτω συντομώτερον φράζουσιν· ἄγριος νεανίας ὁ Λίνος, φῦλη τινος εὐρετῆς, Οὐρανίας νὺὸς, ὃν ἀνέλεν Ἀπόλλων, ἐπεὶ τὸ λίνον καταλύσας, χορδᾶς ἐνέτεινεν ὄργανον. Ἡρόδοτος δὲ (II. 79.) λέγει, ὅτι παρὰ Αἰγυπτίοις Λίνος τις ἀείδεται· καὶ θαυμάζειν ἐκεῖνος φησὶ τὸν Λίνον, δόκθεν ἔλυθε τὸ σηνομα. λέγει δὲ καὶ ὅτι, κατὰ Αἰγυπτίους, βασιλέως παῖς ἐκεῖνος μονογενὴς ἦν ἀποθανὼν δὲ ἄρωρος, θρήνοις ὑπὸ Αἰγυπτίων ἐτιμήθη, καὶ ἀοιδὴ αὔγτη καὶ μόνη σφίσιν ἐγένετο. ἐντεῦθεν δὲ ἀναφαίνεται ὅτι κυρίως ἀϊλινος, δὲ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ Λίνῳ αἴγυπτος, εἰ καὶ ἄλλως διφορεῖται τῇ σημασίᾳ κατὰ τὸν Ἀθήναιον, (XIV. p. 619. B. C.) εἰπόντα, ὡς ἐν γαμοῖς μὲν φῦλη, ὑμέναιος· ἐν δὲ πένθεσιν, λάλεμος. λίνος δὲ καὶ αϊλινος, ἔν τε πένθεσι καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ δὲ μολπῆ (Athen. οὐ μόνον ἐν πένθεσιν, ἄλλὰ καὶ ἐπ' εὐτυχεῖ μολπᾶ) κατ' Εύριπιδην. (Herc. F. 347.) ἡ μέντοι ἔξι Ἐπιχάρμον (apud Athen. XIV. p. 618. D.) χρῆσις ἐθέλουσα τὸν αϊλινον (ἔλινον Athen.) φῦλην τῶν ιστουργούντων εἶναι, οὐ τὸν Λίνον τὸ κύριον ἐγκεῖσθαι τῷ αϊλίνῳ βούλεται, ἄλλὰ τὸ λίνον. ὡς δὲ καὶ πολλαὶ φῦλα ἥσαν, οἷον ἰούλος, ἡ τῶν ταλασιουργῶν, ἡ ἐριούργων· καὶ λιτυέρσης, ἡ τῶν θεριστῶν, ὡς ἔστι καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ (Id. X. 41.) εὐρεῖν· καὶ ὄλοφυρμός, ἡ ἐπὶ θανάτοις καὶ λύταις· καὶ βουκολισμός, ἡ τῶν βοσκόντων· καὶ ἐπιμύλως, ἡ περὶ τοὺς ἀλετοὺς, ἔστι σὺν καὶ ἄλλαις ἐκ τῶν παλαιῶν ἀναλέξοθαι. ἄλλοι δὲ, ἐπὶ λεπτοῦ τινος νήματος ἡ χορδῆς ἐνταῦθα τὴν τοῦ λίνου λέξιν τάττοντες, οὕτω γένουσι τὸ, Λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἀείδει Λεπταλέη φωνῆ, ἀντὶ τοῦ μετὰ λίνου λεπτόν τι ἀείδει. ἡ δὲ ιστορία καὶ τρεῖς παραδίδωσι Λίνους, τὸν τῆς Καλλιόπης, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Χαλκιόπης, καὶ τὸν Νάρκισον. (an Νάρκισον;) παραση-

μειοῦνται δὲ οἱ παλαιοὶ, καὶ ὅτι χορδὰς ἐπιστάμενος "Ομῆρος, ὅμως λίνον καλεῖ. καθὰ καὶ χαλκᾶ ὄπλα τὰ ἔκ σιδήρου. Ceterum quod citat Eustathius in Linum Epigramma, id sic mutilum legitur apud Schol. Ven. ad. II. Σ. I. c. ὁ Λίνε θεοῖς τετιμημένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυρᾶς ἀεῖσαι· Φοῖβος δέ σε κόψῳ ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν. Qua ἑκόσει cum altera Eustathii commissa, totum Epigramma sic fortasse refingendum est: Ὡ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν | ἀθάνατοι πρώτῳ φωναῖς λιγυρῆσιν ἀεῖσαι | ἀνθρώποισι μέλος· κοτέων δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξι-τέρῳ· Μοῦσαι δέ σε θρηνέον αὐτὰ | μυρόμεναι μολπῆσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς. O! Line, a diis omnibus honorate, tibi enim primo dederunt immortales voce canora cantare hominibus carmina: indignatus vero te Phœbus dextro pede interimit: Musæque te lamentabantur ipsæ cantibus plorantes, postquam reliquas solis jubar. In primo versu respergit Epigrammatista Hesiod. Theog. 415. ἀθανάτους τε θεοῖσι τετιμένην ἐστὶ μάλιστα, itemque 449. πᾶσι μερ' ἀθανάτοις τετίμηται γεράεσσοι. In tertio conferri potest Hom. Il. Ψ. 391. ἡ δὲ μερ' Ἀδμήτου νιὸν κοτέουσ' ἐβεβήκει. Mox cum ἀναιρεῖ conjugendæ sunt voces ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ: quali locutione usus est Hom. Il. Η. 104. ἔνθα κέ τοι, Μενέλαε, φάνη βιότοι τελευτὴ | "Ἐκτορος ἐν παλάμησιν, itemque Ω. 737. ἐπεὶ μάλα πολ-λοὶ Ἀχαϝῶν | "Ἐκτορος ἐν παλάμησιν ὁδάζ ἔλον ἀσπετον οὐδας. Locus autem, prout apud Eustathium exstat, prorsus intractabilis est, cum nemo mortalium, ne hodiernorum quidem, quod sciām, pede sive dextro, sive sinistro, adhuc cecinerit. In quarto versu ob oculos habuit Epigrammatista Od. Ω. 60. Μοῦσαι δὲ ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὅπῃ κα-λῇ | θρήνεον. ubi, collatis ceteris locis Homericis, in quibus vocabulum occurrit, ὅπῃ digammo insigniendum, et Φοῖτι scribendum, mihi incidit suspicio. Hinc tandem, ut videtur, patet via ad etymologiam complanandam Latini vox, quod a Φοκῷ, Άελico pro ὄψι, (ὅπεις) mutato π in κ, ut a ποτὲ fit κοτὲ, facile descenderit. Fuit autem, ut credibile est, Άελibus in usu duplex genitivus, Φοκὸς, et Φωκὸς, unde Latinorum vō-cis. Sic tum ρέyes, tum ρῆγες, dixisse Italicos, testatur Eustathius ad Dionys. Perieg. 340. et ab altera forma fluxit Latinorum rēges. A Φοκῷ autem genitivo fluxerit verbum Άeolicum obsoletum Φοκῶ, (Cf. Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164.) unde Latinum voco. Pæne oblitus sum dicere Iliadis Σ. I. c. de cantilena, in Lini honorem scripta, recte intelligere, in Lexico suo, H. Stephanum. Idem tamen, dum λίνον a Λίνον, accusativo τοῦ Λίνος, etiam metrisis nominibus distinguit, toto cœlo erravit. "At vero," inquit, "Λίνος priore producta, unde est Il. Σ. Λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἀειδε." Qui Stephani error eo magis mirandus est, cum totus sic se habeat versus: ἴμερόν κιθάριζε· Λίνον δὲ ὑπὸ καλὸν ἀειδε. Adde quod Fragmentum Hesiodeum, ab Eustathio (quod

vidimus) citatum, quanquam capite male detruncato, protinus subjungit. Tum λίνον, tum Λίνος, brevi pænultima passim reperiri, docent Maltbyus et Brassius. Singularis est Latinorum distinctio, qui in nomine proprio quantitatem, a Græcis servatam, et ipsi servant; pænultimam autem vocabuli *linum* constanter producunt. Virg. Ecl. IV. 57. *Orphei Calliopea, Lino formosus Apollo.* Id. Georg. I. 212. *Nec non et lini segetem et Cereale papaver.*

Ibid. αἰάζω, *lugeo, lamentor*; et proprie est αἱ clamo, ut placet H. Stephano. Immo potius αἱ clamo. Simili ratione ad εὐοῖ, σαβόῖ, referenda sunt verba εὐάζω, σαβάζω, (vide supra ad v. 18.) ad ἀλαλάζω, ad οἴμοι οἰμώζω, ad ὄτοροι ὄτοριζω, ad παππαὶ obs. (Dor. παππαῖ) παππάζω, αἱ βαβαὶ βαβάζω, ad βᾶ βάζω, ad ιὸν ινζω, ad φεῦ φεύζω, ad μὺ μύζω, ad γρὺ γρύζω, ad εἰα εἰάζω, ad σὶ σίζω, ad οἱ οἴζω, ad ω̄ ωζω, et ad ἀ̄ ξω. Cf. Blomfield. Glossar. in Aesch. Sept. c. Theb. 8. Agam. 1287. Choeph. 321. 405. Hesychius: Αἴάζω. ἀναβοῶ, στενάζω. Idem: Αἴάζει. θρηνεῖ. Notandum est Brunckius ad Lex. Soph. "Αἴειν. τὸ στένειν. Σοφοκλῆς. ubi "Αἴειν in Αἴάζειν immutatum voluit. Sed verum est vulgatum. Lex. Seg. p. 348. "Αἴειν: τὸ δὰ τοῦ στόματος ἀθρόως ἐκπνεῖν ἄζειν λέγουσιν Ἀττικοὶ, μιμούμενοι τὸν ἥχον τοῦ πνεύματος. οὐτῷ Νικόχαρις. Hesychius: "Αἴειν. στεγάζειν, ἡ ἐκπνεῖν διὰ στόματος. Etymol. Mag. "Αἴειν, τὸ στόμα ἀθρόως προσπνεῖν. Eustath. ad Il. Ξ. 257. p. 974. 46. Bas. ἄζειν, τὸ ἀθρόως προσπνεῖν τῷ στόματι θερμόν. ἐξ οὐ̄ ισως καὶ τὸ αἰάζειν γίνεται. ubi αἰάζω ab αἱ et ξω duc-tum velle videtur, in analogiam peccans, Archiepiscopus. Naturam autem horum verborum conformatio-nis facile exponent illa, βῃ λέγειν, ρυππαταὶ εἰπεῖν, et similia. In corrupto illo Hesychii, Αἰαλλὶ ḡσας. (Aiaalās MS. Schow.) οἴμοι, οἴμοι, legendum conjicit Schleusnerus: 'Αλαλαὶ ḡσας. οἴμοι, οἴμοι. Melius Kusterus: Αἱ, αἱ ḡσας. οἴμοι, οἴμοι ḡσας. Sed verum videtur: Αἴλινον ḡσας. οἴμοι ḡσας. Sic Δίνον ἀειδε (quod jam vidimus) dixit Homerus Il. Σ. 570. et θρήνων φᾶς Soph. Elect. 88. Cf. Eurip. Iph. T. 182. Hel. 165. et Iph. A. 1176.

V. 47, 48. Ἀλκαῖος—Σαπφοῦς. Alcæi, itemque Sapphonis, Fragmenta edidit Blomfieldius Mus. Crit. Cant. Fasc. IV. et I. Repetitæ sunt hæ editiones in Poet. Min. Gr. Gaisford. ed. Lips.

Ibid. ἀνεδέξατο, suscepit. Vide n. 31.

V. 49. ἀηδῶν, luscinia, ab ἀείδω, ut volunt, Aæolica mutatione εε̄ diphthongi in η. (De substantiis quibusdam, quæ primitus participia fuere, vide quæ nos in Praefatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxv. Cf. et Hom. Il. Σ. 43, 44, 47.) Et hic, per prosopopeiam, de Sapphone poetria usurpatur. Eurip. Palamedis Fragm. apud Tzetz. in Lycophr. 384. et alios, a Musgravio laudatos: ἐκάνετ', ἐκάνετε | τὰν πάνσοφον, ω̄ Δαναοὶ, | τὰν οὐδὲν ἀλγύνουσαν | ἀηδένα Μουσᾶν. Ion Anth. Gr.

III. p. 394. Brod. τὸν σκηνὴ μελιγηρυν ἀηδόρα. de Euripide. Callim. Epigr. 2. αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες. de carminibus. Plaut. Bacch. I. 1. 4. *Pol ego quoque metuo lusciniolæ ne defuat cantio.* de muliere loquaci.

Ibid. ἡράστατο, *amavit*, tanquam ab ἑράζω, (unde ἑραστῆς) cuius tamen thematis, etsi ejus meminerit Etymologus Magnus, nulla exempla afferuntur. Ad ἑρημι (unde ἑραμαι med.) refert Clarkius apud Heyn. ad Hom. Il. Ξ. 317. quod tantundem valet, cum et ista vox nauci sit. Il. Ξ. I. c. οὐδὲ ὅπτρ' ἡρασάμην Ἰξιονίης ἀλόχου. ubi Schol. exscribente Hesychio : ἡρασάμην. ἡράσθην. Philodemus Anth. Gr. VII. p. 610. Brod. καὶ Περσεὺς Ἰνδῆς ἡράστατ' Ἀνδρομέδης. Adde infra v. 96. Absque augmento Hesiod. Theog. 915. Μνημοσύνης δὲ ἔξαντις ἡράστατο καλλικόμοιο. Forma productiore ἑρατίζω, ab ἑρατὸς, usus est Homerus Il. Λ. 551.

V. 50. Τήιον ἄνδρα, *Teium virum*, sc. Anacreontem. Pseudo-Sappho Athen. XIII. p. 599. D. κεῖνον, ὁ χρυσόθρονε Μοῦσ', ἔνισπες | ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγυναικος ἑσθλᾶς | Τήιος χώρας δν πειδε τερπνῶς | πρέσβυς ἀγανός. Horat. Epop. 14. 10. *Anacreonta Teium*. Vide infra ad v. 54. Ceterum ἀναχρονισμὸν Hermesianacteum his verbis tetigit Athenaeus, de Pseudo-Sapphonis Fragmento loquens : ὅτι δὲ οὐκ ἔστι Σαπφοῦς τοῦτο τὸ ἀσμα παντὶ που δῆλον. ἐγὼ δὲ ἡγοῦμαι παῖειν τὸν Ἐρμησιάνακτα περὶ τούτον τοῦ ἔρωτος. καὶ γὰρ Δίφιλος ὁ κωμῳδιοποιὸς πεποίηκεν ἐν Σαπφοῖς δράματι Σαπφοῦς ἑραστὰς Ἀρχιλόχον καὶ Ἰππώνακτα. Supra dixerat : ἐν τούτοις ὁ Ἐρμησιάναξ σφάλλεται συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφὼ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κύρον καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ καὶ Ἀλνάττην τὸν Κροίσου πατέρα. Χαμαιλέων δὲ ἐν τῷ περὶ Σαπφοῦς καὶ λέγειν τινάς φησιν εἰς αὐτὴν πεποιῆθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε· Σφαίρῃ δεῦτε με πορφυρέη Βάλλων χρυσοκόμης "Ἐρως κ. τ. λ. καὶ τὴν Σαπφὼ δὲ πρὸς αὐτὸν ταυτά φησιν εἰπεῖν". Κεῖνον, ὁ χρυσόθρονε Μοῦσ', κ. τ. λ. Vide omnino Blomfield. ad Sapphonis Fragm. IX. ubi Volgeri argumenta, de hoc ἀναχρονισμῷ inepte disputantis, egregie diluit et infirmavit Vir clarissimus. Quod vero ad illa attinet, quæ ibi addidit, *Hec fere visum est dicere, quia nuper Volgeri partes nescio quis male sedulus in se defendendas suscepit, libro istius ne semel quidem inspecto, de me fabulam narrari lubens, δλλ' οὐδὲ ἐρυθριῶν, hodie agnosco. Scilicet Diario Classico paucula quædam, satis cruda, hac de re adolescens adhuc tradideram, eaque, (nec diffiteor) Volgeri libro ne semel quidem inspecto. Sed hoc obiter, et tanquam in transcursu, sit dictum.*

Ibid. πολυφραδία, *peritia, solertia*. Vox autem vix alibi occurrit. Respexit Hermesianax illud Hesiodi apud Clem. Alex. Strom. I. p. 337. ΜονσάΦων, αἵτ' ἄνδρα πολυφραδέοντα τιθεῖσαι | θέσπιον, αὐδήεντα. Exponit Clemens : εὐπορον μὲν γὰρ ἐν λόγοις, τὸν πολυφράδμονα λέγει.

54 GLOSSARIUM IN HERMESIANACTEM.

V. 51. *τὴν, illam.* Hom. Il. A. 29. *τὴν δὲ ἐγὼ οὐ λύσω,* ubi Gazæ Paraphrasis: *ταύτην δὲ ἐγὼ οὐ λύτροις ἐλευθερώσω.* Hesychius: *Τήν. τήνδε,* *ταύτην.* Vide Matthiae Gr. Gr. 262. Thiersch. Gr. Gr. §. CCLXXXIV. 15, 16, 17, 18.

Ibid. *μελιχρὸς, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus.* Sic et ὁ μελιχρὸς audit Sophocles in Epigrammate citato in n. 34. Cf. supra v. 28. et n. 15. Apul. Florid. n. 4. *Tibicen omnis vocula melleus modulator.*

Ibid. *έφομιλέω, consuetudinem habeo, conversor.* Rara vox. Usurpavit Nonn. Dionys. V. 510.

V. 52. *στελλομένην.* Corrupta, ut videtur, hæc vox est. Dalecampio valet *incidentem:* Schweighæusero *ornatam:* Editori Anonymo *facie conspicientam:* Bachio, ex Rigleri et Axtii versione, *conspicuum.* Quæ interpretationes displicant omnes. Vide autem annon ψαλλόμενην legendum sit. Suidas: *ψαλλόμενος.* ὁ ἀκροάμενος ψάλτου. καὶ κιθαριζόμενος. Machon Athen. VIII. p. 348. F. ψάλτης κακὸς Στρατόνικον ἐστιῶν ποτε | ἐπεδείκνυτ' αὐτῷ τὴν τέχνην παρὰ τὸν πότον. | οὕτης δὲ λαμπτρᾶς καὶ φιλοτίμου τῆς δοχῆς, | ψαλλόμενος ὁ Στρατόνικος, οὐκ ἔχων δὲ στρῶ | διαλέξεθ' ἐτέρῳ, συγκατέθλα τὸ ποτήριον, | ητησε μεῖζον. Dumque hæc scribo, ob oculos habeo picturam, satis elegantem, in qua ex-primitur Rizzius, coram Maria, Scotorum regina, fidibus canens.

Ibid. *ἄμμιγα, mixtim, una cum, inter.* Apoll. Rhod. I. 573. *ἄμμιγα ταύταις | ἄπλετοι.* Incerti auctoris Epigramma Anth. Gr. III. p. 405. Brod. de Erinna: *ἔχειν δὲ χοροὺς ἄμμιγα Πιερίσιν.* Cum genitivo Simmiae Theb. Epigr. citatum in n. 34. *Μονσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.* Cf. Virg. Ecl. X. 55. *Interea mixtis lustrabo Mænala nymphis.* Horat. Od. IV. 11. 10. *Huc et illuc | cursitant mistæ pueris puellæ.*

V. 53. *φοίτα, ventitabat.* Theocr. Id. II. 98. *τηνεὶ γὰρ φοιτῆ, τηνεὶ δέ Φοι ἀδὲν καθῆσθαι.* Catull. VIII. 4. *Cum ventitabas, quo puella ducebat | amata nobis, quantum amabitur nulla.*

V. 54. *οἰνηρὸς, vinarius.* Herod. III. 6. *κεράμιον οἰνηρόν.* Cratinus Athen. XI. p. 494. C. κοῦδ ὁξύβαφον οἰνηρὸν ἔτι κεκτήσεται. Eurip. Iph. T. 164. *Βάκχου τ' οἰνηρὰς λοιβάς.*

Ibid. *κεκλιμένην πατρίδα.* “*De Teo, per Harpagum capta, vide Herod. I. 168.*” RUHNKEN.

V. 55. *εὗοινος, vino abundans, vini ferax.* Sic ἄμπελοι εὗοινοι dixit Poll. VI. 3. Cf. Hom. Od. O. 405. *de Syria insula: εὐβοτος, εῦμηλος, Φοινοπληθής, πολύπυρος.*

Ibid. *ρίον, promontorium.* Hesychius: *Πίον. ἀκρωτήριον ὄρος.* Idem: *Πίον. ἀκρωτηρίον.* Schol. ad Theocr. Id. I. 125. *Πίον. τοῦ ὄρους τὸ ἀκρωτήριον, παρὰ τὸ ἐπιφρέσθαι τοῖς τῶν ὑετῶν ὅμβροις, καὶ πηγῶν ὕδασιν.* Etymol. Mag. *Πίον, τὸ ἀκρωτήριον* ἐπεὶ περιφρέσθαι ὕδατι. *ἴσως δὲ*

καὶ ἐκ τοῦ ἀκρωτήριον γέγονε μείωσις· ἵν' αἱ τρεῖς πρῶται συλλαβαὶ ὠσιν ἀφηρημέναι. ἡ δριόν ἔστιν ἐξ οὐ ἔστιν ὄραν· καὶ γὰρ σκοτῇ λέγεται. Ceterum ρίον poeticum vocabulum, ἀντὶ τοῦ ἄκρα, appellat Casaubonus. Hom. Il. Σ. 225. Φύρη δὲ ἀτίξασα λίπε ρίον Οὐλύμπιον. Od. Γ. 295. ἔνθα Νότος μέγα κύμα ποτὶ σκαιὸν ρίον ὀθεῖ | ἐς Φαιστον. Usus tamen est Thucyd. II. 86. citante H. Stephano in Lexico: ἡν δὲ τοῦτο μὲν τὸ ρίον φίλιον τοὺς Ἀθηναῖς. Et rursum ibid. οἱ μὲν, μὴ ἐκπλεῖν ἔξω τῶν ρίων ἐς τὴν εὐρυχωρίαν, φοβούμενοι τὸ πρότερον πάθος. Ita, inquam, Stephanus. Sed utrobique scribendum cum litera capitali, prout sensus postulat.

Ibid. Δέκτον, *Lectum*, sive *Lection*, promontorium, Lesbi insulae parti septentrionali obversum, *disterminans Aelida et Troada*, quod ait Plin. V. 30. Idæ montis pars fuit, teste Eustath. ad Il. Σ. 284. p. 977. 31. Bas. ἔστι δὲ διὸν μὲν ἡ Ἰδη, ὡς καὶ προδεδήλωται. (ad Il. Σ. 230. p. 970. 28.) μέρος δὲ αὐτῆς, τὸ Δεκτόν. ἀκρωτήριον δὲ τοῦτο καθὰ καὶ τὸ Γάργαρον. Similia annotavit Strabo XIII. init. Vide Toup. ad Hesych. T. IV. p. 79.

V. 56. ἀντιπέρας, *e regione, ex adverso*; estque adverbium substantivum compositum. Suidas: Ἀντιπέρας παροξυτόνως ἀναγγωστέον. ὅνομα γάρ ἔστι θηλυκὸν γενικῆς πτώσεως σύνθετον. ἀντιπέρας Θάσου μέταλλά ἔστι χρυσοῦ. Respexit Lexicographus Thucyd. I. 100. χρόνῳ δὲ ὑπερον ξυνέβη Θασίους αὐτῶν ἀποστῆναι, διενεχθέντας περὶ τῶν ἐν τῇ ἀντιπέρας Θράκῃ ἐμπορίων, καὶ τοῦ μετάλλου, ἢ ἐνέμοντο. Vide Schol. ad l. cuius verba exscripsit Suidas. Cf. et Herod. VI. 47. Ad rem Etymol. Mag. Δηρὸν, ὄνοματικὸν ἐπίβρομα. πολλὰ γὰρ εἰσὶ τοιαῦτα. Σοκερ ἡ πέρα, τῆς πέρας, τὴν πέραν· καὶ ἐπίβρομα, Πέραν τοῦ χειμάρρου τῶν κέδρων. (Ioan. XVIII. 1.) Cf. et Eustath. ad Il. B. 626. p. 231. 46. Bas. et ad 635. p. 233. 2. Vide Blomfield. Glossar. in Aesch. Agam. 183.

V. 57. Ἀθῆς μέλισσα, *Attica apis*; ut isto nomine ipse Sophocles designetur. Vide n. 34. Ἀττικὴ μέλισσα audiebat etiam Xenophon, teste Suida; de quo tamen paullo aliter Laertius Vit. Xenoph. sub fin. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἀττικὴ Μούσα γλυκύτητι τῆς ἐρμηνείας. Ad hanc appellationem alludetur Cic. Orat. 62. *Xenophontis voce Musas quasi locutas esse*: ad illam autem idem ibid. 32. *Xenophon, cuius sermo est melle dulcior*. Incerti Epigr. Anth. Gr. p. 533. Brod. Εινοφόων δὲ ἡ-στραπτε, φεράσπιδος ἀστὸς Ἀθήνης, | δι πρὶν Ἀχαιμενίδαο μένος Κύροο λιγαίνων, | εἴπετο φωνήεντι Πλατωνίδος ἥθεϊ Μούσης, | ιστορίης φιλά-εθλον ἀριστώδινος ὀπώρην | συγκεράσας ῥαθάμιγξι φιλαγρύπνοιο μελίσ-σης. De ipso Sophocle Erycius ibid. p. 396. αἱ τοι βούπαισ περιστά-ζοιτο μελίσσαις | τύμβος, Ὑμηττείῳ λειβόμενος μελίτι, | ὡς ἂν τοι φέλη μὲν ἀένναος (scribe ἀένναος) Ἀτθίδι δέλτῳ | κηρός, κ. τ. λ. Vide et Leo-

nidæ Epigr. ibid. p. 405. de Erinna, supra citatum ad v. 28. Jocose Grayius nostras : *Melissa is her nom du guerre.*

Ibid. πολυτρίπων, columbis abundans. Hesychius: *πολυτρίπωνα. πολλὰς περιστερὰς ἔχουσαν.* Respxit Lexicographus Hom. II. B. 502. Vide omnino n. 36.

V. 58. *χοροστασία, chorus, chorea.* Hesychius: *Χοροστασία. χορός.* Idem: *χοροστατῶν. χοροῦ κατάρχων.* Callim. Lavacr. Pall. 66. οὐδὲ ὄστραι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστάσιαι | ἀδεῖαι τελέθεοκον, ὅτ' οὐχ ἀγείτο Χαρικλώ. Quem ad locum sic Blomfieldius: “*χοροστασία, vox meliore Græciae ævo ignota, occurrit ap. Dionys. Perieg. 842. a Spanhemio indicatum.*” Vide et Spanhem. ad Aristoph. Nub. 270. Dignus, qui exscribatur, Dionysii locus est: οὐ μὰν οὐδὲ γυναικας ὄνόσσεα, αἱ περὶ κεῖνο | θεῖον ἔδος, χρυσοῖο κατ' ιένος ἀμμα βαλοῦσσαι, | ὄρχεύνται, θηγηὸν ἐλισσόμεναι περὶ κύκλον, | εὗτε Διωνύσου χοροστασίας τελέοιεν. Notet Juventus Academica, quam feliciter, in Oda Sapphica, suum fecerit Callimachi locum V. D. Gul. Edv. Pretyman Tomline, Mus. Cant. p. 163. ἀλλ' ἐρανῶν οὐτ' ὀάρισμα νυμφᾶν, | οὐθ' ἀβραὶ χοροστασίας ἀμιλλαι, | κ. τ. λ.

V. 59. *αἰθεροειδῆς, aetheris formam, sive naturam, habens,* et hic i. q. simplex *aithérios, aetherius.* Est epitheton Jovis, pro quo 'Ολύμπιος dixere antiquorum temporum poetæ. Lucian. Philopatr. νὴ τὸν Δία τὸν αἰθέριον. (Sic νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον dixit Timocles Athen. XIII. p. 571. A.) Æschyli Fragm. apud Clem. Alex. Strom. V. p. 718. Ζεὺς ἔστιν αἰθὴρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δὲ οὐρανός· | Ζεὺς τοι τὰ πάντα, χάριτε τῶνδε ὑπέρτερον. Quod tamen spurium esse vel illud suadere videtur, quod inter αἰθὴρ et οὐρανός vix distinxerit scriptor Atticus. Vide Valcken. Diatr. p. 45. seq. Fluxit autem hæc ρῆσις, ni fallor, ex insigni Fragmento Euripideo, quod servarunt Plutarchus, Lucianus, Stobæus, Clemens, Eusebius. Est autem hoc: ὥρας τὸν ὑψοῦ τόνδε ἀπειρον αἰθέρα | καὶ γῆν πέριξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις· | τοῦτον νόμιζε Ζῆρα, τόρδε ἡγοῦ θεόν. Inde illud Ennii in Thyeste p. 127. H. Steph. *Aspice hoc | sublime candens, quem vocant omnes Jovem.* Virg. Georg. II. 325. *Tum pater omnipotens fæcundis imbribus Æther | conjugis in gremium &c. Ætherius pater audit Jupiter* Martial. Epigr. IX. 36. & 37.

V. 60. *γεραιῶ, pœnultima brevi.* Tyrtæus apud Lycurg. c. Leocr. §. κη'. μὴ καταλείποντες φεύγετε τοὺς γεραιῶν. Eurip. Hec. 64. *γεραιᾶς χειρὸς προσλαζόμεναι.* Id. Hipp. 170. ἀλλ' ἦδε τροφὸς γεραιὰ πρὸ θυρῶν. Vide Gaisford. ad Hephaest. p. 216. Monk. ad Eurip. Hipp. l. c. Thiersch. Gr. Gr. §. CXLIX. 4. CLXVIII. 13. et CCXLIII. 8. Matthiae Gr. Gr. p. 1021.

Ibid. ἔπορεν, dedit, donavit, propriam dicavit. Hesychius: *ἔπορεν. ἔδωκεν, ἔχαρισαρο.* Schol. ad Hom. II. A. 72. Πόρε. πάρεσχεν, ἔδωρήσαρο. Hom. II. I. 662. Πάτροκλος δὲ ἔτερωθεν ἐλέξατο· πὰρ δὲ ἄρα καὶ τῷ | Φί-

φις ἐνζωνος, τήν Φοι πόρε διΦος Ἀχιλλεύς. Et Ω. 59. Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς ἔστι θεᾶς γόνος, ἢν ἐγώ αὐτὴ | θρέψα τε, καὶ ἀτίτηλα, καὶ ἄνδρι πόρου παράκοιτιν | Πηλεῖ, κ. τ. λ. Od. K. 7. ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν νιάσιν εἶναι ἀκοίτας. Eodem modo Latini dicunt *nuptui dare, in matrimonium dare, tradere, &c.* Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 124. ex versione desideratissimi Sandfordii: "Πορεῖν, *to bestow.* Only in the 2nd aor. πόρε, πόρη, πόροι, πορών."

V. 61. φημὲ, ἀξιωματικῶς dictum. Vide supra ad v. 21.

Ibid. ἔκεινον ἄνδρα, *hominem illum, ζειτικῶς*, de Euripide μισογύη. Hom. Il. T. 344. κεῖνος ὅγε, προτάροιθε νεῶν ὄρθοκρατέων, | ἡσται ὁδορόμενος Φέταρον φίλον. Aristoph. Nub. 1150. ὅδ' ἔκεινος ἀνήρ. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCCVI. 7.

Ibid. πεφυλαγμένον, *cautum.* Hom. Il. Ψ. 343. ἀλλὰ, φίλος, φρονέων πεφυλαγμένος εἶναι. Angl. *be on your guard.* Schol. ad l. Πεφυλαγμένος εἶναι. ἀντὶ τοῦ πεφύλαξο. Cum accusativo Hesiod. Op. et D. 704. εὐ ἐ ὅπιν ἀθανάτων μακάρων πεφυλαγμένος εἶναι. *observato*, ne te oscillantem opprimant. Cum genitivo Aratus Phæn. 48. "Αρκτοί, κυανέου πεφυλαγμέναι Ὀκεάνοιο. Quod expressum ex Hom. Il. Σ. 487. "Αρκτού θ', ἢν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν, | ἢτ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὁρίωνα δοκεύει | οἵη δ' ἄμμορος ἔστι λοετρῶν Ὀκεάνου. Hinc autem fluxit adverbium πεφυλαγμένως, *caute, circumspecte, studiose.* Etymol. Mag. Ἀνακῶς, ἐπιμελῶς καὶ πεφροντισμένως καὶ πεφυλαγμένως.

V. 62. πάντων (vocem frustra solicitavit Lennepius) μῖσος κτώμενος valet μίσημα πάσιν, quod dixit Eurip. Hipp. 409. Suidas: Κτώμενος. συνάγων. Athen. VI. p. 261. B. καὶ ταῦτ' αὐτῷ οὐ τὸ τυχὸν συνῆγε μῖσος.

Ibid. ἐξ ὄνυχων, *a teneris unguiculis*, h. e. ab infantia, ab incunabulis. Plutarch. de Liberis Educandis p. 3. C. ὡς ἀν ἔνδοθεν, καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ἐξ ὄνυχων, ἀγαπῶσαι τὰ τέκνα. Horat. Od. III. 6. 23. *Jam nunc et incestos amores | de tenero meditatur ungui.* Cic. Fam. Ep. I. 6. *Sed præsta te eum, qui mihi a teneris, ut Graci dicunt, unguiculis es cognitus.* Vide n. 37.

V. 63. ἀμφὶ γυναικας, *circa mulieres*, *in re mulierum*, h. e. ob mulieres despiciatui habitas. Æsch. Suppl. 245. *εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδὴ λόγον. in re amictus, de amictu.*

V. 65. κατενίσατο esset descendit. Sic ἐξ ὄρέων κατανίσσεται dixit Apoll. Rhod. II. 976. Fortasse legendum: *περινίσατο.* Angl. *went round.* De κατὰ et περὶ confusis vide doctissimum Schæferum ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4809. De scriptura futuri vide n. 38. Et notandum, in Iliadis loco, a Bachio ibi allato, *νίσομαι* quinque codicum lectionem esse, quamquam in impressis legitur cum duplixi σ. Formam *νίσομαι*, præter Eu-stathium, probat Etymol. Mag. *Νίσομαι, τὸ πορεύομαι· καὶ, νισόμενον*

πόλεμον, σημαίνει τὸν περιγενησόμενον. ὥφειλε γὰρ διὰ τῆς εἰ διφθόγ-
γου. (ἀνεφάνη γὰρ τὸ εἶν τῷ νέομαι) ἀλλ' ἡ παράδοσις ἔχει τὸ ι θεματι-
κὸν, ὡς ἀπὸ τοῦ νιω ἐνεστῶτος· ὁ μέλλων, νίσω. τὸ νι, μακρόν. Eadem
fere tradit, Etymologi Magni exscriptor, Etymol. Gud. nisi quod cor-
rupta ista inter πορεύομαι et ὥφειλε, a se minus percepta, omisit. Quae
ad hunc modum persananda esse videntur: καὶ, νισόμενον πόλεμόνδε,
σημαίνει τὸν πολεμησόμενον. Respxit Etymologus Hom. II. N. 186.
Suidas: Νισσόμενος. ἀναστρεφόμενος. καὶ νίσοντο, ἀνεστρέφοντο. De
scriptura præsentia vide Bentl. ad Horat. Od. I. 25. 7. Porson. ad Eu-
rip. Phœn. 1249. Blomfield. Glossar. in Aesch. Prom. V. 540.

Ibid. λαῦρα, *vicus, platea.* Fluxit autem a λαῦρος, λάῦρος, (vide Kidd. ad Dawes. p. 279.) *latus*, obsoleto adjectivo, unde λάβρος, quod
proprie ad fluminum *latorum* impetum pertinet, ut λαῦρα sit quasi
λαῦρα ὁδὸς, *lata via*. Sic λεωφόρος, *via publica*, quasi λαοφόρος, subin-
tellecto ὁδὸς, et *Appia, Flaminia, &c.* pro Appia via, Flaminia via, &c.
absolute dictum est. Conferenda est etiam *platea* Latinorum, quod a
πλατεῖα (Æolice πλάτεα) fluxerit, subauditio itidem ὁδὸς. A veteri au-
tem epitheto fluxit proculdubio Latinum *laurus*, a foliorum *latitudine*
sic dictum. Quod fugit Etymologos. Nimirum veteris nominis sub-
stantivi duplex forma fuisse videtur, λαῦρος, ρον, et λαυρὼς, ρόος, ροῦς,
quod ex geminato genitivo Latinorum patet *lauri* et *laurūs*. Hesychius:
Λαυρογ. τὴν δάφνην. Idem de λαῦρα vocabulo hæc tradit: Λαύρα. (sic)
ρύμη, δί' ἡς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ (lege ἡ) φλόξ. (vide Toup. ad l. T. IV.
p. 345.) οἱ δὲ, τόπους πρὸς ὑποχώρησιν ἀνειμένους. οἱ δὲ, ἄμφοδα. οἱ δὲ,
στενωπούς. καὶ δίδοοι. (διόδον Salmas.) Idem: Λαύρη. δημόσιος στε-
νωπὸς, καὶ ἄμφοδον, ρύμη, ὁδὸς, δί' ἡς οἱ λαοὶ ρέουσιν. Idem: Λαύρην.
ὁδὸν, τὴν ρύμην. Idem: Λαύρη. ρύμη στενή. Suidas: Λαύρα. δημό-
σιος στενωπός. ἄμφοδος. ρύμη. δί' ἡς οἱ λαοὶ ρέουσιν. ἡ λαύρα ἡ στενὴ
ρύμη, ἔνθα πᾶσα ἀκαθαρσία, ἡ ὁ ρυταρὸς τόπος. (Cf. Schol. ad Aristoph.
Pac. 98.) καὶ λαύρα ἡ στενὴ κατοικία τῶν μοναχῶν. (Angl. *a monk's cell.*)
καὶ ἔστιν ἐν τῷ οὐδὲ ἐς λαύρην. λαύρα οὖν, παρὰ τὸ ρέειν ἐν αὐτῇ τοὺς
λαούς. ubi ἐν τῷ Ἡν ὁδὸς ἐς λαύρην corrigendum est. Vide Hom. Od.
X. 127. Quam emendationem alii fortasse præripuere. Adi Suidam a
Kustero, et nuper, uti audio, a Gaisfordio editum: quæ editiones quo mi-
nus pluteis etiam nostris accesserint, obstat pestis ista hominum litera-
torum laicorum tetra, fœda, ac formidolosa, **ΕΛΛΑΣ ΑΝΓΥΣΤΑ ΔΟΜΙ.** Ety-
mol. Mag. Λαύρα, ἡ πλατεῖα ρύμη· ολον, Ἡν ὁδὸς ἐς λαύρην. παρὰ τὸ λιαν
ἔχειν αὐραν· ἡ δὲ ἡς ὁ λαὸς ρεῖ εἰς τὴν ὁδὸν. Λαύρας, τὰς ὁδοὺς, ἡ τὰ
ἄμφοδα, ἡ τὰς πλατεῖας ρύμας. ἡ παρὰ τὸ δὲ αὐτῶν τὸν λαὸν όρονειν, τουτ-
έστιν ὁρμᾶν. Gregor. p. 505. Λαύρας, τὰς ρύμας, ἤγουν τὰς ἄμφοδον. Et
notandum, de Ionibus καὶ ἔξοχὴν loqui Gregorium. Eustath. ad Il. II.
385. p. 1085. 47. Bas. λαυρότατον δὲ διὰ τοῦ ν γραπτέον, ἵσως ἀπὸ τοῦ

λα ἐπιτατικοῦ καὶ τοῦ ρέειν. ἵγα δὲ ὥσπερ ἄρρηκτον αὐρηκτον παρ' Αἰολεῦ-
σιν, οὕτω καὶ λάρον καὶ λαῦρον. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν Ὁδυσσείᾳ (X. 128.
137.) λαῦρα πλεονασμῷ τοῦ ν, δημοσίᾳ ὁδὸς, δι' ἣς λαὸς ρέει. λάβρος
μέντοι διὰ τοῦ β, κ. τ. λ. Herod. I. 180. κατὰ δὴ ὡν ἐκάστην ὁδὸν ἐν
τῇ αἰμασιῇ τῇ παρὰ τὸν ποταμὸν πυλίδες ἐπῆσαν, ὅσαι περ αἱ λαῦραι,
τοσαῦται ἀριθμόν. Gloss. Herod. Λαῦραι. ρύμαι, ἀμφοδοι. Athen. XII. p.
540. F. ὅθεν τῷ μὲν Σαρδέων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ
τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν (ὁ Πολυκράτης εἰ.) ἐν τῇ πόλει,
καὶ τῶν Λυδῶν ἄνθεσι πάντα ἔπλησε τὰ διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθεα.
τούτων δὲ ἡ μὲν Σαμίων λαύρα στενή τις ἦν γυναικῶν δημιουργῶν κ. τ. λ.
Et mox: οἰδα δὲ κατὰ παρὰ τοῖς ἐμοῖς Ἀλεξανδρεῦσι λαύραν τινα καλον-
μένην μέχρι καὶ τὸν εὐδαιμόνων, ἐν δὲ πάντα τὰ πρὸς τρυφὴν ἐπωλεῖτο.

V. 66. μέθετει, *insecutus est, quæsivit.* Schol. ad Hom. Il. Θ. 126.
Μέθετε. ἐπῆσει, ἐδίωκεν, ἐζήτει. Hesychius: Μέθετε. δίωκε. Scribe
ἐδίωκε, cum Albertio. Respxit Lexicographus Iliadis l. c.

Ibid. ταμίη, *femina cui penus cura demandata est, quæ penus praest,*
præma conda. Hesychius: Ταμίη. ἡ προστάτις τοῦ οἴκου, διοικήτρια, ἡ
κελλαρία πιστῆ. Idem: Ταμίην. δέσποιναν, τὴν τοῦ οἴκου προεστώσαν.
Hom. Il. Z. 381. τὸν δὲ αὐτὸν ὄτρην ταμίη πρὸς μῆθον ἔFeipen. Od. Γ.
479. ἐν δὲ γυνὴ ταμίη σίτοις καὶ Φοῖνον ἔχενεν. Et H. 166. δόρπον δὲ
ξένῳ ταμίη δότω ἔνδον ἔοντων. Adde A. 139. Plaut. Mil. III. 1. 102.
Quia nihil abstulerit, succenset cellararia. ubi alii legunt ceraria, alii gera-
ria. Verum autem vulgatum esse vel ex Hesychii glossa priore patet.

V. 67. εἰσόκε, (*eis δ κε*) *donec.* Hom. Il. B. 332. εἰσόκε Φάστι μέγα
Πριάμοιο Φαλών. Et Γ. 409. εἰσόκε σ' ἡ ἄλοχον ποιήσεται, ἡ δγε δούλην.
ubi, cum duo MSS. εἰσόκεν habeant, legendum fortasse, cum Barnesio:
εἰσόκεν ἡ σ' ἄλοχον. Quod saltem numerosius est. Et notandum ποιή-
σεται 1. aor. subj. Ionicum esse, pro ποιήσηται. Eumelus apud Schol. ad
Pind. Ol. XIII. 75. εἰσόκεν αὐτὸς ἵκοι'. ubi legendum videtur ἵκητ'.
Schol. Ven. ad Il. Γ. 1. c. Εἰσόκε. ἐκ τῆς εἰς προθέσεως, καὶ τοῦ δ ἄρθρου
ἀναφορικοῦ, καὶ τοῦ κεν συνδέσμου. ἔστι δὲ ἐπίβρῆμα χρόνου δηλωτικόν.
Hesychius: Εἰσόκεν. ἔως ἄν. Idem: Ισόκεν. (sic) ἔως ἄν. Vides ex
dictatione novum effectum vocabulum, inque ordinem alphabeticum qua
jure quaque injuria ab interpolatore illatum; ut vel exinde pateat, quam
parvi, in emendando Hesychio, habenda sit VV. DD. in alphabeticō or-
dine conservando nimis exacta diligentia. Cf. Valcken. ad Ammon. p.
80. et quæ supra ad v. 18. Cum indicativo autem usurparunt seriores,
ut in hoc loco Hermesianax. Apoll. Rhod. I. 830. εἰσόκε τὶς θεὸς ἄμ-
μιν ὑπέρβιον ἐμβαλε θάρσος. Callim. Hymn. in Del. 150. εἰσόκε οἱ
Κοιητὲς ἐκέκλετο. Falsus est Heynius, sic scribens ad Il. B. l. c. "Apud
Herod. et Hippocr. est δκε pro δτε, quod in Homero non occurrit. Di-
cas in εἰσόκε occurtere." Nam neque apud Herodotum occurrit istud

όκε, neque apud Hippocratem, uti valde suspicor; quamvis de hoc scriptore eo cautius dicendum sit, cum libro medico hodie caream. Quod ad vocabulum εἰσότε attinet, nullibi a me id lectum memini, præterquam in Odysseæ loco B. 99. repetito T. 144. et Ω. 133. κοῦροι ἐμοὶ μνηστῆρες, ἐπεὶ θάνε δίΦος Ὀδυσσεὺς, | μίμνετ' ἐπειγόμενοι τὸν ἔμον γάμον, εἰσόκε φᾶρος | ἑκτελέσω· μή μοι μεταμώλια νύματ' ὅληται, | Λαέρτη ήρωΐ ταφῆιον, εἰσότε κέν μιν | Μοῖρ' ὁλοὶ καθέλησι τανηλεγέος θανάτου. Eu-stathius ad l. ὅτε ἀν αὐτὸν μοῖρα καθέλη θανάτου, ὃ ἐστι καταρρίψῃ. Sed legendum videtur: ὀππότε κέν μιν. Sic Od. Γ. 237. ὀππότε κεν δὴ | Μοῖρ' ὁλοὶ καθέλησι τανηλεγέος θανάτου. Notandum est Maittair. Gr. Ling. Dial. p. 245. B. qui apud Bion. Id. II. 14. εἰσόκα μή μιν ἔλης, κ. τ. λ. εἰσόκα dictum vult pro εἰσότε. Est pro εἰσόκε, quod plato planius est.

V. 68. ἀμφὶ βίου, *de vita*, Angl. *in the struggle betwixt life and death*. Confer Euripidea ψυχοφραγεῖν, ψυχοφραγῆς, Alc. 20. Iph. T. 1478.

V. 69. ἀνατρέφω, *alo, nutrio, educo*, Angl. *I bring up, I rear*. Vim autem præpositionis optime illustrabit Homeri locus Σ. 54. ὡ̄ μοι ἐγὼ δειλὴ, ὡ̄ μοι δυσαριστοκέια, | ήτ' ἐπεὶ ἄρ τέκον νιὸν ἀμύμονά τε, κρατερόν τε, | ἔξοχον ήρώων· ὃ δὲ ἀνέδραμεν ἔρνει Φίσος· | τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν Φῶς γουνῷ ἀλώης, | νησὸν ἐπιπροσκά κορωνίσι Φίλιον εἴσω.

V. 70. ταμίην, *promum condum*, ut vertit Schweighæuserus. Malim custodem. Sic Χαρίτων ήρανος, *Gratiarum custos*, audit Musæus supra v. 16. Hesychius: Ταμίας. φύλαξ χρημάτων, προστάτης, δεσπότης, οικονόμος, διοικητής. Eurip. Ion. 53. ὡς δὲ ἀπηνδρώθη δέμας, | Δελφοὶ σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ | ταμίαν τε πάντων πιστὸν, κ. τ. λ. Hom. Od. K. 21. de ΆEolo: κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων. ubi verterim custodem. Cf. Virg. ΆEn. I. 140. *Ille se jactet in aula | ΆEolus, et clauso ventorum carcere regnet*. Ovid. Metam. XIV. 224. ΆEolon Hippotaden, cohibentem carcere ventos.

V. 71. Φιλόξενον. Philoxeni Fragmenta, quæ supersunt, nemo, quod sciam, ad hunc diem collegit.

Ibid. οἰλα, et usitatius οἶνον, quo pacto, quomodo, qualiter; et jungendum cum ήλθε. Hom. Π. Ο. 555. οὐχ ὄρασ, οἶνον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσιν; Pind. Ol. IX. 134. οῖλα δ' ἐν Μαραθῶνι, συ- | λαθεὶς ἀγενεῖ-ων, | μένεν ἀγῶνα πρεσβυτέρων, | ἀμφ' ἀργυρίδεσσιν. Id. Pyth. I. 50. θάῦμα δὲ καὶ παριόν- | των ἀκούσαι, | οἶνον Λίτνας ἐν μελαμφυλ- | λοις δέδεται κορυφαῖς, καὶ πέδῳ.

Ibid. τιναχθεὶς, motus, percuslus; pro quo usitatius ἐκπληχθεὶς, et ἐκπλαγεὶς, dicitur, ut ἐκπληχθεῖσα φρίκη Eurip. Troad. 183. θάμβει ἐκ- πλαγέντες Auctor Rhesi 291. Sic et Eurip. Suppl. 162. νέων γὰρ ἄν- δρων θόρυβος ἔξεπλησσέ με. Vocabulo Hermesianacteo usus est Apoll. Rhod. IV. 641. φόβῳ δ' ἐτίναχθει ἀντῆς.

V. 72. ὡρυγὴ, proprie *ululatus*, Angl. *a howling, a yell*, ab ὡρύω, *ululo*, quæ canum, luporum, et id genus animalium, vox est. Theocr. Id. I. 71. τῆνον μὲν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Et II. 35. Θέστυλι, τὰ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλειν ὠρύονται. Exinde ad clamorem alium transfertur, ad *rigitum*, ad *ejulatum*, &c. Hic autem loci exponendum videtur, cum Schweighæusero, *acclamatio, plausus*. Hesychius : Ὀρυγή. φωνή. θόρυβος. κυρίως δὲ, ἡ τῶν κυνῶν φωνή. Idem : Ὀρύεσθαι. κλαίειν. τάπτεται δὲ ἐπὶ τῶν κυνῶν. Idem : Ὀρύεται. ὑλακτεῖ. Idem : Ὀρύόμενος. βρυχόμενος, ὑλακτῶν. Idem : Ὀρυομένων. κραζόντων. κυρίως δὲ ἐπὶ λιμῷ κλαίοντων λύκων, ἡ λεόντων, ἡ κυνῶν. Suidas : Ὀρυγή. βοή. ἐκ τοῦ ὡρύων. Etymol. Mag. Ὀρύω, σημαίνει τὸ κλαίω. Etymol. Gud. Ὀρυγὴ, ἡ βοή, ἐκ τοῦ ὄρύσσω, ὄρύω. (legendum videtur : ἐκ τοῦ ὡρύων, ὄρυσσω) ὡρυγὴ τοῦ ζώου. Idem : Ὀρυόμην, καὶ ὡρυόμενος μετοχῇ, ἀπὸ τοῦ ὡρύων πρωτούπον δὰ τοῦ ω μεγάλου· σεσημείωται πέντε· καὶ ὡρύω τὸ βοῶν, ὁ τὸ τύζειν βοῶν, βοίζησεν, ἐφώνησεν, ἴνγμὸς, βοή, φωνὴ, ηὔδησεν, ἐφώνησεν, ηὔσεν, ἐβόήσεν· ιὔζει, βοᾶ, κραυγάζει, ίφι βοᾶ, μεγάλως. Cuius loci pars posterior, ut quinque exinde eruantur significaciones, ad hunc modum fortasse complanandus est : καὶ ὡρύω τὸ βοῶν ὄτοτύζειν, βοῶν· βοίζησεν, ἐφώνησεν· ηὔδησεν, ἐφώνησεν, ηὔσεν, ἐβόήσεν· ιὔζει, βοᾶ, κραυγάζει, ίφι βοᾶ, μεγάλως. Quæ glossarum farrago quædam videtur esse, unde unde collectarum, et quasi in unum sacculum conjectarum; pertinetque ad ὡρύων, ὡρύεσθαι, ὡρύσατο, et ὡρύεται. Voces vero ἴνγμὸς, βοή, φωνὴ, a librario nescio quo, ultimis ιὔζει, βοᾶ, κ. τ. λ. superscriptæ videntur fuisse. Quinæ autem illæ significaciones, si qua fides obscuro Etymologo sit, sunt hæ : (1.) *ululare*, ut canum ac similiūm. (2.) *ejulare*. Cf. Incerti Epigr. Anth. Gr. III. p. 416. Brod. πένθος δ', οὐχ Ὑμέναιον, δινωρίοντο γυναῖκες. Vide et Aesch. Choeph. 321. (3.) *sonum quendam ἀσημον edere, sibilare*. Cf. Hom. Od. O. 162. Pind. Pyth. IV. 422. itemque Etymol. Mag. in v. "Ινγξ. (4.) *clamare*. (5.) *vehementer exclamare, vociferari*. Fuit autem vetus verbum ὄρύγω, unde Latinum *rugio*, ut ab ὄρυμνος *ramus*, ab ὄρέγω *rego*, &c. Namque duplex olim, ut videtur, horum vocabulorum fuit forma, dictumque ῥύγω et ὄρύγω, ῥάμνος et ὄραμνος, ρέγω et ὄρέγω, perinde atque etiam Atticis mansere κέλλω et ὄκελλω, δύρομαι et ὄδύρομαι, μόργυνμι et ὄμόργυνμι. Vide Porson. Præf. ad Eurip. Hec. p. XXVIII. et ad ipsius fabulæ versum 734. Blomfield. Glossar. in Aesch. Prom. V. 191. Huc pertinet corrupta Hesychii glossa : "Ορύγμος. βρυχόμενος. Legendum videtur, cum Guyeto : Ὀρύγμενος. β. Est vetus participium præteritum passivum, retracto accentu, et comparandum plane cum βλήμενος, δέγμενος, ἀκαχήμενος, et similibus. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CCXII. 35. c. et §. CCXVIII. 59, 60, 61, 62, 63. Matthiae Gr. Gr. 164. et 222. Ceterum Schweighæuseri expositionem egregie

confirmat Herodoti locus IV. 75. οἱ δὲ Σκύθαι, ἀγαπώμενοι τῇ πυρίῃ, ὠρύονται. *lætum clamorem tollunt*. Vide Schweigh. Lex. Herod. in Ὁρύσθαι, qui optime confert Cæs. B. G. V. 37. *Suo more Galli victoriam conclamat atque ululatum tollunt*. Adde Lucan. VI. 260. *Non tu bellorum spoliis ornare Tonantis | templa potes, non tu lætis ululare triumphis*.

Ibid. ταῦτης ἥλθε διὰ πτόλεως. *per hanc venerit urbem*; nempe Colophonem, ubi vixit Hermesianax. De Philoxeno autem sic Schol. ad Aristoph. Plut. 290. Φιλόξενον τὸν διθυραμβοτοὶον ἡ τραγῳδοιδάσκαλον διασύρει, ὃς ἔγραψε τὸν ἔρωτα τοῦ Κύκλωπος τὸν ἐπὶ Γαλατείᾳ. Ετ τοι: Φιλόξενος δὲ ὁ διθυραμβοτοὶος ἐν Σικελίᾳ ἦν παρὰ Δωριεῦσι. λέγουσι δὲ διτὶ ποτὲ Γαλατείᾳ τινὶ ταλλακίδι Διονυσίου προσέβαλε, καὶ μαθὼν Διονύσιος ἔξωρισεν αὐτὸν εἰς λατομίαν. φεύγων δὲ ἐκεῖθεν ἥλθεν εἰς τὰ μέρη Κυθήρων, καὶ ἐκεὶ δράμα τὴν Γαλάτειαν ἐποίησεν, ἐν φεύγωντες τὸν Κύκλωπα ἐρώντα τῆς Γαλατείας, τούτῳ δὲ αἰνιγγόμενος εἰς Διονύσιον ἀπείκασε γὰρ αὐτὸν τῷ Κύκλωπι, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὁ Διονύσιος οὐκ ὠξυδόρκει. Athen. I. p. 6. F. συνεμέθυε δὲ τῷ Φιλοξένῳ ἥδεως ὁ Διονύσιος. ἐπεὶ δὲ τὴν ἑρμένην Γαλάτειαν ἐφωράθη διαφθείρων, εἰς τὰς λατομίας ἐνεβλήθη· ἐν αἷς ποιῶν τὸν Κύκλωπα συνέθηκε τὸν μῦθον εἰς τὸ περὶ αὐτὸν γενόμενον πάθος, τὸν μὲν Διονύσιον Κύκλωπα ὑποστησάμενος, τὴν δὲ αὐλητρίδα Γαλάτειαν, ἐντὸν δὲ Ὁδυσσέα. Huc referenda est fabula Ovidiana Metam. XIII.

V. 73. γιγνώσκεις, ἀίσθησα. Ita optime correxit Ruhnkenius. Vide n. 43. Cum loco autem aliquatenus quadrat illud Miltoni Par. L. VII. 560. *The earth, the air | resounded, (thou remember'st, for thou heard'st) | the heav'ns and all the constellations rung, | the planets in their station list'ning stood, | while the bright pomp ascended jubilant.*

V. 74. μῆλεος, ovinus, ovillus. Archestratus Athen. VII. p. 305. F. ἄρθρων μῆλειών ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλων. Herod. I. 119. παρειθέατο τράπεζαι ἐπιπλέαι μῆλειών κρεῶν.

Ibid. “θῆκαθ’ ὑπὸ, (sive rectius accentu ob anastrophēn retracto) pro ὑπεθήκατο, *supposuit, finxit, desiderium et amorem ipsis inesse agnis.*” SCHWEIGHAUSEN. Immo recte ὑπὸ, (namque post casum tantum retrahitur accentus) ut Hom. Il. M. 195. ὅφρ’ οἱ τοὺς ἐνάριζον ἀτ’ (non ἀπ’) ἔντεα μαρμαίροντα. ὑπεθήκατο autem vertas licet *suggessit*. Hom. Od. Δ. 163. ὅφρα Φοι ἡ τι Φέπος ὑποθήσεαι, ἡέ τι Φέργον. Activa voce utitur Pindarus Ol. I. 30. νόον ὑπὸ γλυκυτά- | ται ἔθηκε φροντίσιν. h. e. inversa constructione, νόῳ γλυκυτάτας ὑπέθηκε φροντίδας. Obiter notandum, ex loco Pindarico fluxisse Euripideum γλυκεῖα φροντὶς Med. 1032.

Ibid. προγόνοις, primogenitis, Angl. firstlings. Vide Hesychii l. c. in n. 43. ubi citasse debueram Hom. Od. I. 221. χωρὶς μὲν πρόγονοι, χω-

ρὶς δὲ μέτασσαι, | χωρὶς δὲ αὐθὸς ἔρσαι. Quem locum et ipse Hesychius citavit.

V. 75. Εὐρυπύλου πολιῆται Κῶοι, *Eurypyli cives Coi*. Hom. Il. B. 677. καὶ Κῶν Εὐρυπύλου πόλιν. Schol. ad 1. τὴν Κῶν λέγει, ἐπεὶ Εὐρύπυλος ἦν Ἡρακλέους καὶ Χαλκιόπης παῖς, διὸ ἐβασίλευσε τῇ Κῷ. Propert. IV. 5. 23. *Eurypylique placet Coæ textura Minervæ*.

V. 76. χάλκειον θήκαν, σενεῦμ posuerunt. Vide n. 44. locisque ibi allatis adde Posidippi Epigr. apud Athen. X. p. 412. E. καὶ περὶ συνθεσίν ἔφαγόν ποτε Μηρόνιον βοῦν | πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἀν ἔπεσχε Θάσος | Θενγάνει. ἀσσα φαγὼν ἐτέπήτεον εἶνεκεν οὗτω | χάλκεος ἐστήκω, χεῖρα προσχόμενος.

V. 77. θοὴν, celerem, agilem. Angl. nimble, sprightly. Soph. Trach. 859. ἀ τότε θοὰν νύμφαν | ὑγαγεῖς ἀπ' αἰπεινᾶς | τάνδ' Οἰχαλίας αἰχμᾶ. ubi frustra sudat Schol. θοὰν ἀντὶ τοῦ θῶσ. τινὲς δὲ, τὴν ταχέως νυμφευθεῖσαν.

Ibid. Φιλητᾶν. Philetæ reliquias edidit Bachius. Vide n. 1.

V. 78. περιχενόμενον, circumfundentem. Vide n. 45.

Ibid. λαλήν, loquacitatem, garrulitatem. Vide n. 45. Totam autem sententiam illustrabit Scholiast locus ad Theocr. Id. III. 2. ἀτοπειρασθέμενος αὐτῆς, δι' φῶν καὶ λόγων τῶν ἐπὶ τοῦτο συντεινόντων.

V. 79. σκληρὸν βίον, duram vitam, viiæ institutum durum et asperum; pro quo (ait Stephanus) Philo dicit τὸν αὐστηρὸν καὶ σκληροδίαιτον βίον. Phrynicus Bekker. p. 62. Σκληροβίοτος: δὲ σκληρῷ βίῳ καὶ δυσχερεῖ χρόμενος. Ter. Adelph. V. 4. 5. Nam ego duram vitam, quam nisi usque adhuc, | prope jam excuso spatio, mitto. Opponitur ὑγρὸς βίος. Alexis Athen. VI. p. 258. C. πειρᾶν ἐπιθύμουν θατέρον βίον λαβεῖν, | διν πάντες εἰώθασιν ὄνομάζειν ὑγρόν. Crobylus ibid. πάλιν ἡ τοῦ βίου | ὑγρότης με τοῦ σοῦ τέθαφε. τὴν ἀσωτίαν | ὑγρότητα γὰρ νῦν προσαγορεύουσιν τινές.

V. 80. σκολιὴν σοφίην, tortuosam sapientiam. Hesychius: σκολιά. δυσχερῆ, ἐπικαμπῆ, ἀνισα, δύσκολα. Ernest. Lex. Technol. Gr. Rhet. "Σκολιὰ ἐνθυμήματα, Sententiæ tortuosæ. His junguntur ut synonyma τὰ πολύπλοκα καὶ δυσεξέλικτα, [Dionys. H. de Thucyd. J. B.] Perplexa et intricata, quorum sensus ægre expeditur oratione." Sic ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν dixit Lucianus. Cic. Acad. IV. 31. Ut omnes istos aculeos, et tortuosum genus disputandi relinquamus.

Ibid. μαιόμενοι, quærentes, indagantes. Hesychius: Μαίεσθαι. ζητεῖν, ἐρευνᾶν.

V. 81. περὶ πυκνὰ, circa prudentia, h. e. in rerum naturis perscrutandis: et subintelligendum βονλεύματα, vel νοήματα. Hesychius: Πυκνὰ, συχνὰ, συνετά. Pind. Ol. XIII. 72. Σίσυφον μὲν | πυκνότατον παλάματι. Fit autem πυκνὸς per contractionem pro πυκνός. Hesychius:

Πυκινόν. συνετόν. Hom. Il. I. 74. ὅς κεν ἀρίστην | βουλὴν βουλεύσῃ. μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαΐοὺς | ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς.

Ibid. λόγοις ἐσφίγξατο, *ratiocinationibus constrinxit*, dura locutione, cum σφίγγειν λόγους potius diceretur, perinde atque *vincere verba*, et *comprehensione devincire verba*, dixit Cic. Orat. 13. Brut. 37. Est autem *vincere verba*, ita verba et sententias sibi jungere, ut ex pluribus propemodum vel unum verbum, vel una sententia facta videatur. Vide Ernest. Clav. Cic. in *Vincere*.

Ibid. μῆτις, *consilium, solertia, scientia.* Hesychius: Μῆτις. σύνεσις. βούλη. τέχνη. γνώμη.

V. 82. μῦθων, *disputationum, dialogorum.* Plat. Phædr. p. 235. Heindorf. καὶ οὕτω δὴ ὁ μῦθος, ὃ τι πάσχειν προσήκει αὐτῷ, τοῦτο πείσεται. *hæc disputatio*, vertente Heindorfio. Id. Theat. p. 330. Heindorf. τι δὴ οὖν ἡμῖν βούλεται οὗτος ὁ μῦθος, ὁ Θεαίτητε, πρὸς τὰ πρότερα, ἀρα ἐννοεῖς; Id. Phædr. p. 347. Heindorf. παγκάλην λέγεις παρὰ φαύλην παιδίαν, ἢ Σώκρατες, τοῦ ἐν λόγοις δυναμένου παίζειν δικαιοσύνης τε καὶ ἄλλων ὥν λέγεις πέρι μυθολογοῦντα. Quem ad locum sic Heindorius: “Μυθολογεῖν h. l. non est fabulis ludere, neque hic de discriminis, quod inter μῦθον et λόγον intercedit, cogitandum.” Discriminis, quod plerumque servatur, naturam satis bene illustrabit locus Plat. Gorg. p. 262. Heindorf. ἄκυνθε δὴ, φασι, μάλιστα καλοῦ λόγου, δὸν σὺ μὲν ἡγήσῃς μῦθον, ὡς ἔγὼ οἴμαι, ἔγὼ δὲ λόγον ὡς ἀληθῆ γὰρ ὅντα σοι λέξω ἂν μέλλω λέγειν.

Ibid. ἀρετὴ, *virtus, vis.* Confert Ruhnkenius Theogn. 900. κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει. (Cf. Pind. Ol. II. 152. φωνᾶντα συνετοῖσιν.) Cic. de Orat. II. 27. *In quo oratoris vis illa divina, virtusque cernitur.*

V. 83. κυδοιμὸν, *tumultum.* Hesychius: Κυδοιμός. πόλεμος, θόρυβος, *ταραχή.*

V. 84. φαινόμενον, *proprie, se ostendentem, in conspectum prodeuntem, et hic simpliciter pro ἑλθόντα, venientem.*

Ibid. ἡνίοχος, *auriga*, de Amore scilicet. Vide n. 51. Conferendum Anacreon Athen. XIII. p. 564. D. ὁ παῖ, παρθένιον βλέπων, | δίζημαί σε, σὺ δ' οὐ κλένεις, | οὐκ εἰδὼς ὅτι τῆς ἐμῆς | ψυχῆς ἡνιοχεύεις. ubi κλένεις, pro vulgato ἀτεις, correxerunt Erfurdtius et Buttmannus. Corrigendum est etiam τὴν ἐμὴν ψυχὴν: namque ἡνιοχεύειν est verbum transitivum. Incerti Epigr. Anth. Gr. IV. p. 509. Brod. ἄξιος ἐστι πόλιν καὶ τέτραρον ἡνιοχεύειν. Error inde ortum esse videtur, quod in codice quodam scriptum fuit, ex explanatione, ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς τὰ ἡνια ἔχεις. Similis est corruptela, quam exhibet Athenæi Epitomes codex Parisinus, in quo, pro οὐκ εἰδὼς, mendose οὐ γὰρ οἶδας exaratum est. Propert. III. 15. 9. *Nec femina post te | ulla dedit collo dulcia vincla meo.* Cf. et Horat. Od. I. 33. 11. III. 9. 18.

V. 85. *μανίη, furor*, vel *flagrans amor*, quod dixit Horat. Od. I. 25.
 13. Soph. Antig. 790. ὁ ἔχων (τὸν ἔρωτα sc.) μέμηνε. Theocr. Id. XI.
 10. ήρατο ὁ οὐτι ρόδοις, οὐ μάλοις, οὐδὲ κικίννοις, | ἀλλ' ὁλοβαῖς μανίαις.
 Mosch. Id. VI. init. ήρα Πὰν Ἀχῶς τᾶς γείτονος, ήρατο ὁ Ἀχὼ | σκιρ-
 τητᾶ Σατύρω, Σάτυρος ὁ ἐπεμάνετο Λύδα. Pseudo-Musaeus 85. ἀλλο-
 θεν ἄλλος | Ἐλκος ὑποκλέπτων ἐπεμήνατο κάλλει κούρης. Virg. Æn. IV.
 101. *Ardet amans Dido, traxitque per ossa furorem.*

V. 86. “ἔλικων κομψά γεωμετρίης, si modo sanum, haud admodum
 perspicue dictum. τὰ κομψά, puto, θεωρήμata intelligi debent. ἔλικας,
curvas lineas interpretatus est Gallicus interpres: nos generatim de
complicatis figuris accepimus cum Dalecampio, qui totam phrasin sic
 reddiderat: *qui circumvolutos et implexos Geometricarum linearum an-
 fractus adinvenit.* SCHWEIGHAUSER. Ad κομψά conferendus est Ari-
 stoph. Av. 194. qui νόημα κομψὸν dixit, h. e. περιτρανὸν, περιλαλὸν,
 πιθανὸν, τεχνικὸν, ut exponit Scholiasta. Vide n. 52.

V. 87. κύκλον, *cæli orbem, celi convexa*. Aristoph. Av. 1713. ὁσμὴ
 ὁ ἀνωνύμαστος ἐς βάθος κύκλου | χωρεῖ, ταλὸν θέαμα. ad alta cæli con-
 vexa. Virg. Æn. VIII. 97. *Sol medium cæli consenderat igneus orbem.*
 Et IV. 451. *Tædet cæli convexa tueri.* Et II. 250. *Vertitur interea cæ-
 lum.* h. e. *cœli orbis, κύκλος*, collato Ennio apud Macrob. VI. 1. *Vertitur
 interea cælum cum ingentib' signis.*

Ibid. περιβάλλεται, *circumjicitur, circumvit, cingit, amplectitur*, Angl.
encompasses, invests. Xen. Cyrop. VI. 3. 30. ὁσφὶ μεῖζον χωρίον περι-
 βάλλωνται. Cf. Virg. Æn. VI. 640. *Largior hic campos æther et lumine
 vestit | purpureo.* h. e. *circumdat, περιβάλλεται*, Angl. *vests, vertente*
Drydeno.

V. 88. *σφαῖρα, sphæra, globus*; et hic de sphæra, quam dicunt, coe-
 lesti intelligendum est. Pseudo-Plato in Axiocho p. 371. τοῦ πόλου ὅν-
 τος σφαιροειδοῦς, οὐ τὸ μὲν ἔτερον ἡμισφαιριον θεοὶ ἔλαχον οἱ οὐράνιοι, τὸ
 ὁ ἔτερον οἱ ὑπένερθεν. Cic. Tusc. I. 25. *Archimedes lunæ, solis, quin-
 que errantium motus in sphæram illigavit.* Qui tamen locus de sphæra
 astronomica, quam Anglice dicimus an orrery, potius intelligendum est.

Ibid. ἀποτασσόμενον, *certis in sedibus collocantem, definitem, dige-
 rentem.* Adverbio ἀποτεγμένως, *definite, terminate, utitur* Orig. c.
 Cels. IV. p. 221. notante Joanne Seagero ad H. Steph. Thes. Gr. Ling.
 ed. Lond. p. 9064. “ἀποτασσόμενον merito laudavit Ruhnk. Perapta
 sane sententia, *imitando expressit, effinxit.*” SCHWEIGHAUSER. Longe,
 ut opinor, præstat vulgatum.

V. 89. *ἔχλιγνεν, calefecit, tepefecit.* Ovid. Heroid. XI. 26. *Nescio
 quem sensi, corde tepente, deum.* h. e. *calente ex amore.* Claudian. B.
 Gild. 182. *Ut vino calefacta Venus.* Notandum autem, antepænultimam
 in χλιδίων anticipitem esse, quod notavit Maltbyus. Alexis Athen. IX.

p. 379. Β. ὅστ' ἡ προοπτήσαντα χλιαίνειν πάλιν. Sophoclis Epigr. ibid. XIII. p. 604. F. ὁς με χλιαίνων | γυμνὸν ἐποίησεν.

Ibid. δν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων κ. τ. λ. Laert. Vit. Socratis: ταῦτα δὴ καὶ τουαῦτα λέγων καὶ πράττων, πρὸς τῆς Πινθίας ἐμαρτυρήθη, Χαιρεφῶντες ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περιφερόμενον. Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος. Schol. ad Aristoph. Nub. 142. δήμου δὲ ἦν ὁ Χαιρεφῶν Σφῆτιος. τούτῳ καὶ ἡ Πινθία δοκεῖ τὸν περὶ τοῦ Σωκράτους χρησμὸν εἰπεῖν. Σοφὸς Σοφοκλῆς· σοφώτερος δὲ Εὐριπίδης· Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος. Pergit Scholiasta: τούτοις τὸν χρησμὸν ὄμολογῶν (ό Δημοχάρης supplet Menagius) ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφων ψεύδεσθαι φησι τὴν Πινθίαν τοὺς γὰρ Πινθικοὺς χρησμὸν ἔξαμέτρους εἶναι. Sed hæc sive Democharis, sive ignoti scriptoris, protinus refellit Vetus Interpres, adductis non-nullis vel antiquiorum temporum responsis, metro iambico conscriptis, recentiorum autem ejusmodi, sua aestate editorum, mentione de industria missa. τὸ μὲν καὶ ἐπ' ἐμοῦ, ait ille, μέχρι καὶ νῦν κεχρηκέναι τὸν Πύθιον οὐτω, παρήσω λέγειν. Quæ verba Scholiastæ antiquitatem satis luculententer demonstrant. Audiendus Athen. V. p. 218. E. Κάν αλλοι δὲ ὁ Πλάτων φησὶ Χαιρεφῶντα ἐρωτῆσαι τὴν Πινθίαν εἴ τις εἴη Σωκράτους σοφώτερος· καὶ τὴν ἀνελεῖν, μηδένα. καὶ τούτοις δὲ μὴ συμφωνῶν Ζενοφῶν (Apolog. 14.) φησι “Χαιρεφῶντος γάρ ποτε ἐπερωτήσαντος ἐν Δελφοῖς ἵπερ ἐμοῦ, ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων πολλῶν παρόντων, μηδένα εἶναι ἀνθρώπων ἐμοῦ μήτε δικαιότερον μήτε σωφρονέστερον.” πῶς οὖν εὐλογον ἡ πιθανὸν Σωκράτη τὸν ὄμολογούντα μηδὲν ἐπίστασθαι σοφώτατον ἀπάντων ὑπὸ τοῦ πάντα ἐπισταμένου θεοῦ ἀναβόηθηναι; εἰ γὰρ τοῦτο ἐστι σοφία, τὸ μηδὲν εἰδέναι, τὸ πάντα εἰδέναι φανέστης ἀν εἰη. Quem locum hodiernorum temporum τοῖς παντολόγοις, quos vocant, lubens propino.

Ibid. χράω, χρῶ, oraculum edo. “ Sophocles Electr. 35. χρῆ μοι τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος, ὃν πεύσει τάχα. Ed. Col. 87. Φοῖβῳ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγγώμονες, “Οι μοι, τὰ πόλλ' ἐκεῖν' δτ' ἔξέχρη κακά, Ταύτην ἔλεε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος “Ἐχρη.” Poerson. Gloss. ad Ed. Col. I. c. ἔξέχρη. ἐμαντεύετο. Etymol. Mag. Χρῶ, τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, Τοιαῦθ' ὁ Φοῖβος χρῆ. ubi Electrae locum, memorise vitio, depravavit.

V. 91. Κύπρις μηνίουσα, *Venus irata*. Cf. Theocr. Id. I. 95. ἥνθε γε μὰν ἀδεῖα καὶ ἡ Κύπρις γελάοισα, | λάθρια μὲν γελάοισα, βαρὺν δὲ ἀνὰ θυμὸν ἔχοισα. Hesychius: μηνίειν. ὄργιζεσθαι. De pœnultima ancipiti vide Maltbyum et Brassium in v.

Ibid. πυρὸς μένει, *ignis violentia*, h. e. igne. Hom. Od. Λ. 219. ἀλλὰ τὰ μὲν τε πυρὸς κρατερὸν μένος αἰθομένοιο | δαμνᾷ. Hesychius: Πυρὸς μένος. πῦρ, περιφραστικῶς. ἥγουν, πυρὸς δύναμις. Sic ἀνέμων μένος, pro ἀνεμοῖ, dixit Hom. Od. E. 478. T. 440. ut Fis ἀνέμου ετ ποταμοῦ, pro ἀνεμοῖς ετ ποταμοῖς, II. O. 383. Φ. 356. Eadem ratione κλεινὴν Πολυ-

*νείκους βίαν, pro τὸν ἔνδοξον Πολυνείκην, dixit Eurip. Phœn. 55. (vide Schol. ad l.) Βόλβης ἔλειον δύνακα, pro Βόλβην ἔλειον καὶ δονακώδη, Aesch. Pers. 500. notante Blomfieldio, *summa opum vi*, pro summa ope, Virg. Aen. IX. 532. ex Ennio apud Macrob. VI. 1. *vis innumerabilis servorum*, pro servi innumerabiles, Cic. Harusp. Resp. 11. *Lentuli somnum, Cassii adipem, Cethegi temeritatem*, pro Lentulum somnolentum, Cassium obesum, Cethegum temerarium, Id. 3 Cat. 7. Sic et Drydenus nostras, de Miltono: *The force of Nature could no further go. h. e. Nature. Chattertonus nostras, Battle of Hastings 526. The curlynge force of smoke he sees in vayne. h. e. the curling smoke.* Vide Matthiae Gr. Gr. 430. 6. Thiersch. Gr. Gr. §. CCCXIV. 6. b.*

Ibid. ἐκ δὲ βαθεῖς ψυχῆς, et ex profundo animo. Aesch. Sept. c. Theb. 590. βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Id. Suppl. 410. δεῖ τοι βαθεῖα φροντίδος σωτηρίου. Quanquam suspicor vertendum potius esse, et ab imo pectore, vel corde. Hom. Il. T. 125. Φῶς φάρο· τὸν δὲ ἄχος ὅδὺ κατὰ φρένα τύψε βαθεῖαν.

V. 92. κονφοτέρας ἔξεπόνησ' ἀντας, leviores sollicitudines egessit. Xen. Mem. I. 2. 3. τὸ δὲ ὅσα γ' ἡδέως ἡ ψυχὴ δέχεται, ταῦτα ἰκανῶς ἔκπονεῖν ἔδοκτιμαζε. excoquere. Ovid. Trist. IV. 3. 37. *Est quædam flere voluptas: | expletur lacrymis egeriturque dolor.* Horat. Epop. XIII. 14. *Levare diris pectora | sollicitudinibus.* Vide n. 55.

V. 93. οἰκλ' ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος, in domo Aspasiae versans, ad Aspasiā ventitans. Est autem πωλεύμενος Ionicum pro πωλούμενος. Hom. Od. B. 55. οἱ δὲ εἰς ἡμέρερον πωλεύμενοι ἡματα πάντα. Et X. 351. ὡς ἔγῳ οὐτὶ Φεκὼν ἐς σὸν δόμον, οὐδὲ χατίζων, | πωλεύμην. Hesychius: Πωλεῖσθαι. ἐπιμελῶς, τὸ πολλάκις φοιτῆν. ubi ἐπιμελῶς καὶ π. φ. Taylorus ad Lys. p. 179. notante Albertio. Malim: ἐπιμελῶς τε καὶ π. φ. Idem: Πωλεῖται. συνεχῶς ἐπὶ τὸν αὐτὸν τόπον παραγίνεται. Cf. supra ad v. 53. De hujusmodi formis Ionicis, etiam in scena Attica latitanibus, consulendus omnino est Elmsleius ad Eurip. Med. 413. De Socrate et Aspasia vide Plutarch. Vit. Pericl. p. 165. B. Athen. V. p. 219. B. et 220. E. XIII. p. 569. F. 570. A. et 589. D.

Ibid. οὐδέ τι τέκμαρ εὑρε, neque exitum ullum invenit. Adumbravit Hermesianax Hom. Od. Δ. 373. ὡς δὴ δῆθ' ἐνι νήσῳ ἐρύκεαι, οὐδέ τι τέκμαρ | εὑρέμεναι δύνασαι, μινύθει δὲ τοι ἥγορ ἑταῖρων. Vide et 466. Il. H. 30. ὑστερον αὐτὲ μαχήσοντ', εἰσόκε τέκμαρ | Φιλίου εὑρωσιν. Cf. Propertii locum allatum in n. 56. Hesychius: Τέκμαρ. πέρας, τέλος. Idem: Τέκμαρ. τέλος. Homerum in Odyssea imitatus est Miltonus, Par. L. II. 561. *And found no end in wand'ring mazes lost.*

V. 94. λόγων πολλὰς εὑρόμενος διόδον, qui quæstionum multos exitus noverat. h. e. qui cujusque sermonis, cujusque rationis, aut quæstionis

propositæ, multos exitus reperire potis erat. Est autem δίοδος i. q. διέξ-οδος. Hesychius: Διεξόδους. θθεν ἐκπορεύονται.

V. 95. ἄνδρα Κυρηναῖον δ' κ. τ. λ. Hunc versum citat Dausqueius ad Sil. Ital. VIII. 57. tanquam exemplum, quo probetur, primam in Κυρήνη interdum corripi. Vide omnino Maltbyum in v. qui notat plerumque produci hanc syllabam. Eadem est ratio quantitatis apud Latinos. Vide Facc. et Forc. Lex. in *Cyrene* sub fin.

V. 96. χλιδανὸς, *mollis, delicatus, luxuriosus*, Angl. *soft, delicate, voluptuous*. Hesychius: Χλιδανή. τριψηλή. Aesch. Pers. 550. χλιδανῆς ηβῆς τέρψιν. Vide et Eurip. Cycl. l. c. in n. 60. Pseudo-Phocyl. 200. Ἀρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαὶ δὲ γυναιξιν. *deliciae, luxus*. Nisi potius de cincinnis delicatis locus intelligendus sit, ut in Soph. Elect. 52. καρατόμοις χλιδαῖς | στέψαντες. Vide Suid. in Χλιδῆ. Notandum autem pœnultimam in χλιδὴ Pseudo-Phocylidem produxisse, quæ in probæ notæ scriptoribus semper brevis est. Ceterum cum emendatione mea facere videtur Antipatri Sidonii Epigr. Anth. Gr. III. p. 327. Brod. τὴν καὶ ἄμα χρωσῷ καὶ ἀλορυγίδι, καὶ σὺν ἔρωτι | θρυπτομένην, ἀπαλῆς Κυπρίδος ἀβροτέραν, | Λαΐδ' ἔχω, πολιητιν ἀλιζώνοιο Κορίνθου.

Ibid. ήράσατο. Vide supra ad v. 49.

V. 97. ὁξὲς, *acus*, *acer*. Thucyd. VIII. 96. διάφοροι γὰρ πλεῖστον ὅντες τὸν τρόπον, οἱ μὲν ὁξεῖς, οἱ δὲ βραδεῖς. Cic. Attic. XII. 38. *Homo acutus magis quam eruditus*. Id. Nat. Deor. II. 6. *Acerrimo ingenio vir*. Hesychius: Ὁξεῖς. ταχὺς, δριμὺς, φρόνιμος.

Ibid. ήνήνατο, (ab ἀνανομαι) *abnuit, detrectavit, repudiavit*, Angl. *shunned, avoided, eschewed, slighted*. Hom. Il. Σ. 450. ἐνθ' αὐτὸς μὲν ἔπειτ' ήνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. ubi male Heynius ήναίνερο. Oppian. Cyneg. III. 375. citante Ruhnkenio: εἰ δέ κ' ἀνηγαμένη φεύγη φελοτήσιον εύνην. Hesychius: Ἦνήνατο. ὑπερηφάνησεν.

Ibid. λέσχη, proprie, colloquium, confabulatio, sermocinatio, et inde locus, quo convenientes confabulabantur, vel philosophabantur. Vide n. 62.

V. 98. φεύγων, οὐδὲ μένων. Vide nn. 61, 62.

Ibid. Ἐφύρη, vetus nomen Corinthi. Vide n. 62. et Steph. Byz. in Ἐφύρα et Κόρινθος. Agathias Anth. Gr. III. p. 328. Brod. ἔρτων εἰς Ἐφύρην, τάφον ἔδρακον ἀμφικέλευθον | Λαΐδος ἀρχαῖς, ὡς τὸ χάραγμα λέγει. Simonides apud Plutarch. de Herodoti Malign. T. II. p. 872. D. μέσσοι δ' οἵ τ' Ἐφύραν πολυπίδακα ναιεράοντες, | παντοὶς ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ, | οἵ τε πόλιν Γλαύκοι Κορίνθιον ἄστον νέμοντες. Ubi inter Ephyrat et Corinthum distinguit Simonides. Nempe in unum coalueret hæ duæ urbes, perinde ac nostræ *London* et *Westminster*. Est Fragm. XX. Propert. II. 6. 1. *Non ita complebant Ephyreæ Laidos ædes, | ad cuius jacuit Græcia tota fores.*

Ibid. ἐβίω, *vixit*, 2. aor. tanquam a βίᾳμι. Hom. Il. K. 174. ή μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαΐοῖς, ἡὲ βιώναι. Herod. IX. 10. οὐ πολλὸν χρόνον τινὰ βιούς. ἐπεβίων habet Thucyd. V. 26. ἀνεβίω autem Andocid. de Mysteriis p. 62. Reisk. Vide Matthiae Gr. Gr. 226. Thiersch. Gr. Gr. §. CCXXXII. 30.

GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA.

JACOBO BAILEIO GEORGIUS BURGESIUS S.

Enixe tibi petenti, Vir amicissime, ut plagulas tui libelli jam prelo madidas percurrerem, fuisse, mehercule, omnis humanitatis expers, ni, quantum in me esset, satisfacere conarer. Neque id a memetipso impetrare potui, quin dapibus a te undique conquisitis meam quoque symbolam conferrem. Etenim mensam vidi oneratam magis quam ornatam; unde conviva quilibet elegantior abiturus erat, potius id, quod non scriperat Hermesianax, edoctus, quam eo, quod scripsit, delectatus. Notas igitur ad te misi brevissimas, (nam prolixiores usque sum aversatus) plenasque conjecturarum; quia locis plane desperatis unica via salutis pandetur ab artis conjectandi peritis. Hermesianactis fragmentum Critici, sat scio, tractaverunt primarii; quorum vestigia mihi satis erit adorare; sequi etenim non nisi longo post intervallo mihi a natura concessum fuit. Igitur non ægre feram, si forte a scopo, quem illi non poterant attingere, visus ipse fuero deflecti; neque magnopere gloriabor, fortuna usus feliciori. In his enim studiis sœpe evenit, ut errores aliorum rectam aliis viam commonstrent.

V. 3. Vice ineptiarum ἔπλευσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον, lege ἔπλευσεν δὲ ἀκάκου κατὰ βένθεα χώρου. Redde ἀκάκου sine noxa. Sic et in Psalm. David. *Yea, though I walk through the valley of the shadow of Death, I will fear no evil.* Cf. et Horatianum, *Te vidi insons Cerberus: ubi insons est idem atque innocuus.*

4. Vice ἀκοὴν haud male Lennepius κοινὴν, qui poterat advocare Sophocleum τὸν πολύκοινον "Αἰδαν in Aj. 1193. Mihi tamen præplacet νεκύων, propter Homericum νεκύων κατατεθνεάτων, et Sophocleum οἴχεται θανῶν in Phil. 415.

5, 6. Plane inepta sunt μακρὸν ἀντεῖ 'Ρεῦμα. Fluvius scilicet, Camo similis, inter arundines lente fluens, magnos clamores, torrentis instar, ciere poterat! Lege, quod scripsit, nihil enim aliud poterat scribere, Poeta, μακρὸν ἀντεῖ—Hesych. 'Αντεῖς.—κοιμᾶ. Ergo μακρὸν ἀντεῖ concinit cum illo Moschi, εὐδομεῖς εὐ μάλα μακρὸν—ὕπνον.

70 GEORGII BURGESII EPISTOLA CRITICA.

6. διὲκ μεγάλων ῥυμένης δονάκων. Inepte, ut solet, Hermannus συρομένης. Palus scilicet aquæ modo non stagnantis σύρεσθαι potest! Lege φθειρομένης—De φθείρεσθαι, *vagari*, vid. Brunck. ad Soph. CÆD. T. 1502. χέρσους φθαρῆναι. Quod ad μεγάλων δονάκων, etsi epitheton tale stare poterat, prætulerim tamen μαλακῶν, *rotten*.

8. Frustra conatus es tueri παντοῖous ope loci Homerici, cuius ratio est plane diversa. Unice verum est, quod conjecit Valckenær. ἀνταλλαγῆς—Vide mea in *Æsch.* Suppl. p. 194. et Blomfield. ad Callimach. H. in Dian. p. 104.

9, 10. Κώκυτόν τ' ἀθέμιστον—'Ηδὲ—Misere se vexant Critici emendando istud ἀθέμιστον. Neque id mirum est. Nemo etenim vidit Poetam scripsisse, Κώκυτον (*θαυμαστὸν*) ὑπ' ὄφρύσι μειδήσαντα Εἰδε. Ineptit more solito Hermannus insolito suo ἀνέθιστον.

13. μεγάλους—ἄνακτας. Mirum profecto dictum hoc de Plutone et Proserpina. Lege "Ἐνθει δαιδιάν λιγέ' οὐς ἀνέπεισεν ἄνακτος. Meum οὖς—ἄνακτος ulnis ambabus amplexus esset Grayius, si superates esset, uti augorū e suo, *Or Flattery soothe the dull cold ear of Death.* De οὖς sæpe depravato, et præcipue quum sermo fiat de auribus deorum, vide mea ad Eum. 120.

17. In πολυμηνήσησιν egregie vidit Blomfieldus μύστησιν latitans. Sed et me male habet istud παρὰ πέζαν. Legere soleo "Ἡτε πάλαι μύστησιν Ἐλευσῖνος περιπλέξαι Εὐασμὸν κρυψίων δεῖξι ἔφορος λογίων.

19. Verissime Blomfield. Πάριον ὄργειῶνα νόμῳ—

21. Jure hærent VV. DD. in Βοιωτόν. Emendare debebant Φήμι δὲ Κυμαῖον τὸν—

22. πάσης ἡρανον ιστορίης. Hoc plane ineptum est; quasi Hesiodus esset historiæ omnis peritus. Legi debet πάσης ἡρανον εὐστορίης. Respxit Hermesianax ad Hesiodi præcepta agri de colendi, unde uberrimus proventus fieri solet, ratione.

23. Probe VV. DD. ἐκόνθι.

24. Ἡοίην. Lege 'Ησιώνην, quo nomine fuit Promethei uxor, uti patet ex *Æsch.* Prom. 569.

25, 6. βίβλους, "Υμνων ἐκ πρώτης παιδὸς ἀνερχόμενος. Ista nemini intellecta omnes, quasi facillima essent expeditu, sicco pede prætergressi sunt. Scripsit Hermesianax Ἡοίων πρώτης παιδὸς ἀπ' ἀρχόμενος. Anglice, *Beginning from the damsel, the first of the "Houai.* De præpositione ita nomini postposita quid verbis opus est?

27. αὐτὸς δ' οὐτος δοιδός. Ita jungi nequeunt voces istæ; quasi de Homero dici poterat οὐτος, iste. Scripsit Poeta Αὐτὸν δ' οἴδας δοιδὸν—Cf. infra 49. Γιγνώσκεις. Mox lege λεπτὴν δ'—cum MSS. 3.

28. Verissime Ruhnken. Κύδιστον—

31, 32. Plane inter se pugnant ὀλίγην—νῆσον et εὑρεῖης—πατρίδος.

Lege Πολλὸν περιάης—Fuit Ithaca saxosa, uti patet ex Od. Δ. 605. I. 27. &c.

35. Jure statuit Huschkius Græce dici debere πολλὰ, minime vero πολλὸν, ἀνατλᾶς, uti patet ex Homericō, quod ipse citasti, Od. ΙΙ. 205. Inde suspicor Hermesianactem scripsisse Μίμνερμος δὲ, τὸν ἡδὺν ὃς εὑρ̄, ὅτε πόλλ' ἀνίq "τλη, Ἡχον—

37, 8. Præ conjecturis aliorum vide num meæ sordeant: Καίετο μὲν Ναννοῦς· σκολιῷ δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῷ Κημὸν θεῖς, κοίμασ', ή σφ' ἔχε σύχν', ἀντίην. Vero proxime accedebat Weber cum suo ἔκλυσιν εἰχ' ἀνίης.

39. Verbum nauci est "Ηχθες. Lege "Εσχεθε—

40. Vice τοιάδ' opportune MS. A. exhibet τ' οιαν. Ibi latet ποίνιμ'—Redde Inimicum exosus, voces remisit ultrices.

43. Lege, cum Goettingio, Δαρδανίην δὲ θανοῦσαν.

44. Feliciter conjectisti Αἴλινον αιάζων.

51. Intelligere nequeo Καὶ γὰρ τὴν ὁ μέλιχρος ἐφωμιλησ' Ἀνακρείων. Poteram vero intelligere Καὶ χάρτ' ἦν ὁ μέλιχρος, ἐφ' φιλέδησ', Ἀνακρείων Στελλομένη. Et suaveolens Anacreon, cui arridebat (Sappho), fuit deliciis illi arcessitæ a puellis Lesbiis.

54. Vice οἰνηρὴν δούρων quantocytius reponε ἡνορέη δούρων.

55. Λέσθιον ἐς εὐοινον. Cf. Soph. Phil. 548. ἐς τὴν εὐβοτρυν Πεπάρηθον.

57, 8. 'Ατθὶς δ' οἵα μέλισσα πολυπρήνα κολώνην Λείπουσ'. Quid sibi velit πολυπρήνα κολώνην juxta cum ignarissimis nescio. Scio tamen auctorem scripsisse 'Ατθὶς δ' οἵα μέλισσα' ἀλησ τὸ φεῦμα Κολωνοὶ Λείβουσ'. Anglice, *And as the Attic bee after its wanderings distils its stream at Colonus.* In animo habuit Hermesianax Aristophanis verba, quæ conservavit Sophoclis Vitæ scriptor Anonymus; φησιν οὖν 'Αριστοφάνης ὅτι κηρὸς ἐπεκαθίζετο τοῖς χειλεσιν αὐτοῦ, ἄλλοι δὲ Σοφοκλέους τῷ μέλιτι τὸ στόμα κεχρισμένον—Unde nullo negotio Comici verba possunt eripi, ἀλλ' ἀδέ μοι τὰ Σοφοκλέους, Οὐ μέλιτι τὸ στόμ' ἦν δλον κεχρισμένον, "Οτε κηρὸς ἐπεκαθίζετ' αὐτοῦ χειλεσιν. Ita enim ἀδέ μοι τὰ Σοφοκλέους ad amussim conveniunt cum Aristophanico in Δαιταλ. Fr. XVI. 'Αισον δή μοι σκολιόν τι λαβὼν Ἀλκαίον κάνακρέοντος: necnon Ecphantideo 'Ετε Μεγαρικῆς κωμῳδίας ἀσμ' ἀδέ μοι: uti probe emendavi ineptum ἀσμα δίειμαι ad Eumen. 710. quod facere non poterant Meinekus ad Menand. p. 382. Bakus in Biblioth. Crit. Nov. T. IV. p. 3. Goetting. ad Aristot. Polit. p. 460. Cum Aristophanicis confer illud Eupolideum Πειθώ τις ἐπεκαθίζετ' ἐπὶ τοῖς χειλεσιν, necnon ignoti fragmentum Comici apud Philostratum p. 884. ed. Olear. ή που τις καὶ ἀναφθέγξεται μικρὸν ἐπὶ σοὶ Μουσῶν εὐκόλων ἀνθρήνιον—ubi legi debet manifesto—Μουσῶν ἐκ Κολωνοῦ—unde verba, opinor, Aristophanis eruas Μουσῶν ἀπὸ Κολώνηθεν δλον ἀνθρήνιον. 'Ο δὲ παῖς καδίσκου περι-

έλειχε τὸ στόμα. Quod ad ἄπ' ἄλης, rectius fortasse diceretur ἐξ ἄλης, uti patet e notis meis ad Eurip. Troad. 503. βασιλικῶν ἐκ δεμνίων, et Wakefield. Silv. Crit. IV. p. 209. qui poterat emendare Philemonis Ephebi fragmentum legendo Καὶ νύκτα χειμασθέντες, εἴτ' ἐκ τοῦ κακοῦ Σωτῆρις ἐπέτυχον· ἢ τὸ πνεῦμα γάρ Αἴτρος ἔσωζε, ἢ ν' ἡμέρᾳ φανεῖς λιμήν: necnon fragmentum Cratineum in Δηλιάσιν, "Ιν' ἐκ σιωπῆς τῆς τέχνης Πάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον: fuit enim sermo de Pythagoræ discipulis, quibus silentium per quinquennum indicebatur. Quod ad vocem ἄλη sic in pejus mutata, Wakefieldus eam egregie detectis latentem in ἄλλοισιν, cuius in locum substituit ἄλαισιν in Eumen. 237. Verba Hermesianactis satis bene explicat Horatius, *ego apis Malinæ more modoque—per laborem plurimum—carmina fingo.*

59, 60. Ilgenio adjutus et Lennepio, verba Hermesianactis restituere conabor legendo Βάκχον καὶ τὸν "Ἐρωτ·" ἐγέραιρε Θεωρίδος εἶδος, "Ην ὅπα Μουσάν αλο' ἐπορεύ Σοφοκλεῖ. Voce Musarum, qua Sors donavit Sophoclem, ille Theoridis formam concelebravit. Ilgenii est εἶδος.

62. Καὶ πάντων μῖσος. Hæc sunt plane inepta; quæ corrigere poteris legendo τὸν ἀεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα Κύπριν, τὸν μῖσος κτώμενον—Nempe Κύπριν pendet πεφυλαγμένον. Sæpe sic perfectum passivum activi regimen sibi vindicat.

63, 4. Vice σκολιοῦ—τόξου prætulerim σκοτίου. Certe *arcus obliquus* a scopo aberret necesse est. Hinc intelligas Eurip. Augæ Frigm. 13. Dind. et corrigas legendo Ἡτέ κέρας ὄρθιον ἦν καὶ νευρά. Fuit enim sermo de Diana venatrice. Cum σκοτίου—τόξου conferri potest Euripideum in Herc. F. 199. Τυφλοῖς πρόσωθεν οὐτάσας τοξέύμασι. Certe Cupidinis sagitta dici potest σκοτία. Is enim, si quis alias, inter tenebras arcum tendere solet.

65, 6. Μακηδονῆς πάσας κατενίσαρο λαύρας Αἰγαίων μέθεκεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην. Loca tantopere corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulant. Idcirco ipse nullo molimine veram scriptoris manum restituere possum. Lego igitur—Μακηδονῆς πάσης κάλ' ἀείσαρο λαύρα, Αὔγης ὄμμαθ' ὅτ' ἢδ' Ἀρχέλεω τ' ἀνίην. Puella Macedonica, nomine Αὔγη, cuiusque in honorem, uti suspicor, scripsit fabulam ὄμώνυμον Euripides, poetam regi videtur prætulisse; atque ita, quæ Archelao fuerat olim gratissima, ingrata maxime facta est. De prosopopoia ἀείσαρο λαύρα cf. Virgilianum ipsa hæc arbusta vocabant. Vid. mea ad Soph. Phil. 1122. Archelai quoque in honorem scripsit Euripides fabulam Temenum, uti patet ex Agatharcide apud Phot. Biblioth. p. 444. ed. Bekker.

67. Recepta lectione Aldina Εἰσόκε τοι δαίμων Εὐριπίδη—legi debet εὑρειν vice εὕρετ', juxta illud ἔφυγεν κακὸν, εὗρε δ' ὀλεθρον—Anglice *out of the frying-pan into the fire.*

71, 2. Φιλόξενον, οὐα τιναχθεῖς Ὦρηγῇ ταῦτης ἥλθε διὰ πτόλεως. Interpretum est, ut nihil supra, istud ὡρυγῆ, et ταῦτης—πτόλεως vix et ne vix quidem intelligi potest. E Schol. ad Theocr. XI. 1. patet Philoxenum scripsisse carmen titulo Κύκλωψ; et e Marone novimus Cyclopem esse Αἴτναιον. Inde elucebit veritas conjecturæ meæ, Φιλόξενον, οὐα τιναχθεῖς Κῆρ λέγ', ὃς Αίτναιος—Ibi λέγ' est ἔλεγε. Redde κῆρ, cor, sensu Homericō. De voce Αίτναιος alibi depravata vid. mea in Platon. Hipp. Maj. c. 24. n. 13.

73, 4. Γυγνώσκεις, ἀίουσα μέγαν πόθον, ὃν Γαλατείης Αἴτναιος μηλεῖος θήκαθ' ὑπὸ προγόνοις. Verba proxima nequeo intelligere. Nihil hic habet formula notissima αἴτναιος μηλεῖοις. Nec priora satis intellexit Ruhnkenius. Vidisset enim alioqui in scriptura corrupta καὶ οὐσα latere emendatam—ἴν' ἔκανε μέγας πόθος ὃν Γαλατείης Εὗ τοῖς μηλεῖοις κάτθετ' ἔτη προγόνοις. Redde Anglice *You know where a great passion burnt him, who made verses on the firstlings of Galatea's flock.* Ita Shakespearianus amatorem depingit, *Sighing like furnace with a woeful ballad Made to his mistress' eyebrow.* Syntaxis est—ἔκανε (τοῦτον) δέ—

78. πασαν ρύμενον λαλίην. Vice inepti ρύμενον lege τριβύμενον, exercitatum. Vid. Lexica in Τρίβων.

81, 2. Parum mihi satisfaciunt περὶ πικρὰ, vel περὶ πικρά, et δεινὴ μύθων κῦδος—sed nihil habeo, quod reponam probabile; idemque dictum puta de φαινόμενον in v. 84.

88. βαῖη ἐνὶ σφαιρῷ πάντ' ἀποτασσόμενον. Hæc emendare voluit Ruhnken. legendo ἀποτασσόμενον. Scripsit Hermesianax πάντα τάδε εἰσάμενον. Hesych. Εἰσάμενος. ὄμοιώσας, ex Hom. Il. B. 22. II. 720. &c. Redde πάντα τάδε, hoc universum. De formula πάντα ταῦτα vid. Heindorf. in Platon. Phædon. p. 75. E.

91, 2. Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. ἐκ δὲ βαθείης Ψυχῆς κονφοτέρας ἔξεπόνησ' ἀνίας. Hæc, quæ nemo. intellexit, omnes emendare conantur. At nulli res prospere successit. Lege Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει· εὖσε βαθείας Ψυχῆς κονφοτέραις ἔξαπίνως ἀνίας. Hesych. Εὔσαι. καῦσαι. Respxit Hermesianax ad Hesiodeum Εὔει ἀτερ δαλοῦ.

93, 4. Lege Οἰκὲ ἐς Ἀσπασίης πωλεύμενος οὐκ ἔτι τέκμαρ Εὑρ' ὁ λόγων—

96. Vice inepti Ἀπιδανῆς Δαῖδος lege ἡπεδανῆς Δαῖδος. Hesych. Ἡπεδανός. ἡλίθιος. Quod epitheton probe opponitur illi ὅξεις.

Hæc sunt, quæ nostra liceat te voce monere; Vade age, et exiguae Musæ fer ad aethera Graiae Reliquias. Sed vehementer metuo ne tu librum sis editurus eo tempore, quo literæ omnes, nisi quæ schedas Pickwickianas, et ineptias ejusdem farinæ, redoleant, lectores aut nullos, aut paucos, alicere queant. Omnes enim hodie loquimur de semitis ferreis; de machinis vapore motis; de viis etiam sub Thamesim flu-

vium actis; de ossibus fossilibus, mundi jam per millia annorum extinti documentis mehercule! quantivis pretii: et adeo fervent studia Pantologiæ, ut satius fuerit mori quam e domo exire, nisi sis paratus lingua volubili, et cerebro scientiis refertissimo, de rebus omnibus et quibusdam aliis disputare. Igitur, ne mortuus esse videar inter Philosophos vivos et florentes, Pantologiæ me totum dedi. Fuit tamen quum literis Græcis haud segniter incumbebam, et loca innumera emendationibus optimis sanabam. At vidi tandem eas editores Germanos suis popularibus tribuere solere, Britannos vero negligere penitus, et constitui mecum omnia mea blattis reservare, ne porcis margaritas projicere viderer, aut fures thesauris insperatis ditare; neque tecum hæc communicassem, nisi tibi voluisse ostendere quanta cum voluptate perlegerim annotationes tuas doctas simul et ingeniosas. Vale.

EPISTOLÆ CRITICÆ POSTSCRIPTUM.

P. 44. l. 5. a fin. Atqui Hesych. scripsit ἐν γύαις Λιβύσι.

P. 45. l. 19. Hesychii gl. emendavit Porson, ope cod. Schow. legendo Λωτοῦ τ' ἔρωτες—uti jam monui ad Eurip. Troad. 447.

P. 49. l. 19. In Suidæ gl. Ἰάλεμον—λέγουσι δὲ αὐτὸν νίὸν Καλλιόπης κακοδαίμονα καὶ ὑστερούμενον καὶ ὄφανόν—lege quantocytus—καὶ ἔστερημένον νοῦ—Ita Beattie de suo *Minstrel* cecinit, ‘Some deem'd the boy was crazed, some thought him mad.’ De νοῦ ubique depravato poteram equidem multa dicere. Sed uno loco contentus ero. In Soph. Aj. 404. vulgo legitur Ὡ δυστάλαινα, τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἀ πρόσθεν οὐρὸς οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. At in tali re minime se alloqui Tecmessam debet. Omnis sermo ad Ajacem unum debebat dirigi. Scribe, quod scripsit Tragicus, Ὡ δύσταλαν, νοῦ τοιάδ' ἄνδρα χρήσιμον Φωνεῖν, ἀ πρόσθ' ἄνοις τε οὐκ ἔτλη ποτ' ἄν. Ita enim probe inter se opponuntur νοῦ χρήσιμον, et ἄνοις. Amice quoque conspirat Sophocleum νοῦ—χρήσιμον cum Euripideo τὸ χρήσιμον φρενῶν in Phœn. 1730. Interpungi potest et Ὡ δύσταλαν νοῦ—cui simile est Δεῖλαις τοῦ νοῦ in CEd. T. 1347. et Δύστηνος φρενῶν Herc. F. 480. Quod ad ἄνοις attinet, ab amentibus librarii scriptum, et editoribus acceptum, satis superque rem persecutus sum ad Popponis Prolegomena p. 106. 276. 300. Poteramque etiam hodie Monkio dicere verbis Euripideis in Alc. 803. Ταῦτ' οὐν ἀκούσας καὶ μαθὼν ἔννοι πάρα—‘in posterum, Præsul, ede meum ἔννοι vice inficeti ἐμοῦ, quod ter ad minimum edidisti.’

Ibid. l. 20. Si quid video, Αἴλινος est nihil vox, quæ fuit sincera aī λίνον. Id patet e Xenoph. K. II. II. 26. ἔνιοι καὶ ἐν φίδαις καὶ ἐν

λίνοις οἰκτρὰ ἄττα λογοποιοῦντες. Ad hanc normam redigendi sunt et Pindarus in fragmento apud Schol. Vatican. in Pseud-Euripid. Rhes. 895. à μὲν ἀχέταν λίνον αἴλινον ὑμεῖν—et *Aeschylus* in Agam. 119. Αἶ λίνον, αἱ λίνον εἰπέ· τὸ δὲ εὐ νικάτω: et Euripides in Orest. 1393. Αἶ λίνον, αἱ λίνον, ἀρχῆθανάρον βάρβαροι λέγοντιν, αἱ, αἱ, Ἀστάδι φωνᾶ: et Ovid. Αἶ λίνον in sylvis idem pater αἱ λίνον altis Dicitur invita concinuisse lyra: ubi Graeca vocabula inter Latina miscentur, si-
cuit saepe apud Lucretium et Ciceronem: unde, ut id obiter moneam, corrigas Horatianum ‘*Liparei nitor Hebrei*’ legendo ‘λιπαρωποῦ nitor Αἴρου’; atque ita λιπαρωποῦ concinet cum Venusino, *vultus nimium lubricus aspici*. Sed ut ad αἱ λίνον redeam. In Aj. 626. si Lobeckius ‘fonte labra caballino proluisset,’ illico gustasset insipida ista, quæ ho-
die præbent membranæ, et respuisset verba Sophocle plane indigna. Mel ipse primus e favo Coloneo elaboratum, ni fallor, promississe dicar: ‘*Η που παλαιῷ | μὲν ίνιν τροφὸς ἀμέρῳ | λευκῷ δὲ γήρᾳ | φ μάτηρ, ὀπέ-| ταν νοσῦντα | φρεγούμφρως ἀκούσῃ, | οὐ λίνον, αἱ λίνον, | οὐδὲ οἰκτρᾶς | γόνον ὄρνιθος ἀείδουσ’ | ήσει δύσμορος, ἀλλ’ | δέντρόνος μάλ’ ανδᾶς | θρη-| νήσει—quibus respondeant antithetica, Κρείσσων γὰρ “Αΐδα | κέκενθ’, | φ νόος ήν ματῶν, | δε δέ έν πατρῷ— | αἱ ήκων γενεᾶς ικνωθεν | πολυτόνων | Αχαιῶν | σύκετι σύντροφος | ώρμαῖς δημ πεδί, ἀλλ’ ἐντὸς όμιλει· | ω τλά-| μον πάτερ, οἵ— | αν σε μένει πνθέσθαι | παιδὸς—Inter haec dedi μὲν ίνιν τροφὸς pro μὲν ἔντροφος—ubì ἔντροφος intelligi nequit. E contra meum τροφὸς indicat matrem tempore præterito solitam esse nutricia muneribus fungi, quod et apertius indicatur infra 835. “Αγγειλον ἄτας τὰς ἐμὰς μόρον τ’ ἐμὸν Γέροντι πατρὶ, τῇ τε δυστήνῳ τροφῷ, “*Η παντά-| λαινα, (Vulg. ‘Η που τάλαινα) τῇνδ’ ὅταν κλύν φάτιν, “Ησει λυγρὸν κω-| κυτὸν ἐν τ’ ἄσῃ πολύν.* Vulgo hic τροφῷ de nutrice accipitur: sed al-
ter intellexit Billerbeckius, qui citat Phœn. 703. τροφὸς πάντων γά, et po-
terat citare magis ad rem Hesych. Τροφός.—μήτηρ. Meum quoque ίνιν pro suo libenter agnovisset, si in vivis esset, Sophocles; quod et Euripides fecisset, cui ipse ante Seidlerum vocem illam restituí in Iph. T. 1240. latentem in νιν. Diu quoque emendavi ineptum ὄρνιθος ἀη-
δοῦς in ὄρνιθος ἀείδουσ’, improbante Lobeckio, cui satis a me responsum est ad Poppon. p. 261. Et nunc emendo μὲν φδᾶς in μάλ’ ανδᾶς: ita enim δέντρόνος μάλα fiet climax rhetorica post γόνον: et ne quis hæreat in μὲν et μάλ’ immutatis, is adeat mea ad Troad. 899. Neque pluribus mutandis opus erat in antistrophicis, ubi hodie legitur Κρείσσων γὰρ “Αΐδα κεύθων οὐ νοτῶν μάραρ. At nullus hic sermo est de homine morbis oppleto, verum de parum sano. Id sentit et Scholiaستes, cuius verba sunt, οὐ γὰρ μεμηνὸς καὶ τὰς φρένας διεφθαρμένος κρείσσων φδα κεύθων: unde illico erui—φ νόος ήν ματῶν—memor *Aeschylei ματῷ τοῦργον* in Prom. 57. et Hesychii gl. Ματῶν. ματαιωπραγῶν η μάτην ποιῶν: et sane Mus-*

grav. voluit ματῶν, advocato Hesych. Μάταιος. ματαιότησι, et poterat ad-
vocare CEd. T. 891. θυμὸν ματάζων. Nemo tamen hominum perspexit
κεύθων esse Tragici ab usu alienum. Semper alibi κεύθω est verbum
transitivum. Citat quidem Billerbickius CEd. T. 977. θανὼν Κείθει κά-
τω γῆς. Verum ibi Sophocles proculdubio scripsit Κέκενθε κατὰ γῆς :
uti patet ex CEd. C. 1523. Μήθ' οὐ κέκενθε, μήτ' ἐν οἷς κείται τόποις. An-
tig. 911. Μητρὸς δὲ ἐν "Αἰδον καὶ πατρὸς κεκενθότοιν. Statuit, probe scio,
Elmsleius ad CEd. C. 74. κεύθειν esse intransitivum ; sed plane oblitus
erat Homerici κεῦθε νόμον, et Euripidei κεύθει σώματ' Ἰδαία κόρης. Debuit
statuere κεκενθέαν verbum esse neutrum, et emendare Iph. A. 111. ἀ δὲ
κέκενθε δέλτος ἐν πτυχαῖς, legendo ὥν δὲ ἔκενθε (adeo ut ὥν pendeat de
πάντα in versu sequenti) et in Soph. El. 1120. τόδε Κέκενθεν αὐτὸν τεῦ-
χος, scribere τόδε Κεύθει νιν ὄντ' οὐ τεῦχος—ubi ὄντα οὐ idem sonant
atque οὐκ ὄντα. Mox Ald. et MSS. omnes exhibit ὃς ἐκ πατρίας
ηκων γενεᾶς, metro laborante; cui Triclinius opitulari voluit inserendo
ἄριστος e vetusto, uti ait, libro. Scilicet legerat in Schol. δὲ ἄνωθεν
κατὰ πατρίας γενεᾶς ἄριστα ηκων λείπει γάρ ἄριστος. Atqui illud
ἄριστα est interpretatio vocis εὐ, in ἐκ depravata: idcirco εὐ ηκων le-
gebat Schol. quam phrasin satis illustravit Välcken. ad Hippol. 432. ne-
que debebat Triclinius infercire ἄριστος, verum eruere ἄνωθεν adhuc in
Scholiis latenter; ita enim ἄνωθεν reperitur in Theocr. Id. XV. Κο-
ρπίνθιαι εἰμὲς ἄνωθεν: quod notare neglexi ad Soph. Phil. 180. ubi So-
phoclis locum jam sex plus annis exactis emendavi, et, sicut Cassandra,
'Dixi Germanis criticis non credita verba.' Postremo vice ineptiarum
ὅργαις ἔμπεδος perquam opportune Schol. exhibit ὄρμαις: quod ducit ad
ἀμ πεδ', scil. 'per campos Trojæ.' Homericum est 'Αμ πεδίον Il. E. 87.
96. Sed nimis longe sum ab αἱ λίνον deflexus. Redeo igitur, sicut
canis ad corium. In Epigrammate, quod Eustathius unus servavit, legi
debet "Ον γ', δσοι ἄμβροτοι εἰσιν, δοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ Πάντες ἄμ' ἐν
θρήνοις (γέον εἰλ' δν ἄρ' αἰσ') ἀχόροισιν, 'Αρχόμενοι τε Λίνον καὶ λή-
γοντες καλέουσι. Ibi vulgariter "Ον δὴ δσοι βροτοι εἰσιν—Πάντες μὲν
θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις ἡδὲ χοροῖσιν: quae sunt, ut nihil supra, inep-
tissima, ne quid de vitio metrico dicam. Poetae scilicet Linum inter
epulas choreasque erant ploraturi! et illum Linum, de quo alter Epi-
grammatista cecinit, 'Ω Λίνε, πλεῖστα θεοῖσι τετιμένε· σοὶ γάρ ἔδωκαν
'Αθανάτοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώπουσιν ἀεῖσαι Φωνῆσιν λιγυρῆσι· κότῳ δὲ
σὲ Φοῖβος ἀναιρεῖ "Εν τ' ὅπι λοξοτέρῳ· Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύοντιν. Ita
enim legendum est, vice 'Ω Λίνε θεοῖσι τετιμημένε· σοὶ γάρ πρώτῳ μέλος
ἔδωκαν ἀθανάτοι ἀνθρώπουσι φωνῆσι λιγυρῆσι ἀεῖσαι· Φοῖβος δὲ σὲ κότῳ
ἀναιρεῖ, Μοῦσαι δὲ σὲ θρηνεύοντι ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ. Ecquis enim nescit
Pseud-Hesiodeum 'Αθανάτοις τε θεοῖσι τετιμένος ἐστὶ μάλιστα, (unde in-
serui πλεῖστα) aut non recordatur Anacreonticum Πῶλε Θρηκίη τί δή με

Λοξὸν ὅμμασιν βλέπουσα, ad meum ἐν τ' ὅπῃ λοξοτέρᾳ explicandum simul et confirmandum? quoniam ὅπῃ hic sonat *vultu*, non, ut alibi plerumque, *voce*; nisi quis prætulerit Ἀεolicum κότον—Οππατι λοξοτέρῳ. Verum, quicquid de ὅπῃ vel ὅππατι statuas, noli dubitare de λοξοτέρῳ, pro δεξιτέρῳ: ita enim per lusum respicitur ad Λοξίας Apollinis nomen; et, si forte quæras aliud exemplum vocis λοξὸς corruptæ, reperies tale quid in notis meis ad Platon. Hipp. Maj. §. XVIII. n. 2. ubi emendavi εὐδόξεως in οὐ λοξῶς, memor Lucianeorum: quibus et alium locum ejusdem scriptoris afferre possum in Jov. Confut. §. 14. λοξὰ καὶ ἐπαυ- φοτερίζοντα τοὺς πολλοὺς χρῆσιν εἰώθατε. Quod ad alterum epigramma attinet, ibi nihil hæsitans reposui Πάντες δέ μ' ἐν θρήνοις, νέον εἴλ' ὁν ἄρ' αἰσ', ἀχόροισιν: ad quaē me quasi manu duxit Euripides in Tro. 118. Ἐπάγουσα δὲ καὶ δακρύων ἐλέγοις, Μοῦσ' ἔτ' ἀκεῖται τοὺς δυστήνους, "Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύοντος: neconon in Androm. 1038. ἀχόρους στονα- χὰς μέλποντο: unde corrigas Cycl. 487. Ἄχαριν κέλαδον μονοτζύμενος legendo ἀχοροῦ: et e contrario Soph. El. 1069. ἀχόρευτα φέροντος ὁ εἰδη, legendo ἀχάριστα. Hinc egregie restituit Tyrwhittus Herc. F. 879. μα- ντιαισι Λύσσας χορευθέντ' ἀναύλοις: quomodo legebat MS. Par. e prima manu, et confirmat ipse Tragicus suo κῶμον ἀναυλότατον in Phœn. 802. Neque distant illa in Aesch. Eum. 347. ὑμνος—ἀφόρμιγκος. Agam. 999. τόνδ' ἀνεν λύρας—ὑμνψεῖ θρῆνον Ἐρινύς. Athen. II. p. 55. A. φθόγ- γονος ἀλύρους θρηνοῦμεν. Et nunc demum intelligi potest et corrigi θρηνψδέσιν ἀπαρχαῖς in θρηνψδέσιν οὐτὶ χορειᾶς apud Eustathium, quo teste Linus ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν πάντων θρηνψδέσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. 1. 23. In Bion. Id. I. 90. vice Αῖ, αῖ, καὶ τὸν "Ἄδωνιν ἔτι πλέον—legi debet καλὸν vice καὶ τὸν, ubi καὶ est plane ineptum. De τ et λ permutatis vide Pierson. ad Mœr. p. 254. ubi restituit egregie λαταγὸς pro ἀλλαγᾷ. Similiter in Hom. Il. X. 402. Κνάνεαι πίλναντο, Ernestius reperit πίτναντο in MS. Unde in Eurip. Orest. 823. Τὸ δ' αὐτὸν κακουρ- γεῖν ἀσέβεια μεγάλη, ubi versus antitheticus Πάλαι παλιαῖς ἀπὸ συμφο- ρᾶς δόμων postulet creticum vice anapaesti, legi potest ἀσέβειά τ' ἐσχάτη. Cf. ἐσχατον θράσους in Antig. 853. Metro quidem succurrit ποικίλη in MS. K. manifesta metri cujusdam interpolatio. Dindorfius cæcūs cæcum ducem sequitur Hermannum, cuius e cerebello venit μαινολίς, unde belle fit ταυτόλογον in μαινολίς et παράνοια. Verum hoc est inter Germanos hodie sapere.

P. 52. 1. 17. a fin. In corrupta gl. Hesych. Αιαλλιάσας manifesto legi debet Αῖ αῖ μάλ' ἄστας. Cf. Aesch. Choeph. 862. Οἵμοι πανοίμοι, et cor- rige Οἵμοι, μάλ' οἵμοι. Soph. El. 1416. οἵμοι μάλ' ανθις.

P. 53. ad v. 50. 1. 7. In Athen. vice παντί πον δῆλον prætulerim μύ- οντι τῷ δῆλον. Vid. mea ad Platon. Hipp. Maj. §. XVII. n. 5. ubi vice ineptiarum 'Αλλὰ μέντοι δῆλον reposui 'Αλλὰ μύοντι δῆλον. Locis ibi ci-

tatis adde Xenoph. K. II. VIII. 3. 27. κάν μύων βάλης, οὐκ ἀν ἀμάρτοις. Lucian. Rhetor. Præcept. §. 11. κάν μύοντι—εἴποι τις. Plato Sophist. p. 239. Ε. δόξεις ή μύειν—ή οὐκ ἔχειν ὅμματα. Shakspeare, *A man may see how this world goes with no eyes*. Vulgatum tamen tueri videtur Pseudo-Platon. Alcib. 1. sub initio, Καὶ τοῦτο μὲν δὴ (lege μὰ Δία) παγῆ δῆλον ἰδεῖν ὅτι οὐ ψεύδει. Sed et ibi prætulerim μύοντι τῷ—

P. 54. ad v. 52. 1. 7. In Athen. VIII. p. 348. F. malim περὶ τοῦ ποτοῦ. Cf. Aristoph. Eq. 87. περὶ ποτοῦ γοῦν ἐστὶ σοι; et lege—ροῦς—Sic Terent. ‘animus est in patinis.’

P. 55. ad v. 57. 1. 9. Nequeo intelligere λιγαῖνων, et ἀριστώδινος, in Epigrammate: poteram vero Κύρου λόγῳ αἰνῶν—Ιστορίης φιλαληθέ’ ἄριστ’ ἀρ’ ὅδ’ ἦνος’ ὑπώρην—Certe ineptum est φιλάσθλον.

P. 56. ad v. 59. 1. 5. Aeschylī fragmentum apud Clem. Alex. fuit, opinor, e fabula Satyrica. Lego igitur Ζεὺς ἐστιν αἰθῆρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεὺς δὲ αὐτὸς ἡρακλῆς, vice οὐρανός. Exstat ἡρακλῆς in Eurip. Iph. A. 1515. necnon in Aristoph. Acharn. 171. ἡρακλῆς βέβληκε με. Mox dici nequit Ζεὺς τὸ πάντα. Debut Ζεὺς ταῦτα πάντα.

Ibid. ad v. 60. 1. 9. Num ex Homericō Φίφις venit Anglicum *Wife*?

P. 57. ad v. 61. 1. 4. Frustra Thierschius in Gr. Gr. §. CCCVI. 7. tueri vult ὅδ’ ἑκεῖνος ἀνδρὸς in Aristoph. Nub. 1150. et 'Αλλ' ἔστι τὸν ἀνδρὸν ἑκεῖνον, οὐπερ ἔστι, εἶναι κάτω in Pac. 632. Etenim in priore loco scribi debet 'Ιδ', ἑκεῖνος ἀρ' ἦν, et similiter in OEd. C. 137. 'Ιδ', ἑκεῖνος ἔγώ, vice 'Οδ' ἑκεῖνος ἔγώ. In posteriori vero quantocytus repone 'Αλλ' ἔστι τὸν ἀνδρὸν ἑκεῖ νῦν, οὐπερ ἔστι, εἶναι κάτω. Etenim ἑκεῖ—κάτω fuit δεικτικῶς ad inferos dictum. Cf. Hec. 422. Ἐκεῖ δὲ ἐν "Αἰδου. Med. 1041. Εὐδαιμονοῖτον" ἀλλ' ἑκεῖ. Aristoph. Ran. 82. 'Ο δὲ εὔκολος μὲν ἐνθάδ', εὔκολος δὲ ἑκεῖ. Plato Sympos. p. 192. E. ἑκεῖ αὐτὸν ἐν "Αἰδου. Rep. I. p. 330. D. τὸν ἐνθάδε ἀδικησαντα δεῖ ἑκεῖ διδόναι δίκην. Dionys. Hal. p. 785. τῶν ἑκεῖ δικαστῶν. Exstabat olim in Philoct. 261. 'Οδὲ εἰμι' ἔγώ σοι κεῖνος: verum ibi diu emendavi κλεινός, et similiter in Cycl. 105. 'Ο κλεινός αὐτός εἰμι—vice 'Ἐκεῖνος οὐτός εἰμι.

P. 62. 1. 11. In Schol. Aristoph. Plut. 290. vice παρὰ Δωριεῦσι malim παρὰ Δηοῦσι ierēnūsi, et προσέλαβε vice προσέβαλε.

P. 63. ad v. 77. Manifesto satis in Soph. Trach. 859. vice ἀ τότε θοὰν νύμφαν ἄγαγες ἀπ' αἰπεινᾶς τάνδε Οἰχαλίας αἰχμῇ legi debet ἀ γ', ἀτε θεὰν, νυμφᾶν—ἀκμάν. Bothei felici conjecturæ debetur νυμφᾶν—ἀκμὰν, qui citare poterat Hesych. Παιδὸς ἀκμῆς. Meum quoque ἄτε θεὰν tuetur Euripides suo "Ιση θεῆσιν in Hec. 360.

P. 64. ad v. 84. 1. 4. In fragmento Anacreonte apud Athen. XIII. p. 564. D. lege Διζημαὶ σ', δε ἀνήκοος τ' Οὔτ' ιδὼν ἔτι ταῖς ἐμαῖς Ψυχαῖς ἡμιοχεύεις. Hinc Plato fragmentum non suum hausit de equis animaliæ in Phædro.

P. 65. ad v. 85. l. 1. μανίη. Locis a te allegatis poteram addere sexcenta. In Callimach. Epigr. LXII. Εὐδαιμων, ὅτι τἄλλα μανεῖς, ὥργειος Ὁρέστας Λευκαρέταν μανῶν οὐκ ἐμάνη μανίαν, legebat V. D. in Maty's Review, May 1783. Λευκάδ'—et Bentleius, ἑρωτομανῶν, Blomfieldo, ut videtur, inscio. Locum illum citare debui ad Tro. 376. quo melius eluceret conjecturæ venustas meæ legentis:—Οἱ διὰ μίαν γυναῖκα καὶ μίαν Κύπριν Ἐρωμανοῦντες μυρίους ἀπώλεσαν, vice Θηρῶντες Ἐλένην, quasi Ἐλένην non movisset nauseam post γυναῖκα. Ε contra Ἐρωμανοῦντες plane convenit cum Theognideo v. 1231. Σχέτλα' Ἐρως, Μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσσαι· Ἐκ σέθεν ὀλέτο μὲν Φιλίου ἀκρόπολις. Cf. et Iph. A. 1264. "Εμῆνε δ' Ἀφροδίτη τις Ἑλλήνων στρατόν: ita enim Lobeck. ad Soph. Ajac. 705. vice Μέμηνε—στρατῷ: unde eximie se tuerit emendatio mea ad Tro. l. c. in Iph. A. 392. ή δὲ Κύπρις ἔμηνε νιν, θεός τ' Ἐξέπραξε τοῦτο μᾶλλον η σὺ καὶ τὸ σὸν σθένος—vice ή δὲ γ' ἐλπίς οἷμαι μὲν θεός: quasi μὲν ita sequi poterat οἷμαι possum παρενθετικῶς: quod quidem Hermannus, ad talia cæcus usque, minime perspexit, neque meminit, opinor, Epigrammatis apud Suidam v. "Αἰδης. —η καὶ σὴν Κύπρις ἔμηνε φρένα: cui simile est illud in Apoll. Rh. I. 1232. τοῦδε φρένας ἐπτοίησε Κύπρις: neque longe distat Sophocleum in Trach. 1158. Τοιῷδε φλατρῷ τὸν σὸν ἔκμηναι πόθον: quem locum una cum aliis in animo habuit proculdubio Valckenaer. dum scriberat in Phalarid. Epistol. Praef. p. xiii. "rarius simplex μῆναι: legitur tamen in Aristoph. Thesm. 568. ὡς φαρμάκους ἐτέρα τὸν ἄνδρ' ἔμηνεν [ubi, ut id obiter moneam, scripsit Comicus στείρα]: at multo frequentius ἔκμηναι. Notum est illud, quod tribui solet Platoni, "Ωἱ ἔμὸν ἔκμηνας θυμὸν ἔρωτι, Διων." Tametsi meum ή δὲ Κύπρις ἔμηνε νιν θεός tacuit Hermannus, tacebuntque alii, quibus voluē fuerit nubem pro Junone amplecti, est tamen verissimum, uti patet ex Iph. A. 411. Ἐλλὰς δὲ σὺν σοὶ κατὰ θεὸν νοσεῖ τινά: unde melius hodie, quam olim ad Tro. 222. emendare possum Iph. A. 77. οἱ δὲ καθ' Ἐλλάδ' οἰστρήσας μόνος, Ὁρκοὺς παλαιοὺς Τυνδάρεω μαρτύρεται—legendo—Μενέλεων· δ' ἵκεθ' Ἐλλάδ' οἰστρήσας, μανεῖς τ'—ubi perbellè junguntur Ἐλλάδ' οἰστρήσας, et μανεῖς. Fuit enim, si quis alias, Menelaus ἔρωμανής, i. e. οἱ ἐν τῷ ἔρωτι μανύμενος, ut verbis Suidæ utar, vel γυναιμανής, ut loquar cum Hesychio, οἱ ἐπὶ γυναικὶ μεμηνώς. Unde tacite ad Prom. 649. emendavi Sophoclis fragmentum maxime corruptum legendo Γυναικα δ' ἔξελόντες, η "θρασσέν γε νοῦν Μαστῷ Μενέλεω παραφρόνως γυναιμανοῦς, vice η θρασσεῖ γε νῦν ως του μεν αιδον γραφιοις ενημενοις. Respexit etenim Sophocles ad rem, quam Euripides depinxit et Comici plus semel deriserunt, uti patet ex Androm. 628. ubi Peleus ita Menelaum alloquitur. Οὐκ ἔκτανες γυναῖκα, χειρίαν λαβών, 'Αλλ', ως ἔσειδες μαστὸν, ἔκβαλὼν ξίφος, Φιλημ' ἐδέξω, προδότιν αἰκάλλων κύνα, 'Ησσων

πεφυκὼς Κυπρίδος, ὃ κάκιστε σύ: quæ Comicus facete detorquet in Lys. 155. 'Ο γῶν Μενέλαος, τᾶς Ἐλένας τὰ μᾶλ' ὅκα Γυμνᾶς σπερῶν ἔδει, οὐκ ἔβαλ' οἷον τὸ ξίφος; ubi luditur in duplice sensu vocis ξίφος, quem enucleavit Hesych. Σκίφος· ξίφος· οἱ μὲν τὸ ἐγχειρίδιον, ἄλλοι δὲ ἐπὶ τοῦ αἰδοῖον. Certe in tali loco vulgatum οἴω stare nequit. Lampito etenim minime, quid ipsa reputaverit, verum quid aliæ norint, edicere debebat. Neque locus hic est unicus ubi Euripides ad istam de Menelai amore insano historiolam respexit. Cf. El. 1027. Νῦν δὲ οὐνεχ' Ἐλένης μαργὸς ἡν τις, δε, λαβὼν "Αλοχον, κολάζειν προδότιν οὐκ ἡπιστατο. Fuit enim Helenæ suum τὸ κάλλος, ut Anacreon cecinit, ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν: et jure sciscitur Electra, 'Αρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη in Orest. 1288. Ipsa Menelai verba, cædem patrare nolentis, latent inter verba Scholiastæ ad Eurip. Med. 1010. ita eruenda, Τὸν φόνον οὐκέτι τολμῷ ψυχή. Μὴ δὲ καλέλυμα πᾶς ἐν χαρίσιν Τῶν ὄφθαλμων ἀτενίζοντων Εἰς ἐμὲ, καὶ πως φηλούντων νοῦν. Sed ut redeam ad amantium insaniam, Euripides iterum est in partes vocandus in Antig. Fr. VII. "Ηρων τὸ μαίνεσθαι δὲ ἦρ' ἡν ἔρως βροτοῖς: vocandus et Plutarch. de Audiend. poet. II. p. 43. C. περιμανῆς ἐξ ἔρωτος η ἐπιθυμία Κινούσα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρενῶν: vocandus denique Plato in Phædr. ss. 107. μανίαν—ἐφήσαμεν εἶναι ἔρωτα, necnon incertus ille cum suo ἄκρατος ἔρωτι μανίᾳ ἔοικε: quo resperxit Eustath. in II. Γ. p. 380, 9=287, 45. δῆλον δὲ ὅτι ὁ ἄκρατος ἔρωτος μανίᾳ ἔοικε διὸ τὸν τοῦτο πάσχοντα γυναιμανῇ λέγει, ὅμοιως τῷ ἵππομανῆς καὶ χρυσομανῆς· ὡν πρὸς ὅμοιότητα καὶ η ἔρωμανία εἴρηται: cui vox cognata exstat in Pseud.-Orph. H. in Ven. LIV. 4. ἔρωμανέων ὑπὸ φίλτρων: et in Lucret. IV. 1159. 'Ισχὺν ἔρωμανέων tunc fit, cum vivere non quit Præ macie'—qui videtur in animo habuisse Platonis verba in Rep. V. citata Plutarcho II. p. 44. F.—His jam scriptis memini Caspar. Orellium ad Άπειρα Tactic. Præf. p. x. legere velle 'Εξεμάνην καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμεὶς—vice 'Εξεδάμην—in Theognid. 1350.

Ibid. l. 4. In Mosch. Id. VI. "Ηραρο Πάν Αχῶς τᾶς γείτονος—vice ineptiarum τᾶς γείτονος lege alγόστομος—ita enim probe comparatur Πάν—alγόστομος cum Σκιρτητᾷ Σατύρῳ. Fuit deus ille Αλγόκερως et Κριωπρόσωπος dictus.

Ibid. ad v. 86. Vice κομψὰ lege καμψά. Hesych. Καμψόν. καμπύλον.

Ibid. ad v. 87. κύκλον. Citare poteras Soph. Phil. 811. τι τὸν ἄνω λεύσσεις κύκλον;

P. 66. l. 9. In Schol. Aristoph. Nub. 142. τοῦτον τὸν χρησμὸν ὄμολογῶν ἐν τῷ κατὰ φιλοσόφων—legi debet,—οἱ βιολογῶν ἐν τῷ ἵκάτῃ i. e. δεκάτῃ. Ille vitarum scriptor fuit, opinor, Bion, cujus mentio sæpe apud Diogenem est facta. Toto caelo errat Menagius cum suo Δημοχάρης.

P. 67. ad v. 93. l. 5. Bene se habet emendatio Taylori. Nempe καὶ excidit propter ως in ἐπιμελῶς. De ως et καὶ permutatis vide mea in ‘Poppo’s Prolegomena,’ p. 112. Ibi Marklandi notam ad Iph. A. 171. allegavi, et potui allegare Schaefer. Meletem. Crit. p. 73. Boissonad. ad Eunap. p. 566. et Jacobs. in Achill. Tat. II. 10. Hinc in Aelian. V. H. III. 7. ubi MSS. Par. exhibent καλῶς ως δέον, MS. Sluisk. καλῶς καὶ ἐσδέον: quocum Perizonius comparat II. 37. νόμοι κάλλιστα καὶ εἰς δέον κείμενοι.

P. 68. ad v. 97. De voce ὀξὺς, acer, multa Porson. ad Aesch. Suppl. 901. Locis ibi citatis, necnon a Blomfieldo in *Edinburgh Rev.* No. 30. p. 320. addas Platon. Rep. VI. p. 484. C. VII. p. 519. A. Legg. XI. p. 927. B. Thesætet. §. 51. Epist. VII. p. 327. A. et quæ congegit Bloomfieldus ad Thucyd. II. 11. in versione Anglice scripta.

P. 70. ad v. 9. Ad meum θαυμαστὸν intelligendum advocare debebam illud Horatianum, ‘mirum quod foret omnibus,’ necnon corrigere Flacci Serm. II. 3. 28. ‘Novi, Et morbi miror purgatum te illius. Atqui Emovit veterem mire novus, ut solet, in cor Trajecto lateris miseri capitise dolore.’ Verum ibi mire plane pugnat cum verbis *ut solet*: quia solita sunt minime mira. Lege—‘Emovit veterem (*haud mirum*) novus:’ —Similiter in Ovidiano, ‘Frondibus arboreis et amara pascitur herba,’ reposui ‘et (*mirum*)’ ad Aesch. Suppl. 44. De particula negativa ssepe omissa multus est Jacobsius in Lucian. Alexandr. Excurs. p. 137–142. Hinc optime in Horat. Od. I. 8. 4. ‘cur apricum Oderit campum, patiens pulveris atque solis—’ J. Clericus in Bibliothèque Ancienne et Moderne t. V. p. 383. legit *impatiens*: et sic nescio quis Crusius, teste Gesnero, qui nimis patienter vulgatum tulit. Hac occasione arrepta, liceat mihi supplere omissa in ‘Poppo’s Prolegomena,’ p. 195. ubi e Vallæ verbis, ‘Se classe multum Atheniensibus antecellere, peditatu vero inferiores esse,’ in Thucyd. VII. 41. καὶ τὴν ἑλπίδα ἥδη ἔχυρὰν εἶχον ταῖς μὲν ναυσὶ καὶ πολὺ κρείσσους εἶναι, ἕδόκουν δὲ καὶ τὸν πεζὸν χειρώσεσθαι, erui—καὶ τὸν πεζὸν οὐ χείρω ἔσεσθαι—nec tamen monui Vallam scripasse, *non inferiores*, et similiter in VI. 12. ‘īmeritam gratiam’ non ‘meritam,’ uti patet e Thucydidis verbis, χάριν μὴ ἀξιαν.

P. 76. l. 6. a fin. Hodie vero præplaced ‘Ωντι τε λοξοτέρᾳ. Hesych. *Ω-τες* ὄφθαλμοι. Redde igitur, ‘lumine obliquiori,’ et confer illud Mardonianum, ‘transversa tuentibus hircis,’ i. e. præ invidia, necnon Horatianum, ‘Non istic obliquo oculo mea commoda quisquam Limat.’

DE HERMESIANACTE EJUSQUE ELEGIA.

Ex RUHNKENII EPISTOLA CRITICA II.*

In priore hujus Epistolæ editione p. 73. Hermesianactis Elegiam, quam Athenæus XIII. p. 597. conservavit, digressione quadam emendavi. Ex eo tempore, captus eximia carminis pulcritudine, subinde, ut fit, ad illud castigandum reverti, præsertim cum adjumenta quædam e libris scriptis accepissetem. Nam Codicis Medicei Variantes Abrahamus Gronovius, Veneti J. P. Blessingius, vir eruditissimus, mecum communicavit. Nunc nihil, quod hoc† instituto alienum sit, facturus videor, si totum carmen, quo, in tanta Veterum Elegiarum jactura, vix quicquam præstantius habemus, hic paulo emendatius, quam a Casaubono editum est, apposuero.

Hermesianax natus est Colophone, urbe tam fecunda bonis poetis edendis, ut Nicander, indidem oriundus, librum scriperit περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶν ποιητῶν, totum comparatum cum ad Homeri, quem Colophonii sibi vindicabant, tum ad Xenophanis, Polymnesti, Mimnermi, Antimachi, Phœnicis, et Hermesianactis memoriam celebrandam. Vide Scholiastem Nicandri, cuius testimonio saepè utemur, ad Theriac. 3. et Anonymum scriptorem Vitæ Homeri p. 283. Aetatem Hermesianactis incidisse in Philippi et Alexandri M. tempus, clare intelligitur ex Pausania Attic. c. 9. et Scholiaste Nicandri l. c. Prioris locus hic est: Λυσίμαχος συνψήσει καὶ Ἐφεσίων ἀχρι θαλάσσης τὴν γῆν πόλιν, ἐπαγόμενος εἰς αὐτὴν Λεβαδίους τε οἰκήτορας καὶ Κολοφωνίους, τὰς δὲ ἑκενών ἀνελὼν πόλεις· ὡς Φοίνικα, ίδιμβων ποιητὴν Κολοφώνιον, θρηνῆσαι τὴν ἄλωσιν. Ἐρμησιάναξ δὲ ὁ τὰ ἔλεγεα γράψας οὐκ ἔτ', ἐμοὶ δοκεῖν, περιῆν πάντας γάρ πον καὶ αὐτὸς ἀν ἐπὶ ἀλούσῃ Κολοφῶνι ὠδύρατο. Has autem urbes a Lysimacho eversas esse Olymp. 119. 3. ex Diodoro Sicul. XX. p. 483. constat. Scholiastes Nicandri sic narrat: 'Ο Ἐρμησιάναξ φίλος τῷ Φιλητῷ καὶ γνώριμος ἦν.—ό Νίκανδρος μέμνηται τοῦ Ἐρμησιάνακτος ὡς πρεσβυτέρου ἐν τῷ περὶ τῶν ἐκ Κολοφῶν ποιητῶν. Eadem aetate Philetam vixisse, etiam Suidas testis est: Φιλητᾶς, Κῶος, νιὸς Τηλέφου, ὃν ἐπὶ τε Φιλίππου καὶ Ἀλεξάνδρου—έγένετο δὲ καὶ διδάσκαλος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου. Philetæ disciplina cum Hermesianax usus sit, nescio, an Theocritum, quem vetus Grammaticus in ejus

* Ex altera, multis partibus locupletiore, Epistolarum Critt. editione, Hymno Homericō in Cererem, Anno MDCCCLXXXII. repetito, adjecta. Utor autem Opuscūlorum Ruhnkenianorum editione, a Joanne Theodoro Bergmanno procurata, Lugd. Bat. MDCCCXIII.

† "Suplicor hic excidisse præpositionem ab." BERGMANN. Nodum in scirpo querit Bergmannus. Vide Ciceronis et Gellii loca apud Facc. et Forc. in *Aeneas*.

vita sub Phileta profecisse tradit, condiscipulum et ejusdem artis semulum habuerit. Ipse exemplo magistri, cuius honorificam mentionem facit in hac Elegia v. 75. ingenium contulit ad Elegos scribendos. Nobiles imprimis sunt tres libri Elegiarum, quos de amicâ nomine Λεόντιον inscripuit. Athenaeus XIII. p. 597. A. παρέλιπον δὲ καὶ τὴν τοῦ Ἐρμησίανακτοῦ Καλοφωνίου Λεόντιον ἀπὸ γὰρ ταύτης ἐρωμένης αἰνῆς γινομένης ἔγραψεν ἐλεγειακὰ τρία βιβλία. Scholiastes Nicandri: τούτον δὲ τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην. A Parthenio Erot. c. 5. laudatur Ἐρμησίαναξ Λέοντι. Sed corrigendum esse Λεοντίη, ut Elegiarum libri significantur, bene vidit Vossius de Histor. Græc. III. p. 176. confundens tamen poetam cum alio Hermesianacte, Colophonio, athleta, de quo Pausanias Eliac. posterior. 17. Et sic est apud Antonin. Liber. c. 39. Ἰστορεῖ Ἐρμησίαναξ Λεοντίη β'. Ut vero Hermesianax tres Elegiarum libros Λεόντιον, sic ejus imitatione Propertius librum primum Elegiarum Cynthia inscripsit. Quod ejus interpretes videtur latuisse. Eandem amicam, etsi haud nominat, tamen alloquitur in hoc carmine v. 73. Γιγνώσκεις ἀνονσα μέγαν πόθον. Ter elegias laudavit Pausanias Achaic. 17. Arcad. 12. Bœot. 35. Inde etiam, præter Antonin. Liber. I. c. amatorias narrationes excerptis Parthenius c. 5. et 22. fortasse etiam c. 2. Nam ubi vulgo editur, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς Ἐρμῆ, scribere malim, Ἰστορεῖ Φιλητᾶς καὶ Ἐρμησίαναξ. Ex iisdem Elegis narrationem de Menalca summis Scholiastes Theocriti ad Eid. VIII. 55. et in argumento Eid. IX. In Leontio tamen locum invenire non potuit Elegia ad Eurytionem Centaurum, quam commemorat Pausanias Achaic. 18. ὅτι μὲν ἦν πόλισμα μικρὸν ἐξ ἀρχῆς ἡ Ὀλενος, μαρτυρεῖ τῷ λόγῳ μου καὶ ἐλεγεῖον εἰς Εὐρυτίωνα Κένταυρον ἵππον Ἐρμησίανακτος πετομένον. Cuius carminis argumentum forsitan fuerit Mnesimache, Oleni filia, rapta ab Eurytione, sed liberata ab Hercule. Anonymus de XII. Certaminibus Herculis, ab Allatio editus, c. 5. πρὸς Ὀλενον δ' Ἡρακλῆς προσδεξάμενον ἴκετο, καὶ Μνησιμάχην τὴν Ὀλένου ρύσαμενος Εὐρυτίωνος, ἤκεν εἰς Εὐρυσθέα. Quem locum perperam accepit P. Burmannus Catal. Argonaut. v. Eurytion. Denique Hermesianax Persica scripsit. Scholiast. Nicandri: τούτῳ δὲ τὰ Περσικὰ γέγραπται. Ex quibus si quis potius narrationem de Nanide apud Parthenium c. 22. quam ex Elegis, duc tam putet, non magnopere repugnabo. Nunc ad ipsam Hermesianactis Elegiam, vel potius Elegiæ partem, cognoscendam veniamus. Ea, teste Athenæo I. c. ex tertio Leontii libro sumta, in ἑρωτικῶν, sive perdite amantium, enumeratione versatur. Ex quo patet, minus recte a F. Ursino ad Virgil. Georg. IV. 470. Elegiam in Orpheum inscribi.

AN EXTRACT FROM PORSON'S REVIEW OF
WESTON'S HERMESIANAX.

Hermesianax ; sive Conjecturæ in Athenæum atque aliquot Poetarum Græcorum Loca, quæ cum corriguntur et explicantur, tum Carmine donantur. Auctore STEPHANO WESTON, S. T. B. Coll. Exon. in Acad. Oxon. Soc. et Eccles. Mamhead in Agro Devon. Rectore. pp. 124. Nichols. [Lond. 1784. J. B.]

The author of this book, in a proemium, where he explains the nature of his undertaking, has the following paragraph: *Tota artis criticæ materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principiu, et causas scribendi recte, quæ philosophica dici potest, deinde de consuetudinibus, præscriptis, moribus, elocutionibusque versari, quæ historica appellari solet; denique de correctione agere ex collationibus manuscriptorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisita; nec non de conjecturis tractare, varia eruditio, et editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.* In this publication, Mr. W. professes to deal only in the hypothetical sort of criticism; and further observes, *plus in bona (conjectura) laudis, quam in mala vituperationis, esse.* Whether he will have any cause to avail himself of this plea, my readers may determine for themselves, from the specimens I shall hereafter produce. It must be owned, even by those who disapprove of his conjectures, that they are often supported with learning and ingenuity, and they who are dissatisfied with his criticisms cannot complain of his want of civility, that great opprobrium of the sect. But, generally speaking, there is not that felicity in his emendations, which instantly compels the reader's assent, and supersedes the necessity of a long defence, or explanation. Mr. W. is somewhat unlucky in setting out with a fragment of Hermesianax, (Athenæi p. 597.) which has come down to us in so wretched a state, that, after the labours of the best critics, Casaubon, Heringa, Ruhnkenius, etc. it still abounds with corruptions*. It is not, therefore, to be wondered at, if Mr. W. has done but little towards restoring this fragment to its first integrity. His best conjecture is, I think, that on v. 83. I shall, therefore, transcribe the

* Bentleium præ oculis plane habuit Porsonus, *Remarks upon a late Discourse of Free-thinking* p. 92. In Profane Authors (as they are call'd) whereof One Manuscript only had the luck to be preserv'd, as Velleius Paterculus among the Latins, and Hesychius among the Greeks; the Faults of the Scribes are found so numerous, and the Defects so beyond all Redress; that notwithstanding the Pains of the learned'st and acutest Critics for Two whole Centuries, those Books still are and are like to continue a mere Heap of Errors.

lines. After enumerating the most famous poets that were lovers, Hermesianax proceeds to show, that even philosophers, in spite of their gravity, were "the sons of women." Οὐδὲ μὲν οὐδὲ ὄπόσσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο Ἀνθράπων, σκολιὴν μαιόμενοι σοφίην, Οὐδὲ οἱ δεινὸν ἔρωτος ἀπεγέψαντο κυδούμὸν Φαινόμενον, δεινὸν δὲ ηλθον ὑφ' ἡνίοχον. For Οὐδὲ οἱ δεινὸν, to avoid the repetition of the same word, Mr. W. reads, Οὐδὲ οἴδε αἰνὸν. This seems perfectly right (though not having either Lenep or Ruhnkenius at hand, I am not certain whether this conjecture has been anticipated or not); but in the verses immediately following, Mr. W. is less happy. I shall quote the passage, and, for particular reasons, subjoin a Latin commentary. Οἵη μὲν Σάμιον μανίη κατέδησε Θεανοῦς Πυθαγόρην, ἀλίκων κομψὰ γεωμετρίης Εὐράμενον καὶ κύκλον δόσον περιβάλλεται αἰθῆρ, Βαῖη τ' ἐν σφαιρῃ πάντ' ἀπορασσόμενον. Οἴφ δὲ ἔχλειμένον ἔξοχον ἔχρην . . . εἶναι Πολλῶν δὲ ἀνθράπων Σωφράτη ἐν σοφῇ Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει.

V. 89. seq. Corruptissimus locus, et qui sensu et rhythmo omnino vacat. Prima egregie emendavit A. Heringa, Οἴφ δὲ ἔχλιρνεν, δν—quod cum Cl. Westonus se vix capere fateatur, judicium ejus desidero. Ut antea, Οἴη μανίη κατέδησε, sic nunc, Οἴφ ἔχλιρνε πυρὸς μένει. Planiissimus vero sensus. *Quam violento igne Socratem Venus irata calefecit.* Sed interjecta adhuc medicinam implorant. Rescribendum ex verissima Wytttenbachii emendatione, Οἴφ δὲ ἔχλιρνεν, δν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων Ἀνθράπων εἶναι Σωφράτη ἐν σοφίῃ, Κύπρις μηνίουσα πυρὸς μένει. Paullo quidem aliter (si rite audita recordor) verba constituerat Wytttenbachius, ita nempe: ἔξ. εἶναι Ἀπόλλων ἔχρης ἀνθράπων—Sed alterum ordinem prætuli, primum ob numerorum facilitatem, deinde ordo, quem ille sequitur, in nullo, quantum sciamus, MS. comparet; alter vero in Codice Veneto, teste Ruhnkenio; postremo cum verbum ἔχρη paullo rarius sit, eo proclivius erat librariis vulgatiorem formam supponere. Sophocles Electr. 35. XPH μοι τοιαῦθ' ὁ ΦΟΙΒΟΣ, Δν πεύσει τάχα. CEd. Col. 87. ΦΟΙΒΩΙ τε κάμοι μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, "Ος μοι, τὰ πόλλ' ἔκειν' ὅτ' ΕΦΕΧΡΗ κακὰ, Ταύτην ἔλεξε παῦλαν. Apollon. Rhod. I. 301. Ἐπει μάλα δεξιὰ ΦΟΙΒΟΣ ΕΧΡΗ. * * * *

As the author professes, in his title page, to have turned some of the Greek into Latin verse, I should produce a specimen of his performance in that way; but, to speak ingenuously, I think he has been impolitic in choosing such difficult and unpromising originals. Without doubt, the fault is in the materials, not in the artificer*. To translate Hermesianax, or Hedylus, to any purpose, he should have been first sure of their sense. Even the great Grotius himself, when he translated the

* Drydenum adumbravit Porsonus, *Of the Original and Progress of Satire: The fault was in the tools, and not in the workman.*

scattered fragments of Greek poets, committed a multitude of the grossest mistakes. But had Grotius succeeded ever so well, that success could give no inferior critic or poet a reasonable pretext to follow his example.

VERSIONES LATINÆ.

Qualem (*nostri*) carus Cægri filius reduxit
Agriopen, Thracia instructus cithara,
ex Orco. Navigavit vero improbam et intractabilem regionem,
ubi Charon communem (*s. insatiabilem*) trahit in cymbam
animas defunctorum, et paludis late resonat 5
unda, ex vastis profluens arundinetis.
Constanti tamen animo juxta fluctus solitarium carmen cithara cecinit
ORPHEUS, omnigenosque flexit Deos,
ipsumque Cocytum horrendum, superciliis subridentem.
Quin et truculenti adspectum tulit canis,
igne vocem acuentis, igneque acuentis obtutum 10
durum, triplici ex capite terrores inferentem.
Ibi suo cantu magnos flexit reges, eisque persuasit,
Agriopa ut dulcis vita recipere spiritum.
At nec filius Selenes inhonoratam præstitit 15
MUSAZUS, Gratiarum amasius, Antiopen :
quæ (*virginibus*) multorum votis expetitis in Eleusinis solo
letas voces oculorum efferebat oraculorum,
Rhariae sacerdos frustra ministrans
Cereri : celebrata vero est etiam in Orco. 20
Dico vero etiam Bœotum relicta domo
HESIODUM, omnis custodem doctrinæ,
Ascraeorum venisse in Heliconidem vicum :
ubi Eceam ambiens Ascraicam
multa passus est, et omnes sermonum suorum libros conscripsit, 25
carminum ab hac puerla primo auspicio capto.
Ipse vero ille cantor, quem Sors ex Jove custodit
suavissimum omnium deum Musas-colentium,
tenuem in Ithacam contendit divinus HOMERUS
suis cum carminibus, prudentis Penelopæ caussa : 30
quam propter multa passus, exigua insulam habitatum concessit,
longe a lata remotus patria :
deflevitque Icari genus, et Amycli gentem
Spartamque, propriorum sensu malorum tactus.

MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa perpessus,	35
sonum, et mollis pentametri spiritum,	
ardebat Nannus amore : et cana adhuc sœpe tibia,	
prurigine concitatus, comessationes cum ea instituebat.	
Oderat Hermobium semper violentum : item Pherecli	
inimico infensus, talia carmina misit.	40
Lydae vero Lydæ ANTIMACHUS amore	
captus, Pactoli amnis adiit fluenta.	
Mortuam vero Sardica sub arida posuit terra	
plorans ; et cum lamentis (<i>eam</i>) relinquens abiit	
altam Colophonem, querelisque replevit libros	45
sacros, ab omni labore requiescens.	
Lesbius ALCEUS quot suscepérit comessationes,	
Sapphus cithara canens amabile desiderium,	
nosti. Amabat nempe lusciniam cantor, et carminum	
solertia doloribus Teium virum urebat.	50
Cum hac enim consuevit etiam mellifluus ANACREON,	
ornata multis inter Lesbias :	
veniebatque, modo Samum relinquens, modo ipsam	
vini feracem armis subjugatam patriam,	
In Lesbum vino excellentem, promontoriumque sœpe conspiciebat	
Lectum in opposito Æolici fluctus litore.	55
Attica vero apis (<i>nosti</i>) qualis, multi-colle reliquens	
clivum, cecinerit chororum in stationibus.	
Bacchum et Amorem divino honorare cantu	
Jupiter dedit SOPHOCLI. — —	60
Dico vero et illum semper caventem virum,	
qui omnium odium incurrit ex abstinentia [<i>sive, ob convicia</i>]	
omnes circa mulieres, obliquo percussum	
arcu, nocturnos non deposuisse dolores.	
Sed Macedoniae vias omnes pervagatus est,	65
Ægeorum quærens præfectum Archelai ;	
donec Deus EURIPIDI reperit exitium,	
diris occurrenti canibus, ut de vita ejus ageretur.	
Virum vero Cytherium, quem educarunt nutrices,	
Bacchi tibiæque fidissimum promum condum,	70
Musæ, alumnum PHILOXENUM, quo pacto percussus	
clamore per hanc venerit urbem,	
nosti ; audivisti enim ingens desiderium Galatesæ, quod	
ipsis ovium supposuit primogenitus.	
Nostri vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives	75
Coi æneum posuerunt, sub platano qui	

Battidem cecinit alacrem, PHILETAM, qui cuncta
vocabula omnemque posteris conservavit sermonem.
Nec vero quicunque hominum durum vitæ institutum
secuti sunt, tortuosam quærentes sapientiam, 80
nec rursus quos acerba ratiocinationum constrictos habet scientia,
aut valida virtus quæ orationem curat: [vel, orationis virtus, quæ
in honore habetur:]
ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum,
cum se illis offerret; sed gravis aurigæ jugo colla submisere.
Qualis quidem Samium furor adligavit Theanoni 85
PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum pulcram
scientiam
invenit, et magnum coeli orbem, quantum quantum cingit æther,
minuta in sphæra totum digessit.
Qualem porro accedit in SOCRATE, quem oportebat superiorem
vulgo esse hominum in sapientia, 90
Cypris irata vehementiam ignis. Ex profundo ille suo
animo levioribus operam dedit curis,
domum Aspasie frequentans: nec vero exitum
reperit is, qui cuique quæstioni propositæ plures exitus noverat.
Cyrenæum virum solerter intra Isthmum amor 95
traxit, et Peloponnesiam (*sive*, et sibi haud facilem) deperiit Laidem
acutus ARISTIPPUS, omnes autem repudiavit disputationes
fugitque, et nugatoriam edidit vitam.

SCHWEIGHÆUSER.*

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorffianum, partim etiam
ad emendationes propositas, accommodata.*

Qualem (*O! Leontium, nosti!*) carus Cœagri filius eduxerit
Agriopam, Thracia instructus cithara,
ex Orco. Navigavit vero in impiam et intractabilem regionem,
ubi Charon capacem trahit in cymbam 5
animas defunctorum, et super paludem alta voce clamat,
ex proceris arundinibus fluentum pertrahentem.
Sed pertulit juxta fluctus solitarius citharizans
ORPHEUS, et omnigenos flexit deos:
Cocytumque, præter solitum superciliis subridentem,
atque etiam gravissimi aspectum tulit canis, 10
igne vocem accentis, igne autem obtutum
durum, ternis capitibus terrorem afferentem.

* Textus Schweighæuserani cum Dindorfiano collationem vide in Praefatione.

Inde cantando magnos (<i>illos</i>) flexit reges, ut Agriopa mollis vitæ reciperet spiritum.	
At neque Lunæ filius inhonoratam præstítit Musæus, Gratiarum custos, Antiopam ; quæ multis procis ambita quondam, juxta Eleusinis extremitatem, (<i>h. e.</i> in Eleusinis suburbio)	15
faustas acclamations occulторum efferebat effatorum, Rhariae sacerdos incassum ministrans Cereri : nota vero est etiam in Orco.	20
Dico autem et Bœotum, relicta domo, HESIODUM, omnis custodem scientiæ, Ascræorum sponte sua venisse in Heliconidem vicum : unde ille, Eœam ambiens Ascräicam, multa passus est, omnesque sermonum (<i>h. e. commentariorum</i>) suorum conscriptis libros,	25
carminum a puella primo auspicio capto.	
Ipse vero ille cantor, quem Fors ex Jove custodit suavissimum omnium deum poetarum, tenuem in Ithacam contendit divinus HOMERUS suis cum carminibus, prudentis Penelopæ causa : quam propter multa passus, exiguum insulam habitatum concessit, longe a lata remotus patria : deflevitque Icari genus, et populum Amycli Spartamque, propria secum meditans mala.	30
MIMNERMUS vero, suavem qui reperit, multa perpessus, sonum, et a molli pentametro flamen, ardebat Nannonem ; et sæpe cum adunca tibia capiistratus comissatum ibat una cum ea viam conficiens: Inimicum autem Hermobium, semper infensum, et Phereclém inimicum odio habens, talia edidit carmina.	35
Lydæ vero ANTIMACHUS Lyseidia amore percussus Pactoli amnis adiit fluentum : in Pergamo autem mortuam sub arida posuit terra, et nænam cantans, ea relicta, venit altam Colophonem ; et sermonibus (<i>h. e. commentariis</i>) suis implevit libros	40
sacros, ab omni labore requiescens.	45
Lesbius vero ALCEAUS quot suscepérit comissiones, Sapphonis cithara canens amabile desiderium;	

nosti. Amabat nempe lusciniam cantor, carminum suorum
Teium virum urens solertia.

50

Namque cum illa consuevit mellifluus ANACREON,
psallentem (*ipsum*) auscultante multas inter Lesbias :
ventitabatque, modo Samum relinquens, modo ipsam
vini feracem jam armis subjugatam patriam,
in Lesbum vino excellentem : et profecto promontorium prospexit Lec-
tum
sæpius in opposito Æolici fluctus litore.

55

Attica autem (*nosti*) qualia apis, columbis abundantem Colonum
linquens, in tragicis cecinerit choreis,
Bacchum et Amorem narrans : etenim ætherius
Archippam seni Jupiter dedit SOPHOCLEI.

60

Dico vero et illum semper carentem virum,
et omnium odium incurrentem a teneris unguiculis
omnes circa mulieres, lunato percussum
arcu, nocturnos non deposuisse dolores.

Sed Macedoniae omnes circumivit vicos,
et Æginonem sectatus est Archelai cellariam ;
donec tibi deus, EURIPIDES, reperit exitium,
diris occurrenti canibus, ut de vita tua ageretur.

65

Virum vero, quem e Cytheris oriundum aluere nutrices,
Bacchi tibiaeque fidissimum custodem,
Musæ (*ab ipsis*) educatum PHILOXENUM, quo pacto perculsus
acclamatione (*civium*) per hanc venerit urbem,
nosti, cum audieris ingens desiderium Galateæ, quod
ipsis ovium subdidit primogenitis.

70

Nosti vero etiam cantorem illum, quem Eurypyli cives
Coi æneum posuerunt sub platano,
Bittidem canentem celerem, PHILETAM tota sua
carmina et omnem loquacitatem (*illi*) circumfundentem.

75

Nec vero quicunque hominum duram vitam
nacti sunt, tortuosam anquirentes sapientiam,
quos ipsa circa prudentia ratiocinationibus constrainxit solertia,
et valida disputatio anima, gloriam secum ferens, vis ;
ne hi quidem dirum amoris aversati sunt tumultum
sese ostendentem, sed gravis surigæ jugo colla submiserunt.

80

Qualis quidem (*nosti*) Samium furor devinxerit Theanonis
PYTHAGORAM, qui complicatarum Geometriæ figurarum elegantias

85

invenit, et orbem, (*caelū*) quantum cingit æther,
exigua in sphæra totum digessit.

Quali autem **SOCRATEM** calefecerit, quem principem oraculo edidit
Apollo hominum esse in sapientia, 90
Venus irata ignis violentia. Egessit vero
ex profundo animo leviores solicitudines,
in domo **Aspasiae** versans; nec vero exitum
reperit is, qui quæstionum multos exitus noverat.

Porro virum Cyrenæum intra Isthmum amor traxit 95
gravis, quando delicatam Laudem amavit
acer **ARISTIPPUS**, fugitque et omnes repudiavit disputationes philoso-
phicas,
nec (*domi*) manendo ab **Ephyra** semotus vixit.

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Such was the nymph, whom **ORPHEUS** led
From the dark regions of the dead,

Where Charon with his lazy boat

Ferries o'er Lethe's sedgy moat;

Th' undaunted minstrel smites the strings, 5

His strain thro' hell's vast concave rings:

Cocytus hears the plaintive theme,

And refluent turns his pitying stream;

Three-headed Cerberus, by fate

Posted at Pluto's iron gate,

10

Low-crouching rolls his haggard eyes

Ecstatic, and foregoes his prize.

With ears erect at hell's wide doors

Lies list'ning, as the songster soars;

Thus music charm'd the realms beneath,

15

And beauty triumph'd over death.

The bard, whom night's pale regent bore,

In secret, on the Athenian shore,

MUÆSUS, felt the sacred flame,

And burnt for the fair Theban dame

20

Antiope, whom mighty Love

Made pregnant by imperial Jove;

The poet plied his amorous strain,
Press'd the fond fair, nor press'd in vain,
For Ceres, who the veil undrew,
That screen'd her mysteries from his view,
Propitious this kind truth reveal'd,
That woman close besieg'd will yield.

Old Hesiod too his native shade
Made vocal to th' Ascrean maid ;
The bard his heav'n-directed lore
Forsook, and hymn'd the gods no more :
Soft love-sick ditties now he sung,
Love touch'd his harp, love tun'd his tongue,
Silent his Heliconian lyre,
And love's put out religion's fire.

HOMER, of all past bards the prime,
And wonder of all future time,
Whom Jove with wit sublimely blest,
And touch'd with purest fire his breast,
From gods and heroes turn'd away
To warble the domestic lay,
And wand'ring to the desert isle,
On whose parch'd sands no seasons smile,
In distant Ithaca was seen
Chanting the suit-repelling Queen.

MIMNERMUS tun'd his amorous lay,
When time had turn'd his temples grey ;
Love revell'd in his aged veins,
Soft was his lyre, and sweet his strains ;
Frequenter of the wanton feast,
Nanno his theme, and youth his guest.

ANTIMACHUS with tender art
Pour'd forth the sorrows of his heart ;
In her Dardanian grave he laid
Chryseis his beloved maid ;
And thence returning sad beside
Pactolus' melancholy tide,
To Colophon the minstrel came,
Still sighing forth the mournful name,
Till lenient time his grief appeas'd,
And tears by long indulgence ceas'd.

ALCEAUS strung his sounding lyre,
And smote it with a hand of fire,

25

30

35

40

45

50

55

60

To Sappho, fondest of the fair, Chanting the loud and lofty air.	65
Whilst old ANACREON, wet with wine, And crown'd with wreaths of Lesbian vine,	
* * * *	
* * * *	70
Ev'n SOPHOCLES, whose honey'd lore Rivals the bee's delicious store, Chorus'd the praise of wine and love, Choicest of all the gifts of Jove.	
EURIPIDES, whose tragic breast No yielding fair one ever press'd, At length in his obdurate heart Felt love's revengeful rankling dart,	75
* * * *	
* * * *	80
'Till vengeance met him in the way, And blood-hounds made the bard their prey.	
PHILOXENUS, by wood-nymphs bred On fam'd Cythaeron's sacred head, And train'd to music, wine and song, 'Midst orgies of the frantic throng,	85
When beauteous Galatea died, His flute and thyrsus cast aside ; And wand'ring to thy pensive coast, Sad Melos ! where his love was lost,	
Each night through the responsive air Thy echoes witness'd his despair : Still, still his plaintive harp was heard,	90
Soft as the nightly-singing bird.	
PHILETAS too in Battis' praise Sung his long-winded roundelay's ; His statue in the Coan grove Now breathes in brass perpetual love.	95
The mortified abstemious sage, Deep read in learning's crabbed page,	
PYTHAGORAS, whose boundless soul Scal'd the wide globe from pole to pole, Earth, planets, seas and heav'n above, Yet found no spot secure from love ;	100
With love declines unequal war,	
And trembling drags his conqueror's car ;	105

Theano clasp'd him in her arms,
And wisdom stoop'd to beauty's charms.

E'en Socrates, whose moral mind
With truth enlighten'd all mankind,
When at Aspasia's side he sate,
Still found no end to love's debate ;
For strong indeed must be that heart,
Where love finds no unguarded part.

Sage ARISTIPPUS by right rule
Of logic purg'd the Sophist's school,
Check'd folly in its headlong course,
And swept it down by reason's force ;
'Till Venus aim'd the heart-felt blow,
And laid the mighty victor low.

110

115

120

CUMBERLAND.

To Leontium.

I.

ORPHEUS,—CEagrus' son,—thou know'st full well,—
The Thracian harper,—how with magic skill,
Inspir'd by love, he struck the chorded shell,
And made the shades obedient to his will,

4

As from the nether gloom to light he led
His lov'd AEROPE. He to Pluto's land,
Baleful and cheerless, region of the dead,
Sail'd far away,—and sought th' infernal strand,

8

Where Charon, gaunt and grim, his hollow bark
(Fraught with departed souls, an airy crowd)
Steers o'er the Stygian billow dun and dark,
And with a voice of thunder bellows loud

12

O'er the slow pool, that scarcely creeps along
Through sedge, and weedy ooze : but nathless he,
On the lone margent, pour'd his lovesick song,
And charm'd Hell's monsters with his minstrelsy.

16

Cocytus scowl'd,—but grinn'd a ghastly smile,
Albeit unus'd to the relenting mood :
Cerb'r us, three-mouth'd, stopp'd short,—and paus'd the while,
Low-crouching, list'ning, (for the sounds were good)

20

Silent his throat of flame, his eyes of fire
 Quench'd in ecstatic slumber, as he lay.
 Thus Hell's stern rulers hearken'd to his lyre,
 And gave the fair one back to upper day.

24

II.

Nor did **MUSEUS**, Luna's heav'nly child,
 And high-priest of the Graces, leave unsung
 The fair **ANTIOPE**, in accents wild,
 As fell th' impassion'd language from his tongue :

28

Who, woo'd of many suitors, at the shrine
 Of mystic Ceres, by Eleusis' brow,
 Chanted the high response in strains divine,—
 And op'd the secret springs,—and taught to know

32

The heav'n-drawn truths, in holy rapture lost.
 But naught avail'd her zeal;—in evil hour,
 Theme of the lyre below, her hopes were cross'd:
 Death cropp'd the stalk, that bore so fair a flow'r.

36

III.

I tell thee too, that the Boeotian bard,
 Sage **HESION**, quitted the Cumæan shore,
 A wand'rer not unwilling,—afterward
 In Heliconian Ascra seen to soar,

40

Deathless upon the mighty wings of fame.
 'Twas there he woo'd **ECAA**, peerless maid,—
 And strove to achieve her love,—and with her name
 Prefac'd his verse, with hallow'd lore inlaid.

44

IV.

Enravish'd **HOMER**, ward of Fate from Jove,
 Prince of melodious numbers, toil'd his way
 To barren Ithaca,—and tun'd, for love
 Of chaste **PENELOPE**, the am'rous lay;

48

Forgot his native land, and bade adieu
 To wide Ionia, for the island drear,
 And wail'd Icarius' house, and Sparta too,
 And dropp'd himself the sympathetic tear.

52

V.

MIMNERMUS, school'd in hardship, who first taught
 To breathe soft airs of elegiac song,
 Fair NANNO ask'd, and had ; and often sought,
 As by her side he blithly trudg'd along,

56

The merry wake,—a ready piper arm'd
 With mouth-piece aptly fitted : and, with worse
 Than deadly hate and indignation warm'd,
 Hermobius and Pherecles lash'd in verse.

60

VI.

ANTIMACHUS, for beauteous LYDA's love,
 Hied him to rich Pactolus' golden tide :
 But, welladay ! his bliss stern Fate unwove ;
 Short was her doom,—in Pergamus she died,—

64

And in her grave was laid in prime of age.
 He, full of lamentation, journey'd on
 To Colophon,—and on the sacred page
 Enter'd his tale, and ceas'd, his mission done.

68

VII.

And well thou know'st, how fam'd ALCEMUS smote
 Of his high harp the love-enliven'd strings,
 And rais'd to SAPPHO's praise th' enamour'd note,
 Midst noise of mirth and jocund revellings :

72

Ay, he did love that nightingale of song
 With all a lover's fervour,—and, as he
 Deftly attun'd the lyre, to madness stung
 The Teian bard with envious jealousy.

76

For her ANACREON, charming lyrist, woo'd,
 And fain would win, with sweet mellifluous chime,
 Encircled by her Lesbian sisterhood ;—
 Would often Samos leave, and many a time,

80

From vanquish'd Teos' viny orchards, hie
 To viny Lesbos' isle,—and from the shore,
 O'er the blue wave, on Lectum cast his eye,
 And think on by-gone days, and times no more.

84

VIII.

And how, from steep Colonus' rocky height,
On lightsome pinions borne, the Attic bee*
Sail'd through the air, and wing'd her honied flight,
And sang of love and wine melodiously 88

In choric numbers: for ethereal Jove
Bestow'd on SOPHOCLES ARCHIPPE's charms,
Albeit in eve of life,—and gave to love
And fold the yielding fair one in his arms. 92

IX.

Nay, I aver, in very sooth, that he,
Dead from his birth to love, to beauty blind,
Who, by quaint rules of cold philosophy,
Contemn'd the sex, and hated womankind,— 96

That he,—e'en he,—with all his stoic craft,
Gave to imperial Love unwilling way,
And, sore empierc'd with Cupid's tyrant shaft,
Could neither sleep by night, nor rest by day; 100

What time, in Archelaus' regal hall,
ÆGINO, graceful handmaid, viands brought
Of choicest savour, to her master's call
Obsequious, or wine's impurpled draught: 104

Nor didst thou cease, through streets and highways broad,
EURIPIDES! to chase the royal slave,
Till vengeance met thee, in his angry mood,
And deep-mouth'd bloodhounds tore thee to the grave. 108

X.

And him too of Cythera,—fosterchild
Of all the Muses, train'd to love and song,—
PHILOXENUS,—thou knowest,—how with wild
And loud acclaim, (as late he pass'd along 112

Through Colophon) and shouts of joyfulness,
The air was riv'n: for thou didst hear the tale
Of GALATEA lost, fair shepherdess,
Whom e'en the firstlings of her flock bewail. 116

* A name given to Sophocles from the harmoniousness of his verse.

XI.

Nor is PHILETAS' name to thee unknown,
 Than whom a sweeter minstrel never was ;
 Whose statue lives in his own native town,
 Hallow'd to fame, and breathes in deathless brass, 120

 Under a platane,—seeming still to praise
 The nimble BIRTRIS, in the Coan grove,
 With am'rous ditties, and harmonious lays,
 And all the art, and all the warmth of love. 124

XII.

And they of humankind, (to crown my song)
 Who, in th'austereness of their life, pursu'd
 Knowledge abstruse, her mazy paths among.—
 And sought for hidden lore,—and ceaseless woo'd 128

 The Muse severe, couching her doctrines sage
 In cogent language, marring ev'ry clog
 To intellectual sense, on reason's page ;—
 Or, in the philosophic dialogue, 132

 Moulded th' important truths, they meant to prove,
 In milder form, and pleas'd and reason'd too ;—
 E'en these confess'd the mighty pow'r of Love,
 And bow'd the neck, nor could his yoke eschew. 136

XIII.

PYTHAGORAS, the Samian sage, who taught
 To solve the knots, perplex and intricate,
 Of fair geometry, and whilom brought
 Into a narrow sphere's brief compass strait 140

 The stars of heav'n, in order absolute ;
 With frantic passion woo'd THEANO's charms,
 Infuriate,—nor ceas'd his am'rous suit,
 Till he had clasp'd the damsel in his arms. 144

XIV.

And what a flame of love the Paphian queen
 Lit, in her wrath, in the enamour'd breast
 Of SOCRATES,—whom of the sons of men
 Apollo nam'd the wisest, and the best ! 148

He in Aspasia's house each lighter care
 Chas'd from his breast, when at her side he sate
 In am'rous parley,—and, still ling'ring there,
 Could find no end to love, or love's debate. 152

XV.

Shrewd Aristippus, Cyrenean sage,
 To the Corinthian Isthmus' double shore
 Wended his way, his passion to assuage,—
 And shun'd the calm retreats, he lov'd before; 156

Forsook the far-fam'd Athens,—inly mov'd
 By Lais' charms, by Lais lur'd astray,—
 And in voluptuous Eph'ra liv'd,—and lov'd,—
 From Academic bowers far away. 160

J. B.

APPENDIX.

ARCHILOCHUS¹.

Πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μεθυ,
 * * * ὅν οὔτε τίμον * * εἰσήνεγκας *²
 οὔτε μὴν κληθεὶς * * * ἥλθες, οἷα δὴ φίλος·
 ἀλλά σ' ἡ γαστὴρ³ νόου τε καὶ φρένας⁴ παρήγαγεν
 εἰς ἀναιδίην⁵. 5

Apud ATHEN. I. p. 8. A.

NOTÆ IN ARCHILOCHUM.

¹ Hujus Fragmenti lacunas ad hunc modum supplevit, versusque emendatos divisit, Porsonus Advers. p. 45. [Ἐσθίων ἦ] ὅν οὔτε τίμον

[οὐτεν'] εἰσενήνοχας, | οὐτε μὴν κληθεὶς ἐς ἡμᾶς ἥλθεις, οἴλα δὴ φίλος· | δὲλλά σ' ἡ γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρῆγαγεν | εἰς δναιδείαν. Idem tamen in secundo versu ἐφ' ἡμᾶς habet *Tracts* p. 232. Est Fragm. LXXXVIII.

² “Nimis Atticum est, quod Archilochus restituere voluit Porsonus, εἰσενήνοχας: neque satis bene Græcum οὐτε μὴν; debuit enim οὐδὲ μὴν. Lege igitur: ‘Εσθίων θ' ὄντας οὐτε τίμον εἰσένεγκας πώποτε, Οὐδὲ μὴν—”. BURGES.

³ Hom. Od. H. 216. οὐ γάρ τι στυγερῆ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλλο | ἔπλετο, κ. τ. λ.

⁴ Hesiod. Scut. Herc. 149. σχετλίη, ή ῥα νόον τε καὶ ἐκ φρένας εἴλετο φωτῶν. Id. Theog. 554. χώσατο δὲ φρένας, ἀμφὶ χόλος δέ μιν ἵκετο θυμόν. Hom. Il. A. 193. ἔως ὁ ταῦθ' ὅρμαινε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν. Adde O. 163. Similiter Δ. 309. τόνδε νόον καὶ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔχοντες. Aristoph. Ran. 535. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἔστι νοῦν ἔχοντος καὶ φρένας. Imitati sunt Latini. Plaut. Trin. II. 4. 53. Satin' tu sanus mentis, aut animi tui, | qui conditionem hanc repudies? Lucret. III. 399. Nam sine mente animoque nequit residere per artus | temporis exiguam partem pars ulla anima. Cic. de Senect. c. 11. Nec corpori solum subveniendum est, sed menti atque animo multo magis. Adde Virg. Aen. VI. 11. Horat. Epist. I. 14. 8.

⁵ Hom. Il. O. 128. μαινόμενε, φρένας ἥλε, διέφθορας· η νύ τοι αὔτως | οντας δκονέμεν ἔστι, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδὼς; Hesiod. Op. et D. 321. οἴλα τε πολλὰ | γίνεται, εὐτ' ἀν δὴ κέρδος νόον ἔξαπατήσῃ | αὐθρώπων, αἰδὼ δέ τ' ἀναιδή κατοπάζῃ.

GLOSSARIUM IN ARCHILOCHUM.

V. 1. Πολλὸν καὶ χαλίκρητον. Formulam illustrat Blomfieldius ad *Æsch.* Pers. 249. Vide et quæ nos ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. *29. Stowius nostras, *The Annales of England* p. 562. de Henrico quinto: Receiving on his helmet and on the residue of his armour, many and great strokes.

Ibid. χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος, *merus*, *meracus*, *purus*. *Æschylus* Fragm. apud Eustath. ad Od. Γ. 332. p. 132. 10. Bas. σκονδαὶ χαλίκρητοι. Apoll. Rhod. I. 473. πίνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ: qui χαλίκρητον μέθυ paulo post ζωρὸν μέθυ appellat. Hesychius: Χαλίκρατον. εὔκρατον, ἄκρατον. Suidas: Χαλίκρητος πότος. ο χαλῶν τὰς φρένας. η κατὰ στέρησιν τοῦ χά, (lege χ') ιν' γ' ἄλις ἄκρατον ἔχων· τουτέστιν, οἶνον. καὶ χαλικρήτῳ, μὴ κεκραμένῳ, ἐν Ἐπιγράμματι. Κεῖτο χαλικρήτῳ νάματι

θριθομένη. *Sic χαλίκρατον μέθυ non tantum ἄκρατον, verum etiam τὸ χαλῶν τὰς φρένας exponit Schol. ad Apoll. l. c. qui protinus subjungit Atheniensibus χάλιν dici τὸν ἄκρατον, additque, Αἰσχύλος δὲ καὶ τὰς Βάκχας χαλιμάς (χαλίδας Schaeferus: debuit Χαλιμάδας) φησὶ λέγεσθαι.* Est autem χαλίκρατος a Χάλις, (mitto enim ceteras derivationes ut plane ineptas) et κεράννυμι. Fuit Χάλις Bacchi nomen, ab Αἴγυπτο fortasse oriundum, et exinde, usu tralatatio satis obvio, *vinum meracum, merum*, significabat. Eustath. l. c. Χάλις γάρ φασιν, ὁ Διονύσιος. ἐξ ἔκεινον δὲ, καὶ ὁ ἄκρατος οἶνος. δθεν καὶ Χαλιμάς γυνὴ κατὰ τοὺς παλαιοὺς, ἡ ἵππο μέθης χαλωμένη τὸ σώμα. Hesychius: Χάλις. ὁ ἄκρατος οἶνος. καὶ ὁ μεμηνὼς καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. Hipponax apud Schol. Lycophr. 579. δλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιγ πεπωκότες. Etymol. Mag. χαλίφρων, κυρίως ὁ ἐν μέθῃ ἀφραίνων χάλις γάρ ὁ ἄκρατος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀφρυτας τὰς φρένας· ἡ ὁ εὐήθης, παρὰ τὸ κεχαλάσθαι τὰς φρένας· καὶ τὰς Βάκχας Χαλιμάδας ἔλεγον, τὰς χαλωμένας πρὸς συνονοσίαν· καὶ χαλιμάζειν ἔλεγον, τὸ περὶ τὰς συνονοσίας πείθεσθαι· καὶ καγχαλίζειν, ἀπὸ τοῦ χαλᾶν τὰς φρένας πρὸς τὸ πάθος, καὶ ἀπὸ τοῦ χάλις ὁ οἶνος. Etymol. Gud. Χαλίφρων, κυρίως ὁ μέθυσος λέγεται· χάμις γάρ ἄκρος οἶνος, παρὰ τὸ χαλᾶν τὰς φρένας. ubi χάλις γάρ ὁ ἄκρατος quivis ex Etymologo Magno facile reponet. Orion Thebanus: Χαλίφρων. κυρίως ὁ μέθης ἀφραίνων. χάλις γάρ ὁ ἄκρατος. παρὰ τὸ χαλᾶν καὶ ἀνιέναι ἀφρυτας φρένας.

Ibid. μέθυ, temetum, vinum. Hom. Od. H. 179. Ποντόνοε, κρηπῆρα κερασσάμενος, μέθυ νεῖμον | πᾶσιν ἀνὰ μέγαρον, ἵνα καὶ Διὸς τερπικεράνυψ | σπεισομεν, δοθ' ικέτησιν ἀμ' αἰδοίοισιν ὅπηδει. | Φῶς φάρος Ποντόνοος δὲ μελίφρονα Φῶνον ἐκίρυγα. Eustath. ad Od. Γ. 380. p. 135. 31. Bas. παρὰ τὸ μεθίεσθαι τοὺς παλαιοὺς εἰς εὑφροσύνην καὶ ἀνεσιν ἐν τῷ τιμᾶν τὸ θεῖον, τὸ μὲν ποτὸν ἐκαλεῖτο μέθυ. Hesychius: Μέθυ. οἶνος. δθεν τὸ, Μεθύσκεσθαι. Etymol. Mag. Μεθύω, γίνεται ἐκ τοῦ μέθυ, δ σημαίνει τὸν οἶνον· μέθυ δὲ ὁ οἶνος, ἀπὸ τοῦ μεθειεν καὶ ἀμελεῖν τοὺς πίνοντας αὐτόν. Idem: Μεθύω, παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μῆ θεῖν ήγουν τρέχειν· οἱ γάρ μεθύοντες δκίνητοι εἰσὶ, μέχρις ἀν ἀπομεθυσθῶσιν. Etymol. Gud. Μέθυσο, παρὰ τὸ μέθης, (lege μέθυ) δ σημαίνει τὸν οἶνον· καὶ "Ομηρος, (Π. H. 471.) Καὶ μέθυ, χίλια μέτρα· τοῦτο παρὰ τὸ μέθη· τοῦτο παρὰ τὸ μεθίω, τὸ ἀμελῶ· ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐμὲ θύειν. (an μῆ θεῖν?) Vides de derivatione Grammaticos prorsus nugari. Vox est originis peregrinæ, cuius vestigia etiam apud Cambro-Britannos hodie apparent: scribunt enim *methw*, ejusdem significationis. Vocabulum, ut credibile est, a Phœnicibus olim in Cambriam invectum est; et nescio annon ad rem sit Αἴγυπτiacum Μεθύηρ, quod cognomen Isidis fuit, teste Plutarcho de Is. et Os. p. 374. B. Forma autem, quæ

*Æolibus inolevit, témefit, vel potius temefit, fuisse videtur, unde Latinum *temetum*, (a quo fiunt *temulentus*, et *abstemius*) quam et ipsam priscam vocem fuisse notant Festus in v. Gell. X. 23. et Plin. XIV. 13.*

V. 2. *tīmos, pretium*. *Æsch. Choeph.* 903. ποῦ δῆθ' ὁ τīmos, δντιν' δυτεξάμην; ubi vide notam Blomfieldii, et Glossarium in l. Hic autem valet *symbola*, Angl. *a shot*, vel *a reckoning*; et τīmos εἰσήνεγκας vertendum *symbolam contulisti*, vel *dedisti*, collato Terent. Andr. I. 1. 61. Cf. Timoclem Athenæi VI. p. 237. F. οὐ γὰρ μὴ τίθεται συμβολαὶ, | πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορεύεται.

V. 3. *κληθεὶς, vocatus*, de conviva, Angl. *bidden, invited*. Machon Athen. VI. p. 244. B. κληθεὶς ἐπὶ δεῖπνον ὁ παράστος Ἀρχεφῶν | ὑπὸ Πτολεμαῖον τοῦ βασιλέως, κ. τ. λ. Eubulus ibid. I. p. 8. B. εἰσὶν ἡμῖν τῶν κεκλημένων δύο | ἐπὶ δεῖπνον ἄμαχοι. Plaut. Men. III. 1. 11. Qui esum neque vocantur, neque vocant. Terent. Eun. II. 2. 28. *Salutant; ad cænam vocant*.

Ibid. oīa, ceu, ut, sicut. Vide infra Glossar. in Pratin. v. 6.

V. 4. *παράγω. præter rectam viam duco, in transversum ago*, Angl. *I lead astray*. Pind. Pyth. XI. 38. η ἐτέρῳ λέχει δαμαλιζόμενην | ἐννύ-χιοι παράγον κοῖται; Eurip. Iph. T. 479. η γὰρ τύχῃ παρήγαγ' εἰς τὸ δυσμαθές. Hesychius: Παρήγαγεν. ήνεγκεν. η ἡπάτησεν. Similis est vis præpositionis in illo Archilochi, πάτερ Δυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε; | τίς σᾶς παρήγειρεν φρένας; Est Fragm. LXXXIV. Hesychius: Παρη-έρθη. παρηνέχθη. Unde patet in priore Hesychii loco, pro ήνεγκεν, reponendum esse παρήγεκεν. Nam quod a Wesselingio notatum est, eum morem esse Glossatorum, ut præpositiones in talibus sæpe prætermittant, id in Hesychio nequaquam ferendum est. Vide Koen. ad Gre- gor. p. 501.

V. 5. *ἀναιδη, Ionicum pro ἀναιδεῖα, impudentia*. Audiendus Elmsleius ad Eurip. Med. 608, 9. “'Αναιδεῖη, et similia ab adjectivis in η derivata substantiva, quæ passim apud Homerum leguntur, vitiosa esse ante hos annos quindecim declaravi. Nunquam fuerunt nisi duas horum substantivorum formæ. Prior est ἀναιδία sive ἀναιδή, ut φιλία sive φιλήη. Hac sola usi sunt Homerus, Hesiodus ceterique veteres. Altera est ἀναιδεῖα, ut βασιλεία, regina, a solis Atticis, ni fallor, usurpata. Grammatici vero, quorum præpostera metri cura ἀναιδεῖην ἐπι-ειμένε et similia apud Homerum invexit, tertiam formam finixerunt, ἀναιδεῖα, ut βασιλεία, regnum, quæ non magis legitima est quam φι-λεῖα. Scribendum igitur ἀναιδεῖην ἐπιειμένε apud Homerum, ἀναιδή κατοπάρη apud Hesiodum, ἀναιδή δὲ καὶ ὕβρις apud Theognidem, idemque de metro statuendum quod de ἥσ ὑπεροπλήσιοι aliisque sexcentis syllabæ brevis inter duas longas inclusæ exemplis.” Ceterum ad locu-

tionem παρήγαγεν εἰς ἀναιδίην conferendum est illud Eurip. Iph. A. 378. μὴ λίαν ἀνω | βλέφαρα πρὸς τάναιδες ἀγαγών.

VERSIONES LATINÆ.

Multum vero bibens et purum merum,
quorum nec pretium contulisti, nec vero
vocatus venisti, veluti amicus : sed tibi
gula mentem sensumque ademit,
impudentiamque efficit. 5

SCHWEIGHEUSER.*

— Multumque potans et meraculum merum,
Et comedens, quorum nec ullum contulisti hilum preti,
Non vocatus introisti ad nos, amicus ut solet ;
Sed tuus te mentem animumque venter ad impudentiam
Impulit transvorsum agens. 5

J. B.

VERSIONES ANGLICÆ.

Glutton, we ask thee not to be our guest,
It is thy belly bids thee to our feast.

CUMBERLAND.

— Faith ! but you quaff
The grape's pure juice to a most merry tune,
And cram your hungry maw most rav'ously,
And pay for 't—not a doit. But mark me, Sirrah !
You come not here invited, as a friend. 5
Your appetite is gross ;—your god 's your belly ;—
Your mind, your very soul, incorps'd with gluttony,
Till you have lost all shame.

J. B.

* Textum Schweigheuseranum vide in Addendis.

PRATINAS¹.

Tís ὁ θόρυβος ὕδε²; τí τάδε τὰ χορεύματα;
 τís ὑθρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυσιάδα πολυπάταγα θυμέ-
 λαν³;
 ἔμὸς, ἔμὸς ὁ Βρόμιος·
 ἐμὲ δεῖ κελαδεῦν, ἐμὲ δεῖ παταγεῦν
 ἀν' ὄρεα θύμενον⁴ μετὰ Ναιάδων⁵, 5
 οἵα τε κύκνου⁶ ἄγοντα⁷
 ποικιλόπτερον μέλος.
 τᾶν ἀοιδᾶν κατέστασ σὺ Πιερὶς⁸ βασίλει· ὁ δ' αὐλὸς⁹
 ὕστερον χορευέτω.
 καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον, 10
 θυραμάχοις τε¹⁰ πυγμαχίαισι νέων θέλει¹¹ παρ' οἴνον
 ἔμμεναι στρατηλάτας¹².
 παῖε τὸν Φρυναίου ποικίλου προανέχοντα¹³,
 φλέγε τὸν ὀλεσιανλοκάλαμον¹⁴,
 λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάταν 15
 θυπατρυπάνω¹⁵ δέμας πεπλασμένον.
 ἦν ἴδον ἄδε σοι δεξιὰ
 καὶ ποδὸς διαρριφὰ, θριαμβοδιθύραμβε
 κισσόχαιτ' ἄναξ¹⁶, ἄκουε
 τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν. 20

Apud ATHEN. XIV. p. 617. C.

NOTÆ IN PRATINAM.

¹ Ut recte intelligatur hoc Fragmentum, sciendum est, ex veterum instituto chororum canentium præire solitum esse, tibicines vero succinere; non versa vice, quod postea factum est, de quo queritur Pratinas. Exscribenda sunt ipsius Athenæi verba, sic præfantis: Πρατίνας δὲ (sub-

intellige φησὶν) ὁ Φλιάσιος, αὐλητῶν καὶ χορευτῶν μισθοφόρων κατεχόντων τὰς ὄρχηστρας, δγανακτεῖν τινας ἐπὶ τῷ τοὺς αὐλητὰς μὴ συναυλεῖν τοῖς χοροῖς, καθάπερ ἦν πάτριον, ἀλλὰ τοὺς χοροὺς συνάδειν τοῖς αὐληταῖς· ὃν οὖν εἶχε θυμὸν κατὰ τῶν ταῦτα ποιούντων ὁ Πρατίνας ἐμφανίζει διὰ τοῦτο τὸν ὑπορχήματος Τίς ὁ θύρυβος κ. τ. λ*. De quo carminum genere sic Athen. XIV. p. 628. D. καὶ γὰρ ἐν ὄρχησει καὶ πορείᾳ καλὸν μὲν εὐσχημοσύνη καὶ κόσμος, αἰσχρὸν δὲ ἀταξία καὶ τὸ φορτικόν. διὰ τοῦτο γὰρ καὶ ἔξι ἀρχῆς συνέταττον οἱ ποιηταὶ τοῖς ἐλευθέραις τὰς ὄρχησεις, καὶ ἔχωντο τοῖς σχήμασι σημεῖοι μόνον τῶν φδομένων, τηροῦντες ἀεὶ τὸ εὐγενὲς καὶ ἀνδρῶδες ἐπ' αὐτῶν, ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τὰ τοιαῦτα προσηγόρευον. Cf. Lucian. de Saltatione c. 16. ἐν Δήλῳ δὲ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἀνευ ὄρχησεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν ἔχορευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι προκριθέντες ἔξι αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτους ἄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλέστο. Plutarch. de Musica p. 1134. C. ἄλλοι δὲ Σενόδαμον ὑπορχημάτων ποιητὴν γεγονέναι φαὲ καὶ οὐ παιάνων, καθάπερ Πρατίνας. Ad rem etiam Athen. I. p. 22. A. ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ποιηταὶ Θέσπις, Πρατίνας, Κρατίνος, Φρύνιχος ὄρχησται† ἐκαλοῦντο διὰ τὸ μὴ μόνον τὰ ἑαυτῶν δράματα ἀναφέρειν εἰς ὄρχησιν τοῦ χοροῦ, ἀλλὰ καὶ ἔξω τῶν ἴδιων ποιημάτων διδάσκειν τοὺς βουλομένους ὄρχεισθαι‡. De Pratina autem omnino audiendus est Suidas: Πρατί-

* Commentarii vice fungentur Cumberlandii dicta, *Observer* LI. *Pratinas* struck out a considerable improvement in the orchestral part of his drama, by revoking the custom of allowing the minstrels to join in the chaunt or strain with the chorus, and suffering them only to accompany with their pipes: the recitative was by this alteration given more distinctly to the audience, and the clamorous confusion of voices avoided: the people however, not yet weaned from their old prejudice for the noisy bacchanalian songs of their village masques, opposed themselves violently against this refined innovation, and the whole theatre was thrown into confusion, when in the midst of the tumult Pratinas appeared on the stage in person, and in a kind of Salian song, accompanied with dancing, addressed his audience to the following effect: What means this tumult? &c. Vide et Weston. *Hermesian*. p. 51.

† Ita Dindorfius, auctoritate fretus MS. C. Vulgo ὄρχηστικοι, prout citat Bentleius in nota sequenti; quod nec temere, ut opinor, solicitandum est. Vix enim ὄρχηστῆς, *saltator*, vel ὄρχηστοδιδάσκαλος generatum audierit, cum neque omnes ὄρχηστοδιδάσκαλοι necessario ὄρχησται fuerint, ut nec versa vice; multo minus carminum ὑπορχηματικῶν scriptor, qui et alteram artem exercebat.

‡ Bentleius; *Dissertation upon Phalaris* p. 264. *The ancient Poets* (says *Athenaeus*), *Thespis, Pratinas, Carcinus, and Phrynicus, were called ὄρχηστικοι, Dancers: because they not only used much dancing in the Chorus's of their Plays, but they were common Dancing-Masters, teaching any body that had a mind to learn.* Idem ibid. p. 234. *The ancient Poets, Thespis, Pratinas, Cratinus, and Phrynicus, were called ὄρχηστικοι, Dancers; because they used dancing so much in their Chorus's.* Itidem ex *Athenaeo*; ubi tamen diserte notat, cum Comici nomen loco parum conveniat, *Κρατίνος* vice *Κρατίνος* reponendum esse.

*vas, Πυθρωνίδου, ἡ Ἐγκωμίου. Φλιάσιος. ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιρίλῳ ἐπὶ τῆς ἐβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος. καὶ πρῶτος ἔγραψε σατύρους. ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου, συνέβη τὰ ίκρια, ἐφ' ᾧ ἐστήκεσαν οἱ θεαταὶ, πεσεῖν. καὶ ἐπὶ τούτου θέατρον φύκοδομήθη Ἀθηναῖος. καὶ δράματα μὲν ἐπεδειξατο ν'. ἢν σατυρικὰ λῃ. ἐνίκησε δὲ ἄπαξ. Quem locum tetigit Blomfieldius Praef. ad *Æsch. Pers.* p. V. "Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιάσκαλοις æmulus fuisse videtur *Æschylus*, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragediæ novæ ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum *Æschylus* contendisse narratur, ullas tragœdias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ *τραγῳδίας* memorat." Respexit, ut credibile est, Cumberlandii locum, *Observer* L.I. *Pratinas succeeded Thespis, and wrote fifty tragedies, if they may be so called, when two-and-thirty of the number were satiric, or allusive to the Satyrs.* Recte autem, opinor, Pratinæ *τραγῳδίας* commemoravit Suidas; quæ, quanquam antiquioris generis* fuissent, quales, antequam ad fabulas et historias deflexerant *Æschylus* et Phrynicus, docebant poetæ, non tamen ideo minus recte hoc nomine appellari potuissent. Ceterum hoc Pratinæ carmen ὑπὸ χηματικὸν citat Julius Cæsar Scaliger Poet. I. 47. notatque pyrrhichiis refertum esse ob celeritatem.*

³ Horat. Epod. V. 3. *Quid iste fert tumultus?* Et totidem verbis reddit Westonus Hermesian. p. 52. Plaut. Pœn. I. 1. 79. *Quid istuc tumulti 'st?* Pomponius apud Non. c. 8. n. 7. *Quid hoc est tumulti?* Mox trivia pro τι H. Stephanus, in Lyricorum Fragmēntis; quod verum censeo. Est senarius ferme volatilis.

⁴ πολυπαταγαθυμέλαν H. Steph. uno verbo. Saltem πολυπαταγοθυμέλαν. Altera forma analogiæ repugnat, sive ad πολυπάταξ referatur, sive ad πολυπάταξ. Cf. vocabula παταγοδρόμος, παταγοειδής et contracte παταγώδης. Vide Etymol. Mag. in Διχόμηνος, et notam Sylburgii.

⁴ θύμενον primus Schweighæuserus ex MS. Ven. et Epitomes cod. Paris. Edd. Ald. et Casaubon. cum MS. Pal. ἢν' ὄρεα ἐστύμενον. Unus Laurent. σύμενον, quod prætulerim. Vide Glossarium.

⁵ Ald. Ναΐδων, quam formam exhibet Eurip. Hel. 187. Νύμφα τις οὐα Ναΐς | ὅρει φυγάδα νόμον ιεῖσα γοερόν.

⁶ Eurip. Elect. 151. οὐα δέ τις κύκνος ἀχέτας | ποταμοῖς παρὰ χεύμασι κ. τ. λ. Pseud-Anacr. Fragm. I. 8. p. 327. Fischer. ἀτε τις κύκνος Καῦστρον, | πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων | ἀνέμον σύναυλον ἤχην.

* Vide Bentleium, *Dissertation upon Phalaris*, pp. 234, 264, 274, 278, 287.

⁷ “κύκνον φόδοντα Casaubon. legit, quia cygni non ἄγοναι μέλος, sed φόδονται. Pace tamen magni viri Apollonium de hac specie cantus cygnei laudabo l. IV. 1302. Κύκνοι κινήσωσιν ἐδν μέλος.” WESTON. Casaubono suffragratur Heringa. ἄγω et φόδω confusa Achill. Tat. l. c. in Glossario in Hermesian. v. 36. itemque Hesych. in Φάλλικα, ubi, pro φόδομένου, recte Jablonskius ἄγομένου. “Pratinas, cum ἄγοντα μέλος dixit, in mente habuisse videtur vulgatissimam dictionem ἄγειν χορόν.” SCHWEIGHAUSER. Vide Glossarium.

⁸ Malim Pieri β. quod et numerosius est. Metrum est antispasticum tetrametrum acatalecticum. Horat. Od. IV. 3. 17. *O! testudinis aureæ | dulcem quoæ strepitum, Pieri, temperas.*

⁹ οὐδ' αὐλὸς edd. Ald. et Casaub. ὁ δ' αὐλὸς Epitomes cod. Par. et Epitome Hæschelii, itemque Dalecampius, probante Westono.

¹⁰ Epitomes codex Parisinus θῆροια μάχοις τε habet. θηροαμάχαιοι τε Epitome Hæschelii. Ex quibus liquet, θυρομάχοις in quibusdam MSS. olim lectum esse.

¹¹ Vulgo θέα corrupte. Primus Dobraeus θέλει.

¹² Versiculi ad hunc modum, cum Dobraeo, distinguendi sunt: καὶ γάρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώ- | μων μόνον, θυρομάχοις τε | πυγμαχίαισι νέων | θέλει παρ' οἴνον ἔμμεναι στρατηγάτας.. Duo priores sunt trochaici dimetri acatalecti; tertius dactylicus dimeter hypercatalecticus; quartus iambicus senarius.

¹³ Versus corruptus. “Inveniendi veri viam fortasse monstrabit Jacobii conjectura p. 331. παῖε τὸν Φρύγα τὸν ποικίλον θροῦν προχέοντα—.” DINDORF. Fortasse legendum: παῖε τὸν Φρυγίαν λὰν ποικιλοβόν προχέοντα, ut referatur ad κάλαμον. Vide notam sequentem. Ad Φρυγίαν λὰν conferendus est Auctor Rhesi 553. νυκτιβρόμον | σύριγγος λὰν καρακούν. Quod autem conjeci, ποικιλοβόν προχέοντα, cum corruptis ποικίλον προανέχοντα ad literam ferme convenit, si modo in memoria teneamus, ν cum β in MSS. sæpius confusum esse. De qua confusione consulendi sunt Valckenærius ad Eurip. Phœn. p. 548. Schæfer. ad Gregor. pp. 218, 354, 505.

¹⁴ ὀλεσιανλοκάλαμον. Ita H. Steph. et Casaub. In Aldina ὀλοσιαλοκάλαμον impressum. Et sic Eustath. ad Il. Σ. 576. p. 1224. 47. Bas. itemque MS. Pal. nisi quod ὀλ. MS. Ven. ὀλοσιαλον κάλαμον, quod verum videtur. Vide Glossarium.

¹⁵ “Possis χὺπὸ τ. Sed potius dele θυπα ε v. l. orta.” DOBR. Literas θυπα omittit Epitomes cod. Paris.

¹⁶ Cratinus apud Hephaest. p. 96. Gaisford. Εὗτε κισσοχαῖτ' ἄναξ, χαῖρ', ἔφασκ' Ἐκφαντίδης. Ceterum in fine Fragmenti verba sic dispescuerim: καὶ ποδὸς διαρρίφα, | θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαῖτ' ἄναξ· | ἀκονετὰν ἔμὰν Δωρίαν χορείαν. ut primus versus sit trochaicus dimeter cata-

lecticus; secundus, iambicus senarius; tertius, antispasticus trimeter catalecticus. Scripsi autem Δωρίαν, ut Δωρίαν φόρμιγγα dixit Pindarus Ol. I. 27. et κισσοχαῖτ', ut in loco Cratini. Sic Hom. Il. O. 174. Γαῖοχε κιανοχαῖτα.

GLOSSARIUM IN PRATINAM.

V. 1. θόρυβος, *tumultus, turba*. Hesychius: Θόρβος. (lege Θόρυβος, cum Salmasio) ζάλη, ταραχή. Idem: Ὁρυγμάδες. θόρυβοι. ubi Albertius corrigit: Ὁρυγμαδός. θόρυβος. Idem: Ὁρυγμαδός. ταραχὴ, ψύφος, θόρυβος, κτύπος. Etymol. Mag. Ὁρυγμαδός. θόρυβος, κρανγή· ὁ ἐν ὅρει γινόμενος. παρὰ τὸ ὄρος καὶ τὸ δμαδος. οἱ δέ φασι παρὰ τὸ θορυβάζω θορυβάσσω· καὶ Δωρικῶς, θορυβάζω· ὁ μέσος παρακείμενος, τεθορυβαγα, θορυβαγός· καὶ ἀφαιρέσει τοῦ θ, καὶ τροπῇ τοῦ β eis μ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ δ, ὄρυγμαδός. ἐπὶ τοῦ ἀπλῶς θορύβου. Etymol. Gud. Ὁρυγμαδός, ὁ ἐκ τοῦ πλήθους γινόμενος ἀσημος ἥχος. Quanquam suspicor formam Ὁρυγμαδός (quam exhibet etiam Orion Thebanus) furca expellendam esse, quicquid obloquatur Toupius ad Hesych. IV. p. 156. et Ὁρυμαγδός apud Grammaticos passim reponendum. Præ oculis habuisse videtur Hesychius Hom. Il. B. 810. ut patet ex Scholiasta ad locum, cuius verba ipsissima sunt hæc: Ὁρυμαγδός. θόρυβος. Et notandum, si probum sit ὄρυγμαδός, alteram formam neque apud Hesychium, neque apud Etymologos Magnum et Gudianum, neque apud Orionem, comparere. Fuit autem ὄρυμαγδός ab ὄρνω, unde ὄρνω, de qua voce vide Glossar. in Hermesian. v. 72. Vocis θόρυβος significationem illustrabit etiam illud Hesychii: Ὄμαδος. ἄθροισις. θόρυβος. ὕχλος. τάραχος. De derivatione alii alia. Etymol. Mag. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω καὶ τὸ βοή. η παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω, γίνεται θέρυβος καὶ θόρυβος. ubi de vocabulo βοηδρομέω somniasse videtur Grammaticus. Etymol. Gud. Θόρυβος, παρὰ τὸ θέω τὸ τρέχω γέγονε θέρυβος, καὶ τροπῇ τοῦ eis ο θόρυβος. Eustath. ad Il. Δ. 2. p. 332. 14. Bas. ἐκ τοῦ θροῦς καὶ βοὴ, ὁ θόρυβος. Eustathio adstipulatur Dammius. A θορῶ deducit H. Stephanus. Nungantur plane, qui ad βοὴ configuiunt, cum radix sit ΘΟΡΥΒ, et ΟΣ mera terminatio. Ejusdem originis esse vocabulum τύρβη, notavit Schneiderus; et recte proculdubio. Idem tamen minus bene notavit, τύρβη pro σύρβη Attice positum esse, ab Eustathio deceptus ad Od. I. 225. p. 51. 14. Namque ex Latino *turba* satis liquet, etiam Αἴοles, ante natam dialectum Atticam, τύρβα dixisse, perinde ac τὺ, pro σὺ recentiore, unde Latinum *tu*. Hesychius: Τύρβη. θόρυβος, ἄγωγὴ, τάραχος. (Ad vocem ἄγωγὴ cf. Hesych. in Τυρβασίᾳ) Affine est etiam vocabulum σκαλαθάρβα, de quo Hesychius: Σκαλαθάρβα. τύρβη. ἀπὸ

τοῦ σκάλενειν. Fuit autem, ut videtur, *vetus verbum τορύφω, turbo, agito*, (unde recentiora *τορυνάω* et *τορίγω*) cui affinia fuere *τάρω* et *ταράφω* antiqua, unde *ταράσσω* descendit. Cf. et Latinum *taratantara*, quo vocabulo usus est Ennius. A *τορύφω* autem fluxerit *τόρνιθος*, (namque aspirationem neglexisse *Æoles* testis est Grammaticus Leidensis de Dialecto *Æolica* p. 637. τὰ δὲ ἀρχόμενα ἀπὸ φωνήεντος ψιλῶς ἐκφέρουσι, λέγοντες ἐσπέραν, δέον δασύνειν τὴν προφοράν) et recentius *θόρνιθος*, ut a *ταράσσω* fit *θράσσω*. Formam autem contractiorem *τύρβη* (*θορνβὴ* habet Soph. Aj. 164.) satis bene illustrabit tum *θράσσω* vocabulum, tum etiam illa, *τάρχη* a *ταραχῇ*, et *τάρβη*, *τάρβος*, a *ταραβῇ*, *τάραβος*, obsoletis. Quod ad *σύρβη* attinet, formam illam a Stephano et Schneidero ad *σύρω* perperam relatam esse nullus dubito. Crediderim potius a Doribus primitus fluxisse sibilantem literam, qui *σύρβα* eadem fere ratione scripsisse videntur, qua *σιὸς*, et *σιὸρ*, vice *θεὸς* scripsero. Vide Gregor. p. 299. et 633, 4. Quæ literarum mutatio aribus nostris minus offendet, si modo meminerimus quemlibet balbutientem literam S pro TH non posse non accipere. Eustath. ad Il. Λ. 638. p. 819. 38. καὶ ἡ τύρβη ἡ καὶ διὰ τῆς σύρβη. Hesychius: Σύρβα. μετὰ θορνίθουν. Ad quem locum prorsus nugantur Guyetus et Valesius. Est plane adverbium, cuius alteram formam exhibet *Æschylus* apud Athen. IX. p. 375. Ε. θύσας δὲ χοῖρον τόνδε τῆς αὐτῆς ὑὸς, | ἡ πολλά μ' ἐν δόμοισιν εἴργασται κακὰ, | δονοῦσα καὶ τρέπονσα τύρβῃ ἄνω κάτω. Angl. *turning everything topsy-turvy*. Quem locum illustrabit Sophoclis Fragm. apud Plutarch. de Aud. poetis p. 23. C. τυφλὸς γάρ, ὁ γυναῖκες, οὐδὲ ὄρων "Αρης | συὸς προσώπῳ πάντα τυρβάζει κακά.. Photius: Συρβάθυττα: καὶ τὸν τάραχον τύρβη· ὡς Ἀριστοφάνης. Qui locus ex Etymologo Magno sic restituendus est: Συρβάθυττα: τὸν τάραχον· καὶ σύρβη, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικός. Lex. Rhet. Bekker. p. 303. Συντρβάσαι: ταράξαι, ἀφ' οὐ καὶ τύρβη ἡ ταραχή. Corrige: Συρβάσαι.

Ibid. χόρευμα, *saltatio, tripudium*. Eurip. Phœn. 664. Βάκχιον χόρευμα. Id. Herc. F. 886. καρδάχεται χορεύματ' ἀτερ τυπάγων. Aristoph. Av. 745. Πανὶ νόμους ieroὺς ἀναφαίνω | σεμνά τε Μητρὶ χορεύματ' ὄφειq.

V. 2. Διονυσίας, a Διόνυσος, *Dionysiaca, Bacchica, Baccho sacra*. Eurip. Herc. F. 889. πρὸς αἴματ', οὐχὶ τὰς Διονυσιάδας | σὺν βοτρίνων ἐπιχεύμασι λοιβάς. Sic Βρομίας adjectivo, a Βρόμιος, usus est Antiphanes Athen. X. p. 449. C. Βακχίας, a Βάκχος, est Brunck. Anal. II. p. 271. Substantive Simon. Fragm. LXXII. 1. πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὁμαι | ἀνωλόνξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις | αἱ Διονυσιάδες.

Ibid. πολυπάταξ, a πατάσσω, *multum strepitum edens, strepitu plenus, multisonus*. Vide n. 3.

Ibid. θυμέλη, *thymela*, a θύω. Proprie est *altare*, et inde ab ejus similitudine locus editus in orchestra, sive pulpitum, in quo chorus tragœdiarum, et comediarum, quamdiu comœdiae chororum habuerunt, ceterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histriónibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant, et oblectabant. Eurip. Ion. 114. ἀ τὰν Φοίβου θυμέλαν | σαίρεις. Id. Suppl. 64. πρασαιτοῦσ' | ἔμολον δεξιπύρους θεῶν | θυμέλας. Quem ad locum vide Barnesium. Id. Elect. 713. θυμέλαι δ' ἐπίτυναντο (ἐπίτηλαντο) Seidler. probante Burgesio ad Aesch. Suppl. 662, 3.) χρυσήλατοι, | σελαγεῖτο δ' ἀν' ἄστυν | πῦρ ἐπιψώμιον Ἀργείων. Sidon. Apoll. II. 13. 19. *Bimari remittat urbe | thymelen.* ubi tamen unice verum videtur *Thymelen*, respectu habitu ad celebrem saltatricem, de qua Juvenal. Sat. I. 36. VIII. 197. Martial. Epigr. I. 5. 5. Hesychius: Θυμέλαι. οἱ βωμοὶ. καὶ τὰ ἄλφατα τὰ ἐπιθύμουμενα. Idem: Θυμέλη. οὐτις ἀλεγον ἀπὸ τῆς θυηλῆς, τὸν βωμόν. οἱ δὲ, τὸ ἐπιπυρον, ἐφ' οὐ ἐπιθύνουσιν, η ἔδαφος ιερόν. Photius: Θύμελον: τὸν βωμόν. Lege Θυμέλην. Suidas: Θυμέλη. ὁ βωμός, ἀπὸ τοῦ θύειν. Idem: Θυμέλη. η αὐλητική. Πολλάκις ἐν θυμέλησι, καὶ ἐν σκηνῇσι τεθῆλως Βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην. Quod citatur distichon, Epi-grammaticis in Sophoclem particula est Anth. Gr. III. p. 398. Brod. Etymol. Mag. in Σκηνῇ: μετὰ τὴν ὄρχηστραν βωμὸς ἡν τοῦ Διονύσου, τετράγωνον οἰκοδόμημα κενὸν ἐπὶ τοῦ μέσου, ὃ καλεῖται θυμέλη, πρὸς τὸ θύειν. Idem: Θυμέλη, η τοῦ θεάτρου μέχρι τῶν, ἀπὸ τῆς τραπέζης ὧνόμασται· παρὰ τὸ ἐπ' αὐτῆς τὰ θύη μερίζεσθαι, τουτέστι τὰ θυμένα ιερεῖα. τράπεζα δὲ ἡν, ἐφ' η ἑστῶτες ἐν τοῖς ἀγροῖς ἥδον, μήπου τάξιν λαβούμσης τραγῳδίας. Pollux IV. 19. η δὲ ὄρχηστρα, τοῦ χοροῦ, ἐν η καὶ η θυμέλη, εἴτε βῆμά τι οὐσα, εἴτε βωμός. Vide Musgrav. ad Eurip. Elect. I. c. quā θυμέλην in loco Pratinæ de atrio amplio in Bacchi templo intellexisse videtur. Intelligendum, ni fallor, de tota scena in theatro, collato Etymol. Mag. in Παρασκήνια: σκηνὴ δὲ ἑστιν, η νῦν θυμέλη λεγομένη.

V. 3. Βρόμιος, *Bromius*, unum ex Bacchi nominibus. Eurip. Bacch. 411. ἕκεῖσ' ἅγε με, Βρόμε, Βρόμε, | προβακχήσει δαῖμον. Matron parodus apud Athen. IV. p. 137. B. ῥοιαί τε σταφυλαί τε θεοῦ Βρομίοιο τιθῆναι. Ovid. Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque, Lyceumque, | ignigenamque, &c.* Athen. XI. p. 465. A. ἡσθέντες οὖν τῇ κράσει ἐν φύδαις ἐμελπον τὸν Διόνυσον, χορεύοντες καὶ ἀνακαλούντες Εὐανθῆ καὶ Διθύραμβον καὶ Βακχευτὰν καὶ Βρόμιον. Hesychius: Βρόμιος. παρὰ Τηλεκλείδη, ο Σάτυρος, η ὁ Διόνυσος. Etymol. Mag. Ἄβρόμιος, ὁ ἄσινος, χωρὶς οἶνου. βρόμος γάρ ὁ Διόνυσος. ubi, pro βρόμος, reponendum Βρόμιος. De vocis derivatione nugatur Suidas: Βρόμιος. ὁ Διόνυσος. ὁ γενεσιονργὸς τῶν καρπῶν. παρὰ τὸ βωρᾶ, βρόμιος, καὶ ὑπερθέσει, βρόμιος. Recte Etymol. Mag. Βρόμιος, ὁ Διόνυσος· παρὰ τὸν βρόμον. καὶ γάρ τῆς Σεμέλης κεραυνωθείσης, ἥρπαγη ὑπὸ τοῦ Ἐρμοῦ, κατὰ βούλησιν τοῦ Διός,

ἐκ μέσου τοῦ πυρός. *Corrupte Etymol.* Gud. Βρόμος, ὁ Διόνυσος, ὁ γενεσιονγὸς τῶν καρπῶν, παρὰ τὸ βορὰ βόριμος καὶ βρόμος, δὲ ἐστιν ἡχὴ τοῦ πύρος. *Lege omnino:* Βρόμος, ὁ Δ., ὁ γ. τ. κ., π. τ. β. β. κ. βρόμος· ἡ παρὰ τὸν βρόμον, δὲ ἐστιν κ. τ. λ. Cf. Eustath. ad Il. N. 41. p. 885. 15. Bas. βρόμος μὲν ἐπὶ φλογός. *Et paulo inferius:* καὶ διὰ βρόμος κυρίως ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἐπὶ πυρὸς, ἐφ' ᾧ καὶ τὸ βρέμειν. *Sic Hom.* Il. 27. 396. οὐτε πυρὸς τόσσος γε ποτὲ βρόμος αἰθομένῳ, | οὔρεος ἐν βήσσῃς, ὅτε τ' ὕρετο καιέμεν ὄλην. A Brome nympha, quae una cum sorore Bacche ipsum Bacchum nutrit, ductum vult Servius ad Virg. Ecl. VI. 15. *Vide Hygin. fab. 182.* Adjective Eurip. Hel. 1328. κρόταλα δὲ Βρόμια διαπρύσιν | ιέντα κελαδὸν ἀνεβόα. Id. Herc. F. 887. οὐ Βρομίφι κεχαρισμένα θύρσῳ. Varro apud Non. c. 2. n. 22. *Cape hanc cadiacum Liberi mollem dapem | de fronde Bromiae autumnitatis uividam.*

V. 4. κελαδεῖν, tumultuari, personare. *Hom.* Il. Θ. 542. Φῶς "Ἐκτῷρ ἀγύρεν· ἐπὶ δὲ Τρῷες κελάδησαν. h. e. ἔθοριζησαν, exponente Eustathio. De fluviis, fluctibusque marinis, Aristoph. Nub. 284. καὶ ποταμῶν ζαθέων κελαδῆματα, | καὶ πόντον κελαδὸντα βαρύβρομον. Cf. Hom. Il. Σ. 576. Hesychius: Κηλάδησαν. ηχησαν, ἐβόησαν. ubi rescribendum plane est Κελαδῆσαν, et glossa in suum locum protinus retro ferenda. (Vide Glossar. in Hermesian. v. 18.) Σερpius autem de musicis sonis usurpat. Eurip. Phœn. 1118. παιάν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδοντι όμοι. Id. Elect. 720. λωτὸς δὲ φθόγγον κελαδεῖ | καλλιστον, Μουσᾶν θεράπων. Id. Iph. T. 1100. διὰ πόσιν κελαδεῖς ἀεὶ μολπαῖς. Hesychius: Κέλαδος. ηχος μουσικὸς, κραυγὴ, βοῇ, θύριβος. Idem: Κελαδῶν. ηχῶν, μέλπων. De Baccharum vociferatione Eurip. Bacch. 578. τίς δέ; τίς, πόθεν ὁ κέλαδος | ἀνά μ' ἐκάλεσεν Εἴτον;

Ibid. παταγεῖν, strepere, perstrepare. Aristoph. Nub. 388. χῶσκερ βροτὴν τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν. Hesychius: Παταγεῖ. ψοφεῖ, κτυπεῖ. Est autem a πάταγος, quod a πατάσσω. Vide Blomfield. Glossar. in Aesch. Sept. c. Theb. 100. Ad rem Dionys. Perieg. 570. de Amnitarum uxoribus sacra Baccho peragentibus: ἄγχι δὲ νησιάδων ἔτερος πόρος, ἔνθα γυναικες | ἀνδρῶν ἀντιπέρηθεν ἀγανῶν Ἀμνιτάων | ὀρνύμεναι τελέουσι κατὰ νόμον ιερὰ Βάκχῳ, | στεψάμεναι κισσοῖο μελαμφύλλοιο κορύμβοις, | ἐννύχιαι· παταγῆς δὲ λιγύθροος ὄρνυται ηχή. Ritus hujus colendi morem e Græcia illuc advectum esse, suadet vel insularum nomen, (de Cassiteribus loquitur geographus) ex Græco καστίτερος, quod metallum toties commemoravit Homerus, plane derivatum. Insularum Cassiteridum meminit Herod. III. 115.

V. 5. θύμενον. "Possit per syncopen dictum esse pro θυόμενον, a verbo θύω, i. q. θύγω, quod valet ὀρμῶ, φέρομαι, cum impetu feror, curro, discorro. A θύω potuit etiam formari verbum in μι, θύμι, passiva forma θύμαι: unde legitime derivaretur θυόμενος." SCHWIEIGHEUSER. Equi-

dem σύμενον (quod dixi) prætulerim; quanquam alteram formam probam esse non negarim. Est autem σύμενον tanquam a σῦμι. Aesch. Eumen. 1004. ἵτε, καὶ σφαγίων τῶνδ' ὑπὸ σεμιών | κατὰ γῆς σύμεναι, τὸ μὲν ἀτηρὸν | χώρας κατέχειν. ubi corrupte Turnebus δύμεναι, memor forte Homerici χθόνα δύμεναι Il. Z. 411. Id. Agam. 723. δύσεδρος καὶ δυούμιλος | συμένα Πριαμίδαισιν, | πορπᾶ Διὸς ἔεντον, | νυμφόκλαυτος Ἐρινύς. Eurip. Hel. 1321. ὄρεια ποτὲ δρομάδι κώλφ | Μάτηρ θεῶν ἐσήθη | ἀν' ὑλάεντα νάπη. Et 1146. ἀλίμεν' ἀν' ὄρεα μέλεα βαρβάρου στολᾶς, | στε σύντο πατρίδος ἀποκρὸ χειμάτων πνοῖ. (Cf. Aristoph. Thesm. 992.) Id. Hec. 1073. ἐπὶ τάνδε συνθεῖς, | τέκνων ἐμῶν φύλαξ, | δλέθριον κοίταν. Ita Porsonus, ubi τάνδε ἐσσυνθεῖς Aldus. Vide n. 4. Id. Alc. 862. ἔξ ἔδρας συνθεῖς. Hesychius: Σύντο. ὥρμησεν, ὥρμα. ἀνῆλθεν. Respexit Hom. II. Φ. 167. Idem: Σύνθι. (sic) ἐλθέ. Suidas: Σύντο. ὥρματο. ἔτρεχε. Σύντο δέμας ἀκέντητον ἐν δρόμοις. (Pind. Ol. I. 32.) Idem: Ἀπόσσυντος καὶ ἀπέσσυντο. σεύω τὸ ὥρμω. καὶ σύω ἀφ' οὐ τὸ σῦμι. θθεν καὶ τὸ ἐσσυντο. καὶ ἀπόσσυντος. Etymol. Mag. in Ἐπεσσεύοντο: ἐκ τοῦ σῶ τὸ ὥρμω, παράγωγον σύω· ἔξ αὐτοῦ σῦμι: ὁ μέλλων, σύνω· ὁ παρακείμενος, σέσυκα· ὁ παθητικὸς, σέσυμαι. τὸ τρίτον, σέσυται· καὶ ἐν ὑπερθέσει τοῦ ε, ἐσσυται. Cf. et in "Εσσενα. Si vero Thierschio auscultemus Gr. Gr. §. CCXXXII. 129. σύμενος erit perfect. pro ἐσσύμενος, (retracto accentu) et σύντο plusquamperfect. pro ἐσσυντο, ad σύω referenda, ut χύμενος et χύτο, ait ille, ad χύω. Sed obstat imperativus σύθι, cuius meminit (quod vidimus) Hesychius, eadem ratione a σῦμι obsoleto natus, qua κλῖθι a κλῦμι, δῦθι a δῦμι, πῖθι a πῖμι, τλῆθι a τλῆμι, βῆθι a βῆμι, &c.

V. 6. οἴλα τε, i. q. οἴλα, nihil ad sensum addente particula, *ceu*, *sicut*. Hom. Od. Δ. 364. ἡπεροπῆά τ' ἴμεν καὶ ἐπίκλοτον, οἴλα τε πολλοὺς | βόσκει γαῖα μέλαινα πολυστερέας ἀνθρώπους. Et Ζ. 62. ὅς κεν ἔμ' ἐνδυκέως ἐφίλει καὶ κτῆσιν ὅπασσεν, | οἴλα τε Φῷ Φοικῆι Φάγαξ εύθυμος ἔδωκεν. Cf. quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 158.

Ibid. ἄγοντα μέλος, *carmina peragentem, cantantem.* Sic ἄγειν κτύπον, *strepitum facere, strepere*, dixit Eurip. Orest. 180.

V.7. ποικιλόπτερος, proprie *varias* sive *pictas pennas habens, varia pluma decorus, versicolores habens pennas*. Eurip. Hipp. 1265. σὺν δὲ ποικιλόπτερος ἀμφιβαλῶν | ὕκυράτῳ πτερῷ. Simile est epitheton *πτεροποικιλος*. Aristoph. Av. 248. ὄρνιθες τίνες οἴδ', οὐδὲν ἔχοντες πτεροποικιλοι, | τανυσίπτερε ποικιλα χελιδοῖ; Sic dispescendi sunt hi *versus*; quod non viderunt Brunckius et Bekkerus. Prior est Asclepiadeus majusculus, ut patet ex Alcæi Fragmento apud Scholiastam ad l. ὄρνιθες τίνες οἴδ' ὕκεαν; γᾶς ἀπὸ πειράτων | ἥνθον, πανέλοπες ποικιλόδειροι, τανυσίπτεροι. Ita correcxit Blomfieldius: quanquam vide, annon post ἥνθον potius ponenda sit interrogationis nota, ut *sensus sit Angl. What marine birds.*

are these that are come from the remote parts of the earth? They are, &c. Vim autem locutionis ποικιλόπτερον μέλος, varium et volucre carmen, optime illustrabit locus Aristoph. Av. 1372. ubi de seipso loquitur Cinesias διθυραμβοτοίος : ἀναπέτομαι δὴ πρὸς "Ολυμπον | πτερύγεσσι κούφαις· πέτομαι δ' ὑδὸν | ἄλλοι ἐπ' ἄλλαν μελέων. Et paulo post : ὑπὸ σοῦ πτερώθεις βούλομαι μετάρσους | ἀναπτόμενος ἐκ τῶν νεφελῶν καὶ ναὶ λαβεῖν | ἀεροδονήτους καὶ νιφοβόλους ἀναβολάς. Et mox : τῶν διθυράμβων γὰρ τὰ λαμπρὰ γίγνεται | δέρια καὶ σκότια καὶ κναναγύέα | καὶ πτεροδόνητα. ubi metro satisfacit Brunckius legendo καὶ σκότια γε. Dindorfius δέρια τινα κ. σ. conjicit. Dobraeus in Auctario ad Porson. *Tracts.* p. 390. δέρια καὶ σκότι' ἄττα. Evidem Brunckianum prætulerim. Nempe vocula γε, sic posita, in plurimum rerum enumeratione ab Atticis inferri solet. Cf. Platonis Gorg. p. 450. D. οἷον ἡ δριθμητικὴ, καὶ ἡ λογιστικὴ, καὶ ἡ γεωμετρικὴ, καὶ ἡ πεττεντικὴ γε, καὶ ἄλλαι πολλαὶ τέχναι. Id. Theat. p. 156. B. ὅψεις τε καὶ ἀκοὴ, καὶ ὀσφρήσεις, καὶ ψύξεις τε καὶ καύσεις, καὶ ἡδονὴ γε δὴ, καὶ λύπαι κ. τ. λ. Timocles Athen. XIII. p. 570. F. τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔροιμα, δεῖν δέ τι | ἀγωνιάσαι, καὶ ῥαπισθῆναι τε καὶ | πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χεροῖν. Ita Dindorfius, præcipiente Jacobsio, ante quem legebatur καὶ ῥαπισθῆναι γε, et recte legebatur. Vide Porson. Suppl. Præf. ad Hec. p. LVIII. Ceterum ad Pratinæ locum confer etiam Horat. Od. II. ult. et IV. 2. 25.

V. 8. τῶν δοιδᾶν βασιλεια, carminum regina. Cowleius nostras, *Pindarique Odes* I. init. itidem de Musa: *Queen of all harmonious things!* Similiter ἀιδᾶν πατὴρ dicitur Orpheus Pind. Pyth. IV. 314. et ἀγήτωρ μελέων Apollo Eurip. Med. 426. unde Horatianum illud *Ductor argutæ fidicen Thaliæ* Od. IV. 6. 25. ex certissima Bentleii emendatione, probante Porsono ad Euripidis l. c.

Ibid. "κατέστας—Dorice pro κατέστης, constituta es, aut simpliciter, es." SCHWEIGHÄUSER. Sophoclis Hippodamiae Fragm. apud Stob. T. 27. 6. δρκον δὲ προστεθέντος, ἐπιμελεστέρα | ψυχὴ κατέστη. fit, esse sollet, est. Thucyd. I. 97. ἄμα δὲ καὶ τῆς ἀρχῆς ἀπόδεξιν ἔχει τῆς τῶν Ἀθηναίων, ἐν οἴῳ τρόπῳ κατέστη. Schol. ad l. κατέστη. ἐγένετο.

Ibid. Πιερὶς, *Pieris, Musa.* Auctor Rhesi 344. ἐπει σε χρόνῳ | Πιερὶς μάτηρ δ τε καλλιγέφυ- | ρος ποταμὸς πορείει | Στρυμών. Pind. Ol. X. 116. κόραι Πιερίδες Διὸς. Solon apud Stob. T. 9. 25. Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὄλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα, | Μούσαι Πιερίδες. Ovid. Fast. IV. 222. *Ut tacui, Pieris orsa loqui..* Vide n. 8. Adjective ἐν δέλτοις Πιερίστις Eurip. Iph. A. 798. Hesychius, Photius, et Suidas: Πιερίδες. αἱ Μούσαι, αἱ ἐν Μακεδονίᾳ. Hesych. et Phot. Πιερία. ὄρος. ubi legendum fortasse ὄρος Μακεδονίας, prout exstat apud Suidam. Hesychius: Πιερίη. η ἀκρώρεια τοῦ ἐν Μακεδονίᾳ ὄρους.

Ibid. ὁ δ' αὐλὸς ὕστερον χορεύετω, tibia vero post te parles suas agat,

vertente Schweighæusero. Sensus est: *oi δὲ αθλγα, sive χοραύλαι, θστερον τῷ χορῷ αὐλείτωσαν.*

V. 10. ὑπηρέτης κώμων, de tibia, *comissionum ministra, sive famula.* Cf. mox ad v. 11. Sic ὑπηρέται κακῶν dixit Eurip. Hel. 561. Cic. de Fin. II. 12. *Virtutes voluptatum satellites et ministras esse voluisti.* Id. de Orat. I. 17. *Artes comites et ministrae oratoris.* Id. Tusc. I. 31. *Res familiaris ministra et famula corporis.*

Ibid. κώμος. Vide Glossar. in Hermesian. v. 38.

V. 11. θυραμάχος, idem fere quod θυροκόπος, de qua voce consulens Blomfieldius Glossar. in Aesch. Agam. 1166. Formatur ut θυρηβόλος et θυρηβόλιον Ionica. In hoc autem Pratinæ loco alluditur ad lascivam petulantiam temulentorum juvenum, qui iteratis ictibus puellarum sibi dilectorum fores pulsando admitti cupiebant, easque præ morse impatientia non raro effringebant. Huc pertinet, ut videtur, Antiphonis Fragm. apud Stob. T. 116. 26. αλλ' οὐδὲ κατεμώρανεν, οὐδὲ ἐλύσαρο | πορνίδων, οὐδὲ θυροκόπων ἀφλεν δίκην. ubi recte Grotius θυροκοπῶν, *ob fores fractas*, (uti vertit Blomfieldius) quod Gaisfordium fugit. Aristoph. Vesp. 1253. κακὸν τὸ πίνειν ἀπὸ γὰρ οἴνου γίγνεται | καὶ θυροκοπῆσαι καὶ κατάξαι καὶ βαλεῖν | κάπειτ' ἀποτίνειν ἀργύριον ἐκ κρατάλης. ubi pro κατάξαι, quod tacite scripsit Bekkerus, vulgo legitur ταράξαι, ut in Ran. 38. dicitur: *rīs τὴν θύραν ἐπάταξεν;* Horat. Od. I. 25. init. *Parcius junctas quatunt fenestras | ictibus crebris juvenes protervi, | nec tibi somnos adimunt: amatque | janua limen, | quo prius multis facilis movebat | cardines.* Vide et III. 26. 6. seq. Sed et moris fuit horum inverecundorum commissorum, dum fores pulsabant, tibias simul inflare conuenienter ei quod agebant. Cf. Tryphonis* locum apud Athen. XIV. p. 618. C. qui inter modos tibiales etiam θυροκοπικὸν recenset, additque τὸ δ' αὐτὸν καὶ κρουσιθυρον, *cani solitum dum fores pulsabantur*, ut exponit Blomfieldius. Pergit Trypho: *ταῦτα δὲ πάντα μετ' ὄρχησεως*

* Eustath. ad II. Ph. 283. p. 1324. 34. Βασ. καὶ ὅτι αὐλήσων ὀνομασίαι, ὡς δ' Ἀθῆναις ἀπίθεται, κώμος, ἐπίφαλλος, χορεύος, καλλίνυκος, πολεμεύος, ιδύκεως, σικινοτύρβη, θυροκοπικὸν, τὸ καὶ κρουσιθυρον, κνησμὸς, (κνισμὸς Athen.) μόθων. μετ' ὄρχησεως δέ φησιν αἰτά τὴν ηὐλέτο, καθὰ ιστορεῖ Τρίφων. Repone ex Athenæo: κώμος, βουκολιασμὸς, γίγγρας, τετράκωμος, ἐπ. κ. τ. λ. Scribæ fraudi fuit homoseleuton. Sed et σικινοτύρβη corrigendum est tam apud Eustathium, tam apud Athenæum. Athen. XIV. 630. B. καλείται δὲ ἡ μὲν σατυρικὴ ὄρχησις, ὡς φησιν Ἀριστοκλῆς ἐν δηδόφ τῶν περὶ χορῶν, σίκιννις, καὶ οἱ σάτυροι σικινισταί. τινὲς δέ φασι Σίκινον τινα βάρβαρον εὑρετὴν αἰτῆν γενέσθαι, ἀλλοὶ δὲ Κρῆτα λέγοντο τὸ γένος εἶναι Σίκινον. Photius: Σίκιννις: Σατυρικὴ ὄρχησις ἐμμέλεια δὲ τραγικὴ κάρδαξ (lege κόρδαξ) δὲ κωμικὴ ὡς Ἀριστόξενος α' περὶ τραγικῆς ὄρχησεως. Etymol. Mag. in Ὁρχησται: τρία γάρ εἰδη ὄρχησεως, πυρρίχη, σικιννις, ήτις ἐστὶν λερατική, καὶ δὲ κορδακισμός. Poll. IV. 14. εἰδη δὲ ὄρχημάτων, ἐμμέλεια τραγική, κόρδακες κωμικοί, σικιννις σατυρική. Vide Eurip. Cycl. 37.

ηὐλείτο. Εἴς τοι argumenti sed remissior modus fuit παρακλανοῖθυ-
πον, de quo consulendus est Casaubonus ad Athensei l. c. itemque Lectt.
Theocr. c. 5. Plutarch. Amator. p. 753. B. τίς οὖν ὁ κωλύων ἐστὶ κυρά-
ζειν; ἐπὶ θύρας ἄδειν τὸ παρακλανοῖθυρον; Cujusmodi carminis insigne
exemplum præbet Aristoph. Eccles. 960. seq. aliud autem Horat. Od.
III. 10. et alterius particulam I. 25. 7, 8. aliud denique Ovid. Am. I. 6.
Hesychius: Θυροκοπιστικὸν, (Θυροκοπητικὸν Heinsius, a θυροκοπῆτη sci-
licet) ή Θυροκοπικόν. οὗτος ἔκαλείτο. Qui locus plane mutilus est. Lege
omnino: Θυροκοπητικὸν, ή Θυροκοπικόν. μέλος τὸ οὗτος ἔκαλείτο. Sic
idem Lexicographus: Κρουσίθυρος. μέρος τὸ οὗτος ἔκαλείτο. ubi malum
Κρουσίθυρον, et μέλος reponendum, cum Meursio. Suidas: Θυρο-
κήτης, καὶ Θυροκόπος, ὁ τὴν θύραν κόπτων. Phrynicus Bekker. p. 42.
Θυροκοπεῖν: ἐπικωμάζειν. Ceterum et mendici, sive agyrtae, θυροκόποι
appellantur. Phrynicus Bekker. l. c. Θυροκόπος: ὁ τοῦ ἔκαιτεῖν ἔνεκα
κόπτων τὰς θύρας. Auctor chelidonismatis, ex Theognide, apud Athen.
VIII. p. 360. C. εἰ μὲν τὸ δώσεις· εἰ δὲ μὴ, οὐκ ἔάσομες, | η τὰν θύραν
φέρωμες, η θύπερθυρον, | η τὰν γυναικα τὰν ἔσω καθημέναν· | μικρὰ μὲν
ἔστι, βραδίως μὲν οὔσομες. | ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δή τι καὶ φέροις. | ἀνοιγ-
άνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι. Totam cantilenam Anglicis versibus red-
dedit Mitchell. *The Comedies of Aristophanes*, Vol. I. p. 197. Vide, si
tanti est, quæ nos in Addend. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 159.

Ibid. πυγμαχία, pugilatio, pugilatus. Pind. Nem. VI. 41. σὺν θεῷ δὲ
τύχῃ | ἔπειρον οὐτινα Φοίκον | ἀπεφάνατο πυγμαχία πλεύσων | ταμίαν στε-
φάνων. Et sane potest intelligi haec vox de pugilatione cum puellarum
defensoribus commissa, hoc est, cum rivalibus, quotquot forte fortuna
intus includerentur, in κωμαστὶς ex αεδίbus erumpentibus. Cf. Eurip.
Cycl. 531. πυγμᾶς ὁ κῶμος λοιδόρον τ' ἔριν φιλεῖ. Quanquam de crebris
juvenum protervorum ictibus, quibus fores quatiebantur, locum potius
intellexerim. Cf. Plaut. Stich. II. 2. 38. Aperite atque appropere, fo-
res | facile ut pateant, removete moram. | Nimis hæc res sine cura geri-
tur. | Vide quam dudum hic adsto et pullo. | Somnione operam datis? ex-
periari, | fores, an cubiti, an pedes plus valeant. Quem locum in versus
anapæsticos digerendum esse primus vidit Hermannus El. Doctr. Metr.
II. 32. 23.

Ibid. θέλει, solet, assolet. Eurip. Troad. 27. νοσεῖ τὰ τῶν θεῶν οὐδὲ
τιμάσθαι θέλει. Soph. Achill. Amat. Fragm. apud Stob. T. 64. 13. τέ-
λος δ' ὁ χυμὸς οὐν' ἀφεθῆναι πως θέλει. Ita Brunckius: vulgo οὐδὲ θέλω
ἀφῇ θ. Cf. Gregor. p. 135. ibique Kœnium. Saepius autem hoc sensu
usurpatur φιλεῖ. Eurip. Med. 47. νέα γὰρ φροντὶς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.
Id. Hipp. 160. φιλεῖ δὲ τὰ δυστρόχῳ γυναικῶν ἀρμονίᾳ κακὰ δύσ- | τανος
ἀμαχανίᾳ ξυνοικεῖν. Imitati sunt Latini. Horat. Od. III. 16. 9. *Aurum*

per medios ire satellites | et perrumpere amat sara. Quem locum minus recte explicavit Döeringius. Seneca Consol. ad Marc. 16. *Nullum amat frustra cadere telum, quod in confertum agmen immissum est.* Tacit. Ann. IV. 9. *Memoriae Drusi eadem, quæ in Germanicum, decernuntur, plerisque additis, ut ferne amat posterior adulatio.* Plin. XIII. 4. *Palma toto anno bibere amat.* Vide Facc. et Forc. Lex. in *Ano* sub fin.

Ibid. παρ' οἶνον, ad vinum, (quod dixit Cic. pro Cæl. 28.) *inter scyphos vel pocula.* Alexander Ætolus apud Gell. XV. 20. καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθήκως. Sic παρὰ κρητῆρα, παρὰ κρητῆρας; et παρὰ κρητῆρι, dixerunt Pind. Nem. IX. 107. Eurip. Polyidi Fragm. apud Stob. T. 91. 8. Telestes apud Athen. XIV. p. 626. A. Apoll. Rhod. II. 158. Theogn. 493. et 643. Quæ loca attulit Valckenærius Epist. ad Röver. p. 60. Quin et παρ' οἶνῳ dixit Soph. OEd. R. 780. Eurip. Troad. 554. Sed, cum vix *inter scyphos* fieri potuerint hæ pugilations, vel, si mavis, θυρομαχίαι, vide annon vera lectio sit πάροινος, *temulentus*, ut referatur ad στρατηλάτης. Cf. Aristoph. Eccles. 948. Antiphanes Athen. X. p. 445. C. Kolχὶς ἀνθρωπὸς πάροινος. Sic παροίνοις ἀνὴρ dixit Aristoph. Acharn. 943. Hesychius: Πάροινος. ἀμαρτώλος. μεθυστής. ὑβριστής, λοίδορος. ἔκλυτος. ubi a Christiano quodam interpolatore profectum fuisse videtur istud ἀμαρτώλος. Ceterum Ἰωνικὴν ὄρχησιν παροίνον meminit Athen. XIV. p. 629. E. et παροίνια φύσιτα Poll. VI. 19. et παροινίους αὐλοὺς idem Poll. IV. 10. Cf. Lucian. T. II. p. 288. τὸ Φρύγιον τῆς ὄρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλῆμα γυναικεῖον ὄρχουμένων σφόδρα καὶ καματηρὰ πηδήματα.

V. 13. παῦε, fac cessare, tolle, Angl. stop, put down, down with, away with! Eurip. Alc. 353. παύσω δὲ κώμους, ξυμποτῶν θ' ὄμιλίας, | στεφάνους τε, μούσαν θ', η κατεῖχ' ἐμὸν δόμους. Adde Herc. F. 685. Obiter notabo, cognatum vocabulum esse Anglicum *pause*. Cf. nostra *loose*, *kiss*, (Cambro-Brit. *cusan*, Sax. *kuss*, prout exstat apud Chaucerum *; et in ore adhuc Eboracensibus est) cum aoristis Græcis λύσαι, κύσαι, αλύω, κύω. Notandus est Johnsonus, in Lexico sic scribens: "PAUSE, n. s. pause, Fr. pausa, low Lat. παύω, Gr." Dele vocabulum *low*; nam probæ notæ est vox Latina. Plaut. Rud. IV. 6. 1. *Aliquando osculandi melius est, uxor, pausam fieri.* Non. c. 2. n. 686. *Pausa est quies aliquujus rei. Accius Epigono: Sed jam Amphilochum huc vadere cerno, et nobis datur bona pausa loquendi. Lucil. Satyr. lib. i. Hæc ubi dicta dedit, pausam facit ore loquendi.* ubi, pro *Epigono*, legendum videtur *Epi-*

* Hac forma usus est etiam Jonson. *The Alchemist*, iv. 2. FAC. Good master Kas-tril! is this your sister? KAS. I, Sir. | Please you to kiss her, and be proud to know her?

gonis. Accii autem locus in dimetrum versum anapæsticum, cum parœmiano, sic fortasse dissecandus est: *Sed jam Amphilochum huc vadere cerno, | datur et bona paua loquendi.* Cf. Græcum παῦλα.

Ibid. Φρυγίαν λὰν, *Phrygiam vocem.* Aesch. Pers. 931. τὰν | κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον λὰν | Μαριανδνοῦ θρηνητῆρος | πέμψω, πολύδακρν λαχάν. Oraculum apud Herod. I. 85. μὴ βούλευ πολύεντον λῆν ἀνὰ δώμαρ' ἀκούειν | παιδὸς φθεγγομένον. Vide et Rhesi l. c. in n. 13. Hesychius: Τῆ. φωνὴ, βοή. Suidas: "Ια. μία. η φωνὴ, η βία. ubi βοή, pro βίᾳ, recte legit Kusterus: nam quod proponit μία Albertius ad Hesych. T. II. p. 1. id vix ferendum videtur, cum ea vox jam antecesserit. Etymol. Mag. in 'Αμφιαχνίᾳ: ία, η ἐκπεμπομένη βοή. ἐκ τούτου λάχω καὶ λαχή. Fuerit autem Φρυγία iā idem quod Φρύγιον μέλος. Eurip. Troad. 548. Λίβις τε λωτὸς ἑκτύπει, | Φρύγιά τε μέλεα, παρθένοι δ' | ἀέριον ἀνὰ κρότον ποδῶν | βοάν τ' ἔμελπον εὐφρον'. Id. Bacch. 126. ἀνὰ δὲ βάκχια συντόνῳ | κέρασαν ἀδυβόᾳ Φρυγίων | αὐλῶν πνεύματι. Et 158. εὗια τὸν εἴσιον ἀγαλλόμεναι θεὸν | ἐν Φρυγίασι βοᾶς ἐνοπαῖσι τε, | λωτὸς ὅταν εἰκέλαδος ιερὸς ιερὰ | παίγματα βρέμη σύνοχα Φοιτάσιν. Id. Iph. A. 576. Βάρβαρα συρίζων Φρυγίων | αἰλῶν, 'Ολύμπου καλάμοις | μιμήματα πνέων. Catull. LXI. 19. *Ubi cymbalum sonat vox,* ubi tympana reboant, | tibicen ubi canit Phryx curvo grave calamo.

Ibid. ποικιλοβόας, (deest Lexicis) varium clamorem sive sonum edens, clamosus, multisonus, pro quo μιξοβόας dixit Aeschylus apud Plutarch. de EI apud Delph. p. 389. A. μιξοβόαν πρέπει | διθύραμβον ὄμαρεῖν | σύγκωμον Διονύσῳ. ubi σύγκωμον est ex emendatione Porsoni Append. ad Toup. p. 490. Vulgo corrupte σύγκοινον. Conferri possunt epitheta Græca ποικιλόθροος, ποικιλόγηρος, ποικιλόφωνος, ποικιλότραυλος, ποικιλοφόρμιγξ. Simile est epitheton νομοάίολος apud Telestem Athenæi. Locum dedi in Glossario in Hermesian. v. 36. Nec tamen repugnem, si ποικιλοβόας exponas varie strepens sive obstrepens, obstreperus, ut καλαμοβόας quidam dictus per contemptum apud Plutarch. de Garrul. p. 514. D. h. e. calamo sive arundine obstrepens. Quæ quidem expositio optime huic loco convenire videtur. Cf. Virg. Ecl. III. 26. *Non tu in triviis, indocte, solebas | stridenti miserum stipula disperdere carmen?*

Ibid. προχέοντα, profundentem, fundentem. Pind. Pyth. X. 85. Ἐφυραίων | ὅπ' ἀμφὶ Πηνειὸν γλυκεῖ- | αν προχέοντων ἐμάν. Pseud-Anacr. VI. 11. προχέων λίγειαν ὁμφάν. Sic Hom. Od. T. 521. χέει πολυηχέα φωνὴν. Melanippides Athen. X. p. 429. C. τοὶ δὲ παράληκτον χέον ὁμφάν. Aesch. Sept. c. Theb. 72. Ελλάδος | φθόγγον χέονταν. Simoniades Fragm. LXXII. 8. ήδὸν πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς. Catull. LXII. 202. Profudit pectore voces. Horat. Epist. II. 1. 146. Versibus alternis opprobria rustica fudit.. Virg. Aen. V. 842. Funditque has ore loquelas.

V. 14. ὀλοσίαλος, *sputo refertus*. Angl. *all spittle*. Est autem ab ὀλός, et σίαλος vel σίαλον, *sputum*, eadem analogia, qua ὀλοσίδηρος, ὀλόπτερος, ὀλόστεος, &c. Sic per contemptum, ut videtur, dictum est ὀλοσίαλος κάλαμος, *tibia sputo referta*. Namque Eustathium nihil moror, qui in loco citato in n. 14. corruptum vocabulum utcunque explicare conatus est. Ejus verba sunt hæc: καὶ δόναξ μὲν συριγκαῖς χρήσιμος, κάλαμος δὲ αὐληταῖς. θεοὶ καὶ τις φανλῶς αὐλῶν, ὀλοσιαλοκάλαμος ἐσκώφθη. In Pratinæ loco de *tibia* plane agitur, non de *tibicine*.

V. 15. λαλοβαρυταρμελαρυθμοβάτης, (quasi dicas *garruligravitrans-melorrhymigressor*) *garrulus*, *importunus*, *cantici rhythmum prætergre-diens*, exponente Schweighæusero. Compositum autem est ex λάλος, βαρὺς, μέλος, ρύθμος, et per tmesim scripto παραβάτης.

V. 16. χύπὸ τρυπάνου (ita malum, non τρυπάνω, quod nimis Doricum videtur esse) δέμας πεπλασμένον vertendum erit: *et a terebra, quod ad figuram attinet, effictum*. Et ίπε τρυπάνου hic loci idem valet atque ίπ' αὐλορύπου, *a tibiarum perforatore*, ut τεκτόνων πλασθεὶς ὑπὸ dixit Eurip. apud Clem. Alex. p. 584. ed. Par. Strattis apud Athen. XIII. p. 592. D. καὶ τὴν Δαγίσκαν τὴν Ἰσοκράτους πέλλακήν | ίδειν με συκά-ζουσαν εἴναιαν ἔτι, | τόν τ' αὐλορύπην αὐτόν. Poll. IV. 9. ὁ δὲ τοὺς αὐλοὺς ἐργαζόμενος, αὐλοποός. καὶ ἀπὸ μέρους γλωττοποός. καὶ αὐλο-τρύπης, ὡς ἡ κωμῳδία. Ad δέμας confer Hesychium: Δέμας. σῶμα. μορφή. ίδεια. τρόπος. Ad locutionem πεπλασμένον δέμας, subauditio καὶ, confer Eurip. Alo. 1080. σὺ δ', ὡς γύναι, | ήτις ποτ' εἰ σὺ, ταῦτ' ἔχονος' Ἀλ-κῆστιδ | μορφῆς μέτρ' ἵσθι, καὶ προστίξαι δέμας. ubi confert Barneusius Homericum δέμας δ' ἥπικτο γνναει Od. Δ. 796. Quid autem sibi voluerit Dobræus desideratissimus, dum τρυπάνω, ceteris deletis, in texta stare posse innuebat, nondum expedio. Fortasse voluit τρυπάνη.

V. 17. ην ίδον, εη! ecce! Eurip. Herc. F. 869. ην ίδον, καὶ δὴ τινάσ-σει τράτα βαλβίδων ἄπο. Aristoph. Pac. 327. ην ίδον, καὶ δὴ πέπανμα. Alciphron, citante Dorvillio ad Charit. p. 656. ἀλλ' ὑπὸ ταῖς μυρόβιναις ην ίδον (corrige ίδον) τὸ χωρτὸν ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύδῃ καὶ ἀνθεσι ποικιλον.

Ibid. οἵτε σοι δεξιὰ verte Anglice: *here's my right hand for you*. Cf, Matthiæ Gr. Gr. 470. Blomfield. Glossar. in Aesch. Prom. V. 977.

V. 18. διαρρίφη, (vox Lexicis adjicienda) in diversas partes jactus sine *jactatio*, a διαρρίπτω, qua voce usus est Aristoph. Thesm. 665, πανταχῇ διάριψον ὅμμα, καὶ τὰ τῷδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Sic πανταχῇ κυκλούσαν ὅμμα dictum ibid. 957. Simplex ρίφη occursit apud Lycophr. 1326. Ad rem Aristoph. Pac. 331. τοντογι ὥ τὸν Δία | τὸ σκέλος φίψαντες ηδὸν ληγομεν τὸ δεξιόν. Id. Vesp. 1529. ρίπτε σκέλος οὐ-ράνιον. Eurip. Troad. 326. πάλλε πόδ' αιθέρων' ἄγαγε χορὸν κ. τ. λ. ubi notat Schol. εἰς τὸν αἰθέρα χορεύει. Similiter δέραν εἰς αἰθέρα δρο-

*σερὸν μίπτουσα dixit Id. Bacch. 862. et capita jaciunt Catull. LXI. 23.
de Mænadibus, et comam jactare Varro apud Non. c. 4. n. 251.*

Ibid. Θριαμβοδιθύραμβος, Bacchi epitheton, *triumpho-dithyrambus*, vertente Schweighæusero. Est autem a θρίαμβος, *triumphus*, et Διθύραμβος, quod Bacchi cognomentum fuit. De voce θρίαμβος audiendus Etymol. Mag. Θρίαμβος, ἐπίδεξις νίκης, πομπή, καὶ τὸ σεμνύνεσθαι. ἐν τισι πόλεσιν, ὅταν ἡγούνται αἱ συκᾶ, παῖδες περιελόντες σῦκα σὺν αὐτοῖς τοῖς θρίοις, ἔπαιζον, προσφέροντες (lege προφέροντες) ιαμβεῖα τετράμετρα, ἢ ἡμιάμβεια. Θρία δὲ εἰσὶ τὰ τῆς συκῆς φύλλα· ἐπεὶ εἰς τρία διέσχισται. ἐπυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ ἐν αἰθρίᾳ βάζεσθαι, ὃ ἐστι λέγεσθαι. γίνεται ἐκ τοῦ τρία, θρία· καὶ γὰρ τριμερές ἐστι τὸ φύλλον τῆς συκῆς. ἐκ τούτου γίνεται θρίαμβος, καὶ θριαμβεύω· λέγεται γὰρ, ὅτι ὁ Διόνυσος ἐποίησε στέφανον ἀπὸ συκῆς, καὶ οὕτως ἐθριαμβεύεσσεν, ἥγουν ἐπὶ μέσης διέθη. καὶ ἐτι φασὶν ἐν τῷ δήμῳ τούτῳ γίνεσθαι. λέγεται καὶ θρίαμβος ὁ Διόνυσος, ὅτι ἐπὶ θηρῶν ἐπὶ λεόντων (lege ἐπὶ τῶν θηρῶν, τουτέστιν ἐπὶ τῶν λεόντων, εἰς Αριστολον. Collect. et Etymol. Grud.) βέβηκεν, οἷον θηρίαμβος· τῷ γὰρ ἄρματι αὐτοῦ λέοντας ὑποζευγγύνειν φασίν. ἡ δὲ καὶ συκῆς εὑρετής ἐστιν. ἡ ἀπὸ τοῦ θορείν· πηδητικὸς γάρ. λέγεται καὶ θυσιάριος, ἀπὸ τοῦ θύνειν, ὃ ἐστιν ὄρμαν· ἀφ' οὐ καὶ τὸ αἰωρούμενον θύσανον. (Vide Hesiod. Scut. Herc. 225.) Θριαμβεύεσσα, δημοσιεύεσσα. Ex qua derivationum faragine illud saltem colligi debere videtur, ad θρίον et ιαμβος hanc vocem referendam esse. Hesychius: Θριαμβος. πομπή. ἐπίδεξις νίκης. Ἡ Διονυσιακὸς ὄμνος, "Ιαμβος. ubi, pro "Ιαμβος, Θριαμβος absurdē conjectit Darnaud. Photius: Θριάμβους: τοὺς ίάμβους ἔνοι Φεγον. Nempe in Bacchi festo ficus, ut videtur, una cum foliis ficulneis, a pueris, carmina quedam probrosa occentantibus, in honorem dei circumferebantur, qui et ipse inde θριαμβος cognominatus est, teste etiam Athenæo I. p. 30. B. immo et θριαμβεύειν dicebatur, dum statua ejus in curru quasi triumphali per medium populum ducebatur. Quippe συκῆς εὑρετής, quod ait Etymologus, fuit Bacchus, hoc est, Osiris, (collato Herod. II. 42. et 144.) qui, India devicta, ut credibile est, arboreum illam primus Αἴγυρτις notam fecit. Cf. Plin. VII. 2. In India sub una ficu turme conduntur equitum. Vide et XII. 5. ubi mira quedam de Inda ficu tradit. Athen. III. p. 78. C. Σωσίβιος δὲ ὁ Λάκων ἀποδεικνὺς εύρημα Διονύσου τὴν συκῆν διὰ τούτο φησι καὶ Λακεδαιμονίους συκίτην Διόνυσον τιμῆν. Porro θριαμβεύειν dicebantur, qui in Bacchi sacris laetum clamorem tollebant. Hesychius: Θριαμβεύσαι. θορυβῆσαι. βοῆσαι. Α θριαμβος autem fit Latinum *triumphus*, olim *triumpus* scriptum, teste Cic. Orat. 48. Quintil. I. 5. Sic *triumphavit triumphos duos* dixit Gell. II. 11. ut δεύτερον θριαμβον ἐθριαμβεύσε Plutarch. Vit. Fab. p. 187. E. Venio ad Διθύραμβος. Etymol. Mag. Διθύραμβος, ὁ Διόνυσος. (Confer Athen. I.

p. 30. B. XI. p. 465. A.) ἐπίθετόν ἔστι τοῦ Διωνύσου. ὅτι ἐν διθύρῳ ἄντρῳ τῆς Νύσσης ἐτράφη· καὶ ὁμωνύμως τῷ θεῷ ὃ εἰς αὐτὸν ὑμνος. Ἡ ἀπὸ τοῦ δύο θύρας βαίνειν, τὴν τε κοιλαν τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τὸν μηρὸν τοῦ Διός· ἀπὸ τοῦ δεύτερον τετέχθαι, ἀπό τε τῆς μητρὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ μηροῦ τοῦ Διός· ἵν' ἥ ὁ διὰ θύραζ βεβηκώς. Πίνδαρος δὲ φησὶ λυθίραμβον, καὶ γάρ Ζεὺς, τικτομένου αἰντοῦ, ἐπεβόα, Διθύρι δάμμα, λῦθι δάμμα:— ἵν' ἥ λυθίραμβος, καὶ διθύραμβος κατὰ τροπὴν καὶ πλεονασμόν. Etymol. Gud. Διθύραμβος ὁ Διόνυσος, ὁ διὰ βεβηκὼς τὴν θύραν, τοῦτ' ἔστι τὰ τῆς μητρὸς, καὶ διὰ (delenda videtur hæc vox) τὸν τοῦ Διὸς μηρὸν· καὶ ὑμνος εἰς Διόνυσον. Similia tradit Suidas in v. Sed nihil cum διθύρος* huic vocabulo commune esse, extra omnem aleam dubitationis ponit syllabæ prioris quantitas metrica, quæ semper longa est, cum contra in διθύρος non nisi pro brevi accipi possit. Archilochus Athen. XIV. p. 628. A. ὡς Διωνύσοι ἄνακτος καλὸν ἔξαρκαι· μέλος | Φοῖδα διθύραμβον, οἵνῳ συγκεραννωθεὶς φρένας. ubi Διωνύσου ἀ. Dindorfius, metro vix salvo. Sed nec Διωνύσου ἄνακτος opus est, cum Hermanno et Kiddio; nam digammon suppressit apostrophe, ut præclare ostendit Thierschius Gr. Gr. §. CLVIII. Epicharmus Athen. ibid. B. οὐκ ἔστι διθύραμβος, ὅκχ' ὕδωρ πίησ. ubi ἔντι Bentleius Epist. ad Mill. p. 56. quod Dindorfium fugit. Eurip. Bacch. 526. ίθι, Διθύραμβ, ἐμάν ἄρ- | σενα τάνδε βᾶθι νῆδυν. Machon Athen. VIII. p. 341. A. τῶν διθυράμβων τὸν ποιητὴν, γεγονέναι | ὀψοφάγον. Et mox: τοὺς διθυράμβους σὺν θεοῖς καταλιμπάνω. Aristoph. Pac. 795. ψυχάς δύ' ἥ τρεις διθυραμβοδιδασκάλων. Tria alia loca vide supra ad vv. 2. 7. 13. Sic et Horat. Od. IV, 2. 10. Seu per audaces nova dithyrambos | verba devolvit. Vide omnino Brunck. ad Aristoph. Nub. 984. Porson. ad Eurip. Orest. 5. et Suppl. Praef. Hec. p. LVI. Etenim Διθύραμβος ex Διθύραμβος contractum est, perinde atque Διπολιώδης, Διάσια, Διετύλας, Διφίλος, ex Διπολιώδης, Διάσια, Διετύλας, Διφίλος. Vide Aristoph. Nub. 971. 407. Ran. 607. Machonem Athen. XIII. p. 579. E. Eustath. ad Il. A. 176. p. 57. 19. Bas. δῆλον δὲ, ὡς οὐ μόνον ἐκ τοῦ Διὸς γεγικῆς αἱ συνθέτεις γίνονται, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ δοτικῆς. οὐν διῆπετης ποταμός· διέφιλος, ἐξ οὐν κατὰ κράστιν Διέφιλος κύριον ὄνομα· Διῆτρέφης κύριον· διῆπετες Παλλάδιον. (De scriptura vocum διῆπετης et διῆτρέφης vide Elmsleium ad Eurip. Bacch. 1266. et ad Med. p. 131.) Etymol. Mag. Διέφιλος, ὥσπερ παρὰ τὴν "Αρηὶ δοτικὴν γίνεται ἀρηῖφιλος, οὗτῳ καὶ παρὰ τὸ Διῖ, διέφιλος" καὶ κράστει τῶν δύο ι ι εἰς ι μακρὸν, Διέφιλος. Vide et in Διφίλος. Hac tenus de vocabuli Διθύραμβος syllaba priore. De θύραμ-

* Ne quis putet in Grammaticorum errorem incidisse Ovidium Metam. IV. 12. qui Bacchum *satumque iterum, solumque bimatrem* ibi appellat, is sciat præ oculis, ut credibile est, poetam habuisse Hymn. Orph. XXIX. ubi διφυῆς Bacchi epitheton est, et LI. ubi διμάτωρ. Cf. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 526.

θος, quod superest, res non adeo in proclivi est; in quo etiam hæsit Vir acutus Elmsleius ad Bacch. 526. notans διθύραμβος vocabulo similia esse ἰαμβὸς et θρίαμβος. Possis sane putare διθύραμβος, depravata pronunciatione, quasi διθρίαμβος dictum esse, fere atque credibile est ἀναμέλια in ἀνεμόλια degenerasse. Vide Glossar. in Hermesian. v. 19. Perpenso autem Etymologi loco p. 119. l. ult. allato, adductoque altero Juliani Orat. VII. p. 220. αἱ νύμφαι τὸ διθύραμμα προσεπάδουσαι κύοντι τῷ Διὶ, vide annon in θύραμβος lateat id, quod, si σύρραμβος, vel σύραμβος, (collato Aristoph. Thesm. 665. Hesych. in Διαρκυνόνθαι et Διαριπίζεσθαι, poscente literarum serie, Pind. Ol. VI. 143.) a συρράπτω scilicet, scriptum fuisset, vix aliquid incommodi in sese habuisset. Tum δισύραμβος valuerisset *Jovi consutus*, h. e. Jovis femori insutus. Namque, ut a κορύκτω fit κόρυμβος, a κύπτω κύμβος, et ab ιθύπτω obs. ιθυμβος, ita a ράπτω fieret ράμβος, eadem analogia. Nec multum absimilia sunt θάμβος a θάπτω, (cui affine est θάπτω) στρόμβος a στρέφω, τύμβος a τύφω, στόμβος a στέμφω, λιμβος obsoletum Æolicum, unde Latinum *limbus*, a λίμπω et λιμπάνω obs. unde ἀπολιμπάνω, διαλιμπάνω, &c. Quod ad literam θ attinet, nulla ob eam remanere debet difficultas, si modo in memoria teneamus, θ vice σ recentioris ab antiquis Graecis sæpius usurpatum esse. Et nihil certius, quam vocabulum διθύραμβος Graecismi fuisse vel antiquissimi. Vide Bentleium, *Dissertation on Phalaris* p. 295. Sic quod ιθμός est Homero Il. E. 778. ισμα scriptum reperimus apud Lycophr. 731. Vide Eustath. ad Homeri l. c. p. 462. 14. Etymol. Mag. in Ισθμός. Conferenda est etiam vox antiqua ἐλκηθμὸς Hom. Il. Z. 465. pro qua ἐλκυσμὸς usurparunt recentiores. Cf. Etymol. Mag. in Κεύθω, Ρυθμός, et Κεκορυθμένα χαλκῷ. Affinitas literarum satis patet vel ex Laonicis σιὼρ, pro θεὸς, Σιβυλλα, quasi θεοῦ βουλῇ, Τιμόθεορ, pro Τιμόθεος, ξαμεν (per έθεωροῦμεν exponit Hesychius) a σάω, pro θάω, et similibus. Cf. et θάσσω cum supino Latino *sessum*. Affinitas esse θόρυβος et σύρβη, supra notavi ad v. 1. Ad rem etiam illud Etymol. Mag. Θάλασσα, ταρὰ τὸ σάλον, σάλασσα καὶ θάλασσα, μεταθέσει τοῦ σ eis θ, ὡς ὄρχησμὸς, ὄρχηθμός. Vide Koen. ad Gregor. p. 300. Qua quidem vocis διθύραμβος posita derivatione, nulla etiam in ἰαμβὸς vocabulo amplius exstabit difficultas, quæ, eadem analogia, ab ίάπτω descendit. Hesychius: Ιάπτειν. σταράσσειν, αἰκίζεσθαι. βοᾶν. βλάπτειν. Soph. Aj. 500. καὶ τις πικρὸν πρόσφεγμα δεσποτῶν ἔρει, | λόγοις ίάπτων. Cf. Etymol. Mag. ίαμβίζειν, τὸ λοιδορεῖν καὶ κακολογεῖν.

V. 19. κισσοχάτης, *hedera comam cinctus*; κισσῷ στεφανωθεὶς, uti dixit Eurip. Bacch. 81. Sic κισσοκόμης audit Bacchus Hymn. Homer. in Bacch. 1. qui et alibi κισσοστέφης et κισσοστέφανος appellatur. Eurip. Antiopæ Fragm. apud Clem. Alex. p. 418. ἔνδεν δὲ θαλάμοις βο-

εὐλογία | κομώντα κισσῷ, στύλον Εὔτον θεοῦ. Cf. Eurip. Phoen. 660. seq. Bacch. 106. 341. Ovid. Metam. VI. 598. *Raptæque insignia Bacchi | induit : et vultus hederarum frondibus abdit.* Id. Trist. I. 6. init. *Deme meis hederas, Bacchica serta, comis.* Nemesian. Ecl. III. 18. *Te cano, qui gravidis hederata fronte corymbis | vitea serta plicas, qui comptos palmitæ tigres | ducis odoratis perfusus colla capillis, | vera Jovis proles.*

Ibid. ἄναξ, rex, vel, si mavis, deus. Eurip. Bacch. 1030. ἄναξ Βρόμε, καὶ γὰρ θεὸς φαίνει μέγας. Hymn. Orph. XXIX. init. εὐλήσκω Διόνυσον, ἐρίθρουν εὐαστῆρα, | προτύχοντον, δύφνη, τρίγονον, Βαγχεῖον ἄνακτα. De Jove, deorum principe, Hom. II. Γ. 351. Ζεῦ Φάνα, δὲς τίσασθαι, δὲ με πρότερος καὶ ἔφοργε. Epicharmus apud Macrob. Saturn. V. 20. Ζεῦ Φάνα, ταῖσιν Γάργυαρ' ἀγάντιφα. Adde Aesch. Pers. 768. Sic et Apollo ἄναξ appellatur Hom. II. A. 36. et alibi, Aesch. Sept. c. Theb. 802. Soph. CEd. R. 80. et 96. Eurip. Androm. 1005. Aristoph. Plut. 438. Neptunus Hom. II. N. 28. 38. Soph. CEd. Col. 713. Eurip. Hipp. 45. Vulcanus Hom. II. Σ. 137. Mercurius II. B. 104. Eurip. Med. 757. Hymenæus Eurip. Troad. 310. 314. Hercules Soph. CEd. R. 155. Aristoph. Acharn. 94. Pollux Pind. Pyth. XI. 94. Pluto denique Hom. II. Υ. 61. Etymol. Mag. Ἀναξ, ταρὰ τὸν ἄνω τάξιν ἔχειν· ή ὁ ἄνω αἰσσῶν τατὰ δύναμιν τοῦ κρατεῖν· ή τρὸς δὲν τάπτα ἀναφέρομεν. σημαίνει τρία· τὸν βασιλέα, ὡς τὸ, Ἀργεῖδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν:—(Il. B. 434.) καὶ τὸν δεσπότην, Αἴγαρος ἔγειρος οἰκοιο ἄναξ ἔσομ' ἡμετέροιο:—(Od. A. 397.) σημαίνει δὲ καὶ τὸν θεὸν, "Οφρ' Ἰλαον (lege Ἰλασώμεθ) ἄνακτα. (Il. A. 444.) Vides de derivatione prorsus nugari Grammaticum. Nec felicius Dammius, qui ab ἄνω, vel ἄνδ, et ἄκος vocabulum dicit. Namque cum ἄνα, vel ἄνω, nihil huic voci commune esse vel exinde manifestum est, quod digamma carent haec particulae. Nec minus absurde, opinor, notavit Dammius, ab Eustathio deceptus ad Il. B. 102. p. 138. 2. Baa. proprie θεᾶν. λέξιν esse, cum a regibus ad deos, quam a diis ad reges, tralatum fuisse hunc appellandi modum multo sit credibilis, collata Hermapionis Flaminii obelisci Interpretatione apud Ammian. XVII. 4. cuius ea est ratio, ut de deone sit sermo, an de rege, cuius laudes ibi praedicantur, passim fere in dubio relinquuntur. Ab Aegypto autem in Graeciam, heroicis temporibus, facile fluxerit haec ambiguitas, qua nihil istius aevi regulis magis cordi esse poterat. Cum vero Ἀνακτε, et Ἀνακτὶ, et Ἀνακτες dicti fuerint εἰς τὸν ἔξοχὴν Dioscuri, cognatumque plane vocabulum sit ἄνακτος, (Gloss. Herod. ἄνακτος. ἐπιμελῶς, φυλακτικῶς) vide annon ἄναξ primitus valuerit qui curam intendit, vel qui sollicite observat, et nihil amplius. Sic Agamemnonem, qui alicubi ἄναξ ἀνδρῶν audit, ποιμένα λαῶν, populi pastorem, h. e. curatorem, ideoque regem, appellat Homerus Il. A. 263. Cf. Virg. Ecl. II. 33.

Pan curat oves, oviumque magistros. Quam locutionem ex Aegypto petitam esse tantum non constat, tum quod regum snorum effigies manu dextra pedum, sinistra autem tribulæ quoddam genus, tenentes sepius effingebant Aegyptii, tum etiam quod ex Aegyptiaco pimen, ejusdem significationis, Græcum vocabulum fluxit. Vide quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. Quo pertinent, ni fallor, utriusque Testamenti loca sequentia, (collato Act. VII. 22.) Ezech. XXXIV. 2. ἡ ποιμένες Ἰσραὴλ, μὴ βόσκουσι ταῦμένες ἑαντούς; οὐ τὰ πρόβατα βόσκουσιν οἱ ποιμένες; Et 23. καὶ ἀγαστῶν ἐπ' αὐτοὺς ποιμένα ἔνα, καὶ ποιμανεῖς αὐτοὺς, τὰν δοῦλόν μου Δαυὶδ, καὶ ἔσται αὐτῶν ποιμήν. Lege totum caput. Matth. II. 6. ἐκ σοῦ γὰρ ἔξελεύσεται ἥγούμενος, δότις ποιμανεῖ τὸν λαὸν μου τὸν Ἰσραὴλ. Apocal. XIX. 15. καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν φάσιδῳ σιδηρῷ.

V. 20. χορεία, chorea, saltatio cum cantu. Aristoph. Thesm. 953. ὅρμα, χώρει | κοῦφα ποσὶν, ἄγ' ἐς κύκλον, | χειρὶ σύγκατε χεῖρα, φυθμὸν χορείας | ὑπαγε πᾶσα· βαῖνε καρπαλίμοι ποδοῖν. | ἐπισκοπεῖν δὲ, πανταχῇ | κυκλοῦσαν ὅμμα, χρὴ χοροῦ κατάστασιν. | ἀμα δὲ καὶ | γένος Ὀλυμπίων θεῶν | μέλπε καὶ γέραιρε φωνῇ, πᾶσα χορομανεῖ τρόπῳ. Virg. Aen. VI. 644. Pars pedibus plaudunt choreas, et carmina dicunt. Claudian. de Bell. Gild. 448. Cantatricesque choreas. Plato de Legg. II. citante H. Stephano: χορεία γε μὴν ὄρχησίς τε καὶ φῦδη ξύνολόν ἔστι. Suidas: Χορείαν. οἱ παλαιοὶ τὴν μετὰ φῦδης ὄρχησιν.

VERSIONES LATINÆ.

Quisnam tumultus hicce?
quinam hi saltantium cantus?
quæ contumelia invasit
Dionysiacum

strepitu-plenum pulpitum?
Meus, meus est Bromius:
meum est personare,
meum est perstrepere,

per montes discurrentem
cum Naiadibus,
cygni ad inştar, peragentem
varium volucreque carmen.

Cantuum sane
tu es, Musa, regina:
tibia vero post te partes suas agat.

5

10

15

Est enim famula comissionum solum
his qui ad fores pugnant, et qui pugnis contendunt.
ut ferox fiat belli dux.

Feri eum qui Phrynaeo vario eminet,
crema sputo-refertum calamum
garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem

20

triumpho-dithyrambe hedera-comam-cincte Rex,
audi meum Doricum cantum.

25

SCHWEIGHÆUSERA*.

*Eadem Versio reformata, et partim ad textum Dindorfianum, partim etiam
ad emendationes propositas, accommodata.*

Quisnam tumultus hicce? quenam haec tripudia?
quæ contumelia invasit Dionysiacam multisonam thymelam?
Meus, meus est Bromius:
me oportet personare, me oportet perstrepare,
per montes ruentem cum Naiadibus,
ceu cycnum peragentem
varium et volucre carmen.

Cantuum tu, Pieri, es regina: tibia vero
post te partes suas agat.

Est enim ministra comissionum solum,
et in fores incurvantibus juvenum pugilationibus (*h. e.* pugnis in
fores incurvantibus juvenibus) solet temulenta
dux fieri.

Tolle Phrygiam vocem clamosam profundentem,
crema sputo-refertum calamum,
garrulum, importunum, cantici rhythmum prætergredientem,
et a terebra, (*h. e.* a tibiarum perforatore) quod ad figuram attinet,
effictum.

En! ecce! tibi haec dextra,
et pedis in diversas partes jactatio, triumpho-dithyrambe
hedera comam cincte rex, audi
meum Doricum cantum choricum.

20

J. B.

* Textum Schweighæuseranum vide in Addendis.

VERSIONES ANGLICÆ.

What means this tumult? Why this rage?
What thunder shakes th' Athenian stage?
'Tis frantic Bromius bids me sing,
He tunes the pipe, he smites the string;
The Dryads with their chief accord,
Submit, and hail the drama's lord.
Be still! and let distraction cease,
Nor thus profane the Muse's peace;
By sacred fiat I preside
The minstrel's master and his guide;
He, whilst the chorus strains proceed,
Shall follow with responsive reed;
To measur'd notes whilst they advance,
He in wild maze shall lead the dance.
So generals in the front appear,

So generals in the front appear,
Whilst music echoes from the rear.
Now silence each discordant sound !
For see, with ivy chaplet crown'd,
Bacchus appears ! He speaks in me—
Hear, and obey the god's decree !

CUMBERLAND.

What revel-rout is this? What noise is here?

What barb'rous discord strikes my ear?
What jarring sounds are these, that rage
Unholy on the Bacchic stage?
'Tis mine to sing in Bromius' praise—
'Tis mine to laud the god in dithyrambic lays—
As o'er the mountain's height,
The woodland Nymphs among,
I wing my rapid flight,
And tune my varied song,
Sweet as the melody of swans,—that lave
Their rustling pennons in the silver wave.
Of the harmonious lay the Muse is sov'reign still:
Then let the minstrel follow, if he will—
But not precede: whose stricter care should be,
And more appropriate aim,
To fan the lawless flame

Of fiery youths, and lead them on
 To deeds of drunkenness alone,
 The minister of revelry—20
 When doors, with many a sturdy stroke,
 Fly from their bolts, to shivers broke,
 And captive beauty yields, but is not won.
 Down with the Phrygian pipe's discordant sound !
 Crackle ye flames ! and burn the monster foul25
 To very ashes—in whose notes are found
 Naught but what's harsh, and flat,—no music for the soul,—
 The work of some vile handicraft. To thee,
 Great Dithyrambus ! ivy-tressed king !
 I stretch my hand—'tis here—and rapidly30
 My feet in airy mazes fling.
 Listen my Doric lay ; to thee, to thee I sing.

J. B.

A D D E N D A.

P. 1. v. 4. Cf. Theocr. Id. I. 190. η γὰρ ἔγενν ὥπ' "Ερωτος ἐς" Αἰδαν
 Ελκομαι ηδη.

P. 2. v. 51. καὶ γὰρ τὴν ὁ μελιχρὸς κ. τ. λ. Vertit Fawkesius : *For sweet Anacreon lov'd the Lesbian dame ; | the Muse-rapt maid inspir'd the brightest flame : | and oft his native land he would resign | for wit more brilliant, and for better wine.*

P. 3. v. 53. Hodie malim : ἀλλοτε μὲν λείπων Σάμον, ἀλλοτε δ' αὐτε—Heasiod. apud Schol. in Apoll. Rhod. I. 156. ἀλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὄρνιθεσσι φάνεσκεν | ἀFeρός ἀλλοτε δ' αὐτε πελέσκετο, θαῦμα Φιδεσθαι, | μύρμηξ ἀλλοτε δ' αὐτε κ. τ. λ. Id. Theog. 830. ἀλλοτε μὲν γὰρ | φθέγγονθ', ώστε θεῖσι συνιέμεν, ἀλλοτε δ' αὐτε | ταύρου ἐριβρύχεω μένος κ. τ. λ. Et vide annon in fine corrupti αὐτῆν lateat prominet possessivum, ad proximum versum detrudendum, qui sic tandem fortasse refungi debet : ήν δορὶ οἰνηρῆν κεκλιμένην πατρίδα. Sic Hom. Od. Δ. 521. ήτοι ὁ μὲν χαίρων ἐπεβήσετο πατρίδος αἴης, | καὶ κύνει ἀπτόμενος ήν πατρίδα. Cf. et I. 28. 34. Nempe, absorpto vocabulo ήν, voces δορὶ οἰνη-

ρῆν, quae in initio versus restabant, transposuit male sedulus librarius, et δῷρι in monstrosum δῷρον (δῷρὶ Casaubonus) mutavit, ut metro succurreret. Hiatus ejus generis est, quod ante voculas olim digamma insignitas saepius servarunt, epicis carminis studiosi, poetas recentiores.

Ibid. l. 3. a fine: Illud Programma nunc reperitur inter Hermanni Opuscula T. IV. p. 240—252.

P. 5. n. 3. Si quid mutandum, malim ἀτερκέα χώρον. Hom. Od. Λ. 93. τίπτ' αὐτ', ὡ δύστηνε, λιπὼν φάσις ἡλίου | ήλυθε, ὅφει Φίδης νέκυας καὶ ἀτερκέα χώρον;

Ibid. κακὸν—χώρον verte : *impia regionem*, Angl. *the bad place*. Sic *impia Tartara*, et *limen sceleratum* dixit Virg. *Aēn.* VI. 733. 563. et *sedes scelerata* Ovid. *Metam.* IV. 455.

Ibid. Farewell, fair queen ; &c. Locum, uti audio, jam contulit Malone. Liber, quod meum est infortunium, in manibus hypothecarii est.

P. 6. n. 6. fin. Virgil. *Aēn.* VI. 285. *Multaque preterea variarum monstra ferarum, | Centauri &c.* Milton. *Par. L.* II. 625. *All monstrous, all prodigious things, | abominable, unutterable, and worse | than fables yet have feign'd, or fear conceiv'd, | Gorgons, and Hydras, and Chimeras dire.*

Ibid. n. 8. Possit sane, collato loco Horatiano, ἀθέλητον. Lex. Seg. Bekker. p. 322. ἀβούλητον κακόν : ἀθέλητον, δοὺς θέλει τις. Eadem verba protulit Suidas. Hesychius : ἀβούλητον, ἀθέλητον. Putaram ἀγέλαστον οὐτ' ὄφρύσι μειδήσαντα, h. e. ἀγέλαστον πρόσωπον βιαζόμενον, collato *Æsch.* Agam. 767. Lex. Seg. p. 337. citante Blomfieldio : ἀγέλαστος. οὐ μὴ πρὸς γέλωτα ἐπιτίθεσθαι, καὶ οὐ στυγγός. Hodie autem vulgatum ἀθέμιστον unice verum censeo, quod valeat ἀδικον, ἀνομον, ταράνομον. Notat G. G. Humphry : “ἀθέμιστον—perhaps lawless—to which the divine government does not extend.” Hesychius : ‘Αθέμιστοι. ἀνομοι, ἀδικοι. Sic Κυκλώπων ἀθέμιστων dixit Homerus Od. I. 106. et Κύκλωψ ἀθέμιστια Φειδὼς *ibid.* 428.

P. 7. l. 8. Βλέμμα κυνὸς pro κύνᾳ duriusculum esse censem G. G. Humphry, nec cum φωνὴν τεθωμένον facile conjungendum. Neque ei satis magna videtur esse Hesychii auctoritas, qua sola vulgatum τεθωμένον solicitetur.

Ibid. n. 10. Hodie τολὺν μύστηρον, cum Blomfieldio, unice verum esse censeo.

Ibid. n. 11. l. 3. Saltem *Æolicum* esset Πάριον, spiritu leni, prout scribi vult Hermannus, ideoque ab Hermesianacte prorsus alienum. Schol. in Dionys. *Thrac.* p. 693. Ιστέον δὲ ὅτι καὶ ἐπὶ συμφάνοντος τίθεται ἐνὸς μόνου τοῦ ἡ δασεῖα καὶ ἡ ψιλῆ. ἐπὶ μὲν τοῦ βάρους καὶ βέω τίθεται ἡ δασεῖα, ἐπὶ δὲ τοῦ βάρους, ὃ σημαίνει τὸ βρέφος κατὰ τοὺς Αἰολεῖς, ἡ ψιλῆ. Καὶ διὰ τὸ τὸ βάρος ψιλοῦται; ὅτι ἡ Αἰολὶς γλώττα, τὸ ψιλοῦν τὰ στοι-

χεῖα φίλεῖ, ὥστέρ καὶ τὸ ὑπάσης λέξεως ἄρχον πάντες μὲν δασύνοντιν, οἱ δὲ Αἰολεῖς ψιλούντιν. αὐτίκα τὸ ὑρχας, Αἰολικὸν δὲ, ψιλοῦται. Similia habet MS. Parphyrii περὶ Προσῳδίας apud Albertium ad Hesych. T. II. p. 1103. Vide et Koen. ad Gregor. p. 588. Hesychii glossa, ad quam pertinet Albertii nota, hæc est: 'Ράριον. παιδίον. ubi πεδίον certatim corrigit VV. DD. Sed nec temere aspernandum est illud παιδίον, id quod vel ex loco Scholiastæ in Dionysium Thracem satis manifestum est. Mihi quidem manca videtur esse hæc glossa, tali modo fortasse supplenda, et legenda: 'Ράριον. πεδίον. καὶ ράρος, (vel ράριον) παιδίον. Sic Lex. περὶ Πνευμ, post Ammon. p. 242. 'Ράριον, πεδίον. καὶ 'Ράρος, τὰ ἀμβλωθρίδιον βρέφος. Etymol. Mag. 'Ράρος, οἱ μὲν, λέγοντιν ὄνομα τόπου· οἱ δὲ, τὴν γαστέρα· ἐξ οὐδ καὶ ράριον λέγεται, τὸ βρέφος. οὔτως εἴρον τὸ λεξείδιον. Suidas: 'Ράριον. τὸ βρέφος. Idem: 'Ράρος. ἡ γαστήρ. ἐξ οὐδ ράριον τὸ βρέφος. Et nescio annon, collato loco Lex. περὶ Πνευμ. εχ ράρος Ἀελικό fluxerit Latinum rarus, (favente etiam quantitate) notione a ράροις, h. e. infantibus abortivis, petita, qui tum corporis exiguitate rariori plerumque nascuntur, tum etiam, siquidem adolescent, in suos artus concreti, rara quadam brevitate corporature fere semper insigniuntur. Donneganus nostras, ex Schneidero fortasse: " 'Ράριον, ou, τὸ, and ράρος, a remarkably small child, or an abortive infant." Similiter ad mel substantivum Latinum referendum est adjec-tivum comparativum melior, ut proprie sit Angl. sweeter, h. e. better in point of sweetness, et exinde, latiori significatione, præstantior, aptior, potior, &c. prout exponunt Lexicographi. Nec nisi pro cognatis vocalibus sumi debere videntur μανὸς et νάνος; quod meam conjecturam quodammodo firmat.

Ibid. Nescio an accusativus Δῆμητρα defendi possit ex Apoll. Rhod. IV. 1113. ἀμφίπολοι δέσποιναν ἐν μεταποιηνόνται. Sed verum fortasse est Δημήτρα, quod vulgato prope abest. Suidas: Δῆμητρα. ὄνομα θεᾶς. Vet. Gloss. Δῆμητρα. Ceres.

P. 8. l. 4. *a fine*: Musei oracula meminit Herod. VII. 6. VIII. 96. IX. 43. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 5.

P. 9. l. 1. Lectionem ἀπαρχόμενος confirmare videatur Eustathii locus. ad Il. Σ. 570. de Lino: ἔταφη δὲ ἐν Θήβαις, καὶ ἐτιμάτο ὑπὸ τῶν ποιήτων θρηνώδεσιν ἀπαρχαῖς.

Ibid. n. 15. Mosch. Id. III. 72. ἀπώλετο πράν τοι "Ομηρος, | τῆν τὸ Καλλιόπας γλυκερὸν στόμα. Incerti Epigr. Anth. Gr. V. p. 532. Brod. de Homero: Πιερικὴ δὲ μελισσα περὶ στόμα θεῶν ἀλάτο, | κηρίον ὀδίνουσα μελισταγές.

Ibid. n. 16. *init.* Sic iarpὸν θεῶν, pro iarpὸν θεὸν, optime reposuit Salmasius apud Hesych. in Παιήνοντα.

P. 11. n. 22. *fin.* κνίζετο μὲν Ναυνοῦς Porsonus Tracts p. 245. com-

parans Machonis l. c. quod tum me, tum etiam Dindorium fugit, ob vocabulum "Hermesianax" a Kiddio, ἀνθρώπινόν τι παθόντι, male possum. Quam tamen emendationem, utcunque elegantem, improbare videtur Dobræus ad Aristoph. Plut. 974, 5. et fortasse minus necessariam reddit Charitonis locus ab Heinrichio citatus. Cum vulgato conferendum est Plutarch. Amator. p. 753. A. ἐράται γὰρ αὐτοῦ καὶ καλέται. ubi ἐρᾶται corrigendum videtur.

P. 13. n. 24. Hodie incertus sum, annon totum distichon sic legendum sit: ήκαχε δὲ Ἐρμόβιον τὸν ἀεὶ βαρὺν, ἢδè Φερέκλην | ἔχθρὸν μισθίας οἵ ἀνέπεμψεν ἐπη. Tunc ήκαχε vertendum Angl. he galled, vel he lampooned, et οἵ ἀνέπεμψεν ἐπη, what picquant verses he published! Hesychius: Ήκαχεν. ἔβλαψεν, ἐλύπησεν. Hom. Od. II. 428. ήκαχε Θεσπρωτούς. lexit, malo affecit. Alcaeus Messenius Anth. Gr. III. p. 386. Brod. ήκών τὸν ἀοιδὸν "Ιψι ἔνι παῖδες" Ομηρον | ήκαχον, ἐκ Μουσῶν γρίφον ὑφηγάμενοι.

Ibid. n. 24. l. 5. a fin. Formam Φέρεκλος usurpavit Hom. Il. E. 59.

Ibid. n. 26. Quivis videbit Aldinum χρυσῆδος ex librario profectum esse, circa Homerum satagente. Quod genus errorum satis frequens est, et ad ridiculum sæpius vergit. Sic διεμήρισαν ἄνδρες δικασταὶ, per scribeat stupiditatem, in Demosthenem intenti, habet Suidæ ed. Mediol. in Διεμήρισαν, satis ridicule, tum sensu, tum metro respuente. Locus est Aristoph. Av. 706. ubi recte legitur δ. ἄνδρες ἔρασταὶ, prout ipse Suidas in Ἀπομώμοκα.

Ibid. n. 26. fin. Lydae Antimachæs loca nonnulla apud Schol. Apollonii I. 1289. II. 297. III. 409. IV. 259. 1153. Schol. Ven. ad Il. Z. 200. indicavit Blomfieldius in Diatriba de Antimacho. Adde Schol. Eurip. Phœn. 44. ubi plura suppeditabit Valckenærius.

P. 15. l. 7. Vide Blomfield. Glossar. in Aesch. Pers. 197. Locus, dum notam scribebam, me fugerat.

P. 16. l. 10. ἐν τινι στασίμῳ. Vide Casaub. ad Athen. p. 555. Hermann. El. Doctr. Metr. III. 22.

Ibid. l. 2. a fin. Reisig. in Enarrat. Soph. CEd. C. p. IV. ita legit: Βάκχον καὶ τὸν Ἐρωτόν ἀναγεῖραι εἴαρι εἶδος [Φθέγμα τὸ * * * *] Zeus ἐπορευετος Σοφοκλεῖ.

P. 18. n. 41. Ion Anth. Gr. III. p. 394. Brod. εἰ καὶ δακρυόεις, Εὐ-ριπίδη, εἶλέ σε πότμος, | καὶ σε λυκόφραῖσται δεῖπνον ἔθεντο κύνες, | τὸν σκηνὴν μελίγηρυν ἀηδόνα, κόσμον Ἀθηνῶν, | τὸν σοφίην τραγικὴν μιξάμενον χάρτα, | ἀλλ' ἔμολες Πελλαῖον ὑπ' ἥριον, ὡς ἀνὴρ λάτρις | Πιερίδων ναῖς ἀγχόθι Πιερίδων. Adde Ovid. Ib. 595. Gell. XV. 20. Val. Max. IX. 12. Pausan. I. p. 3. Quæ loca attulit Auctor Libelli inscripti *The Theatre of the Greeks* p. 138. Camb. 1827.

Ibid. n. 42. Etiam Westonus ἀνεθρέψαντο.

Ibid. n. 43. init. Similiter κάπος, pro ἀπός, Ald. et plures MSS. Eurip. Phœn. 865. Vide Porson. ad 1. *In fine adde*: Theocr. Id. I. 71. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσσαντο, | τῆνον χώ' κ' δρυμοῖο λέων ἀνέκλανσε θανόντα. Et mox; πολλαὶ Φοι πὰρ ποσσὸν βόφες, πολλοὶ δὲ τε ταῦροι, | πολλὰ δὲ αὖ δαμάλαι καὶ πόρτιοι ὠδύραντο. Antipater Anth. Gr. III. p. 389. Brod. de Orpheo: ἐπωδύραντο δὲ πέρηται, | καὶ δρόες, ἃς ἐρατὴ τοπίον ἔθελγε λύρη. Virg. Ecl. V. 27. *Daphni, tuum Pænos etiam ingemuisse leones | interitum, montesque feri silvæque loquuntur*. ubi montesque feros silvasque malim, cum Heyno. Id. ibid. X. 13. *Pinifer illum etiam sola sub rupe jacentem | Menalus, et gelidi feverunt saxa Lycae, | Stant et oves circum*;—*Omnes, unde amor iste, rogant, tibi?* Id. Georg. IV. 461. *Flerunt Rhodopeiæ arces, | altaque Pangæa, et Rhesi Mavortia tellus, &c.* Ovid. Ep. Heroid. XV. 151. *Quin etiam rami positis lugere videntur | frondibus.* Paulo moderatius Euripides tragicus Phœn. 1361. ΑΓ. ὁ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπον τάδε, | παῖδων ὄμοιαις ἔνυφοραις ὀλωλότων; | ΧΟ. οἵτινες τέλεονται γ', εἰ φρονοῦντ' ἔτυγχανεν. Cowleius nostras, Constantia et Philetas p. 6. *And all the senseless walls, which are now round about me, cannot hear. | For, if they could, they sure would weep, | and with my griefs relent: | unless their willing tears they keep, | till I from earth am sent. | Then, I believe, they'll all deplore | my fate, since I taught them before.*

P. 19. l. 15. “Huc facit Philostratus in vita Herodis Attici: εἰκόνας γούν ἀνερίθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακότων καὶ θηρασόντων· τὰς μὲν ἐν δρυμοῖς, τὰς δὲ ἐπ' ἄγροις· τὰς δὲ πρὸς πηγαῖς· τὰς δὲ ὑπὸ σκιαις ΠΛΑΤΑΝΩΝ.” WESTON.

P. 20. n. 48. Contra πικρὰ (assentiente Suida in Λαμψρὸς) restituit Porsonus Meleagro Anth. Gr. VII. p. 611. Brod. ubi vulgo legitur: η γὰρ ὁ παῖς τούτοισι γελᾷ, καὶ πυκνὰ κακισθεῖσι, | ηδεραι. Vide Tracts p. 259.

Ibid. n. 50. Evidem, collato loco Homericō, οὐδὲ οἱ δεινὸν verum esse censeo. Estque οἱ hoc in loco, ni fallor, tum fortius, tum etiam magis epicum, quam οἴδε. Notandum autem Hermesianactem paulo negligentiorem esse in iisdem vocibus, vel locutionib⁹, repetendis, interdum etiam, quamvis ipsas non diserte repeatat, in earum tamen repetitione tantum non versari. Sic ῥέῦμα habemus 6. 42. μεγάλων, μεγάλους, 6. 13. ῥυμένης, ῥύμενον, 6. 78. ἀοιδιάνων, ἀοιδὸν, 13. 27. 49. 75. μαλακοῦ πνεῦμα, 14. 36. ἥρανος, ἥρανον, 16. 22. ἀποπρολιπόντα, ἀποπρολιπῶν, 21. 44. πόλλα ἔπαθεν, πολλὰ παθὼν, πολλὸν ἀνατλάς, 25. 31. 35. λόγων, λόγοις, 25. 45. 81. 94. λόγων ἀνεγράψατο βιβλους, γόων (λόγων) ἐνεπλήσσατο βιβλους, 25. 45. ὑμνων, 26. 49. πολλὸν, 32. 35. ἔκλαιεν, κλαίων, 33. 44. εὔρετο, εὑρόμενον, εὔρε, εὑρόμενος, 35. 67. 87. 94. πολιψ, (σκολιψ) σκολιοῦ, σκολιὴ, 37. 63. 80. πολλάκτι, πολλάκις, 37. 56. λωτῷ,

λωτοῦ, 37. 70. κώμους, 38. 47. πόθον, πόθος, 47. 73. 95. ἡράσταρο, 49. 96. ἄνδρα, 50. 61. 69. 95. ταμίην, 66. 70. θῆκαθ' ὑπὸ, θῆκαν ὑπὸ, 74. 76. ἀνθρώπων, 80. 90. σοφίην, σοφίη, 80. 90.

P. 21. l. 2. Theanomis γαρικὰ παραγγέλματα quædam meminit Sto-beus T. 74. 32. 53. 55. Θεατὴ ἡ Πυθαγόρειος ἐρωτηθεῖσα πῶς ἔνδοξος ἔσται, ἔφη· Ἰστὸν ἐποιχομένη, καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιώσα.—Θεανὼ ἐρωτηθεῖσα ποστατὰ γυνὴ ἀπ' ἄνδρας καθαρεύει, Ἀπὸ μὲν τοῦ ἴδιου, εἰπε, παραχρῆμα· ἀπὸ δὲ τοῦ ἀλλοτρίου, οὐδέποτε.—Θεανὼ ἡ Πυθαγορικὴ φιλόσοφος ἐρωτηθεῖσα τί πρέπον εἴη γυναικί, Τὸ τῷ ἴδιῳ, ἔφη, ἀρέσκειν ἄνδρι. Plutarch. Conjug. Præcept. p. 142. C. et apud Stob. T. 74. 49. ἡ Θεανὼ παρέφηνε τὴν χεῖρα περιβαλλομένη τὸ ἱμάτιον· τινὸς δὲ εἰπόντος, (Stob. εἰπόντος δὲ τινος) Καλὸς ὁ πῆχυς, Ἀλλ' οὐ δημόσιος, ἔφη. δεῖ δὲ μὴ μόνον τὸν πῆχυν, ἀλλὰ μηδὲ τὸν λόγον δημόσιον εἶναι τῆς σώφρονος· ἀλλὰ (καὶ Stob. sed ἀλλὰ Gesneri margo, ex Plutarcho scilicet) τὴν φωνὴν, ὡς ἀπογύμνωσιν αἰδεῖσθαι καὶ φυλάττεσθαι πρὸς τοὺς ἑκτός. ἐνορᾶται γὰρ αὐτῇ (Stob. ὀρᾶται γὰρ ἐν αὐτῇ) καὶ πάθος, καὶ ἥθος, καὶ διάθεσις λαλούσῃ. (Stob. τῆς λαλούσης) Plutarchi ἔκδοσιν neglexit Gaisfordius.

Ibid. n. 53. De Porsoni emendatione vide etiam Kidd. ad Dawes. p. 297. Cic. Cat. Maj. 21. *Socrates—is, qui esset omnium sapientissimus oraculo Apollinis judicatus.* Milton. Par. R. IV. 272. *To sage philosophy next lend thine ear, | from Heav'n descended to the low-rooft house | of Socrates; see there his tenement, | whom well inspir'd the oracle pronounced' d| wisest of men.* Quæ loca attulit Kiddius ibid. p. 298. Poetam Anglicum nescio quem citat Poolius, *The English Parnassus* p. 530. de Socrate sic loquentem: *He whom Apollo wisest thought of men.*

P. 22. n. 59. Sic πόθον ἔχειν δεινὸν dixit Xen. Cyrop. II. 1. 13. Dubitari tamen potest, an δεινὸς πόθος proprie expresserit Virgilianum illud *dira cupido*, qua locutione usus est poeta etiam AEn. VI. 721. Pro prius fortasse ad Græca accedit Lucretianum IV. 1083. *Tam magis ardescit dira cappidine pectus.* Δεινὸς per δό φύσου ποιητικὸς exponit Etymologus Magnus, additque, παρὰ τὸ δέος γίνεται δεινὸς, (lege δεεινὸς: male Larcherus, δεεινὸς) καὶ κράσει δεινός. Eadem analogia δειλη ex δεειλη per crasin factum est, notante eodem Grammatico, itemque Etymologo Gudiano. Cf. δεειλος et ειδεειλος epica. Et nescio annon primitus ad *Deorum metum* pertinuerit hoc epitheton, quod Diis ab Homero toties tributum videmus. Confer Virg. AEn. VIII. 349. *Jam tum religio pavidos terrebat agrestes | dira loci: jam tum sylvam saxumque tremebant.* Vide omnino Facc. et Forc. Lexicon in *Religio* sub init. A δεινὸς autem ortum vult Vossius Latinum *dirus*, ut a μονὰ, AEn. pro μονῇ, fit *mora*, N in R cedente. Quod contra factum videmus in *domum a δῶρον*: nam, qui hanc vocem ad δάνοις referunt, conferuntque

cum *domo* a δαμάω, ii plane in analogiam peccant, cum pœnultima in δάνος sit brevis, in Latina autem voce longa. In Virgilianis *dira cupido*, *dira fames*, si loca attente perpendamus, notio epitheto inest primitivo Græce vocis usui plane affinis. Inde illud Servii ad Æn. II. 519. *Dira est deorum ira. Ergo quæ mens dira, infusa ex deorum ira.* Sic et Festus: *Dirus, dei ira natus.* Nonius c. 1. n. 127. *Dirum est triste, infestum, et quasi deorum ira immissum.* Isid. Orig. X. p. 1073. *Dirus præparcus et teter, quasi divina ira in id actus. Nam dirum dicitur, quod divina refertur ira.* ubi, pro *præparcus*, legendum videtur *tetricus*. Qui tamen derivandi modus analogiae prorsus repugnat. Ceterum in loco Georgicorum allato *dira* simpliciter per *magna et vehemens* ipse Servius exponit; quæ saltem Lucretii loco satis apte convenire videtur expositio. Sil. Ital. IV. 284. *Contorquet nodis et obusto robore diram | vel portas quassare trabem.* h. e. potentem quassare, ut exponunt Facciolatus et Forcellinus, collatis Græcis δεινὸς λέγειν, δεινὸς γράφειν. Obiter notabo, (ad rem me quasi manu duxit quod θάρατος, teste Plutarcho De aud. Poet. p. 22. C. fluxisse Latinum *damnum*. Quod fugit Etymologos. Forma, ut videtur, quæ Ἀελibus innotuit, fuit δάμνος, et M literam servarunt Latini, qui tamen in re tali eam usitatius sive in G mutarunt, ut in *agnus* ab ἄμνῳ, sive literam sequentem extriverunt, ut in *ramus* ab ὄραμνος. Huc pertinet illud Etymologi Magni in Δανάκης: Δαναοὶ γὰρ οἱ νεκροὶ, τοντέστι ξηροί. ubi δανοὶ corrigendum est, collatis Hesychio, Suida, Etymologo Gudiano, ipsoque Etymologo Magno, in Δανά. Hesychius: Δανιῶν. κακοποιῶν. κτεινῶν. Μακεδόνες. Lege Δανῶν, cum Vossio et Kustero, poscente etiam literarum serie. Idem: Δανεῖγ. κακουργεῖγ. Lege Δανεῖγ, cum Kustero. Quod si quis paulo difficilior me ideo amentiae inculpabit, quod in re etymologica Latina ad Macedones configerim, is jam tandem sciat in lingua Macedonica temporum vel antiquissimorum Græcismos passim scatere. Exemplo sit vocabulum ἔέλδω, quod pro ἔθέλω dicebant Macedones, quodque cum Homericis ἔέλδομαι, ἔέλδωρ, ceterisque similis initii vocabulis, protinus conferendum est. Vide Sturzium de Dialecto Macedonica p. 31.

Ibid. l. 7. χ confusum cum α notat Valckenærius ad Theocr. Adoniaz. p. 290. λ autem cum π Bastius Comment. Palæogr. p. 729 seq.

Ibid. n. 61. Thucyd. V. 10. καὶ ὁ μὲν Κλέων, ὡς τοπρώτον οὐδενο-
εῖτο μένειν, εἴθιτο φεύγων, καὶ καταληφθεὶς, ὑπὸ Μυρκινίου πελταστοῦ
ἀποθήσκει.

Ibid. n. 62. l. 8. Vide Kidd. ad Dawes. p. 300, 1.

Ibid. l. 6. a fin. Aristippi cum Diogene disputationem de Laide retu-
lit Athen. XIII. p. 588. E. F.

P. 23. ad v. 1. l. 6. De Hesiodi 'Hōtias μεγάλαις, præter Ruhnkenium,

Epist. Crit. I. egerunt ad Eunap. Boissonadius p. 266. et Wytttenbachius p. 133. notante Bergmanno. Vide et Bentl. ad Horat. Sat. I. 3. 7.

Ibid. l. 11. a fin. Ab Eustathio prope abesset: ή οῖην Ὑρίη Βοωτίη τρέφε κούρην. Sic Hesiod. Theog. 454. 'Ιστίην, Δήμητρα, καὶ Ἡρην χρυσοπέδιλον. Vide omnino Thiersch. Gr. Gr. §. CXLVIII. 2.

P. 25. *suo loco insere*: V. 1. *vīōs*—Οἰάγροιο, *Œagri filius*. Cf. Phanocles Fragmenti init. apud Stob. T. 64. 14. ή ᾧ Οἰάγροιο πάϊς Θρῆτικος Ὀρφεὺς | ἐκ θυμοῦ Κάλαιν στέρκε Βορηΐάδην, κ. τ. λ. ubi nescio annon verum sit ή olov, paenultima brevi, ut apud Hom. Il. Σ. 105. Od. Y. 89. cum satie manifestum sit ad 'Holow μεγάλων Hesiodearum normam scriptam fuisse elegiam, unde hanc particulam excerpit Stobaeus. Liber, quo pertinebat, "Ἐρωτες ή Καλοι inscriptus est. Apoll. Rhod. IV. 905. citante Ruhnkenio: εἰ μὴ ἦρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρῆτικος Ὀρφεὺς | Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἔαις φόρμιγγα τανύσσας. Incerti Epigramma Anth. Gr. III. p. 389. Brod. Καλλόπης Ὀρφῆα καὶ Οἰάγροιο θανόντα | ἐκλαυσαν ζανθαλ μυρία Βιστονίδες. Manil. V. 321. Qua quondam sonitum referens *Œagrius Orpheus*.

Ibid. ad v. 2. Hodie haud scio annon verum fuerit Θρήσηγ στειλάμενος κιθάρη. h. e. πλεύσας, interpretante Toupio ad Hesych. T. IV. p. 309. Neque aliter Ruhnkenius, nisi quod Θρήσηγ scriptum voluit, quod Doricum esset. κιθάρη etiam MS. Pal. cum edd. Ald. et Casaub. Sic ἀνετέλετο φόρησιν infra dictum vv. 29, 30. et στείχειν ἐπὶ κώμους λωτῷ vv. 37, 38. στειλάμενος κιθάρη etiam citat Schæfer. ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 8680. D. conferens Virgilianum *fretus cithara Aen.* VI. 120.

Ibid. post l. 26. adde: *Ibid. ἀπειθής, cui persuaderi non potest, qui flecti nequit, ideoque intractabilis.* Confer Sen. Hipp. 227. *Sed posse flecti conjugem iratum puta: | quis hujus animum flectet intractabilem?*

Ibid. l. 7. a fin. Burnsius nostras, *To a Mouse* 29. *Till crash! the cruel coulter past | out through thy cell.* διέκ.

Ibid. l. ult. Notat Schol. Ven. ad Hom. Il. Σ. 576. παρὰ ῥαδαλὸν δονακῆα Aristophanis Grammatici lectionem esse; ubi vulgo ῥοδαγὸν legitur. Exponit Scholiasta: ῥαδαλὸν δὲ ἀκοντέον τὸν εὐκράδαντον δι' ὑψος.

P. 26. *ad v. 8.* De Orpheo consulendus est Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 228 seq.

P. 27. l. 2. Virg. Aen. VI. 417. *Cerberus hæc ingens latratu regna trifaci | personat, adverso recubans immanis in antro.*—*Ille fame rabida tria guttura pandens &c.* Adde Georg. IV. 483.

Ibid. ad v. 15. Archias Anth. Gr. III. p. 381. Brod. οὐ σε, φίλη πέρδιξ, φθιμένην ἀγέραστον ἔάσω.

Ibid. l. ult. Eurip. Herc. F. 675. οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας | Μούσαις συγκαταμηγνὺς | ἀδίσταν συζυγίαν.

P. 28. ad v. 17. l. 1. Vide Porson. ad Toup. Emend. in Suid. p. 462. et ad Aristoph. Pac. 1302.

P. 29. l. 2. *in fine adde*: Ceterum locutionem Ἐλευσίνος παρὰ πέζαν vel amplius illustrabit locus Clem. Alex. Protrept. p. 13. Ἰμμαρος δὲ ὁ Εὐμόλπον, καὶ Δαείρας, οὐχὶ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ Ἐλευσινοῦ, τοῦ ὑπὸ τῷ ἀκροτόλει; Vertit Arnob. VI. *Dairas et Immarnachus* (sic) *fratres pessimī in Eleusinis concepto, quod civitati subjectum est.* ubi pro *pessimī*, legendum videtur *positi*, et *Eleusinii*, subintellecto *templi*, reponendum cum Meursio.

Ibid. ad v. 18. circa med. De μ et β confusis vide etiam Porson. ad Eurip. Phœn. 1050, 1. ubi βέλος pro μέλος Eustathius, (cf. Etymol. Mag. in Ἰήϊε) itemque Advers. p. 105. Albert. ad Hesych. T. II. p. 1. Poll. IV. 9. p. 211. ubi, pro Κάθωνος, olim Κάμωνος legebatur.

Ibid. l. 10. a fine: Photius p. 383. Παρασαβάζειν: παραμάνεσθαι. ἀπὸ τοῦ σαβοῦ· τοὺς γὰρ παρὰ τῷ Σαβαζίῳ (sic, pro τῷ Σαβαζίῳ, operarum menda, ut videtur) βακχεύοντας καλοῦσσασθοῖς· καὶ τὸ βακχεύειν σαβάζειν. Eustath. ad Dionys. Perieg. 1069. ἡσαν δὲ καὶ ἔθνος Θρησκιὸν Σάβοι, ὅπερ τοὺς Βάκχους δηλοὶ Φρυγίᾳ διαλέκτψ· ἐξ οὐ καὶ ὁ Διόνυσος ξοικεῖ Σαβάζιος λέγεσθαι, διότι καὶ Βάκχος ὁ αὐτός.

P. 30. l. 15. De Celeo vide Virg. Georg. I. 165.

Ibid. l. 8. a fin. Photii locus est: ὁ γ' οὐν Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῃ· Γενεᾶς Καβάρνοντος θῆκεν ἀγακλέας ὄργειωνας. ubi Toupius Emend. in Hesych. T. IV. p. 204. (ceteris neglectis) Καβάρνοντος θῆκεν μὲν ἀγάκλεας Ὄργειῶνες. Voluit, ut videtur, ἀγακλέας Ὄργειῶνας. Blomfieldius omnino Diatr. de Antimacho p. 232. ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῷ Λίδῃ ἐλεγείται Καβάρνοντος (vel Καρβάρνοντος) μὲν θῆκεν ἀγακλέας ὄργειῶνας. Equidem, collato Friedmanno de Med. Syll. Pent. Gr. p. 344. totum locum sic legendum puto: ὁ γοῦν Ἀντίμαχος ἐν τῷ Λίδῃ γ'. "Ενθα Καβάρνοντος θῆκεν ἀγακλέας ὄργειῶνας. Et voces ἐν τῷ Λίδῃ γ' vertendae sunt: *in Lyda libro tertio.* Sic Anton. Liber. 39. ἴστορεῖ Ἐρμησιάνας Λεοντίφ β'. *in Leontii libro secundo.*

P. 32. l. 12. Accedit Photii auctoritas: Πλεύμων: διὰ ταῦ λ· καὶ "Ομηρος"—πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκέα.

Ibid. l. 13. Cf. quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 170.

Ibid. l. 4. a fin. Similem corruptelam exhibet nomen vici Londonensis, qui *Nightingale Lane* dicitur, corrupto nomine ex Anglo-Saxonico *Cnihtena-gild land*.

P. 33. l. 21. Confert G. G. Humphry Buttmann. Lexilog. Anglicæ versionis p. 482.

P. 34. l. 6. Suspicor Eustathium scripsisse: καὶ κατὰ τὸ, ἀγάζω ἀγαστὸς, καὶ ἀπελεύσει τοῦ σίγμα, ἀγατὸς, καὶ τροχὴ κ. τ. λ. Cf. Theocr. Id. I. 125. αἰτύ τε σάμα | τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγατόν.

P. 36. l. 13. Formam tamen recentiorem Sophocli tribuit Anti-Att. Bekker. p. 87. *Γνωστός*: ἀντὶ τοῦ γνώριμος. Σοφοκλῆς Ἐρμιόνη. Adde Gloss. in CEd. R. 360. apud Fæhsium in Sylloga Lectt. Gr. p. 203. *Γνωστὸν. νοούμενον.*

Ibid. l. 17. Imitati sunt Latini. Cic. Off. I. 5. *Animi excelsi atque invicti magnitudo ac robur.* Angl. *invincible.* Sallust. B. Jug. 76. *Sed rex nihil jam Metello infectum credens.* Angl. *impracticable.* Tacit. Agr. 18. *Nihil arduum aut invictum.* Angl. *insuperable.* Plin. VIII. 25. *Crocodilus contra omnes ictus cute invicta.* Angl. *impenetrable, invulnerable.* Horat. Sat. I. 6. 5. *Naso suspendis adunco | ignotos.* h. e. ignobiles. Sic et 24. *Sed fulgente trahit constrictos gloria currū | non minus ignotos generosis.* Contra *dissociabilis*, pro dissociatus, idem usurpavit Od. I. 3. 21. et *illacrymabilis*, pro illacrymatus, Od. IV. 9. 26. Activa significatione Virg. Georg. I. 93. *penetrabile frigus*, et Æn. X. 481. *penetrabile telum*, Angl. *piercing*, et Ovid. Metam. XIII. 857. *penetrabile fulmen*. Angl. *subtle.*

P. 38. l. 7. Burgesio parum satisfacit hæc mea emendatio, qui notat: “Vix dici potest ποιεῖν φωνήν. Sic et Angli *to make a noise*, at non iudicem *to make a voice.*” Cf. Suid. in *Φωνήν*. Quæ si vera sint, nihil promovebo citando ποιεῖν κραυγὴν, quod dixit Xenoph. Cyrop. III. 1. 2. Anab. II. 2. 17. et alibi. Namque nihil moror Etymologi Magni locum, quem tantum cito, ut emendem: Κύμβαλον, παρὰ τὸ κύπελον, κύπαλον καὶ κύμβαλον ἡ παρὰ τὸ πεποιημένη φωνὴν ἔχειν κύμβαλον γὰρ ἐκ πεποιημένης φωνῆς εἴληπται· αἱ δὲ πεποιημέναι φωναὶ αὐται, κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα. Quas voculas de sonorum imitatione satis infeliciter intellexit Sylburgius. Cum vero ultima sic se habeant in Etymologico Gudiano, κύμα, κάρκερο, κρύκαι καὶ τὸ τριχθά, ad pellenda monosyllaba ista, Thymbrianis *fe, fi, fo, sum*, plane ineptiora, via jam tandem aperitur. Lege omnino: κύμα, κάρκαιρε, κρίκε, τριχθά. Nempe πεποιημέναι φωναὶ, quas vocat Etymologus, sunt voces factitiae, e soni proprietate confictæ, qualis est κλαγγὴ vox, de qua sic idem Etymologus: ἀπὸ γὰρ τῆς τοῦ ἥχου ἰδιότητος οἱ σοφώτατοι τῶν ποιητῶν τὰ τοιωτότροπα τῶν ὀνομάτων σχηματίζουσι. Ejusdem generis est vocabulum ροῖζος, de quo sic Etymol. Mag. ‘Ροῖζος, πεποιημένη φωνή. Quod ad κύμα attinet, respexisse videtur Etymologus derivationem sive suam, sive antiquioris cuiusdam Grammatici, Κύμα—παρὰ τὸ κυκῶ συζυγίας δευτέρας τῶν περισκωμένων καὶ ἡ χρῆσις, (Hom. II. Φ. 240.) Δεινὸν δὲ ἄμφ’ Ἀχιλῆα κυκώμενον ἵστατο κύμα. Eustath. ad II. Φ. 1. c. p. 1320. 25. Bas. τὸ δὲ ευκάσθαι, καιρία ἐστὶ λέξις. διὸ καὶ πολλάκις ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς αὐτῇ χρᾶται. παράγεται δὲ ἀπ’ αὐτῆς τὸ κύμα, ὡς ἐν τῷ Κυκώμενον ἵστατο κύμα ἐμφαίνει ὁ ποιητὴς, ἐγγὺς τοῦ κυκάσθαι τὸ κύμα θέμενος τρόπῳ ἐπιμολογικῷ. Et p. 1321. 31. τὸ γὰρ κύμα, ἐπει

(ώς ἐφρέθη) ἐκ τοῦ κυκάν λέγεται, τινός ἐστι κύμα ήγουν κύκημα. Vide et ad Il. II. p. 1112. 17. Nisi forte in utroque Etymologo κύμβαχος reponendum est, de qua voce sic Eustath. ad Il. E. 586. p. 444. 21. ὁ δέ γε κύμβαχος, ἡ ἔχει τι ὄνοματοποίας διὰ τὸν δοκοῦντα ἐγκεῖσθαι αὐτῷ ἥχον, ἡ ἐκ παραγωγῆς ἔχει τὸ χ'. Idem ad Il. O. 536. p. 1036. 39. κύμβαχον, τὸ ὑπὲρ κεφαλῆς διάκενον τῆς περικεφαλαίας, εἰς ὁ καθίεται ὁ λόφος. εἴρηται δὲ, παρὰ τὸν ἥχον τῆς κύμβης, ὁ ἐστι τῆς κεφαλῆς. Confer Schol. ad Nicandri Ther. 484. ubi κυμάτων et κυμβάλων confusa sunt. In κάρκαιρε allusio facta est ad Il. Y. 157. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν | ὀρυμένων ἄμυδις. Quem locum citat ipse Etymologus in Σκαρδαμύσσειν. Schol. ad l. Κάρκαιρε. ἔκινείτο, ἥχει. ὄνοματοποία ὁ τρόπος. Onomatopoeticum esse ait, e sono factum. (Cf. Schweighæuser. ad Athen. I. p. 30. F. Similiter Eustath. ad Od. E. 402. p. 230. 25. τὸ δὲ ροχθεῖν, ὄνοματοπεποίηται, καθὰ καὶ τὸ ξερόν, καὶ τὸ ἐρευγόμενον, καὶ τὸ παλιρρόθιον, καὶ τὸ βέβρυχε, καὶ ὁ δοῦπος. Id. ad Od. M. 60. p. 474. 8. τὸ μὲν ροχθεῖν, ὡς τραχὺν ἥχον δῆλοι κατ' ὄνοματοποίαν. Id. ibid. 104. 5. p. 480. 52. τὸ ροφεῖν εἰτ' οὖν ἀναρροφεῖν κατὰ ὄνοματοποίαν, ὅποιαν τινα ἔχει καὶ τὸ ροχθεῖν. Etymol. Mag. Φλοισθος, τάραχος. ὄνοματοπεποίηται δὲ ἡ λέξις.) Eustath. ad l. p. 1275. 15. Κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν, ὁ ἐστι ποιὸν ἥχον ἀπετέλει Ὄρυμένων ἄμυδις. Ad κρίκε, conferendus est Hom. Il. II. 470. Schol. ad l. Κρίκε. ἐψόφηκεν, ἥχησε, ποιὸν ἥχον ἀπετέλεσε. Eustath. ad l. p. 1093. 35. τὸ δὲ Κρίκε ζυγὸν ἀντὶ τοῦ ἔτρικε κατὰ ὄνοματοποίαν. Vide et Schol. Ven. ad Homeri l. Etymoll. Mag. et Gud. in Κρίκε. Quod autem dedi τριχθά, est Il. Γ. 363. ad quem locum sic notat Eustathius p. 321. 52. ἐν τῷ Ἀμφὶ δὲ ἄρ' αὐτῷ (ξίφος) Τριχθά τε καὶ τετραχθά διατρυφὲν ἔκπεσε χειρὸς, εἴποις δὲ, σιδήρου θραυμένου ἀκούειν. τοιωῦτον γάρ τινα ἥχον ἡ τῶν λέξεων ὑπηχεῖ τραχύτης. ἐπίτηδες οὖτω φράζοντος τοῦ ποιητοῦ ὄνοματοποίας τρόπῳ. Idem ad Od. I. 71. p. 336. 27. τὸ δὲ τριχθά καὶ τετραχθά, καθὰ καὶ ἐν Ἰλιάδι, τραχυφωνίαν ἥχου δήλεις. Atque hoc illud est, mi lector, quod nos Anglice dicimus *to wed the sound to the sense*; quale genus nuptiarum Popio nostrati, prout tute scis, in primis cordi fuit. Sed vereor ne Eustathio occinendum sit Terentianum illud, *Quas credis esse has, non sunt verae nuptiae*. Quod enim addidit ad Il. Γ. l. c. τὸ δὲ τριχθά καὶ τετραχθά, ἐκ τοῦ τρίχα καὶ τοῦ τέτραχα γίνεται, πλεονασμῷ τοῦ θ διὰ τραχυφωνίαν πλείονα, id plane φαντασίηλητος asseveravit, cum nullus hic omnino sit pleonasmus, ideoque neque de industria pétita τραχυφωνία. Etenim τριχθά et τετραχθά, perinde atque διχθά, mera adverbia sunt epica, vel potius antiqua, pro quibus τρίχα, τέτραχα, δίχα, recentius dictum est, quæque Doricæ originis fuisse tradit parum sibi constans Archiepiscopus ad Od. A. 23. p. 12. 17. ἐστι δὲ τὸ μὲν διχθά, καθὰ καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι τὸ τριχθά καὶ τετραχθά, Δωρικόν·

Δωριέων γάρ, ή τοῦ θῆτα ἐν τούτοις ἐπένθεσις. ὡς καὶ ἐν τῷ πονῷ ποιήσω πεπόνηκα πέπονα καὶ πλεονασμῷ πέπονθα, πρὸς τινα δύμοιότητα τοῦ πέποιθα. οὗτος δὲ καὶ ἐν τῷ μαλακῷ μαλθακῷ, καὶ χαμαλῇ χθαμαλῇ. Ut vero ad Hesychium redeam, si exempla desint, quibus firmetur locutio ποιεῖν φωνὴν, legas omnino per me licet: Κλαυσῆν. ποιὰν φωνὴν ἀποτελεῖν. Eustath. ad Il. P. 56. τοιθολυγοῦντες ἥγουν ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντες. Etymol. Mag. in 'Ροΐζος: καὶ φοίζησεν, Ἰλιάδος κ', (502.) ἀντὶ τοῦ ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσε, τοντέστι συριγμόν. πεποιημένη δὲ η λέξις. Confer et Eustathii et Scholiaste ad Homerum loca duo supra allata.

Facile exciderit illud ἀποτελεῖν, *πτερ* compendiose scriptum, nec a liberario intellectum. Vide Bast. Comment. Palæogr. p. 794. et 845.

Ibid. post l. 34. insere: Ibid. "ἀποκρολείπω (vel etiam ἀποκρὸ λείπω) relinguo longe." H. STEPH. Similia sunt ἀποκράγω, ἀποκροβάνω, ἀποκροβάλλω, ἀποκροθέω, ἀποκρονοσφίζω, &c. Vide infra v. 44.

Ibid. ad v. 22. De Hesiodo, ejusque Fragmentis, egit Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 80. et p. 104—116.

Ibid. post l. 6. a fine insere: Ibid. ἰστορίης, scientiæ, doctrine. Proprie autem est ἰστορία sciscitatio, inquisitio, exploratio, Angl. search, research, enquiry; tum, metonymice, ut in hoc loco, id quod sciscitando, vel inquirendo, cognitum est, Angl. information, knowledge, learning. Namque usus hujus vocabuli, apud sequioris maxime aëvi scriptores pervulgati, quo referendum est Latinum historia, unde nostrum history, ab hoc loco plane alienus est. Vide omnino Schweighæuseri Lex. Herod. in 'Ιστορίη. Hesychius: Ιστορία. μαρτυρία, καὶ τὰ δροια. Est autem ab ιστωρ, quod ab ισημι, unde etiam ἴδμων et ἴδρις ejusdem significationis. Hesychius: Ιστωρ. συνετός, σοφός, ἔμπειρος. μάρτυρος. οἰκοφύλαξ. ubi legendum, cum Salmasio et Vossio, μάρτυρ, συνθηκοφύλαξ. Idem: Ιστορας. (sic recte Ald. quod in "Ιστορας mutavit Albert.) ἔμπειρος, μάρτυρας. συννερόν. συνθηκοφύλακας. ἔρωτας. ubi ἔρωτῶντας Heinsius, vel, quod prætulerim, ὄρωντας, Angl. seeing, observing, collato Horatiano illo, Qui mores hominum multorum vidit et urbes. Sic idem: Ιστορεῖ. μαρτυρεῖ. μυθεύει. ἔρωτα. ἔρᾳ. πύθεται, ἀνακρίνει. δρᾳ. ubi delendum videtur istud ἔρᾳ sive ex ἔρωτᾳ, sive ex δρᾳ, corruptum. Photius, a Suida exscriptus: Ιστορῆσαι. θεάσασθαι. Suidas: Ιστορία. η θέα. Cf. Schweighæuseri Lex. Herod. in Θεωρίη. Jure igitur πάσης ἡρανος ιστορίης audierit Hesiodus, doctrinæ sane, si quis alias poeta antiquus, variæ ac multiplicis, id quod vel ex reliquiis ejus, quæ plenæ sunt rerum aliunde petitarum, satis liquet. Jure illa, quæ de divis puta, divumque parentibus, vel de agri cultura ac satione, unde unde, etiam ex intmis sacerdotum latebris†, collecta, cecinerit Hesiodus, ιστορίας nomine*

* Manil. II. 11.

† Vide Procli Prolegom. init. p. 3. Gainford.

appellari poterant. Etiam geometriam a Pythagora sic nuncupatam fuisse, testatur Iamblichus Vit. Pythag. 18. Notent autem tirones, ex Latina voce fluxisse alteram *storia*, sequioris ævi, quæ et hodie in ore est Italica, et exinde nostrum *story*, quod olim de vera historia unice usurpatum est, non de narratione fabulosa, prout hodie usurpatur. Sic Milton. *Comus* 513. *I'll tell ye; 'tis not vain or fabulous, | (though so esteem'd by shallow ignorance) | what the sage poets, taught by th' heav'nly Muse, | Story'd of old in high immortal verse, | of dire chimeras and enchanted isles, | and rifted rocks, whose entrance leads to Hell; | for such there be, but unbelief is blind.* Sed et Latinum *historia* de narratione fabulosa aliquoties, etiam apud probæ notæ scriptores, usurpatum est. Loca quædam suppeditabunt Facciolatus et Forcellinus in Lexico. Cum *storia*, cadentia Latinitatis, conferenda sunt *striculus*, *Spanus*, *stericus*, *stericus*, ejusdem farinæ, pro *hystriculus*, *Hispanus*, *hystera*, *hystericus*.

P. 39. ad v. 25. De voce ἀναγραφὴ vide omnino doctissimum Dodwellum *De Dicearcho ejusque Fragmentis* p. 20. seq.

Ibid. ad v. 29. l. 3. Respexit Lexicographus Thucyd. I. 2. notante G. G. Humphry.

P. 40. l. 3. In Hom. Il. Σ. 595. λεπτὰς ὁθόνας per διαφανεῖς ἐσθῆτας, λαμπτὰς, exponit Scholiasta.

P. 41. l. 7. Hoc Idyllium Theocrito jure abjudicat Burgesius. Alcæi potius videtur esse. Cf. Gaisford. ad Id. XXIX. init.

P. 45. l. 13. *adde*: Cf. Eustath. ad Od. I. 92. p. 339. 36. Bas.

Ibid. ad v. 37. l. 9. a fin. Cf. vocabulum μεστοκάλαμος, quod *arundo plena et solida* exponitur.

P. 46. l. 20. Athen. XIV. p. 621. C. ἄνδρα μεθύοντα καὶ ἐπὶ κῶμον παραγενόμενον πρὸ τὴν ἑρωμένην. ubi male Toupius ἐπίκωμον Emend. in Hesych. T. IV. p. 309. Theogn. 934. καὶ γάρ τὴν προτέρην νύκτ' ἐπὶ κῶμον ἔβην. Simile est illud Eurip. Cycl. 423. καὶ δὴ πρὸς φῦλας εἰρπ'.

P. 47. *suo loco insere*: V. 42. ἐπέβη, *adiit, advenit*. Hom. Il. Σ. 226. Πιερίην δὲ ἐπιβάσα καὶ Ἡμαθίην ἐρατεινήν. ubi citat Schol. Ven. Od. E. 50. Πιερίην δὲ ἐπιβάσις ἐξ αἰθέρος ἔμπεσε πόντῳ. Eustath. ad l. p. 969. ult. Bas. τὸ δὲ Πιερίην ἐπιβάσα, η ἀναστροφὴν ἔχει, ἵνα δὲ, ἐπὶ Πιερίαν βάσα, η ἀρχαϊκῶς αἰγιατικῇ συντέτακται. Idem ad Odyssæa l. p. 206. 10. Σημειώσαι δὲ τὸ ἐπιβάσις αἰγιατικῇ συνταχθὲν, ἔτερον δὲ παρὰ τὸ, ἐπιβάσις ἵππου η ἅρματος. Herod. VII. 50. τῶν ἀν κου ἐπιβέωμεν γῆν καὶ ἔθνος, τούτων τὸν σῖτον ἔξομεν. Soph. Aj. 143. σὲ τὸν ἴππομανῆ | λειμῶν' ἐπιβάντ', διέσαι κ. τ. λ.

Ibid. suo loco insere: V. 43. θέτο, *posuit*. Soph. OEd. Col. 1409. μή μ' ἀτιμάσητε γε, | ἀλλ' ἐν τάφοισι θέσθε κάν κτερίσμασι. Sic et Latini. Virg. Æn. VI. 507. *Te, amice, nequivi | conspicere, et patria decedens ponere terra.* Ovid. Trist. V. 480. *Qua positis justa feruntur avis.* Virg.

*Æn. VI. 653. Quæ gratia currum | armorumque fuit vivis, quæ cura ni-
tentes | pascere equos, eadem sequitur tellure reposos.* Horat. Sat. I. 9.
27. *Haud mihi quisquam : | omnes composui.*

P. 49. l. 5. Sic et Ἰαχὸς audiebat canticum Bacchicum, teste Herod.
VIII. 65. Cf. Eurip. Elect. 143. Cycl. 69.

*P. 51. l. 7. Possit etiam : Ὡ Δίνε, πάσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδω-
καν | ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώπουσιν ἀείδειν | φωνῆσι λιγυρῆσι· κότῳ
δέ σε Φοῖβος ἀναιρεῖ | ἐν ποδὶ δεξιότερῳ· κ. τ. λ. Quam locum emendandi
rationem etiam Burgesio proposueram, qui eam aliquatenus probavit,
sed et alia adhuc medicina locum egere censuit. Vide Epist. Crit. Post-
script. p. 76. 81.*

*Ibid. l. 21. Ἀχαιοῖ apud Homerum scribi jubet Thiersch. Gr. Gr.
§. CLX. 3. Sed Ἀχαιοῖ unice verum esse patet ex Eustath. ad Il. A.
22. p. 21. 50. Bas. Vide Gregor. p. 596. ibique Kœnium et Bastium.*

*P. 52. suo loco insere : V. 45. λόγων δὲ ἐνεπλήσσοτο βίβλος, et ser-
monibus implevit libros. Sic Juvenal. Sat. I. 63. Nonne libet medio ce-
ras implere capaces | quadrivio ?*

*Ibid. suo loco insere : V. 48. πόθος (a πάθῳ obs. ut volunt, unde ἔπα-
θον 2. aor. verbi πάσχω) proprio est molestia, sive dolor, qui sentitur in
carentia rei optatae, desiderium, Angl. a longing for or after any thing.
Hom. Od. Σ. 144. ἀλλά Ὁδυσσῆος πόθος αἰνυται οἰχομένοιο. Hesiod.
Scut. Herc. 39. οὐδὲ ὅγ' ἐπὶ δημῶας καὶ ποιμένας ἀγροιώτας | Ἐρτ' ίέναι,
πρίν γ' ἡς ἀλόχου ἐπιβίμεναι εὐνῆς· | τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο
ποιμένα λαῶν. Terent. Hec. I. 2. 13. *Epol te desiderium Athenarum ar-
bitror, | Philotium, cepisse.* Et hic reddi potest *cupido, amor*, ut Σαπ-
φοῦς πόθος idem fere valeat, quod μανίη Θεανοῦ infra v. 85. Inter
ποθεῖν et ἐρῆν paulo argutius distinguit Eustath. ad Od. Λ. 202. p. 427.
26. Bas. ποθεῖν μὲν γὰρ, ἐπὶ τῶν ἀπόντων ἐρῆν δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν ὅψει.
Quanquam plerumque servari hanc distinctionem non inficias iverim.
Aristoph. Eccles. 954. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ | τῶνδε τῶν σῶν βοσ-
τρύχων. | ἀτοτος δὲ ἐγκεῖται μοι τις πόθος, | δε με διακναίσας ἔχει. ubi
notandum, præsto fuisse adolescentem, quem perdite amabat anicula,
de quo supra dixerat ἀλλ' οὐτοὶ γάρ αὐτὸς, οὐδὲ μεμνήμεθα. Id. Ran.
53, 56. πόθος γυναικός. Et protinus addit: τοιοῦτος ἴμερός με διαλυ-
μαίνεται. Cf. et infra v. 95. Horat. Epop. ult. extr. *Desiderique tempe-
rare pocula*, h. e. pocula amatoria, φλιτρα, Angl. *love-potions, philters*.
Hesychius: Πόθος. ἔρως, ζήτησις. ἐπιπόθησις. At infra v. 73. πόθος va-
let Angl. *regret for the loss of any thing*, quo sensu etiam Latinum
desiderium usurpavit Horat. Od. I. 24. 1. *Quis desiderio sit pudor aut
modus | tam cari capitisi?* Quæ tamen significatio ad primitivam notio-
nem tantum non accedit.*

P. 53. ad v. 50. Eugenes Anth. Gr. IV. p. 507. Brod. τὸν τοῖς μελι-

χροῖς ἴμεροισι σύντροφον | Δυναῖς Ἀνακρέοντα, Τήγιον κύκνον, | ἔσφηλας
ὑγρῷ νέκταρος μεληδόνι. Incerti Epigr. ibid. Τήγιον ἀμφοτέρων με βλέ-
πεις ἀκόρεστον ἐρώτων | πρέσβυν, ἵσον κούροις, ἵσον ἀδόντα κόραις.

Ibid. ad v. 50. l. 2. Pseudo-Sapphonis Fragmentum sic vertit Fawkes-
ius : *Ye Muses, ever fair and young, | high-seated on the golden throne ! |*
Anacreon sent to me a song | in sweetest numbers, not his own ; | for, by
your sacred raptures fir'd, | the poet warbled what the Muse inspir'd.

P. 55. l. 11. Λεκτὸν, cum gravi accentu, Homerus, Strabo, et Ptole-
maeus. Vide Cellar. Geogr. Ant. III. 3. 57.

Ibid. ad v. 57. l. 3. lege : teste Suida, et Eustath. ad Od. Α. 298. p.
438. 6. Bas.

Ibid. ad v. 57. Cf. Aristoph. Av. 748. ἐνθεν, ὥσπερ ή μέλιττα, | Φρύ-
νιχος ἀμβροσίων | μελέων ἀπεβόσκετο καρπὸν, ἀεὶ | φέρων γλυκεῖαν φύλλαν.

P. 56. ad v. 59. l. paenult. Virg. Georg. II. 419. *Et jam maturis metu-*
endus Jupiter uvis. h. e. æther, aer. Cf. et IV. 220—227.

P. 57. l. 9. De ἑκεῖνος, δεικτικῶς dicto, vide Heynium ad Hom. Il. E.
604.

Ibid. insere : V. 65. Μακηδονίης. Tum Μακεδὼν, tum Μακηδῶν, Græ-
cos dixisse notat Eustath. ad Dionys. Perieg. 254. 427. Aesch. Pers. 498.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἡδὲ Μακεδόνων. Callim. H. in Del. 167. ζέται οὐκ
ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι. Vide Malthyrum in Μακηδόνιος, Gais-
ford. ad Hesiodi Fragm. LXXXVIII. ubi vulgo legitur Μακεδόνα, metro
respuente, sed Μακηδόνα correxit Gaisfordius in Indice. Eadem quan-
titatis ratio est apud Latinos. Plaut. Mil. I. 1. 44. *Triginta Sardi, sex-*
aginta Macedones. Horat. Od. III. 16. 13. *Diffidit urbium | portas vir*
Macedo. Ovid. Metam. XII. 466. *Qui clypeo, gladioque, Macedoniaque*
sarissa, &c. Arator in Acta Apost. II. 313. *Vir quippe Makedo | in som-*
nis hæc visus ait.

P. 58. l. 14. Cf. Milton. *Sonnets IX. init. Lady, that in the prime of*
earliest youth | wisely hast shun'd the broad way and the green.

P. 59. l. 12. fin. adde : De λαΐρᾳ vocabulo vide Sturzium de Dialecto
Macedonica et Alexandrina p. 78.

Ibid. ad v. 67. l. 9. Istud Ἰσόκεν defendere videtur ΙΔΚΥΣΙΝ, h. e.
εἴλκυσεν, quod in Inscriptione legitur e ruderibus urbis Teni effossa,
hodieque penes Coll. Trin. Cant. quodque sanum censem Kiddius ad
Dawes. p. 339. Quanquam crediderim ex duplice errore natum esse
illiterati lapicidae. Cave autem ne ex dictatione, minus accurate per-
cepta, ortam putas glossam Hesychianam, "Ηθε, (sic Ald.) ὄφελον. ubi
Εἴθε, vel Αἴθε, conjectit Kusterus. Nam, cum "Ηθε, [μακάρι,] ὄφελον,
scriptum reperiatur in codice Marciano, legendum omnino : 'Ηθεῖ. ω̄
μακάριε, ω̄ φίλε. Respxit Lexicographus Hom. Il. Z. 518. Quæ glossa,
præ interpolatorum inconstantia et temeritate, etiam sub Εἴθε reperitur,

ad hunc modum scripta apud Schowium p. 239. Εἴθε, ὅφελον, [μακάρι] In illo tamen Hesychii, Φαλικρόν. ἄκρατον, vide annon, cum Palmerio, χαλικρὸν corrigendum sit, vocabulo, ob scribæ nescio cuius pravam scripturam, de suo loco moto. Quamvis erunt fortasse, qui Φαλερῖνος. ἄκρατος, scribendum esse autument, respectu habito ad vini Falerni vim, quæ tanta fuisse dicitur, ut solum vinorum flammam accenderet, teste Plinio XIV. 6. Vide Athen. I. p. 26. C. et 33. A. Sed alterum magis placet.

P. 60. *suo loco insere*: V. 69. Κυθέρηθεν, ε Cytheris. Athen. VIII. p. 341. A. Περὶ δὲ Φιλοξένου τοῦ Κυθήριου διθυραμβοκούσου Μάχων ὁ κωμῳδοκούσις τάδε γράφει. Vide et Suidam in Φιλόξενος. Eustath. ad II. O. 481. p. 1031. 12. Bas. Κύθηρα δὲ ἐν οὐδετέρῳ γένει, νῆσος πρὸς τὴν Κρήτην, ὡς φησιν ὁ γράψας τὰ Ἐθνικά. ἡ ποτὲ καὶ Πορφυροῦσα, (lege Πορφυροῦσσα) ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἔγραφη, διὰ τὸ καλλίστας φέρειν πορφύρας, ἐκ ταύτης, ἡς ἡ κλῆσις εἰς καὶ κατὰ παραφθορὰν, ὅμως μέντοι ἔως καὶ ἀρτε φυλάττεται, καὶ ἡ Ἀφροδίτη Κυθέρεια κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον (Theog. 198.) λέγεται. διὸ καὶ ζάθεα Κύθηρα ἔφη ὁ ποιητὴς (Πλ. I. c. 432.) διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς μυθενομένην τῆς Κυθέρειας ἔκφανσιν. Idem ad Dionys. Perieg. 499. τὰ Κύθηρα δὲ νῆσος ἐστι πρὸς τὴν Κρήτην, φυλάττοντα καὶ εἰσάρτι τὴν κλῆσιν· δοκούσα αἰρία εἶναι τοῦ τὴν Ἀφροδίτην καλεῖσθαι Κυθέρειαν, κατὰ τὸν Ἡσιόδου μῦθον, λέγοντος Κυθέρειαν τὴν Ἀφροδίτην λέγεσθαι, διοτι προσεπέλασε Κυθήριος. ἐκαλεῖτο δὲ, φασι, καὶ Πορφυροῦσά (scribe cum duplice σ) ποτε, διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας. ὧνδιμασται δὲ, φασιν, ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Et notandum, Eustathium, respectu habito ad vocis Κυθέρεια derivationem Hesiodeam, (in qua plane hæret) Κύθηρα accuratius, quam Κύθηρα, scribi potuisse innuere videri nomen insulae: quæ tamen forma nusquam comparet. Notandum etiam est, vocabulum Κυθέρεια in Iliade ne semel quidem occurriere, et bis tantum in Odyssea, (Θ. 288. Σ. 192.) quod tamen in Homeri spuriis quinquies ad minimum reperitur. Neque ejus meminit, de templo Venerei Cytheriæ loquens, Herod. I. 105. Nec profecto mirum est, Grammaticis antiquis disPLICuisse derivationem Hesiodeam, quæ analogiæ prorsus repugnat. Hesychius: Κυθέρεια. ἡ Ἀφροδίτη. καθ' "Ομηρον μὲν, οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήριος, (Hesiod. Theog. 198.) ἀλλ' ὅτι κευθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης ἐρωτικῆς φιλίας ἔξηγρημένον (τὸν inserit MS. Schow.) κεστὸν ίμάντα, ἥγουν τὸν ποικίλον. ἡ ὅτι οἱ ἐρώντες ἐν αὐτοῖς (lege αὐτοῖς) κρύπτονται τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Photius: Κυθέρεια: οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήριος, ὡς Ἡσιόδος φησιν· ἀλλ' ἡ ἐν αὐτῇ (lege αὐτῇ) κευθόμενον ἔχουσα τὸν ἐρώτα, διὸ πᾶσιν ἐφίσιν· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ἔχει τὴν δύναμιν. Quæ verba exscripsit Suidas. Etymol. Mag. in Κύπρις: Κυθέρεια δὲ καθ' "Ομηρον οὐχ ὅτι προσέκυρσε Κυθήριος. οἰδε μὲν (lege οἱ μὲν γάρ) τὰ Κύθηρα οὐκ ἀπὸ τούτου δὲ εἰρηται, ἀλλ' ἡ κευθόμενον.

ἁχονσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πᾶσι (lege πάσης) τῆς ἔρωτικῆς φιλίας ἔξηρτημένον ἴμάντα, οἷον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίσιοι. διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται· "Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἵμερος, ἐν δὲ ὀδαριστὸς, Πάρφασις, οἵτινες φιλίας φρονέοντα. (Π. Ζ. 216.) Vide et iis *Κυθέρεια*. Etymol. Gud. *Κυθέρεια*, ἡ Ἀφροδίτη, ἡ κεύθουσα τοὺς ἔρωτας, ἡ ἀπὸ τοῦ τόπου, διότι προσέκυρσε *Κυθήρας*· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας· ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἡς ἔθει ἀποκεκρύθαι τὸ ὄνομα ἀκούει. ἐπεὶ μυστηριώδης ἡ γένεσις αὐτῆς· τινὲς δὲ καὶ τὴν *Κύθηραν* ἀπ' αὐτῆς, ὅτι γεννηθεῖσα ἐκεῖ ἐκρίψθη· τὴν δὲ *Κυθέρειαν* νοοῦσι τινὲς ὡς κρυψίποθον ἔνων διὸ καὶ σκοτίας Ἀφροδίτης ιερὸν εἶναι ἐν *Φαιστῷ*· ἐν δὲ καῦδῳ καὶ καλυψοῦ ἔστιν Ἀφροδίτης ιερόν. ubi legendum videtur: *Κυθήραις*· ἡ ἀπὸ τοῦ χέειν τοὺς ἔρωτας (ἡ δὲ κοινὴ ἔννοια, ἡς ἔθει ἀποκεκρύθαι τὸ ὄνομα) ἀκούει. —κρυψίποθον (κρυψίποσθον Etymol. Mag. ed. pr. in *Κυθέρεια*) οὐσαν· —*Καύνων* (*Κνίδῳ conjicit Sturzius*) καὶ *Καλυψοῖ*. Orion Thebanus: *Κυθέρεια*. παρὰ τὸ χεῖν τοὺς ἔρωτας· ἡ παρὰ τὸ χύδην θέρειν καὶ φλέγειν τῷ πάθει· οἱ δὲ παρὰ τὸ κεύθειν, κρυψίαν τινὰ οὐσαν κατὰ τὴν μίξιν. *Ἡσίοδος* δὲ ἀπὸ *Κυθήρων*. ἀταρ *Κυθέρειαν*, ὅτι προσέκυρσε *Κυθήραις*. οὐδὲ (lege *Κυθήραις* οἱ) μὲν γὰρ τὰ *Κύθηρα* οὐκ ἀπὸ τοῦδε (lege τούτου δὲ) εἰρηται. *Κυθέρεια* δὲ, ἡ κευθέμενον (lege κευθόμενον) ἁχονσα ἐν ἑαυτῇ τὸν πάσης τῆς ἔρωτικῆς φιλίας ἔξηρτημένον ἴμάντα, οἷον τὸν ἔρωτα, ὃν πᾶσι τοῖς νέοις ἐφίσιοι· διὰ γὰρ τοῦ κεστοῦ ταῦτα παρέπεται· "Ἐνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἵμερος, ἐν δὲ ὀδαριστὸς, Πάρφασις, οἵτινες φιλίας φρονέοντα. Vide autem annon ab amore furtivo, inque primis ab adulterio cum Marte facto, *Κυθέρεια* audierit *Venus*, ut alia de causa Ἀφροδίτη, quia e spuma maris orta credebatur, exinde etiam Ἀφρογένεια dicta; quanquam etiam de hujus vocis origine inter Grammaticos disceptatur. Fuerit autem *Κυθέρεια* a κύθῳ, obsoleto verbo, (vide Od. Γ. 16.) et ἔρος, antiquo et ΆΞοlico nomine substantivo, analogia satis facili. Verbi autem obsoleti vestigia etiam in κυθηγενής et κυθῶνυμος latere videmus. Hesychius: *Κυθηγενέσι*. κρυφογενέσιν. Idem: *Κυθωνύμου*. αἰσχρὸν κλέος ἁχοντος. ἡ τοῦ (lege οὐ, cum Ald.) ἀν τις ἐπικρύψει τὸ ὄνομα διὰ τὰς συμφορὰς τὰς πράξεις. ἡ ἀξίου κεκρύφθαι. ubi καὶ τὰς πράξεις Ald. Malim ἡ τ. π. Vide Porson. ad Eurip. Orest. 821. Sic Ἀφροδίτη *Ψιθύρος*, *Venus Susurratrix*, simili appellatione, Athenis olim colebatur. Vide Hesych. in Ἀφροδίτη, *ψιθύρος*, et *Ψιθύρα*, Suid. in *Ψιθυρίζει*, Harpocrat. in *Ψιθυριστὴς* Ἐρμῆς, itemque Meurs. Att. Lect. IV. 12. Eustath. ad Od. X. 445. p. 795. 33. Καὶ δρα τὸ λάθρη, συντελοῦν εἰς τὸ, *Ψιθύρος* Ἀφροδίτη, περὶ οὐ προγέγραπται. (ad Od. Υ. 8. p. 718. 38.) Sed et ex κύθῳ, et

ηρα, (unde ἐτίηρα, et ἐτίηρες, collato Etymol. Mag. in 'Εριηρ) descendit, ni fallor, etiam insulae nomen, alteri vocabulo sane affine, quamvis ejus non sit parens, id quod voluisse videtur Hesiodus. Quæ autem Κύθηρα, *ρων*, scriptoribus antiquioribus audiebat insula, eadem et Κύθηρα, *ρας*, recentius audivit. Quod fugit Geographos. Laert. Vit. Chilonis: ἐνδοξόρας δὲ μάλιστα παρὰ τοῖς "Ελλησιν ἔγένετο, προειπὼν περὶ Κύθηρας τῆς νήσου τῆς Λακωνικῆς. T. Magist. p. 557. Κύθηρα πόλις θηλυκῶς. καὶ οὐδετέρως τὰ Κύθηρα, δὲ καὶ κρείττον. Vide et locum Etymol. Gud. supra citatum. Tacit. Ann. III. 69. Ut Cytheram potius concederet. Etiam formam Κυθέρη Iomibus recentioribus in usu fuisse, patet ex Κυθέρηθεν Hermesianacteo. Ut enim ab "Ιδη fit "Ιδηθεν, a Θρήκη Θρήκηθεν, ab Οἰχαλίῃ Οἰχαλίηθεν, a Σπάρτη Σπάρτηθεν, a Τροΐῃ Τροΐηθεν, ita a Κυθέρῃ, eadem analogia, fit Κυθέρηθεν, pro quo Κυθηρόθεν dixit Hom. Il. O. 438. Obiter observandum, Κύθηρα, urbem Cypri, quam veteri geographiæ obtrusere nonnulli, v. g. Meurs. de Cypro I. 11. Brod. ad Anth. Gr. IV. p. 471. Nolten. Lex. L. L. Antibarb. T. I. p. 254. ex prava interpretatione Schol. ad Hesiod. Theog. 192. pro nulla habendam esse acriter vidisse Cellar. Geogr. Ant. T. II. p. 238. Ferme oblitus sum dicere, ex Αἴολικο Κυθέρηα recta descendisse Latinum *Cytherea*. Grammaticus Leidensis p. 637. Καὶ ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου τὸ η τάσσονται. Κυθέρηαν γὰρ λέγουσιν ἀντὶ τοῦ Κυθέρειαν. Grammaticus Augustanus p. 670. Τῷ η ἀντὶ τῆς εἰ διφθόγγου χρῆται. ἐλθῆν γὰρ ἀντὶ τοῦ ἐλθεῖν, καὶ κιθαίρη ἀντὶ τοῦ κιθαίρειν. Lege: καὶ Κυθέρηα ἀντὶ τοῦ Κυθέρεια. De Αἴολιbus loquitur uterque Grammaticus. Ita etiam Dores. Alcman apud Apollonium περὶ ἐπιφρημάτων, citante et corrigente Bastio ad Gregor. p. 187. πρόσθ' Ἀπόλλωνος Δυκήω, h. e. Δυκεῖον. Etymol. Mag. p. 32. citante Bastio ibid. τὸ ὄρνος καὶ Δύκηος Δακωνικά. Inde Latinum *Lyceum*, non *Lycium*; quamvis alteram formam prætulerit Gell. XX. 5. Nam quæ in linguam Latinam illata sunt vocabula Graeca, εἰ diphthongo in *i* mutata, v. g. Ιφιγένεια, Νεῖλος, &c. sive Αἴολιbus prorsus ignota fuerunt, sive in Latium senioribus temporibus irrepserunt. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. XVI. 3. Etiam Homerus vocem Ιφιγένεια ignoravit, pro qua Ιφιάνασσα dixit Il. I. 145. 287. perinde atque Ἐπικάστη Od. A. 270. quod in Ιοκάστη postea degeneravit. Homero etiam (qui tamen Αἴγυπτον probe novit) ignotum est Νεῖλος vocabulum, quamvis illud agnoscat Hesiodus, vel potius ejus interpolator, Theog. 338. pro quo Αἴγυπτος a poetarum principe semper ponitur. Mitto enim sciolorum quorundam sententiam, qui Ὁκέανον Homericum de Nilo intelligendum esse autumarunt. Quasi si de Nilo, vel de ullo alio flumine, accipi possint magnifica illa Il. Φ. 196. ἐξ οὐπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα, | καὶ πᾶσαι κρῆναι, καὶ φρεάτα μακρὰ νάουσιν! Vide et Herod. II. 23. Longe meliora vidit Eustath. ad l. p. 1316. 26.

qui de Αἰγύπτῳ, h. e. Nilo, consulendum est ad Od. Δ. 351. p. 172. 24. Σ. 257. p. 544. 14. Quod si linguae Ἀεολicae innotuissent hæc vocabula, nullus dubito quin Ἰφιγένηα, Νῆλος, &c. scripsissent, et ad eorum exemplum Latini *Iphigenea*, *Nelus*, &c. ut protinus ad Ἀεολum consuetudinem revocanda fuisse cantiacula illa, ex Scotorum tum pronuntiatione, tum etiam scriptura accuratissima, *The battle of the Nele | is the foremost on the fele*, &c. Quanquam de ultima cantiaculae voce res non adeo in proclivi est.

Ibid. l. 20. in fine addit. : ἀνεθρέψαντο—παιδευθέντα vertas licet aluerunt et formarunt, collato Horat. A. P. 307. Quid alat, formetque poetam.

P. 62. ad v. 73. Notandum, paenultimam verbi ἄτω ancipitem esse. Eurip. Hec. 175. ἐξέλθ' οἴκων ἔτι μαρέπος | αὐδὰν, ὡς τέκρον, ὡς εἰδῆς, | οἴαν, οἴαν | ἄτω φάμαν περὶ σᾶς ψυχᾶς. Adde Aristoph. Nub. 1149. Pac. 1029. Vide Maltbyum. Ex ἄτω (ἀΦίω) fluxisse Latinum *audio*, fere atque ex γαῖω (γαΦίω, unde *gavious*) *gaudeo*, optime notavit Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5.

P. 63. ad v. 79. Menander apud Stob. T. 16. 10. ἀστοργίαν ἔχει τιν' ὁ σκληρὸς βίος. Auson. Praef. Cent. Nupt. p. 169. *Quid ipsum Menandrum? quid Comicos omnes, quibus severa vita est et lata materia?*

Ibid. ad v. 81. Voces sic copulat Schweighæuserus in versione, quasi constructio sit πικρὰ μῆτις περιεσφῆξατο. Sed obstat quantitas metrika: namque ultima in πικρά nominativo producatur necesse est. Scilicet copulandum περὶ πικρά, vel potius, cum Porsono, περὶ πικρά.

P. 64. ad v. 82. *in fine addit. : Ceterum totum versum de oratoribus intellexit Schweighæuserus, quorum neque ulla apud Hermesianactem fit mentio, neque ipsis satis apte convenire videtur vocabuli μύθων usus, sive ad ἀρετὴν referatur, sive ad κῆδος, quod prefert Schweighæuserus.*

Ibid. ad v. 84. Xen. Anab. I. init. ἐθαύμαζον, ὅτι Κύρος οὐτε ἀλλον πέμποι σημανοῦτα, δι τι χρή ποιεῖν, οὐτ' αὐτὸς φαίνοιτο. Virg. Aen. V. 550. Ducat aro turmas, et sese ostendat in armis.

Ibid. l. 8. a fin. Pseudo-Linus Stob. T. 5. 22. ηηδὺν μὲν πρώτιστ' αἰσχρῶν δώτειραν ἀπάντων, | ήν ἐπιθυμίᾳ ἡνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς.

P. 65. ad v. 85. *adde : Ad locutionem μανίη Θεανοῦς, conferri potest Sen. Hipp. 538. *Impius lucri furor.**

*Ibid. post l. 7. insere : Ibid. καταδέω, devincio. Hom. Od. O. 442. ὁ δὲ οἰσσάμενος καταδήσῃ | δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ. Et hic de amoris vinculis intelligendum est. Sic Lucret. I. 35. *Æterno devinctus volnere amoris.* ubi *devictus* mavult Burgesius. Permutantur *devinctus* et *devictus* Catull. LXIII. 120. Stat. Theb. IX. 808. *Hærebat juveni devinctus amore pudico | Mænalius Dorceus.**

*Ibid. ad v. 87. Virgilii locum paulo impeditiorem simpliciter vertas licet Angl. *Here a more ample sky, and with sheeny light, invests the**

plains, h. e. illumines the plains with its sheeny light. Purpureus hic valet nitidus, splendidus, collato Virg. Aen. I. 593. Ovid. Fast. VI. 251.

Ibid. l. 2. a fin. adde : Ovid. Metam. VI. 490. At rex Odrysius, quamvis secessit, in illa | aestuat. Adde Virg. Aen. IV. 1. Tibull. IV. 12. 1. Beattius The Minstrel II. 57. But she, who set on fire his infant heart, &c.

P. 67. n. 92. De quantitate nominis ἀντα, vel ἀντη, vide Porsonum ad Eurip. Phoen. 1334. qui locum Hermesianactis ibi citat.

P. 68. ad v. 95. "Κυρηναῖον. Prima est communis. V. Scaliger. ad Catull. p. 10. Callim. H. Apoll. v. 94." WESTON.

Ibid. ad v. 96. l. 4. Similia sunt sequentia. Bion apud Stob. T. 65. 4. μορφὰ θηλυτέρησι πέλει καλὸν, ἀνέρι δὲ ἀλκά. Sall. B. Jug. 85. Munitias mulieribus, viris laborem convenire.

P. 77. l. 4. a fin. μάλ' οἵμοι etiam Canterus.

P. 80. l. 8. a fin. Ita etiam Bachius, ex conjectura Heinrichii.

P. 99. n. 1. Totum Fragmentum sic se habet apud Schweighæuserum :

Πολλὸν δὲ πίγων καὶ χαλίκητον μέθυ,
ών οὐδὲ τιμὴν εἰσένεγκας, οὐτε μῆν
κληθεὶς ἐσῆλθες, οὐα δὴ φίλος· ἀλλά σε
γαστὴρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν
ἐς ἀναιδίην. — — —

5

*P. 104. n. 1. De hoc Pratinæ Fragmento consulas etiam licet *La pratique du théâtre, par Hédelin, abbé d'Aubignac* IV. 4. Totum sic se habet apud Schweighæuserum :*

Τίς ὁ θάρυβος ὅδε;
τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὑβρις ἔμολεν
ἐπὶ Διονυσούαδα
πολυπάταγα θυμέλαιν;
Ἐμὸς, ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
ἔμε δεῖ κελαδεῖν·
ἔμε δεῖ παταγεῖν,
ἀν' ὄρεα θύμενον
μετὰ Ναΐδων,
οἴά τε κύκνον, ἄγοντα
ποικιλόπτερον μέλος.
Τᾶν δοιδᾶν
κατέστας σὺ Πιερὶς βασίλεια·
ὅ δὲ αὐλὸς ὑστερὸν χορευέτω.
καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτας κώμων μόνον
θυραμάχοις τε πυγμαχίαισιν
εων θεα, εἰς πάροινον ἔμμεναι στρατηλάτας.

5

10

15

Παῖς τὸν Φρυναίου ποικίλου προσανέχοντα,
φλέγε τὸν ὀλοσίαλον κάλαμον,
λαλοβαρνπαραμελορνθμοβάγαν
θυπατρνπάνω δέμας πεπλασμένον ἡνιδοῦ
ἄδε σοι δεξιὰ, καὶ πόλος διάρεφα
θριαμβοδιθύραμβε κισσοχαίτ' ἄναξ,
ἄκουε τὰν ἐμὰν Δώριον χορείαν.

20

25

P. 105. *nott. l. ult.* In Athen. XIII. p. 566. E. κατὰ τὸν καρκίνον habet Ald. ubi κατὰ τὸν Κρατίνον correxit Casaubonus ex MSS. Cum Aldina, ut sæpius, consentit MS. Palatinus. Carcinus autem, ut videtur, Pratinæ erat æqualis, ab Aristophane jam senior, una cum filii suis, sæpius derisus, etiam ob nomen, quod *cancer* denotabat. Vide Pac. 829. Vesp. 1507, 10. De filiis sic Schol. ad Aristoph. Pac. 761. παῖδες δὲ Καρκίνου τρεῖς, Ξενοκλῆς, Ξενότιμος, Ξέναρχος. τραγικοὶ δὲ οὐντοι χορευταὶ, οἵτινες διὰ τὴν σμικρότητα τῶν σωμάτων ὅρτυγε (Pac. 768.) ἔκαλοῦντο. Ex quibus Xenocles et tragediarum scriptor fuit, (Ran. 86. Vesp. 1511.) sed ordinis vilioris; qui tamen cum Euripide certavit, et palmam semel tulit. Vide Schol. ad Nub. 1243. et ad Ran. 86. Ælian. Var. Hist. II. 8. Carcinum etiam meminerunt Aristoteles de Poetica, Suidas, et Photius in Καρκίνου ποιήηα, ejusque Fragmenta nonnulla servarunt Athenæus et Stobæus. Ceterum καρκίνος ubique medium brevem habere notavit Meinekius ad Menand. p. 183. De quantitate minus accurate egit Florens Christianus ad Pac. 763. a Scholiasta deceptus ad ejusdem fabulæ v. 761. itemque Schweighæuserus ad Athen. III. p. 91. C.

P. 108. *ad v. 1.* Ὁρυγμαδὸς vocem nihil esse ostendit etiam illud, quod in Etymologi Magni loco nulla literarum transpositionis fit mentione.

P. 109. *l. 14.* De στορ, et similibus Laconicis, vide quæ nos in Præfatione ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xxxi, ii. ubi, vel in media voce, Æoliis inolevisse hunc P literæ usum diserte ostendimus, adducto exemplo futuri Latini ero, eris, erit, &c. ab obsoleto ἔρω, ἔρεις, ἔρητη, ἔρομες, ἔρετες, ἔρυνται, prout Æoles scripsisse videntur vice recentioris ἔσομαι, [ἔσοει] ἔσῃ, ἔσεται, &c. Ejusdem, in media voce, usus literæ P vestigia cernere licet in infinitorum præsentium activorum, cujuscumque conjugationis, terminationibus Latinis, ex aoristis primis Græcis recta effluentibus. Sic ab ἀμῆσαι, Æol. ἀμᾶσαι, (ab ἀμάω, ω) fluxit Latinum amARE; a μενῆσαι (cujus præsens fuit μενέω, a μένως, unde Latinum mens) menĒRE, (ut *Apello*, *memordi*, *peposci*, &c. olim dictum est) et recentius monĒRE; a λέγεσαι, unde λέξαι, legĒRE; et ab

ἀφίσαι, vel αἴσαι, et contracte αἴσαι, insertoque ḥ euphoniae causa αὐδίσαι, (ab ἀφίω) *audIRE*. Vide Thiersch. Gr. Gr. §. CLX. 5. CCXXXI. 103. CCXXXII. 155. et quæ nos in Addendis ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. 164. itemque in Præfatione ibid. p. xxiv.

P. 114. l. 3. *a fine*: Ad hoc αὐλήσεως genus respexit Athen. XIII. p. 585. A. ἐπὶ δὲ τὴν θυγατέρα τῆς Γνάθαιης πτωχῶν ἔραστῶν κωμαζόντων καὶ ἀπειλούντων κατασκάψειν τὴν οἰσταν, ἐνηνοχέναι γὰρ δικέλλας καὶ ἄμας, “Εἰ ταῦτ' εἴχεθ' ὑμεῖς,” εἶπεν ἡ Γνάθαινα, “ἐνέχυρα θέντες τὸ μίσθωμα ἣν ἀκεστεῖλατε.” Ultima veritas licet Anglice: *you should have pledged them with the pawnbroker, and have remitted to me what you owe me.*

P. 116. l. 20. Hesychius: Ἀμαρτωλόν. πανοῦργον. μοχθηρόν. αἰμύλον. Quæ glossa a studioso quodam Christiano in exemplaris sui margine scripta fuisse videtur.

Ibid. l. 10. a fine: Vide Præf. ad Anal. Gr. Min. Dalzel. p. xii.

P. 117. l. 2. In Accii loco legit Burgesius:—*cerno* | *qc* (i. e. *quocum*) *nobis* | *dat' er* (i. e. *data erit*) *b. p. l.* Equidem vulgatum hodie retinuerim, et sic dispescuerim: *Sed jam Amphilochum huc vadere cerno, et nobis datur* | *bona pausa loquendi*. ut senarius sit, cum parte alterius.

Ibid. l. 8. Vulgatum fortasse defendit Etymol. Mag. locus in *Bia*: ἀμφότερα παρὰ τὴν ιάν. ὁ σημαίνει τὴν δύναμιν· καὶ πλεονασμῷ τοῦ β., βία. τὸ δὲ μετὰ δυνάμεως καὶ βιαστικῶς τὶ πράττειν, βία εἴρηται. τὸ δὲ ιά, παρὰ τὸ ίς ινός· τὸ θηλυκὸν, ιά.

P. 118. *ad v. 15.* Hujusmodi λέξεων πολυσυνθέτων, sive γομφοπαγῶν, exempla nonnulla suppeditabunt Aristoph. Vesp. 220. Eccles. 1169. seq. Philoxenus Athen. XIV. p. 643. B. C. Hegesander ibid. IV. p. 162. A. Vide Eustath. a Brunckio ad Eccles. l. c. allegatum, Schol. ad Aristoph. Ran. 823. Suid. in *Γομφοπαγὴ* φίμαρα.

Ibid. ad v. 16. Erunt fortasse, quibus frigidiusculum videbitur illud χύπτὸ τρυπάνου δέμας πεπλασμένον, de tibia per contemptum dictum, quanquam credibile est ex generis inferioris artificibus tum αὐλορύτρας, tum etiam αὐλοτοιοὺς, fuisse. Cf. Pseudo-Plutarch. Vit. Isocr. p. 836. E. qui Theodorum, Isocratis patrem, multos tibiarum artifices aluisse, et inde quæstum fecisse, ibi narrat, ipsumque Isocratem ea de causa ab Aristophane et Stratide εἰς αὐλοὺς κεκωμψδῆσθαι diserte tradit. Et sane fuit ubi suspicatus sum ex corrupto θυπορυπάνῳ erui debere χύπτορυπάνου. Fuerit autem ὑπορύπανος, id quod a τρυπάνῳ teritur, et speciatim (de πυρεῖοις, sive instrumentis ligneis, ex quorum collisione ignem antiqui extundebant) lignum illud cavum, alio nomine ἐσχάρα itemque στροφεὺς, quod ab altero solido, quod τρύπανον dicitur, ad flam-

mam concipiendam atterebatur. Theophrast. Hist. Plant. V. c. ult. δεῖ δὲ τὴν ἑσχάραν ἐκ τούτων ποιεῖν, τὸ δὲ τρύπανον ἐκ δάφνης. Schol. Apoll. Rhod. I. 1182. Πυρήια γὰρ ταῦτα φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγενῆ· ὅν τὸ μέν ἔστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς· θάτερον δὲ παραπήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεὶ στρέφουσιν. Vide et Etymol. Mag. in Πυρήια. In Theophrasti loco τριβάνον, pro τρύπανον, certatim corrigunt VV. DD. Sed vulgatum bene se habere patet vel ex Scholiastæ in Apollonium dictis. Adde Hesychium: Ἀχάλκευτα τρύπανα. τὰ Φρύγια πυρεῖα. Σοφοκλῆς Φίνεῖ δευτέρῳ. Cf. et eundem in Στορεύς. Quod si in Pratinæ Fragmento vocabulo ἀπαξ λεγομένῳ fuerit locus, crediderim tubi ad instar ὑποτρυπάνων instrumentum sæpius effictum fuisse. Cui quidem notioni favere videntur decantata illa de Prometheus ignem ἐν κολῷ νάρθηκι furante, et e cælo ad homines transferente. Vide Aesch. Prom. V. 109. et Blomfieldii Glossarium in l. Scilicet ὑποτρυπάνων, vel στορέων, ferulaceorum inventor fuit Prometheus; et ferula sane, quæ corticis loco lignum forinsecus habet, ligni autem loco fungosam intus medullam, nihil, medulla inarefacta, ad ignem τρυπάνου ope concipiendum accommodatus esse potuit. Vide Plin. XIII. 22. et VII. 56. Et profecto Pratinæ loco optime convenit similitudo, ex re trita atque viliori, ex instrumento rudi et infabre facto, ipsoque a terebra profecto, contemptim prompta ac petita. Verendum ergo χύποτρυπάνου δέμας πεπλασμένον, et ad instar ignitabuli effictum. Vide Casaubon. Lectt. Theocr. c. 20. qui apte citat Nonn. Dionys. II. 491. ὡς λίθος ἀμφὶ λίθον φλογερὴν ὥδηνα λοχεῖν | λαίνον ἡκόντιζε πολυθλιβὲς αὐτόγονον πῦρ, | πυρσογενὴς ὅτε θῆλυς ἀράσσεται ἀρσένι πέτρῳ. Quod ad locutionem ὑποτρυπάνου δέμας attinet, confer Homericum illud, Φῶς οἱ μὲν μάρναντο πυρὸς δέμας αἴθομένοι. Sed huic conjecturæ non nimium tribuo.

P. 119. ad v. 18. Διθύραμβος vocabulum a Διτ, θύρος, et ἄπτω duc-tum vult Donaldsonus *The new Cratylus* p. 397. Sed displicet literæ σ e secunda voce abjectio. Evidem hodie suspicor ex Διτ, θύρα, et ἄπτω natum esse hoc vocabulum. Fuerit autem θύρα foramen, sive *incisura*, in Jovis femore, cui, tanquam matrici, insutus est e Semela raptus infantulus. Sic τῆς Σεμέλης θύραν, *Semele matricem*, dixit Suidas, hac de voce agens. Cf. et Etymol. Mag. et Gud. ll. ll. Schol. ad Pind. Ol. XIII. 26. Mirum est Hesychium, in poetis Græcis toties ver-satum, vocabulum Διθύραμβος prorsus prætervectum esse. Ovid. Metam. III. 310. *Imperfectus adhuc infans genitricis ab alvo | eripitur, pa-trioque tener (si credere dignum) | insuitur femori, maternaque tempora compleat.* Ceterum θύρα de oculo usurpavit Philostratus p. 946. citante Wakefieldio ad H. Steph. Thes. Gr. Ling. p. 4355. Ad rem etiam

Apollodorus apud Stob. T. 46. 15. citante eodem Viro doctissimo ibid. itemque Aristoph. Eccles. 316. 361. Catull. XV. 18. Nec multum assimiliter πύλαι ὄπων, et στόματος, dixerunt Græci, itemque πύλαι θρατος, quæ portæ jecoris sunt Cic. Nat. Deor. II. 55. "Quam etiam rationem," verba sunt Stephani, "secuti Anatomici, Latine Venam portam appellarunt: rectius, opinor, si Venam portæ dixissent. Est enim hac parte ingressus chyli in jecur, sicut in gibba sanguinis ex eo egressus." *Vena porta*, vel *portæ*, est quod nos Anglice dicimus *the gate vein*. Sed et vocem θρίαμβος ex θρίον et ἄπτω hodie potius duxerim. Ἰάπτω ex ἴος et ἄπτω ductum esse vix, ut opinor, dubitari potest; ut neque, ex ἴος et ἄλλῳ Αἰolico obsoleto, unde Latinum *satio*, (ut ab ἄλλος, φύλλον, fiunt *alius*, *folium*) natum esse verbum, et ipsum antiquum, iállω.

Ibid. l. 4. a fine: Vide Reinold. Hist. Gr. et Lat. Lit. p. 7.

P. 120. l. 5. a fine: Vide Dobræi Advers. T. II. p. 221.

ADDENDA BURGESIANA.

P. 74. Statui vocem αἴλιος esse minime sinceram, neque sententiam muto, quamvis eam ediderit Blomfieldus in Callimach. Epigr. 64. e conjectura Ernesti, hominis, judice Toupio, in literis Græcis plane hospitis. Verba Cyrenæi sunt misere corrupta—Αἴνιε καὶ σὺ γὰρ ὅδε Μενέκρατες ἔτι πουλὸς Ἡσθα τί σε ξείγων ώστε κατειργάσασθα: quæ in posterum ita legi possunt emendata—Ἄὶ νέ', ἐκεῖ σὲ γὰρ οὖδα, Μενέκρατες, οὐ γ' ὁπ' ιούλος Ἡλθε· τί σ', ὡς ξείγων λφστε, κατειργάσασθα; Inter haec Zedelio, nescio cui, debetur λφστε: qui conferre poterat Soph. Philoct. 1163. οἱ λφστε τῶν πρὶν ἐντόπων. Cætera sunt mihi propria. Sermo fuit de juvene, in cuius genas modo ἥλθον ιούλοι, ut Callimacheum loquar in H. Jov. 56. Hac re perspecta, illico se prodit—Ἄὶ νέ', ἐκεῖ—ubi ἐκεῖ est δεικτικῶς dictum ad inferos. Vid. mea in Postscript. Epistol. p. 78. unde emendabis Αἰsch. Teleph. Fr. 'Οδοὶ δὲ πολλαὶ κάπαγοντα' ἀμαρτίας legendo—πολλαὶ κεῖσθαι γονοῦ—

P. 75. In Soph. Aj. 838. reposui λυγρὸν κωκυτὸν ἐν τῷ ἀσῃ πολὺν—vice μέγαν—ἐν πάσῃ πόλει—memor Euripidei καρδίας ἀσην in Med. 247. ita enim veram scripturam conservavit Olympiodorus vice καρδίας χόλον, unde restitui ἀσης—ψυχῆς in Eum. 116.

P. 76. In Epigrammate apud Eustathium olim volui—κοτέων δὲ σὲ Φοῖβος ἀναφεῖ, 'Ἐν ποδὶ ληξ ἐτέρῳ—memor dictionis in Apoll. Rh. II.

221. ἐπ' ὁφθαλμοῖσιν 'Εριννὺς Λὰξ ἐπέβη—necon Aristophanis in Eccl.
161. οὐκ ἀν προβαίνη τὸν πόδα Τὸν ἔτερον: quo respexit Hesych. "Ἐρε-
ρον πόδα· πὸν ἔνα πόδα· τὸν εὐώνυμον.

P. 80. l. 1. In Aristoph. Lys. 155. vulgo legitur—τὰς Ἐλένας τὰ μᾶλά
πω Γυμνᾶς παρενιδῶν—At nihil est verbum παρενιδῶν—Quod ad σπέ-
ρων depravatum, vid. mea in Poppon. Prolegom. p. 317. ubi erui eis σπό-
ρον ex ὥσπερ οὖν in Platon. Cratyl. ss. 50. et allegare debui Eurip.
Hypsipyl. Fr. 6. Θάπτει τε τέκνα, χάτερ' αὐτὸν σπείρει νέα: cujus vice
κτάραι νέα citat Clemens Alexandr. Str. IV. p. 495. at σπείρει tuetur
Cicero versione sua in Tuscul. III. 25. 'Multi sunt humandi liberi,
Bursum creandi.'

P. 80. ad v. 89. Porsoni vestigiis, ut videtur, inscius insistens Sym-
mons in Praefat. Agam. Vers. Angl. p. xiv. legere voluit—δν ἔξοχον ἔχρα·
'Απόλλων—advocato Apoll. Rh. II. 456. Τοῖς ὡ γέρων πάντεσσι—'Ἐχραεν
ἐνδυκέως.

P. 100. In Hom. Il. O. 128. Μαινόμενε φρένας ἡλὲ διέφθορας—legi
debet—Μαινόμεν', ἡ φρένα σ', ἡλὲ, διέφθορας—quia διέφθορας est trans-
itivum.

Ibid. In Hesiod. Ery. 322. αἰδὼ δέ τ' ἀναιδίη κατοπάζει—vice inepti
κατοπάζει—lege καταβάζει—Anglice 'talks down'—Et profecto impu-
dici sunt loquaces, taciti vero pudici.

P. 101. In Etymol. v. Χαλίφρων—vice καγχαλίζειν lege παγχαλίζειν,
'in omnia dissolvi.'—Hac occasione te monebo Aeschyle fragmentum
σπουδαὶ χαλίκρητοι pertinere ad Choephorarum initium, quod ita scrip-
sit Tragicus. 'Ἐφμῆ χθόνιε, πατρῷ ἐποπτεύων κράτη, Σωτὴρ γενοῦ μοι,
ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ· "Ηκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι· Τύμβου
δ' εἴ' ὅχθψ τάδ', ἢ γε κηρύσσοις πατρὶ Κλύων, ἀκούσει. Πρώτα μὲν δέξαι,
πάτερ, Τάσδ', ἃς χέω σοι, τὰς χαλικρήτους λίβας· Τὸ δεύτερον δὲ, τόνδε
πενθητήριον Πλόκαμον δέχου τὸν τ' Ἰνάχῳ θρεπτήριον. 'Ἐριούνι' 'Ἐρμῆ,
παῖ Διὸς Μαίας τ' ἄπο, Τί χρῆμα λεύσσω; Unde vero supplementa hau-
serim, quae Canterus prætermisit, schedæ meæ, cum ipse illuc migra-
vero, indicabunt; nisi forte vivus ipse omnes eas ignibus tradidero;
nam Pantologia, cui totum me dedi, est infesta Musis, quas olim ama-
bam amore, uti nunc fateri cogor, insano.

P. 104. Pratinæ ἵπτορχήματος fragmentum, de quo jam desperave-
runt Viri etiam doctissimi, in posterum vel a tironibus sine offensione
legi poterit a me suis numeris restitutum. In hac etenim labyrintho,
sic ut in aliis, Diva Critica mihi filum præbuit, quod et olim Ariadne
Theseo, unde pedem extricare potui facillime, ubi metrorum scilicet
callentes Hermanni sese ambagibus esse circumventos fateantur necesse
est. En! Poetæ ipsius et verba et versus:

Τίς ὁ θόρυβος ὅδ' ἦν;
 τί τοδ' ἄχορον, ἔται;
 τίς ὑβρις ἔμ-
 ολεν ἐπὶ
 Διονυσιάδα πουλ-
 ν-παταγο-θυμέλαν; 5
 ἔμὲ δεῖ κελαδεῖν,
 ἔμὲ δεῖ παταγεῖν,
 ἀν' ὅρη σύμενον
 μετὰ Ναιάδων·
 οἴλα τε κύκν-
 ον μ', ἀνάγοντ-
 α παγκαλό-
 τροπον μέλος,
 τᾶν ἀοιδᾶν 10
 ἐγκατέστασ-
 εν Πιερὸς
 ἢ βασιλίς·
 ὁ Λυδὸς δ'
 δδ' αὐλὸς, 20
 ὡς πρέπον, γαρνέτω·
 καὶ γάρ ἐσθ' ὑπηρέτας
 κώμων μόνον,
 θηρὸς μάχαις δ'
 οὔτε πυγμαχί-
 αις γέων ἐθέλ-
 ει παρ' οἰνον ἐμμέν-
 ειν στρατηλάταις τε·
 πανε τὸν θρόνον, ὥντα,
 καλὸν οὖν τρόπον, Εῦτ', 30
 ἔχοντα φλέγε τὸν ὄλεσ-
 ίαντον ἀκάλαμον
 λαλο-βαρυ-παρα-
 μελος-αρυθμο-βάτ-
 αν, τῷ θυγάτηρ Ἐνυώ,
 δέμας οὕτι πεπλασμένον ἦν· 35
 ἦν ἴδον,
 ἅδε σοὶ
 δεξιά τε καὶ ποδὸς δι-
 αρριφά· Θριαμβὲ διθρί-
 αμβε, κισσοχάτ' ἄναξ, ἄκουε
 τάνδε Δωρίαν ἐμὰν χορείαν. 40

Sentisne, mi Jacobe, me vel pede claudio posse Pratinam saltando imitari, et poetam quasi ex inferis revocare, legem, quam ipse primus detexi, sequendo, cujusque ope carmina tam Lyricorum quam Tragicorum non pauca, quicquid homines inficiet ogganniant, ad modulum pristinum exegi? Tuæ ipsius aures te docebunt versus per paria decurrere, adeo ut primus secundusque sint ejusdem metri, ejusdemque tertius et quartus, et sic deinceps per reliqua versuum paria. Rem plus semel tractavi in Diario Classico, necnon ad *Æsch.* Suppl. 814. et Eum. 768. Fateor tamen in locis nonnullis me novitatis cupidiorum fuisse, et præcipue inter Aristophanis carmina monostropha, quæ Hermannus aliquie melius digesserunt. Hactenus de mensura cantus. Ad verba ipsa progredior.

V. 1. Vulgo deest ἦν. At loca, quæ citasti, verbum illud satis tumentur, ne quid dicam de metro. Cf. et Iph. A. 317. Tis δῆτ' ἐν πύλαισι θύρωβος, καὶ λόγων ἀκοσμία; Ubi Lexicon Bekker. p. 369. exhibet Tis πτοτ' ἐν θύραισι θύρωβος. At θύραισι elegantius dicitur, omisso ἐν. Hoc primum. Deinde istud δῆτα, non facile quivis dixerit, unde venerit, nisi ex—Tis πτοτ' ἦν ὁ θρῶν θύραισι χ' ἡ λόγων ἀκοσμία; Certe anapæstus in trochaico vix et ne vix quidem stare potest, et θρῶν est Atticorum.

V. 2. Vulgo Τί τάδε τὰ χορέματα; Atqui non erant choreæ, verum rixæ, de quibus Pratinas sciscitatatur, uti patet e fragmenti tenore omni: quod et in animo habuit Horatius in Od. I. 27. ‘tollite barbarum Morem, verecundique Bacchum Sanguineis prohibete rixis’—et mox—impium Lenite clamorem, sodales’—unde hic erui τόδ' ἄχορον, ἔται—et mox παύε τὸν θρόνον, ὥνα, καλὸν οὐ τρόπον, Εῦτι, ἔχοντα dedi in v. 30, l. vice παῖε τὸν Φρυναῖον ποικίλον προανέχοντα. Quod ad ἔται sæpe depravatum, vide mea in *Gentleman's Magazine*, Jun. 1837. et ad Poppon. p. 328.

V. 6. Jure statuisti analogiam πολυπαραγοθυμέλαν—postulare; jure quoque prætulisti σύμενον, repertum in MS. Laurent. pro θύμενον: quod est verbum nauci.

V. 11, 12. Vulg. κύκνον ἄγοντα ποικιλόπτερον μέλος. At ineptum est ποικιλόπτερον μέλος. Sana ratio postulat παγκαλότροπον—De cycni cantibus multus est Jodrellus in suis ‘Illustrations of Euripides’ p. 43. sqq. quæ partim descriptis Hulsemann ad Ion. v. 166. Video tamen te allegare Anacreon tea—“Ἄτε τις κύκνος Καῦστρον Πολιοῖς πτεροῖσι μέλπων Ἀνέμον σύναυλον ἡχήν—Verum et ibi prætulerim—κύκνος—Πολιός, πτεροῖσι—ἀνέμον—memor Ovidiani ‘Sic ubi fata vocant, udis abjectus in herbis Ad vada Mæandri concinit albus olor.’ Canebat igitur avis moribunda carmen alis venti consonum—i. e. voce sumissa, instar venti leniter alas moventis et susurrantis. Quod ad ἄναγοντα—μέλος satis erit citare Phœn. 1371. ἄναγε κωκυτόν. Athen. p. 624. F. ὑμνον ἄνα-

γων Αἰολίδα καὶ βαρύθρομον ἀρμονίαν: nam plura indices suppeditabunt.

V. 16. Vice καρέστας σὺ reposui—κατέστασεν. Intransitivum est καρέστας: at sententiae nexus postulat transitivum. Ad Pratinæ cygnūm plus semel respexit Horatius. Nostī illud ‘Multā Dircaēum levat aura cygnūm’; necnon ‘album mutor in alitem.’

V. 18. Vulgo βασιλεῖα. Metrum poscit à βασιλίᾳ. Opportune cisti Horatiana ‘dulcem quæ strepitum, Pieri, temperas.’ Junge τῶν ἀοιδῶν—βασιλίς. Similiter Venus audit Θαλάμων ἄνασσα, teste Hesychio in Θαλάμων: qui respexit, ni fallor, ad versum Sapphus non alibi lectum—‘Αφροδίτα τῶν θαλάμων ἄνασσα—uti monui in *Monthly Magazine* Feb. 1838. p. 197: quomodo respexit iterum ad Lesbiæ poetriæ fragm. in ‘Ωκέας στρουθοῦ’: necnon ad Ἀeschylum, ut opinor, in Διγύρης στρουθοῦ, ubi tamen legi debet Διγύρης στρουθοῦ—etenim sermo fuit de Jovis alitibus, quibuscum Atridae comparantur in Agam. 109.

V. 19. Vulgo ὁ δ' αὐλὸς—Ipse literas omissas supplevi—Ο ΔΥΔΟC Δ ΟΔ ΑΥΔΟC. Similiter annis triginta plus jam elapsis emendavi Soph. Trach. 216. ‘Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν αὐλὸν ὡς τύραννε τᾶς ἐμᾶς φρενός· ἵδού μ' ἀναταράσσει, εἴνοι μ' ὁ κισσὸς ἅρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἀμιλλαν—legendo ‘Αείρομ' οὐδ' ἀπώσομαι τὸν Λυαῖον’ ὡς κοίραν', ἐμᾶς, ἵδε, φρενός, ἀναταράσσεις μ', Εὐάν, ἅρτι Βακχίαν ὑποστρέφων ἀμιλλαν—deleto κισσὸς —e gl. uti patet ex Hesychio. Εὐάν· ὁ κισσὸς ὑπὸ Ἰνδῶν—unde venit Anglorum—Ivy. Meum vero Λυαῖον proculdubio legebatur Schol. cuius verba sunt—ὡς τύραννε ὡς αὐλὲ] ὡς Ἡρακλεῖς ὡς Διόνυσε. Verum unde, quæso, venit ὡς Διόνυσε? Nondum Bacchi mentionem Chorus ullam fecerat. Nempe in ΑΥΔΟΝ latet ΔΥΔΟΙΟΝ, ut monui in Append. Tro. p. 127. B. unde corrigas et intelligas Scholiastæ verba—ὡς τύραννε, ὡς Λυαῖε] ἥγουν, ὡς Διόνυσε ἢ ὡς Ἡρακλεῖς. Quod ad Λυαῖον Bacchi cognomen, bis idem Plutarcho restitui debet, quod acute vedit Wytttenbach. ad p. 68. D. Nempe in Sympos. p. 716. B. οἱ παλαιοὶ τὸν θεὸν ἐλευθέριον καὶ λύσιον ἐκάλουν—manifesto scripsit auctor Λυαῖον—uti patet e p. 462. B. ubi probe Xylander λυαῖον pro λυσίου: unde et in Sympos. p. 613. C. εὶ δὲ πάντων μὲν ὁ Διόνυσος λύσιός ἔστι καὶ λύδιος, μάλιστα δὲ τῆς γλώττης ἀφαιρεῖται τὰ χαλινὰ—legi debet—εὶ δὲ καμάτων μὲν ὁ Διόνυσος λυαῖος, ἔστι καὶ δέους, μάλιστα—ubi δέους pendet de λυαῖος et sententia—λυαῖος δέους concinit cum Anglorum dicto—potvaliant. Sunt tamen qui tueantur λύσιος ope Etymol. V. Διόνυσος—ἢ παρὰ τὸ πολλὰ διαλύσα, Διάλυσος, τροπῇ τοῦ ἀ εἰς ὁ καὶ τοῦ λεῖς ν̄: et Λυαῖος· ἀπὸ τῆς λύσεως τοῦ ῥάμπατος προσερράφη γὰρ τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Verum nunquam deus ille appellatur Λύσιος, semper Λυαῖος—hinc et Horatius—‘Curam metumque Cæsaris rerum juvat Dulci Lyæo solvere’—dum in animo habuit Pindarica apud Athen. XI. p. 782. D. κα-

ματώδεες οἴχονται μέριμναι στηθέων ἔξωθεν. Hæc et his plura scribere potui in Cl. Jl. N. XIV. p. 369. ubi Sophoclea restituuntur. Sed nihil adhuc de Pratineo Δνδὸς αὐλὸς dixi, neque multa dici debent; nota enim vel pueris sunt omnia de *Lydis*—*tibiis* ex Horat. IV. 15. 30. ubi teste Schol. ‘*Lydis tibiis lata cantabantur*’—ideoque Bacchi sacris erant consentaneæ.

V. 21. Vulgatum ὑστερον χορευέτω Athenæo fraudi fuit. Nihil de ordine pompæ cogitabat Pratinas, verum metuebat ne in pugnam commissatio mutaretur. Unde reposui—ώς πρέπον, γαρέτω : ubi ὡς πρέπον plane Horatius agnoscit suo ‘*verecundique* Bacchum sanguineis prohibete rixis’: unde probe intelligas cur dederim θηρὸς μάχαις—έμμενεις—in θηροαμαχοῖς corrupta; quia nesciebat interpolator deesse οὔτε in prioris sententiae membro, sicut in Eurip. Tro. 485. Οὐδὲ Τρφὰς οὐδὲ Ἐλλῆνις, οὐδὲ Βάρβαρος Γυνὴ τεκοῦσα κομπάσειεν ἄν ποτε: ubi Musgravius citat Aristoph. Av. 694. Γῆ δ’, οὐτ’ Ἀηρ, οὐδὲ Οὐρανὸς ἦν.

V. 29—31. Vulgo πᾶς τὸν Φρυγαίου ποικίλου προανέχοντα. Inde erui πᾶντες τὸν θρόνον ὡντα καλὸν οὐ τρόπον εὗτι ἔχοντα—memor eorum, quæ cecinit Aristophanes in Thesm. 987. ἥγου σὺ δὲ αὐτὸς, ὡς Ζεῦ | κισσοφόρε, | βακχεῖς | δέσποτος· ἐγὼ δὲ κώμοις | φιλοχόροις σε μελψω | Εἴνιον, ὡς βρόμε | καὶ Σεμέλας παῖ, χορο· | οἷς τερπομένοις κατ’ ὅρη | Νυμφᾶν ἐραοῖσιν ἐν ὑμνῳ· | οἰσιν Εἴνιον, Εἴνιον, ὡντα, χορεύων. | Ita enim emendavi in Cl. Jl. N. XXVIII. p. 237. aut emendare debui; ubi Ζεὺς κισσοφόρε de Baccho dicitur, sicut Ζεὺς θαλάσσιος de Neptuno, teste Hesychio—Ζεὺς θαλάσσιος· ἐν Σιδῶνι τιμᾶται: necnon Eustathio in Il. I. p. 763=668. περὶ τινα Καρικὸν ποταμὸν Ζηνὸς Ποσειδῶνος ἥν ιερόν: quæ nomina deridebant Comici, uti patet e Suid. Πωγωνιήτης ὁ Ζεὺς καὶ Πωγωνιήτης, et Hesych. Διττὸς συκαστίων παραπεποίηται παρὰ τὸ συκοφαντεῖν: unde Comico suum Ἄλλαντε Ζεῦ, σὸν τὸ νικητήριον restitui ad Aesch. Suppl. 1. vice inepti Ἐλλάντε Ζεῦ, in Eq. 1262.

V. 32. Meum ἀκάλαμον plane tuentur, quæ scripsi ad Hermesian. de ἄναντος. Sermo est de Marte, qui graditur ὀλεσίαντος et ἀκάλαμος. Cum verbis Pratinæ confer Euripidea in Phœn. 796. Ὡς πολύμοχθος Ἀρης—Βρομίον γάρ ἀμουσος ἐσπρᾶς, Οὐδὲ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι Μιμαλλονίδιον αἴραις Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλτεις Μούσαν, ἐν δὲ Χάριτες χοροποιοί—ita enim lego vice—παράμουσος—στεφάνοισιν νεανίδος—propter Pseud. Orph. Hymn. 64. Ἀρες—Ος ποθέεις ξέφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἀμουσον et verba Athenæi V. p. 198. E. ubi in pompa Dionysiaca commemorantur Μιμαλλονες—κατακεχυμέναι τὰς τρίχας. Sed maxime opportunus est Aeschylus locus in Suppl. 675. ἀχορον ἀκίθαριν δακρυόγονον Ἀρην. Quod ad Μιμαλλονίδα—βόστρυχον—vid. mea ad Prom. 2.

V. 33. λαλο-βαρυ-παραμελος-αρυθμο-βάραν—Hujusmodi composita deridet Comicus in Eccl. 1169. et sqq.

V. 35. Ε vulgatis θυκατρυπανω δέμας πεπλασμένον ην—ετι θυγάτηρ Ἐννώ δέμας ούτι πεπλασμένον ην—memor gl. Hesychianæ, Οὐ πεπλασμένον· ἀπλαστον: unde emendabis Theocrit. Id. VII. 45. Πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος legendo—, πεπλασμένον οὐ, Διὸς —Cf. Prom. 1066. ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος Ο κόμπος, ἀλλ' εὖ καὶ λανεῖρημένος : ubi poteram emendare Platon. Epist. VII. οὐκ ἐκ φιλοσοφίας—φίλω, ἀλλ' ἐκ—έταιρεις ταύτης τῆς τῶν πλείστων φίλων—legendo—πλαστῶς—propter illud in Sophist. p. 216. E. οἱ μὴ πλαστῶς ἀλλ' ὄντως φιλόσοφοι—et Legg. i. p. 642. D. ἀληθῶς καὶ οὐ τι πλαστῶς —Quod ad Ἐννώ, Martis filiam, id ipsum alicubi me legisse memini; sed locum non in promptu habeo.

V. 37. ίδον, ἄδε δεξιὰ σοί. Ήασc satis explicat Comicus in Thesm. 954. χειρὶ σύναπτε χειρα· ρυθμὸν χορείας ἔταγε πᾶσα.

V. 40. Θριαμβὲ, διθύραμβε—Cf. Incert. apud Dionys. de Compos. p. 222. ed. Schæf. "Ιακχε διθύραμβε | σὺ τῶνδε χοραγέ, ubi Sylburgius voluit διραμβε—debutit Θριαμβὲ—.

V. 42. Optime tu Δωρίαν.

P. 109. In Eurip. Herc. F. 889.—πρὸς αἴματ' οὐχὶ τὰς Διουνσιάδας σὺν βοτρύνων ἐπιχεύμασι λοιβᾶς—restitui 'Ιώ δόμος πάς αἴματ' οὐχὶ τὰς Διουνσιάδας ἐκ βοτρύνων ἐπεκώμασε λοιβᾶς—in Cl. Jl. N. XXI. p. 28. locisque ibi citatis adde Aristoph. Ach. 980. πόλεμος ἐπὶ πάντῃ ἀγάθῳ ἔχοντας ἐπικωμάσας εἰργάσατο πάντα κακά.

P. 110. In Bacch. 411. ἑκεῖσ' ἄγε με Βρόμιε, Βρόμιε, προβακχήσε δαιμον—νοχ προβακχήσε est parum bene Græca. Lege—τρὶς βάκχ', εὗie δαιμον—Ter Bacchum Chorus invocat.

Ibid. In Athen. XI. p. 465. A. ἀνακαλοῦντες Εἴνανθη καὶ Διθύραμβον—lege Εὕιον θεὸν καὶ Διθύραμβον—Certe Bacchus nusquam appellatur εἴνανθης.

P. 115. I. 18. Lege, μέγα δή τι κεν φέροις.

P. 134. Post Friedmannum Gaisfordus Photium emendat legendo—ἐν τῇ Λύδῃ Γ. ἐνθα vice ἐν τῇ Λύδῃ γενεῖ. At omitti debebat τῇ. Cf. Plutarch. Consolat. p. 105. Ἀντίμαχος—ἐποίησε τὴν ἐλεγείαν τὴν καλουμένην Λύδην: cuius loci indicium debetur Kustero ad Suid. in Ἀντίμαχος. Apud Photium legerim—ἐν τῇ Λύδῃ γε νέη. Fuit enim altera et vetustior Lyda, quam amabat et canebat Lamynthius Milesius, teste Athenæo XIII. p. 597. A.

P. 135. In verbis—κυμ, καρ, κεν, ρε, κρι, κε, τρι, χθα, latent κυμ, καρ, κάρκαρε, κέκε, τριχθά. Quod ad καρ, fuit id corvi crocitantis; unde ad Tro. Append. p. 186. emendavi Aristoph. Av. 19. legendo Τὸ δὲ οὐδὲν ηστην ἄλλο πλὴν ἥδειν γε “κάρ.” Unde hodie corrigam et Pris-

cian. I. p. 538. 'Aliæ vero sunt, quæ quamvis scribantur, tamen inarticulatæ dicuntur, cum nihil significant, ut *coax*, *cra*. Hæ enim voces, quanquam intelligimus de qua sint volucere profectæ'—Ubi legi debet *coax*, *car*. Exstat Salonis Parmensis versus—'Linquo *coax* ranis, *car* corvis, vanaque vanis.' Cætera vocabula sunt Homerica. At quid de κυμ faciam nescio.

P. 141. l. 25. Hoc pro argumento afferri potest, cur post Homeri æstatem floruisse Hesiodus dicatur.

INDEX IN GLOSSARIA.

Numeri paginas indicant.

A.

Αγέραστος 27. 133.
 ἀγοντα μέλος 112.
 δῆσ σοι δεξιά 118.
 ἀηδῶν 52.
 αἰάζω *Ibid.*
 αἱθεροιόης 56.
 αἱλίον 47.
 Ἀλκαῖος—Σαπφοῦς 52.
 ἀμμυγα 54.
 ἀμφὶ βίον 60.
 ἀρψὶ γυναικας, *in re mulierum* 57.
 ἀνάγω 25.
 ἀναιδίη 102.
 ἀναξ 122.
 ἀνατρέφω 60.
 ἀνδρε Κυρηναῖον, priore in K. brevi 68.
 ἀνεγράφατο 39.
 ἀνεδέξατο 52.
 ἀνέθιστος 26.
 ἀνεμώλιος 30.
 ἀνετέίνετο 40.
 Ἀντίμαχος 47.
 ἀντικέρας 55.
 ἀσιδιάω 27.
 ἀπαρχόμενος 39.
 ἀπειθής 133.
 ἀπολειτόμενος πατρίδος 41.
 ἀποπρολείπω 137.
 ἀποτασσόμενον 65.
 ἀρετὴ, *virtus, vis* 64.
 Ἀτθίς μέλισσα 55.

B.

βαρὸς 46.
 Βρόμιος 110.
 γεραιῷ, ρεπυλτιμα brevi 56.
 γιγνώσκεις, δίουσα 62.
 γνωστὸς 33.

Δ.

διαφρίφῃ 118.

διὲκ 25.
 Διουνυσιὰς 109.

E.

ἐβίω 69.
 εἰνεκα 40.
 εἰσνάομαι 41.
 εἰσόδεις 59.
 ἐκ δὲ βαθείης ψυχῆς 67.
 ἐκεῖνον ἄνδρα, δεικτικῶς 57.
 ἐκφορέω 29.
 ἐλίκων κομψὸς γεωμετρίης 65.
 ἐξαναπειθώ 26.
 ἐξ δύνχων, *a teneris unguiculis* 57.
 ἐπέβη, cum accusativo 138.
 ἐπὶ κώμους στεῖχε 46.
 ἐπλευσεῖς 25.
 ἐπορεύν, *dedit* 56.
 ἐτλη 26.
 εὐασμὸς 29.
 εὐνοίος 54.
 Εὐρυτύλου πολιηταὶ Κῶοι 63.
 ἐφομλέω 54.
 Ἐφύρη 68.
 ἐχλίγνει 65.

H.

ἡρήνατο 68.
 ἡν ἴδον 118.
 ἡνίοχος, de Amore 64.
 Ἡοίην 39.
 ἥρανον 38.
 ἥράσατο 53. 68.
 Ἡσίοδον 38.
 ἥ τε, vel potius ἥτε 28.

Θ.

θέλει, *sulet* 115.
 θέτο *in re funebri* 138.
 θήκαθ' ὑπό, h. e. ὑπεθήκατο 62.
 θοήν 63.
 θοόω 26.
 θόρυβος 108.
 Θριαμβοδιθύραμβος 119.
 θυμέλη 110.

θύμενον 111.

• **θυραμάχος** 114.

I.

ιδίων ἀπτόμενος παθέων 41.

Ικάρου γένος ibid.

ιστορίης 137.

K.

καίετο, ardebat 43.

καταδέω 144.

κατενίσατο 57.

κατέστατο, Dor. pro κατέστης, εε 113.

κεκλιμένην πατρίδα 54.

κελαδεῖν 111.

κημόδιο 45.

κισσοχαίτης 121.

κληθεῖς, vocatus, de conviva 102.

κουφοτέρας ἐξπόνηστος ἄνιας 67.

κυδουμὸν 64.

Κυθέροθεν 141.

κύκλον, cæli orbem 65.

Κύπρις μυρίοντα 66.

κῶμος 114.

A.

λαλίην 63.

λαλοβαρυπαραμελορυθμοβάτης 118.

λαῦρα 58.

λέκτον 55.

λεπτὸς 39.

λέσχη 68.

λόγια 30.

λόγιοι ἑστίγιξατο 64.

λόγιων δ' ἐνεπλήσσατο βίβλους 139.

λόγιων πολλὰς εὐρόμενος διόδους 67.

λυσηῆδος 47.

λωτὸς 44.

M.

μαιόμενοι 63.

Μακηδονίης 140.

μακρὸν ἀντεῖ 25.

μαλακοῦ βιότου 27.

μαλακοῦ πνεῖν' ἀπὸ πενταμέτρου 42.

μανῆ, furor, flagrans amor 65.

μεγάλαι δόνακες 25.

μεθεπειν 59.

μέσην 101.

μελιχρός 54.

μήλειος 62.

μῆτρα 64.

Μίμυερμος 42.

μνάόμαι 39.

μονόζωστος et μονόζωνος 26.

Μονσαῖος 27.

μονσοπόλος 39.

μύθων, disputationum, dialogorum 64.

O.

ὅγε 38.

ο δ' αἰλὸς ὕστερον χορευέτω 113.

οῖα, seu 102.

οῖα, et usitatus οῖον, quo pacto 60.

οἴλα τε, cem 112.

οἶην 23.

οἰκί' ἐ' Ασκασίης πωλεύμενος 67.

οἰνηρὸς 54.

οἰοτιάλος 118.

οἵμα σκληρὸν 26.

οὖν ἔξοχον ἔχρη Ἀπόλλων 66.

οξὺς, acutus, acer 68.

οργεών 30.

Ορφεὺς 26.

οὐδέ τι τέκμαρ εὑρε 67.

II.

πάντων μῆσος κτώμενος 57.

παράγω 102.

παρ' οἴνον, ad vinum 116.

παταγεῖν 111.

παῖδες, fæc cessare, tolle 116.

πέζα 28.

πενταμέτρον 43.

περιβάλλεται, cingit 65.

περὶ πυκνὰ 63.

περιχευόμενον ibid.

Πιερὶς 113.

πινυτὸς 40.

πόθος 139.

ποικιλοβόσας 117.

ποικιλόπτερος 112.

ποιπνύω 33.

πολλὸν ἀνατλᾶς 42.

πολλὸν καὶ χαλίκρητον 100.

πολυμνήστη et πολυμνήστευτος 28.

πολυπάταξ 109.

πολυτρήρων 56.

πολυφραδία 53.

προγόνοις, Engl. firstlings 62.

προχέοντα 117.

πυγμαχία 115.

πυρὸς μένει 66.

P.

Πάριος 30.

ρίον 54.

S.

σκληρὸν βίον 63.

σκολιὴν σοφίην ibid.

σκολίδις 43.

στειλάμενος κιθάρην 25.

στελλομένην 54.

σύμενον 112.

συνεξανύω 46.

σφαῖρα 65.

T.

ταμίη, proma conda 59.

ταμίην, custodem 60.

τὰν δοιδᾶν βασίλεια 113.
ταύτης ἡθε διὰ πτόλεως 62.
Τῆιον ἄνδρα 53.
τὴν, illam 54.
τίμος 102.
τιναχθεῖς 60.
τοίασε ἐπη 47.
τρίστοιχος 26.

γ.

νήσος—Οἰάγρου 133.
ὑπέμεινε 26.
ὑπηρέτης κώμων 114.
ὑπομειδάω 26.

φ.

φαινόμενον, pro ἔλθοντα 64.
φεύγων, οὐδὲ μένων 68.
φημὶ, ἀξιωματικῶς dictum 38. 57.

Φιλητᾶν 63.
Φιλόξενον 60.
φοίτα 54.
Φρυγίαν iāν 117.

X.

χαλίκρατος, et Ionice χαλίκρητος 100.
χαλκεῖον θῆκαν 63.
Χαρίτων ἥρανος 27.
χλιδανὸς 68.
χορεία 123.
χόρευμα 109.
χοροστασία 56.
χράω, χρῶ, oraculum edo 66.
χύπὸ τρυπάνου 118.

Ω.

ἀρυγὴ 61.

INDEX GRÆCUS.

A.

α et οι confusa 29. *α et οι confusa* 39.
 46. 48. 143. *α et χ confusa* 132.
ἄ 52.
ἄβρωτος duplicitis potentiae adjectivum
 36.
ἄγαθὸς 34.
ἄγατὸς 134.
ἄγειν μέλος, χορδὴ, επύπον 107. 112.
ἄγέλαστον μεδήσαντα 127.
ἄγήτωρ μελέων de Apolline 113.
ἄγκύλος ἐρωτήματα 63.
ἄγνωστος, activa significazione 38.
ἄγνωτος, ἀγνωτος 33. 34.
ἄγω et ἄδω confusa 107.
ἄερι φέρεσθαι 31.
ἄξω 52.
ἀπόδων de tibia 44. *de Sapphone* 52. *de Palamede* ibid. *de Euripide* 53. *de carmine* ibid.
ἀθέατος duplicitis potentiae adjectivum
 36.
ἀθέλητος 127.
ἀθέμιστος ibid. *ἀθεμίστια Feudōs* ibid.
αι et ε permutata 50. 135. 143.
αι 49. 52. *solum potius, quam geminatum, usurpassee* videntur veteres 49.
αι αι ibid. 52.
Αἴγεινώ, Αἴγινο, ut Θεανώ, Κελαινώ,
&c. 18.
Αἴγυπτος apud Homerum pro Nilo 143.

αιθέριος Ζεὺς 56.
αιθήρ de Jove ibid. *αιθήρ et οὐρανὸς Atticis* synonyma ibid.
αδινα adverbialiter pro θρηνητικῶς 14.
αιλινα στοναχεῖν et μύρεσθαι ibid.
αιλινος 47. seq. non semper de lugubri carmine intelligendum 50. *αιλινον αιάζειν, προκλάειν, λαχεῖν* 14.
δῖος, ejus penultima anceps 144. ex *δῖος* (*dīos*) fluxit Latinum *audio* ibid. 147.
δίονσα et καίουσα confusa 18.
ἀκαχήμενος, retracto accentu 61.
ἀκλαυτος, ἀκλαυστος 36. 37.
ἀκόντια ἐπίκαυτα 37.
ἀλαλάζω 52.
ἀλαλαι ibid.
ἀλη 72.
ἀλλογνώσας 34.
ἀλλόγνωτος, ἀλλόγνωστος ibid. 35.
ἀλλοτε μὲν—ἀλλοτε δ' αὐτε 126.
ἀμαρτωλὸς 116. 147.
ἀμᾶσαι, unde amare 146.
ἀμμιγα cum dativo, ac genitivo 54.
ἀμφί τινα, in re αἰσηνjus 57.
ἀναγραφὴ 39. 138.
ἀνάγω pro simplici ἄγω 25. *ἀνάγειν κακυτὸν, θυμον* 152.
ἀναδέχεσθαι κώμους, comissiones suscipere 15.
ἀναιδεῖα vox nulla 102.
ἀναινομαι 68.

Ἀνακες, et Ἀνακοι, et Ἀνακτες, dicti sunt Dioscuri 122.
 Ἀνακρείων valde insolenter pœnultimam sub ictu versus producit 15.
 ἀνακῶν 57. 122.
 ἀνάλωτος duplicitis potentiae adjectivum 36.
 ἀναμώλιος 32.
 ἀναξ de Jove, Apolline, Neptuno, &c.
 122. ejus significatio primaria ibid.
 ἀναξ ἀνδρῶν ibid.
 ἀναφόρειν vox onomatopoetica 136.
 ἀναρχόμενος vox nauci 9.
 ἀνάτλημι, vel ἀγαθάω, vox nulla 42.
 ἀναχρονισμὸς Hermesianacteus 53.
 ἀνεβίων 69.
 ἀνέθιστος 7.
 ἀνέμοις φέρεσθαι παραδιδόναι, μεθιέναι,
 περιπειν, &c. 31.
 ἀνερώλια βάζειν et βάλλειν 30.
 ἀνέπεμψ, edidit 13.
 ἀνθάπτομαι 41.
 ἀνία, de ejus quantitate 145.
 ἀνόστητος χώρος 5.
 ἀνόστημος κέλευθος ibid.
 ἀντιμόλιος 32.
 ἀντιπέρας adverbium substantivum com-
 positum 55.
 ἀνωρύεσθαι 61.
 ἀοιδᾶν πατήρ de Orpheo 113.
 ἀοιδοπόλος 39.
 ἀσκονε, δ, ή 5.
 ἀστροτος duplicitis potentiae adjectivum
 36.
 ἀπαξ εἰρημένα xii. λεγόμενον 148.
 ἀπαρχαι 128.
 ἀπάρχεσθαι 39. 128.
 ἀπάρχμενος ὕμνων 9. 128.
 ἀπέχων ἐξ Ἐφύρων solœcum 22.
 ἀπὸ cum genitivo, Angl. proceeding from 10.
 ἀπολείπεσθαι 41.
 ἀποπροάω, ἀποπροβαίνω, &c. 137.
 ἀπὸς et κάπος confusa 130.
 ἀποτελεῖν ἥχον, φωνὴν 137. ἀποτελεῖν
 πλ
 compendiose scriptum a τε ibid.
 ἀποτεγμένως 65.
 ἀπτομαι 41.
 ἀρίγνωτος 35.
 Ἀρίγνωτος 34.
 Ἀρομόδος scolii nomen 49.
 ἀφόητος duplicitis potentiae adjectivum,
 36.
 Ἀρχίππη Sophoclis amica 16. 17.
 ἀση 75. 149.
 Ἀσκρη, Ἀσκραῖος 8.
 ἀστωτος 35.
 ἀτελεύτητος duplicitis potentiae adjecti-
 vum 36.

Ἀτθίο μέλιττα, et nude μέλιττα, audie-
 bat Sophocles 15. 55.
 ἄτρωτος duplicitis potentiae adjectivum 36.
 Ἀττικὴ μέλιττα, et Ἀττικὴ Μοῦσα, au-
 diebat Xenophon 55.
 αὐδῖσαι, unde audire 147.
 αὐληται, sive χοραύλαι 114.
 αὐλοποιοι 147.
 αὐλὸς πολυκαμπῆς 44. eis αὐλὸς κωμῳ-
 δεῖσθαι 147. Vide et Λιβύς αὐλός.
 αὐλοπότης 118. 147.
 αἴραις φέρειν διδόναι 31.
 αἴστηρὸς βίος 63.
 αἴτευν de personis 6. de rebus ibid.
 αἴτευν γνωτος 35.
 Ἀφροδίτη Ψιθυρος 142.
 Ἀχαροὶ, non Ἀχαιοὶ, apud Homerum
 scriendum 139.
 ἀχθέω vox nulla 13.
 ἀχορος, ὁ, ή 5.

B.

β et μ confusa 29. β et ν confusa 107.
 βᾶ 52.
 βαβάζω ibid.
 βαβαι ibid.
 βάζω ibid.
 βαθεῖα ψυχὴ, anima profunda, vel po-
 tius īmum pectus 67.
 βακχία 109.
 βακχικὸν ἐπίθεγμα 29.
 βασιλεία vox nulla 102.
 βαττίς 19.
 βέβρυχε vox onomatopoetica 136.
 βῆ λέγειν 52.
 βῆθι 112.
 βιζιοι λόγων de sacris Commentariis 8.
 14.
 βιττίς, Βιττώ, et Βίττιον 19.
 βιώναι, βίοις 69.
 βλέμμα κυνὸς pro κύνᾳ 7.
 βλημένος, retracto accentu 61.
 βουτίος, paenultima longa 133.
 βοωτὸς dictus Hesiodus a sede postea
 electa 8.
 βόλβης δόνακα pro Βόλβην δονακώη
 67.
 βουκολισμὸς 50.
 βρομία 109.
 βρόμος adjective 111.
 βρόμος 110.
 βρόβω, βρώφω 34.
 βρωτὸς ibid.

Γ.

γ et τ permutata xix. γ et σ confusa ibid.
 γ' in digamma locum a Grammaticis in-
 trusum 38. 39.

γαῖα, gaudeo 34. 144.
γαμικά παραγγέλματα 131.
γε in plurium rerum enumeratione 113.
γεραῖος, pœnultima brevi 56.
γλυκεῖα φροντὶς 62.
γλύκκα, γλυκὸν, Ἑολικά 41.
γλυκυκαλαμός 45.
γνόθω, γνώθω 34.
γνωστὸς 33. seq. 135.
γνωτοὶ, nothi 33. 34.
γνωτὸς, γνωστὸς 33. seq.
γνωτὸς ἔμπι, γνωτὸς ἔστι, &c. 35.
γνωτοφόνος ibid.
γνωτοφόντις ibid.
γομφοπαγῆ ρόμπαρα 147.
γόνος et λόγος confusa 14.
γρὺν 52.
γρύζω ibid.
γυναιμανὴς 79.

Δ

δαίμων μουσοπόδων de Homero 9.
δάμνος Ἑολικον pro δάνος 132.
δανοὶ, mortui, sicci 132.
δάνος Macedonibus i. q. θάνατος ibid.
δέγμενος, retracto accentu 61.
δειλος 131.
δεῖλη ibid.
δεινὸς ibid. δεινὸς πόθος 22. 131. *δεινὸς λέγεται* 132.
δέμας 118. *adv. instar* 148.
Δημήτρα i. q. Δημήτηρ 7. 128.
Δημοχάρης 66.
δηρὸς adverbium substantivum 55.
διαφρίπτειν δύμα 118.
διαφανής χτενῶν, διαφανὲς ἐνδυμα 40.
διαφανῆς ἑσθῆτες 138.
διὲκ, non δὲ ἔκ, scribendum 25. 133.
διέφθορας 150.
διθύραμψος 121. 155.
διθύραμβοποιὸς 113.
Διθύραμψος Bacchi cognomentum 119.
120. et cantilena in Bacchi honorem
49. 120. ejus vocis derivatio 120. 121.
148. primam producit, utpote ex Δι-
θύραμψος contractum 120.
διθύραμψα 121.
διθύρων primam corripit 120.
διπτετῆς 120.
διπτέρεψης ibid.
διμάτωρ Bacchi epitheton ibid.
Διόγγωτος 34.
διόδος λόγων, διέξodos τοῦ λόγου 21.
Διπολιώδης, Διάσια, Διτύλας, Διφίλος,
primam producent, utpote ex Δι-
πολιώδης, Διάσια, &c. contracta 120.
διφυής Bacchi epitheton ibid.
διχθὰ adverbium epicum, vel potius an-
tiuum 136. Doricae originis ibid.
δοῦκος vox onomatopoetica ibid.

δοῦριν, δούρει, δόρει, δούρασιν 15. *δοῦριν vox nulla* 127.
δῦθι 112.
δύμεναι et σύμεναι confusa ibid.

E.

e et ai permutata 50. 135. 143.
ἐέλδομαι, ἔέλδωρ 132.
ἔέλδω, pro ἔέλδω, Macedonum fuit ibid.
εἰα 52.
εἰάζω ibid.
εἰαροεῖδης et εἰαρόμαστος 16.
εἴνεκα Ionicum 40. Atticis poetis abju-
dicarunt Musgravius et Blomfieldius
41. apud Pindarum non comparet ibid.
ex Homericā imitatione a seriorum
temporum poetis usurpatum ibid.
εἰσενήρχας Atticum 100.
εἰσόκα Dor. pro εἰσόκε 60.
εἰσόκε subjunctivum regit 59. cum indi-
cative usurparunt seriores ibid.
εἰσότε vox vox nulla 60.
ἔκδοσις 51. 131.
ἔκαι, αριδ inferos 78.
ἔκπινος, κεῖνος, δεικτικῶς 57. 140.
ἔκπονεῖν, elaborare, eniti 21. *excoquere,*
egerere 67.
ἔλεγον μέτρον 43.
Ἐλευσίνιον, τὸ, sc. λεπὸν 134.
ἔλινος 50.
ἔλκηθμὸς 121.
ἔλκομαι de mortuis 1. de moribundis 126.
ἔμαθεν et ἔπαθεν confusa 8.
ἔμπεφορβιωμένος, vel ἔμπεφορβειωμένος
12. 45.
ἔμπλησασθαι βιβλους 139.
ἔνα, h. e. ἐν πρώτῃ, et ἐνα confusa xx.
ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ, pede dextro, ut ἐν
παλάμψιν, palmis, manibus 51.
ἔννεκα Ἑολικum 41.
Ἐννώ, priore brevi 155.
ἐξ δινύχων, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων 18. 57.
ἔπαθεν et ἔμαθεν confusa 8.
ἔπεβιων 69.
ἔπιβῆναι cum accusativo 138.
Ἐπικάστη Homericum 143.
ἐπικαντος 37.
ἐπιμαινεσθαι in amore 65.
ἐπιμύλιος 50.
ἐρά̄ω vox nulla 53.
ἐρᾱτιζω ibid.
ἐρευγόμενον vox onomatopoetica 136.
ἐρημη vox nulla 53.
ἐρω, ἐρε, ἐρητι, &c. unde Latinorum ero,
eris, erit, &c. 146.
ἐρωμανῆς, ἐρωμανοῦντες 79.
Ἐρωτες ή Καλοὶ, carmen sic dictum
scripsit Phanocles 133.
ἐσσυνθεις et συνθεις confusa 112.
ἐσσύμενον et σύμενον confusa 106.
ἐσχάρα 147.

ἐπερομόλιος 32.
εὐαῖω, εὐε clamo 29. 52. εὐάζειν et σα-
βάζειν consimilia 29.
εῦγνωτος 35. 36.
εὐδείελος 131.
εύοι 29. 52. εύοι σαβοῖ 29.
εὐράμενος et εὐράμενος confusa 20. 22.
Ἐφύρα, et Ion. Εφύρη, vetus nomen
Corinthi 22. 68. et ipsa olim urbs, Co-
rintho vicina, quacum postea coaluit
68.
ἐχθέω vox nulla 13.

H

ἡγήτωρ μελέων de Apolline 113.

ῥέος χ.

ἥκαχε 129.

ἥμικαντος 37.

ἥνιοχεύν accusativum regit 64. 144.

ἥνιοχος de Amore 20. 64.

*'Hoiāi μεγάλαι, sive Καράλογος γννα-
κῶν, Hesiodei carmen vii. 8. 23. 132. sic
dictæ, quod singulæ similitudines a vo-
cibus ἡ οἴη inciperent 23. 'Hoiāi με-
γάλων Fragmentum est Scutum Her-
culis Hesiodeum 24. inter 'Hoiāi tamen
et Scutum Herculis distinguit Suidas
ibid. 'Hoiāi Hesiodeas imitatus est
Sosicrates Phanagorita, itemque Ni-
cænetus Samius ibid. et Phanocles 133.
'Hoiāi tanquam sublestæ fidei a non-
nullis citantur 24.

'Hoiāi, Βεα, ab Hesiode adamata, prout
fixere posteriores poetæ 2. 23.

ἥρα 27. 143.

ἥρανος 27. πάσης ἥρανον ιστορίης, de
Hesiode ibid. 137. Χαρίτων ἥρανος,
de Musæo 27.

ἥτε scribendum, non ἥ τε 28. 134.

ἥθες verbum nauci 13. 71.

Θ.

θ et σ literarum affinitas 109. 121.

θάλασσα, σάλασσα 121.

θάμβος ibid.

θαυματός, θαυμαστός 33. 34. 35.

θεία λέξιν 122.

θεῖος "Ομηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεότρατος
9.

θέλει, solet 115.

θεωρίς Sophoclis amica 16.

θήκαθ' ὑπὸ, non ὑπὸ, pro ὑπεθήκατο
62.

θίσβη et Θίσβαι 17.

θορυβή 109.

θράσσω ibid.

θρία 119.

θριαμβεύειν ibid.

θριαμβον θριαμβεύειν ibid.

θρίαμβος Bacchi nomen ibid. unde duc-
tum 149.

θρίαμβος triumphus 149.

θύμενον et σύμενον confusa 106.

θύρα de foramine, sive incisura, in Jovis
femore 148. de matrice, oculo, &c. ibid.

θυραμάχος secundam producit 107. 114.

θυρηβόλος et θυρηβόλου 114.

θυροκοπικό ibid. 115.

θυροκόποι dicti sunt mendici, sive agyrtae
115.

θυροκόπος, θυροκοπέω 114. 115.

I.

ι et ν confusa 143.

ι adscriptum xi. in Athenæi editione Al-
dina latitans ibid.

ιὰ 107. 117.

*Ιαχός canticum Bacchicum 139.

Ιάλεμος filius Calliopeis; item cantilena
in Ialemi honorem 49. 50.

ιάλλω, unde ductum 149.

ιαμβίζειν 121.

ιαμβος, unde ductum ibid.

*Ιαρφον primam corripit, secundam pro-
ducit 14.

ιάπτω 121. unde ductum 149.

ιερᾶς, ιερεύω, per synizesin 14.

ιερὸν ἀνακρανγάμα Epicureum xiv.

Ιημᾶ, ίημα 121.

Ιημψος ab θεύπτω obs. ibid.

*Ικαρος, Ικάριος 9. 41.

ΙΑΚΥΣΙΝ, pro εἰλευσεν, corrupte legitur
in Inscriptione e ruderibus urbis Teni
effossa 140.

ιον 52.

ιουλος 50.

Ιἱς ἀνέμον 66. Ιἱς ποραμοῦ ibid.

ισόκεν vox nulla 59. 140.

*Ιστοί, pœnultima longa 133.

ιστορεῖν 137.

ιστορία, ejus significations ibid.

ιστωρ, non ιστωρ ibid.

ιύζε 52. 61.

*Ιφιάνασσα Homericum 143.

*Ιριγένεια vox Homero ignota ibid.

*Ιωνικὴ δρχησις 116.

K

καγκαλίζειν 101.

καὶ et ὡς permutata 81.

καίσθαι τίνος, ardere aliquem 10. 43.
129.

καίσουσα et δίονσα confusa 18.

κακὸς χῶρος 127.

καλαμοβόνας 117.

καλλιρόοσι πνοαῖς, mixta metaphoræ
42.

κάμπτειν in re musica 44.

καπίστριον, capistrum 45.

κάπος et ἄπος confusa 130.

κάρη 155.

κάρκαιρε vox onomatopoëtica 135. 136.

Karkinos et Kρατίνος permutata 105.
146.
karkinos, *cancer* 146. ubique medium
brevem habet *ibid.*

καστίτερος 111.

κατὰ et περὶ confusa 57.

καταβάζει 150.

Κατάλογος γυναικῶν Hesiodi vii. 8. 23.
seq. Nicæneti 24. **Κατάλογος ἑρωτι-**
κός 23.

καντός μοχλὸς 37.

καντός, καντός *ibid.*

κελαδεῖν, κέλαδος, de musicis sonis 111.
de fluviiis fluctibusque marinis *ibid.* de
Baccharum vociferatione *ibid.*

κέλευσμα 37.

κελλαρία, cellaria 59.

κεύθει transitive 76.

κῆδος et κῦδος confusa 20.

κημὸς, capistrum, camus 12. 45.

κημωθεῖς i. q. ἐμπεφορβιωμένος *ibid.*

κήνη, κήγων, κήδωκε, &c. apud Theocritum
passim scribendum 38.

Κιον et Χίον confusa xx.

κισσοκόμης, κισσοστεφής, κισσοστέφανος
121.

κλαγγὴ vox onomatopoetica 135.

κλαντός, κλαντός 36. 37.

κλῦθι 112.

κνίζεσθαι τίνος 10. 128.

κοῖλος, capax 5.

κολωνὴ 17.

Κολωνὸς *ibid.*

κομψὸς 65.

κόρδαξ 114.

κόρυμβος a κορύπτω 121.

κονφοτέραι αἵνιαι de solicitudinibus, qui-
bus amantes agitantur 21. 67.

Κρατίνος et Karkinos confusa 105. 146.

κρίκη vox onomatopoetica 135. 136.

κρονούθυπος 114. 115.

κρυψίποθος vox Lexicis adjicienda 142.

κτᾶσθαι βίον 20. **κτᾶσθαι vel συνάγειν**
μίσος 57.

κῦδος et κῆδος confusa 20.

Κυθέρεια a Κίθηρα dicit, in analogiam
peccans, Hesiodus 141. ejus vocis de-
rivatio 142. in Iliade non occurrit, et
bis tantum in Odyssea 141. in Homerii
spuriis quinque ad minimum reperitur
ibid.

Κυθέρη Άεolicum pro Κυθέρεια 143.

Κυθέρηθεν 141. seq. Homero **Κυθηρό-**
θεν 143.

κυθηγενῆς 142.

Κύθηρα, τὰ, insula Cretæ vicina 141. re-
centius **Κυθήρα, ἡ, dicta** 143. et Ionis-
bus recentioribus **Κυθέρη** *ibid.* ejus
vocis derivatio 142. **Κύθηρα, urbs Cy-**
pri, nulla fuit 143.

κύθω verbum obsoletum 142.
κυθώνυμος *ibid.*

κύκλος, celi orbis, cœlum 65.

κύμα, quasi κύημα 136. **vox onomato-**
poetica 135. 136. **κυμάτων et κυμά-**
τῶν confusa 136.

κυμβάλων et κυμάτων confusa *ibid.*

κυμβάχος vox onomatopoetica *ibid.*

κύμβος a κύπτω 121.

Κυρήνη, Κυρηναῖος, de quantitate 68.
145.

κωμασται 115.

κωμοδρομέω i. q. κωμάζω 12.

κώμος *ibid.* 46. **κώμον ἀναδέχεσθαι, co-**
missiones miscere 15. **ἐπὶ κώμον**
βαδίζειν, ἔρπειν, ἔρχεσθαι, παραγε-
νέοσθαι, &c. 12. 46. 138.

Κώνη 63.

Δ.

λ et ν confusa 110. **λ et π confusa** 132.
λ et ρ confusa 115. **λ et τ permutata**
77.

λαλία, h. e. στωματία 19. de sobriis
Grammatici dictatis intelligi nequit 20.

λαλίαν περιχείνεσθαι, loquacem ver-
borum prolixitatem circumfundere *ibid.*
63.

λατομία et λατομίαι 62.

λανῆρα, sc. ὁδὸς, lata via 58. **monachorum**
cella *ibid.* **λαύρα** 140.

λαῦρος, λάψος, (unde λάβρος) latus
58.

λαῦρος, που, et λαυρὼς, ρόος, ροῖς, laurus
ibid.

λέγεσται, unde legere 146.

λέκτον, vel Λεκτὸν 55. 140.

λέξεις πολυσύνθετοι, τίνε γομφοκαγεῖς
147.

Λεόντιον Hermesianactis amica xiii. seq.
18. 83.

λεπόνητος 40.

λεπτόπηνος 39. 40.

λεπτός, λεπτόγαιος, λεπτόγειος, λεπτό-
γεως 39. 138.

λέσχη, φλυαρία, item locus, quo con-
venientes philosophabantur 22. 68.

λεωφόρος 58.

Λιβὺς αἰλὸς 44. 45. **Λιβὺς λωτὸς** 44.

λίριος obsoletum Άεolicum, unde Lat.
līmbus 121.

λίμπω et λιμπάνω obs. *ibid.*

λίνον de chorda musica, vel physica de
causa, intelligi nequit 48. pœnitimam
corripit 52.

Λίνος, 47. seq. de quantitate 51.

λίτρον antiquum pro νίτρον 32.

λιτνέρσης 50.

λόγος et γός confusa 14.

Λύδη nomen mulieris 13. **Λυδὴ nomen**
gentile *ibid.*

λυθίραμμος 120.

Λύκειος Doricum pro **Λύκειος** 143.

Δυσηίδος, Τύμον, et similis, an absque diæresis punctis scribenda x.

Δύσης nomen proprium 47.

λωτὸς, αὐλὸς 44. 45. **λωτὸς σκολιὸς** 11. 12. 43. **λωτὸς στερεὸς** 45.

M.

μ et **β** confusa 29. 134. **μ** et **ν** confusa 117.

μαίνεσθαι, ἐπιμαίνεσθαι, in amore 65. 79.

Μακεδῶν et **Μακηδῶν** 140.

μακρὸν ἀντί e. q. μέγα ἀντί 25.

μαλθακὴ αὐτὸν 42.

Μανέρως Ἀλεξανδρεῖος audiebat Linus 48.

μανία de amore 21. 65. 79. seq. **μανία τίνος** 144.

μανῆς et **νάνος** cognata vocabula 128.

μέθη 101.

Μεθυσὲρ cognomen Isidis apud **Ἄλεξις** ibid.

μεθύω ibid.

μελλωτος 45.

Μέλισσαι 8.

μελλυττα audiebat Sophocles 15. 55.

μενῆσαι, unde **menere**, et recentius **mone** 146.

μεστοκάλαμος 138.

μεταμώλια βάζειν 31.

μεταμώλιος ibid.

μεταμώνιος 32.

μὴ εἰδέναι, μὴ οὐ, &c. **synizeses Atticæ** ibid.

Μηδὲν ἄγαν xvi.

μηγίων, ancipiūt pœnultima 66.

μιξοβάσιος 117.

μόλος, μῶλος 33. **Μόλος** nomen proprium ibid.

μονὰ Αἰολ. unde **Lat. mora** 131.

μονάζωνος 26.

μονότολος ibid.

μονοτονία xvi.

μονοσοπιῶν, h. e. **μονοσοπιῶν**, in Hermetianacte vix ferendum 9.

μονοσπόλος adjective 39.

μὺ 52.

μύζω ibid.

μυθολογεῖν, **confabulari**, **disputare** 64.

μῦθος, **disputatio**, **dialogus** ibid. **μῦθος** et λόγος siveius opposita ibid. de oratorio

scribendi genere intelligi nequit 144.

μύσται 7. 29. 127.

μυστικά ἐπιφθέγματα 29.

μῶλος Αρῆς 33.

μῶν ex μὴ et ὡν 32.

μῶνιος ibid.

μῶρος ibid.

N.

ν et **λ** confusa 110. **ν** et **μ** confusa 117.

Ναῖς 106.

νάνος et **μανὸς** cognata vocabula 128.

νάρθηξ 148.

νάνη, νάνομαι 41.

Νεῖλος, vox Homero ignota 143. agnoscit tamen Hesiodus, vel potius ejus interpolator ibid.

νίσομαι, non **νίσσομαι** 18. 57.

νομοαίολος 117.

νοῦς καὶ φρένες 100. **νοῦς** καὶ θυμὸς ibid.

Z.

ξερὸν vox onomatopoëtica 136.

ξυγγυντὸς, ξυγγυνωτὸς 35. 36.

O.

ὦ relativum epicum 38.

οἱ et **α** confusa 29. **οἱ** et **ω** confusa 117.

οἵ 52.

οἴα, et **οἴον**, quo pacto 60. **οἴα**, *ceu* 17. 102. **οἴην**, **οἴα**, &c. subintelleto γινώσκειν vel οἰσθα 5. 23. 24. **οἴον**, pœnultima brevi 133.

οἴζω 52.

οἴμοι ibid.

οἴμάζω ibid.

οἴδωνος 26.

ὅκει, pro ὅτε, nemo dixit 59.

ὅλοσιαλος κάλαμος, per contemptum 107. 118.

ὅλοσιδηρος, δόλόπτερος, &c. ibid.

ὅλοφυρμὸς 50.

οὐ et **ων** confusa 128.

ὅνοματικὸν ἐπίφρόμα 55.

ὅνοματοῦ 136.

ὅξεις et βραδὺς sibi invicem opposita 68.

ὅραμνος 61.

ὅργεών, **ὅργειών**, et **ὅργιων** 7. 30.

ὅρέων 61.

ὅρηος Laconicum pro δρειος 143.

ὅρνις Όκεανοῦ, *avis marina* 112.

ὅρυγμαδὸς vox nulla 108. 146.

ὅρύγμενος, retracto accentu 61.

ὅρύγω ibid.

ὅρυμαδὸς 108. unde ductum ibid.

ὅρχηθμὸς, δρχησμὸς 121.

ὅρχηστικοι 105.

οἱ et **α** confusa 39. 46. 48. 143.

ὅστε scribendum, non ὁς τε 28. 134.

ὅτοτοι 52.

ὅτοτάζω ibid. 61.

οὐδάμινος, οὐ, η 22.

οὐδὲ γε, interposito vocabulo 14.

οὐδὲ μὲν οὐδὲ vix aliud valet quam οὐδὲ 20.

δψ, **Φδψ**, (**Φδπς**) et Αἰολική **Φδκς**, unde Lat. **vox**, gen. **Φδκὸς** et **Φωκὸς**, unde **Φωκῶ** obs. Αἴολ. et exinde Lat. **voco** 51.

II.

π et λ confusa 132. π et τ confusa 110.
 παγκαλότροπος 152.
 πάγκλαντος 37.
 παγχαλίζω 150.
Παιδιν Apollinis epitheton; item cantilena in honorem Apollinis 48. 49. **Παιδύν** ἄναξ, φίλον Λεοντάριον, ἵερὸν ἄνακτρανγασμα Epicureum xiv.
 παλίγνωστος activa significazione 38.
 παλιφρόθιον vox onomatopoetica 136.
 πάλλειν πόδα 118.
 παππάζω 52.
 παππαῖ obs. Dor. παπᾶ ibid.
 παρὰ in compositione 102. παρὰ κρητῆρα, κρητῆρας, et κρητῆρι 116. παρὸν οἰνῳ et οἰνῳ ibid.
 παρακλανούσθυρον 115.
 παρὲκ et παρὲξ 25.
 πάροινος et παροίνος 116.
 παταγή de strepitu in Bacchi sacris 111.
 πέζα, fimbria, limbus 28. terminus, ora ibid. de montis radicibus ibid. πέζαι maris, ora maritima ibid.
 πελειοθρέμμων i. q. πολυτρήρων 17.
 πεντάμετρον μέτρον 43.
 πεπνυμένος 40.
 πεποιημέναι φωναι 135. πεποιημένη λέξις 137.
 πέραν adverbium substantivum 55.
 περατὸς i. q. περάσιμος 36.
 Περγαμή, subaudito χώρα, pro usitatiore Πέργαμος 14.
 περὶ et κατὰ confusa 57.
 περιβάλλεται, circumdat 65
 περφυλαγμένως, caute 57.
 Πιερία 113.
 Πιερίς adjective ibid.
 πῖθι 112.
 πικρὰ et πικνὰ confusa 20. 130.
 πλαγίανλος 45.
 πλάτεα (unde Lat. platea) Αἰolicum pro πλατεῖα 58.
 πλεύμων antiquum (etiam Atticum) pro πνεύμων 32. 134.
 πνεύειν, πνεῦμα, πνοα, &c. in re musica 42. de ventis 43. utraque notione copulata ibid.
 πόθος, ejus variae significaciones 139. de personis, vel rebus, absentibus plerunque usurpatum ibid.
 ποίειν φωνὴν 38. 135. φόφον 38. κρανγὴν 135. ποιήσεται l. aor. subj. Ion. pro ποιήσηται 59.
 ποικιλόθροος, ποικιλόγηρν, &c. 117.
 ποικιλόπτερον μέλος 113.
 ποιμῆν ex rimen Αἴgyptiaco fluxit 123.
 ποιμένα λάῶν 122.
 ποιπνύω cum accusativo personæ 7. sse-

pius sine casu positum ibid. semel cum dativo constructum Homero ibid.
 πολλὸν ἀνατλᾶς 9.
 Πολύγνωτος 34.
 πολύγνωτος 35.
 πολύκλαυτος, πολύκλαυστος 36. 37.
 πολυμήτευτος 7. 28.
 πολύμηνος genere feminino 28.
 Πολυνείκους βίᾳ pro Πολυνείκης 67.
 πολυπαταγαθυμέλαν analogiæ repugnat 106.
 πολυπρήρων 17.
 πολυτρήρων ibid. 56.
 πολυφράμων 53.
 πορεῖν, πιπτεῖν dare, &c. 56.
 Πορφυροῦσσα 141.
 πρόγονοις agnis 18. 62.
 προρέειν et προχέειν confusa 6.
 προφήτευμα, προφητεία, Ηευχίον Christianis illata 30.
 προχέειν δῆτα, δύμην, &c. 117. προχέειν et προρέειν confusa 6.
 πτεροποίκιλος 112.
 πυκνὸς per contractionem pro πυκνὺς 63. πυκνὰ et πικρὰ confusa 20. 130.
 πύλαι ὡτῶν, στόματος, et ἥπατος 149.
 πυρεῖα 147. 148.
 πυρὸς μένος 66.
 πωλεῖσθαι 67. πωλεύμενος Ion. pro πωλούμενος ibid.
 P.
 ρ et λ confusa 115.
 ράμνος 61.
 Ράρο vox nulla 30.
 Ράριδα Δημήτηρ 7. 30.
 Ράριον, cum spiritu leni 7. 127.
 ράριον, ράρος 128.
 Ράρος 7. Ραρία γῆ, Ράριον πέδιον ibid. 30.
 Ράρος, cum spiritu leni 7. 128.
 Ράρος 30.
 ρέγες, et ρῆγες, reges 51.
 ρέγω 61.
 ρεῦμα ποταμοῦ 6.
 ρῆσις 56.
 ρίον poeticum vocabulum 54. Ρίον loci nomen 55.
 ρίπτειν σκέλος, δέραν 118. 119.
 ριφή 118.
 ροῖσσον vox onomatopoetica 135.
 ροφεῖν vox onomatopoetica 136.
 ροχθεῖν vox onomatopoetica ibid.
 ρόγω 61.
 ρύομαι cum notione liberandi, sive extricandi 6.
 ρυππαταὶ εἰπεῖν 52.
 Σ.
 σ et γ confusa xix. σ et θ literarum affinitatis 109. 121.
 Σαβάζιος Διόνυσος 29. 134.

σαβάζω 29. 52. 134. **σαβάζειν** et **ενά-**
ζειν consimilia 29.
σάβοι 29. 134.
σαβοῖ 29. 52.
σάλασσα, θάλασσα 121.
σαξόν 35.
Σαρδίανὸς pœnultimam producit 13.
σάώ pro θάώ 121.
σαξωτὸς 35.
σὶ 52.
Σίβυλλα 121.
σίξω 52.
σικινοτύρβη 114.
σιδρ 109. 121. 146.
σκαλαθρόβα 108.
σκληρὸς βίος 63. 144.
σκολιὰ ἐθνυμήματα 63.
σκολίδος, *curvus*, circa labrum in flexu, de
tibie ligula 43.
σόξω, σώξω 35.
στάσιμον 16. 129.
στείχειν, βαδίζειν, &c. ἐπὶ κώμου 12. 46.
138.
στέλλειν 25. στέλλειν et στέλλεσθαι ἵστα
ibid. στελάμενος h. e. πλεύσας 133.
στόμβος 121.
στορεῖς 147. 148.
στρόμβος 121.
στρόψω, στρώψω 35.
στρωτὸς ibid.
συγγνωτὸς, συγγνωστὸς 36.
συθεῖς et ἐσθυθεῖς confusa 112.
σῦθι, σύμενος, tanquam a σῦμι ibid.
συκίτης Διόνυσος 119.
συμβολὴ, *symbola* 102.
σύμεναι et δύμεναι confusa 112.
σύμενον et ἐσσύμενον confusa 106. σύ-
μενον et θύμενον confusa ibid.
συνάγειν, vel κτάσθαι, μίσος 57.
συνεξανόντων, subaudiito ὀδὸν, δρόμον,
πορείαν 12.
σύρβα adverb. 109.
συρβάσας, συρβάζυττα ibid.
σύρβη 108. 109.
σύρρομαι de fluviis 6.
σφαῖρα de sphæra astronomica 65.
σφίγγειν λόγους 64.
σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον 17.
σωτὸς 35.

T.

τ. et **γ.** permutata xix. **τ̄** (έξηκοντα) et
τ̄ (τῶν) confusa ibid. **τ.** et **λ.** permutata
77. **τ.** et **π.** confusa 110.
ταμίας, *custos* 60.
ταμίη, *prima conda*, *cellaria* 59.
τάρβη, τάρβος 109.
τάρχη ibid.
ταυτοφωνία xvii. xviii.
τεθωμένος 7.
τέκμαρ, τέκμωρ 67.

Τελαμών, *scolium* sic dictum 49.
τέμεθον, vel potius τέμετον, *Xolicum* 102.
τεσσαρεσκαιδεκαστόλλαβον Σαπφικὸν et
Αἰολικὸν metrum 43.
τετραχθόν non onomatopoeticum, sed ad-
verbium epicum, vel potius antiquum
136. Doricæ originis ibid.
Τήτος dictus Anacreon 140.
Τιμόσεορ 121.
τιναχθεῖς, ἐκπληγθεῖς 60.
τλῆθι 112.
τὸ δεῖ ήπιον, *semper lenitas* 47.
τορύμων vetus verbum 109.
τραγῳδίαι antiquioris generis 106.
τραχυνφωνία 136.
τριχθάν vox onomatopoetica, ut Gram-
maticis placet ibid. revera adverbium
epicum, vel potius antiquum ibid. Do-
ricæ originis ibid.
τρόψω, τρώψω 34.
τρίπανον 118. 147.
τρωτὸς 34.
τύμπος 121.
τύρβα adverb. 109. τύρβάζω ibid.
τύρβη 108.
τῶν νῦν, *nunc hominum* 47.
τῶν πρίν κακῶν, *ante malorum* ibid.

Y.

ν et **β** confusa 107. **ν** et **ι** confusa 143.
νύρδος βίος 63.
νύμνατος 50.
νύμνειον 40.
νύμην 39. 40.
νύμνοπόλος 39.
νύπεκ 25.
νύπτρόται κακῶν 114.
νύπτὸν πλατάνῳ et πλατανίστῳ, de statua
sub platano posita 19. 130. ὑπ' ἔρωτι
minus Græcum 10. ὑπ' ὁφρύσι μει-
διῆν 7.
νύποκαίσθαι τίνος 10. νύποκεκαυμένος
ἔρωτι ibid.
νύπτρχημα 105.
νύπτρχηματικὸν carmen 106.
νύπτρυπανον 147. seq.
νύφην 40.

Φ.

φαίνεσθαι pro ἔρχεσθαι 64. 144.
Φαλερίνος 141.
Φέρεκλος 13. 129.
φεύ 52.
φεύγειν et μένειν sibi invicem opposita
22. 132.
φεύζω 52.
φθείρεσθαι, *vagari* 70.
φιλεῖ, *solet* 115.
φιλεία vox nulla 102.
Φιλόξενος 62. 141.
φορβειά 12. 45. 46.
φρήν καὶ θυμός 100.

X.

X et a confusa 132.
Халмádes 101.
*Хáлкis Bacchi nomen ibid. tralate *merum** significabat ibid.
χαλíφρων ibid.
χάλκεον τιθέναι, λεγάναι, &c. 18. 19. 63.
Халкиóπη 47. 50. 63.
χέσιν φωνήν, δύφην, &c. 117.
Хίου et Кίου confusa xx.
χλαιίνω, calefacio, de amore 65. ejus ante pœnultimam anceps ibid.
χλιδai, deliciae, vel potius *cincinni delicati* 68. pœnultimam produxit Pseudo-Phocylides, quæ apud probæ note scriptiores semper brevis est ibid.
χοράλλαι, sive *αὐλῆται* 114.
χορδή, *chorda musica* 47.

χοροστασία vox meliore Græciæ ævignota 56.
χρᾶω 66. 150.

Ψ.

ψάλλεσθαι, citharizantem aliquem auscultare 54.
ψυχοφράγειν, ψυχοφράγης 60.

Ω.

ω et οι confusa 117.
ὦ 52.
ὦζω ibid.
Ὄκεανον Homericum de Nilo flumine perperam intellexere nonnulli 143.
ων et ον confusa 128.
ὤριν, ὥρνομαι 61. 108. *ὤρίσθαι, λετον* *clamorem tollere* 62.

INDEX LATINUS.

A.

A, ab, ejus præpositionis usus quidam 10.
ab unguiculis, *a teneris unguiculis* 18.
 57.
absterni 102.
Accii locus vindicatus 147.
actus ab ἀκτῷ obs. unde ἀκτέος 35.
actus 68.
ad vinum, παρ' οἶνον 116.
 Adjectiva in os terminata, et per tria genera declinata, pro trium terminacionum adjectivis ab editoribus quibusdam perperam accepta 5. 22. Adjectiva verbalia, duplicitis terminationis, qualia sunt γνωτός et γνωστός, εἰλαυτός et εἰλαυστός, &c. 33. seq. Quæ in ros desinunt, alteris antiquiora ibid. et ab Homero, Pindaro, Æschilo, itemque Sophocle, unice usurpata 34. seq. et ab Euripide in choricis, non autem in dialogo 36. 37. Adjectiva verbalia passiva, duplicitis potentiae, in ros 36. quorum pars etiam alteram significationem amisere ibid. Adjectivorum in *os* terminatorium activa significatio 38.
 Adverbia substantiva 55. Adverbium substantivum compositum ibid.
Ægino, Archelai cellaræ nomen 18.
ælinus, vel *ælinos* 49.
Æoles aspirationem neglexere 109. 127. 128.
Æschyli locus illustratus 109. lacuna suppieta 150.
æstuarie, in amore 145.
Æther de Jove 56. 140.

Agni primogeniti, Angl. *firstlings* 18. 62.
Agriopa, quæ Virgilio Eurydice 1. 6.
ah! ex *ai* oriundum 49. nusquam geminatum reperitur, ut neque *ai* apud antiquiores Græcos ibid.

αιο δῖαιματικῶν dictum 38.
Alcæus 2. 52. Alcæi loca explicata xx.
 112. In Alcaïcis versibus, inque ceteris strophicis, eam legem servarunt Græci, et ex eorum imitatione Horatius, (in unicis Sapphicis fortasse taxandus) ut in stropharum fine sæpenumero sive levius pungerent, seu, missa prorsus spirandi intercapidine, id agerent, ut ex una in alteram stropham incurret retr. XVI.

actus ab ἀλλοι 149.

Amnitæ 111.

amo ab ἀμάω, ὡ, 146. amare ab ἀμᾶσαι ibid. *amatus sum, amatus es, &c.* a Latinis periphraستice dictum, ex Æolum consuetudine 35. *amat*, solet, φιλεῖ, θέλει 116.

Amor ἡνίοχος 20. 64.

Amycli populus et Sparta 41.

Anacreontem et Sapphonem contemporaneos esse finxit Hermesianax 2. 53.

Anastrophe 62. 138.

ante mala, τὰ πρὶν καὶ 47.

Antimachus, poeta Colophonius ibid. 82. ejus carmen Lyda, de amicæ nomine, inscriptum xix. 13. 134. Lyda Antimacheæ loca nonnulla 129. 134. Thebaïs Antimachea xix. Antimachi emendatio Gaisfordiana xviii. 155.

Antiopa, Cereris sacerdos, a Museo adama-
 tata 7. immatura morte prærepta, a
 qua eam ne pietas quidem sua, officium-
 que deæ sedulo præstatum, servare po-
 tut ibid. Melissarum una 8.
Apello antiquum pro Apollo 146.
Appia, subauditio *via* 58.
Archaimus poeticus 34.
Archelaus 3.
Archilochi interfector 8. *Archilochi* lo-
 cus vindicatus 120.
Archimedes sphæra astronomicæ inven-
 tor, quam Anglice dicimus *an orrery*, 65.
Archippa Sophoclis amica 16.
ardere, h. e. amare, cum accusativo 43.
arsit in illa ibid.
Aristippus philosophus, Cyrenæus 4. Co-
 rinthum navigavit, ac Laide scorto
 usus est 22. ejus cum Diogene disputa-
 tio de Laide 132.
Arundinum proceritas 25. 133. Cf. Virg.
 Georg. iv. 478.
Ascra, Ascriæus 8.
Aspasia. Vide Socrates.
Athenæus illustratus 105. vindicatus ibid.
 113. Athenæi codex Palatinus cum
 editione Aldina sæpius consentit 146.
Attica apis audiebat Sophocles 3. 15. 55.
 itemque Xenophon 55.
Attica dialectus Homeri temporibus non-
 dum nata 37.
Atticisms Hermesianacti perperam obtrusi
 5. 9.
audio ab *ἀντίω* 144. 147. *audire* ab *ανδι-*
σται 147.
Auge, puella Macedonica, cuius in hono-
 rem fortasse scripsit fabulam ὄμώνυ-
μον Euripides 72.
Auratus laudatus 24.

B.

Bacche nympha 111.
Bacchus Ægyptiæ Osiris 119. *Bacchi*
 sacra peragebant Annitarum uxores,
 more e Græcia illuc advecto ibid.
Bachius notatus 13. bis, 21. 22.
Barkerus laudatus xiii.
Bastius notatus xx.
Bekkerus notatus 112. 114.
Bentleius laudatus xiii. notatus 43. Bent-
 leii locus a Porsono adumbratus 84.
Bergmannus notatus 82.
Bion, Vitarum scriptor 80.
Bittis, Philetæ amica, Battis audit Ovidio
 et Propertio 19.
Blomfieldius laudatus 53. 70.
Brome nympha 111.
Bromius Bacchi nomen 110. adjective
 usurpatum 111.
Brunckius laudatus 113. notatus 52. 112.
Burgesius laudatus xi. xiii.

Burmannus notatus 31. 83.
Byronus laudatus xvi.

C.

Cabarni xviii. 134.
Callimachus explicatus 10. 149.
Callinus pentametri inventor 43.
Cami fluminis cum Styge comparatio 69.
Canterus, vel potius Joannes Auratus,
 laudatus 24.
Cantus cygneus 107.
Capistro vel camo ora sua muniebant ti-
 bicines, ne nimio flatu labia scinderen-
 tur 12. 45. *Marsys* capistrati figura
 13.
car 156.
Carcinus 105. *Pratinæ* æqualis 146. ab
 Aristophane jam senior, cum filiis suis,
 sæpius deritus, etiam ob nomen, quod
cancer denotabat ibid. ejus Fragmenta
 ibid.
Carmen ὑπορχηματικὸν 106. *Carminum*
 generis, quod Græcis παρακλαυσίουν
 audiebat, exempla nonnulla 115.
Casaubonus notatus 10. 14.
Cassii adipem pro Cassium obesum 67.
Cassiterides insulæ 111.
Catalogus mulierum, sive Magnæ Ecœæ.
 Vide Hesiodus. *Catalogus* meretricum
 18. amatorius 23.
Celeus 30. 134.
cellaria, κελλαρία, ταρίη 59.
Cerberus 1. 26. 133.
Cethegi temeritatem pro Cethegum teme-
 rarium 67.
Chærephon 66.
Chalciope 47. 50. 63.
Charontis cymba 1. 5. 6. vociferatio 6.
Chancerus a Scottio adumbratus xv.
Chelidonismus 115. a Mitchellio Anglicis
 versibus redditum ibid.
Chordæ musicæ Homerice ex ovium in-
 testinis factæ 47. 48. *Chordæ* musicæ
 lineæ notionis absurditas 48.
Chorus canentium, ex veterum instituto,
 prærie solitus est, tibicines vero succi-
 nere 104. 105.
Cinesias διθυραμβοῦς 113.
circumfluentes eloquentie copiae 20.
Clarkius notatus 53.
coax 156.
Cocytus 1.
celum, celi convexa 65.
Colonus scopulosus 17.
Colophon urbs Ionie maritima 2. 3. 62.
 fecunda bonis poetis edendis 82. a Ly-
 simacho eversa ibid.
Columbae scopolis innidificantes 17. Co-
 lumbarum sylvestrium non est pro-
 prium gregatim convolare, que in ar-
 boribus sepibusque nidificant ibid.

Comissatio 12. 46. 114. 115. 147. Commissatum ire 12. 46. 138. Comissatum moris fuit, dum fores puellarum sibi dilectorum pulsabant, tibias simul inflare convenienter ei quod agebant 114.

Commentarii sacri 8.
componere pro sepelire 139.
contendere, tendere 40.
Corayius notatus 10.
cordatus, catus, πεπνυμένος 40.
Cos 63.

cra vox nulla 156.

Crais 131.

Cumberlandius notatus xiii. xiv. xv.
custos ac præses fere synonyma 27.

Cyclops 62.

Cynthia inscriptus est Propertii liber primus 23. 83.

Cyrene, de quantitate 68. 145.

Cythera, orum, et Cytherea, α, 143.

Cytherea ab Aeolico Κυθέρη recta descendit ibid.

D.

Dammius laudatus 37. notatus 122.

damnum unde ductum 132.

Darnaudius notatus 119.

Dativi casus usus quidam 12. 133.

*datu*s a δατὸς Aeol. δατὸς 35.

Davyus laudatus 48.

Demochares 66.

desiderium 139.

Deus princeps sui quisque generis dicebatur 2. 9. *deus ille noster* Plato 9. *deus ille Maenius*, de Homero ibid.

devictus et *devinctus* confusa 144.

devincio, de amori vinculis ibid. *devincitus* et *devictus* confusa ibid.

Dièresis punctis carent nonnulli optimae nota MSS. eaque pro rorsus ignorarunt veteres Græci x. An ηι, absque dièresis punctis, bene scribant hodierni editores Germanici ibid. xi.

Digammi in locum γ' sèpius infersere scriptores librarii 38. 39. Digammon supprimit apostrophe 120. Digammo utebatur Epicharmus 122. Digammo voces olim insignata hiatum sèpius faciunt apud epicis carminis studiosos poetas recentiores 127.

Dii reges ab Ægyptiis dicti, e quibus in Græciam fluxit hic appellandi modus 122.

Dindorfius notatus 13. 77. 105. 120. ix. x. xi. xii.

Dioscuri 122.

durus 22. 131. *dura cupido, famæ, religio,* &c. ibid. ibid.

dissociabilis pro dissociatus 135.

Dithyrambus Bacchi cognomentum 119.

120. item cantilena in Bacchi honorem 49. 120. primam producit 120.

Dœringius notatus 116.
donum qui a δάνοις ducunt, in analogiam peccant 131.

Doricam formam Heiodo intulit Scholiasta Pindari 23.

Drydeni locus a Porsono adumbratus 85.
Drydenus notatus xv.

ductor Thalœ, ἡγήτωρ μελέων 113.
dura vita 63.

E.

Editor Anonymus Hermesianactis notatus 8. Editor notatus 53.

egerere dolorem 67.

Elegiæ inventor Mimnermus 2. 11. 43.
Elegos nec scripsit, nec scripsisse potuit, Hesiodus 8. Elegiacorum versuum Græcorum cum Latinis comparatio xvi.
Elegum metrum 43.

Eleusinum 134.

Eleusis in Attice ora sita 28.

Elmsleii sententia de adjectivis, duplicitis terminacionis, γνωτὸς et γνωστὸς, κλαυτὸς et κλαυστὸς, &c. 35. qui tamen formam in τοις desinentem unice Atticam esse prius credebat ibid. a Triclinio, ut videtur, deceptus 37. Elmsleius notatus 76.

Emendatio Wyttenbachio-Porsoniana 21. 85. Vide Kidd. Pref. ad Porson. *Tracts* p. xxvi.

Eccæ Hesiodea a nonnullis scriptoribus tanquam sublestæ fidei citantur 24. Eccæ Hesiodeas imitatus est Sosocrates Phanagorita ibid. itemque Nicenetus Samius, sive Abderita ibid. et Phanocles 133. Eccæ ob oculos habuisse videtur Propertius 24. Vide Hesiodus.

Eccæ ab Hesiode adamatas fuisse finxerunt posteriores poetae 2. 23.

Ephyra vetus nomen Corinthi 22. inter Ephyram et Corinthum distinguit Simonides 68. in unum coaluere haec duæ urbes ibid.

Epigramma apud Eustathium explicatum 51.

Ernestius homo, judice Toupio, in literis Græcis plane hospes 149.

ero, eris, erit, &c. Aeolibus ἐρω, ἐρε, ἐρητη, &c. 146.

Errores aliorum rectam aliis viam aliquoties commonstrant 69.

Etymologus Gudianus explicatus 61.

Etymologus Magnus a Christianis interpolatus 55. notatus 66. Etymologiæ Magni exscriptor Etymologus Gudianus 58.

Euphonnia 147.

Euripides a canibus discriptus 3. 129. quam tamen de ejus morte narrationem

refellit Addæus 18. *μισογύνης* 3. 57.
Euripides scriptor gravitatis antiquæ
parum studiosus, quique verbis e me-
dio sumtis perpetuo utitur, ut ad hu-
mili et abjectum dicendi genus pro-
pius nonnunquam accedat 36. Inte-
grum senarium Euripeum in suas
partes traxit Diphilus 20. Euripides
laudatus 43. explicatus 41.

Euryppylus, rex Cœus 63.
Eustathius notatus 52. 136.
evaē clamo 29.

F.

Fabulæ Ovidianæ de Cyclope et Galatea
origo 62. Aeschylea de Prometheo
igneum, in ferula inclusum, surripiente
148.

Falerni vis tanta fuisse dicitur, ut solum
vinorum flammam accenderet 141.

famula, ministra, satelles 114.

Ferula 148.

fibula de tibicinum capistris dixit Grotius
46.

Ficus, una cum foliis ficolneis, a pueris,
carmina quædam probrosa occentantibus,
in honorem Bacchi circumferebantur
119. ficus inventor Bacchus ibid.
ficus Inda ibid.

Figura σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον
appellata 17.

flagelat Anglicum unde ductum 45.

flagrans amor, furor, pavia 65.

flamina, flatus, in re musica 42.

Flaminia, subauditio via 58.

Florens Christianus notatus 146.

flute Anglicum unde ductum 42.

folium a φύλλον 149.

Formæ antiquæ apud seriorum temporum
poetas servatae 35. 41. Ionicæ in scena
Attica latitantes 67. a Grammaticis
fictæ 102.

fractus a βράκτῃ Eol. pro ῥηκτῷ 35.

Friedmannus laudatus xix.

fugere, nec manere 22.

fundere loquelas 117.

furor, flagrans amor, pavia 65. *furor
lucri* 144.

G.

Galatea a Philoxeno amata 3. 62.

gaudeo a γαῖῳ, inserto d 34. 144.

Genitivus positus ex more Græcorum so-
lemani, ut in formula ἐργῶν τίνος 10.

Gnathene meretricis disterium 147.

Grammaticorum ineptæ derivations 101.
108. 110. 120. 122.

gravis adversarius, graves inimicitæ 46.

Grayius laudatus xv.

Grotius Vir magnus 85. in vertendis poe-
tarum Græcorum Fragmentis sepe ac
multum peccavit 86. laudatus 114.

Guyetus laudatus 49. 61. notatus 109.

H.

Harmodius scolii nomen 49.

Hedera comam cinxit Bacchus 121.

Heinrichius notatus 10.

Hermannus inter γνωτὸς et γνωστὸς di-
stinctio 35. quæ etiam si vera sit, γνω-
στὸν in Soph. (Ed. R. 361. stare non
potest ibid. Hermannus, dum inter
γνωτὸς et γνωστὸς lata via distinguit,
oblitus fuisse videtur adjectivorum
verbalium passivorum, duplicitis potentiae,
in τοις 36. Hermannus laudatus 7. 10.
115. 152. notatus 5. 13. 35. 36. 70. bis,
77. 127.

Hermesianax Colophone natus 82. Phi-
lette disciplina usus est ibid. ad Elegos
scribendos ingenium contulit 83. tum
styli, tum etiam metri, epicis maxime
studiosus 5. 9. ejus amica Leontium
xiii. 18. 23. 83. de cuius nomine tres
libros Elegiarum Λέοντιον inscripsit
18. 23. 83. quorum ratio ea fuit, quam
in Ἡοΐας μεγάλαις consecutus est
Hesiodus vii. 23. Leontii Hermesianactis
Fragmentum corruptissimum
pronunciat Porsonus 4. 84. varia ejus
editiones 4. ejus particula a Fawkesio
versa 126. Hermesianactis ætas 5.
21. 82. scripta 83. ἀναχρονισμὸς 53.
Locutiones Hermesianactis 9. 15. 20.
60. Hermesianax paulo negligenter
in iisdem vocibus, vel locutionibus, re-
petendis 130. Hermesianactis loca vin-
dicata nonnulla 20. bis, 127. bis, 129.
130. Hermesianax alias, athleta, et
ipse Colophonius 83.

Hermobius et Pherecles Mimnermi riva-
les 2. 13. 129.

Hesiodus, Cumis natus, Bœotus dictus a
sede postea electa 8. Ascreus ibid.
doctrinae, si quis alius poeta antiquus,
variae ac multipliciis 137. ex intimis
sacerdotum latebris multa collegit ibid.
ejus Magnæ Ecœ vii. 8. 23. 24. 132.
133. sic dictæ, quod singula similiti-
dines a vocibus ἡ οἵη inciperent, ut in
Homéri Bœotia factum cernimus, et
apud Hebræos in Pentateuco 23.
Hesiodi Scutum Herculis nihil aliud
est nisi Ἡοΐας μεγάλων Fragmentum,
sicut Græcis in Homero Αἰται, et apud
Latinos Somnum Scipionis dicitur 24.
Hesiodi locus, qui, ut credibile est,
Ecœs pertinebat ibid. Hesiodus elegos
nec scripsit, nec scripsisse potuit 8.
post Homeri ætatem floruit 156. varia
eius opera 24. 137. Hesiodi locus ex-
plicatus 24. Hesiodus notatus 141.
Hesione Promethei uxor 70.

Hesychio, contra literarum seriem, obtrusa vocabula corrupta 29. 39. 59. 111. 140. In emendando Hesychio, parvi habendam esse VV. DD. in alphabetico ordine conservando nimis exactam diligentiam 29. 59. Hesychius notatus 31. a Christianis interpolatus 30. 116. 147. Hesychii loca vindicata 119. 137. 140. 142.

Heynius notatus 25. 59. 68.

Hiatus 39. 127.

historia 137. de narratione fabulosa 138.

Homeri carminum suavitas 9. 128. Homerus δαιμῶν μονοποτόλων, et θεῖος Ὄμηρος, et θεσπέσιος, et ὁ θεότατος, et deus Μεσονίος dictus 9. Homerum in Ithacam insulam, Penelopes amore, navigasse finxit Hermesianax 2. 23. Homeri Boetia, sive Nauium Catalogus 23. ejus Λιται 24. Homeri locus vindicatus 68. locus Il. B. 317. explicatus 19. spuria 141.

Homoeoteleuton 40. 114.

honeflower, honeysuckle, &c. Anglica vocabula, cum Graeco μελιλύτρος conferranda 45.

Horatius vindicatus 43. culpatus xvii.

I.

Ialemus 49.

Icarus, qui Homero Icarius 9. 41.

Ignitabulorum ferulaceorum inventor Prometheus 148.

ignotus pro ignobilis 135.

Ilgenius notatus 8.

illacrymabilis pro illacrymatus 135.

impia Tartara 127.

implore ceras 139.

Impudici sunt loquaces 150.

infected, Engl. impracticable 135.

innons i. q. innocuus 69.

Instrumenta lignea, ex quorum collisione ignem antiqui extuderunt 147. seq.

Interpunctionis minutioris utilitas ix.

invictus, Engl. invincible, impenetrable, &c. 135.

Ionismi veteres 32. 34.

Iota adscriptum xi.

Isidorus notatus 132.

Isthmus 4.

Ithaca saxosa 71. Ithacæ solum tenuerunt 2. 39.

ivy Anglicum, unde ductum 153.

J.

jacere caput 119.

jactare comam ibid.

Johnsonus notatus 45. 116.

Jupiter aethereus i. q. aether 17. 56. 140. Jupiter Olympius 56.

K.

Kiddius notatus 129.

know vocabuli Anglici cum Graeco γνῶσθαι, et Latino novi, affinitas 34.

kuss Anglicum, et recentius kiss, a κύνσαι 116.

L.

Lais meretrix Corinthia celeberrima 4. 22. 68. delicata 22. 68. Laide usus est Aristippus 22.

Lamynthius 155.

Larcherus notatus 131.

laurus, λαῦρος et λαυρώς 58.

Lectum promontorium 55.

lectus a λεκτός 35.

legere a λέγεσαι (λέξαι) 146.

Lennepius laudatus 7. notatus 13. 57.

Lentuli somnum pro Lentulum somnolentum 67.

Leontium. Vide Hermesianax. Leontium, Epicuri amica, Hermesianactea posterior xiv.

Librarii error circa Homerum satagentis 129. in Demosthenem intenti ibid. Librariorum errores, circa alios scriptores satagentium, ad ridiculum sepius vergunt ibid.

limbus unde ductum 121.

Linguae uniuscujusque vocularum antiquiorum vestigia apud poetas potissimum indaganda 34.

linum pœnultimam producit, contra Graecorum morem 52.

Linus poeta 47. Calliope, aliis Uraniae, filius ibid. 49. 50. diversus ab illo, qui Herculem literas docebat 50. Maneros Ägyptis audiebat 48. Lini tres 47. 50. Linus carmen, quo mortem Lini deplorabant ibid. 48. Linus pœnultimam producit, more Graecorum 52.

Loca corrupta non Criticum solummodo, sed et Poetam, cum Critico junctum, postulantia 72. Loca tria insignia parallela, a Shakspearii editoribus hoc usque prætermissa 5. Loca, quo convenientes philosophabantur 22. 68.

Locutiones Hermesianactæ. Vide Hermesianax.

loose Anglicum a λαῦσαι 116.

Lotos arbor 44. ejus usus varius ibid. pro tibia ibid. lotos solida 45. lotos adunca 11. 44. lotos Phrygia 44. 117.

lusciniole de muliere loquaci 53.

Lyceum a Λύκειον Äolico, et Dorico, recta descendit 143.

Lyctum, pro Lyceum, probat Gellius ibid. Lyda, Lyssa filia, Antimachi amica, 2. 13.

Vide Antimachus. Lydam alteram et vetustiorem amatam Lamynthius 155.

Lyra, quam vocant, Aeolica 43.

Lyses 47.

M.

Macēdo et Macēdo 140.

Macedonica vocabula 132. in lingua Macedonica temporum vel antiquissimum Græcismi passim scatent ibid.

Machinæ vapore motæ 73.

Maittairius notatus 40. 60.

Maneros Ægyptiis audiebat Linus 48.

Marsyæ capistrati figura 13.

melior ad mel referendum est, ut proprie sit Anglice *sweeter* 128.

Melissa 56.

Melisse 8.

memordi antiquum pro momordi 146.

Menagius notatus xv. 80.

Mendici, sive agyrtae, θυροκόποι dicti 115.

meneo antiquum pro moneo 146.

mens animusque 100.

Messa urbe Laconie maritima, columbis abundans, adeoque scopolosa 17.

methu vocabulum a Phœnicibus fortasse in Cambriam inventum 101.

Metrum antispasticum 107. 108. dactylicum 107. trochaicum ibid. Asclepiadeum majusculum 112. τεσταρεσκαιδέκατύλλαβον Σαπφικὸν et Αἰολικὸν 43.

Miltoni locutio *the brow of heaven* 28.

Miltoni locus cum altero Hermesianacis mire quadrans 62. Locutio Miltoniana to build the lofty rhyme unde ducta 15. 129.

Mimnermus poeta Colophonius 2. 42. 43.

Smyrnæus dictus a sede postea electa 8. elegiam invenit 2. 11. 43. ejus carmen elegiacum Nanno, de amice nomine, inscriptum 11. Mimnermi Nannonis versus aliquot exstant apud Athenæum, Stobæum, et Strabonem ibid.

ministra, satelles, famula 114.

mistus a μικτός 35.

Modi tibiales 114. 115.

molles elegi 10. *molles versus* 42. *molles vita* 27.

moneo a μενέω obs. 146. monere a μενῆσαι ibid.

mora unde ductum 130.

Museus 1. χαρίτων ἡρανος, ob carminum suavitatem, audit Hermesianacti ibid. 27. ejus Oracula 128. Poema de Herone et Leandro, quod sub ejus nomine circumfertur, ad tempora Nonni Panoplitanis sicc. V. demittendum 27. Pseudo-Museum Anglicis versibus reddidit Christopherus Marlowe, itemque Fawkesius ibid.

Musgravius notatus 110.

N.

Nanno Mimnermi amica et αὐλητρις 12.

Mimnermi carmen sic inscriptum. Vide Mimnermus.

natus a γνωρὸς obs. unde γνήσιος 35.

nemo ex ne et hemo 32.

Nightingale Lane ex Anglo-Saxonico Cnihle-na-gild land corruptum 134.

Nilus olim Ægyptus dictus 143.

Nonius notatus 132.

noti, orum, γνωτοὶ 33.

notus a γνωρὸς 35.

nullus ex ne et ullus 32.

nunc hominum, τῶν νῦν 47.

nuptui dare, in matrimonium dare, &c. πορεῖν 57.

O.

Ode Sapphica, auctore Gul. Edv. Pretyman Tomline 56.

Œagrius Orpheus 133.

Onomatopoeticum, e sono factum 136.

Oracula a poetis conficta 8. 128. Oraculorum responsa etiam antiquioribus temporibus aliquoties metro iambico conscripta 66.

Orpheus 1. 26. 133. antiquissima Dorica lingua usus est 26. Orphica spuria ibid. Orphica edidit Hermannus ibid. Orphicis usus est Ovidius 120.

Ossa fossilia 74.

Ovidius vindicatus 120.

P.

pactus a πακτός Aeol. pro πηκτός 35.

Pœan 48. 49.

Pan αἰγοκέρως et κριοπρόσωπος dictus 80.

Pantologia 74. infesta Musis 150. Pantologoi hodiri 51. 66. 73.

Parthenius explicatus 10.

Participia præterita passiva vetera, retracto accentu 61.

pausa 116.

pause Anglicum a παῦσαι ibid.

Penelope. Vide Homerus.

penetrabilis activa significatione 135.

Pentateuchus 23.

peposci antiquum pro poposci 146.

Perfectum passivum ignorarunt Graeci antiquiores, et ex eorum consuetudine Latini 35. Vide amo.

Pergamea, Pergamia, vel Pergamus, inter urbes Sardes metropolim circumiacentes 14.

Pergamus Cretæ urbs, Straboni ac Scylaci Περγαμία, Virgilio *Pergamea*, nisi forte *Pergamia* rescribendum sit ibid.

Pherecles et Hermobius Mimnermi rivales 2. 13. 129.

Philetas poeta Cous 3. 19. 63. 82. alias (ut mihi quidem videtur) Grammaticus et glossographus 19.

Philoxenus 3. 60. 62. 141. scripsit carmen titulo Κύκλωψ 62. 73.
 Phoenix Colophonius 82.
 Photii verba in Lex. Rhet. Bekker. de-
 curtata 29. Photii locus ab Etymologo
 Magno exscriptus 40. Photium ex-
 scriptis Suidas xviii. 22. 28. 137. 141.
Phryx tibicen 117. *Phrygiatibia* 44. Phry-
 gium carmen 117. Phrygia saltatio
 116.
Pieris 107. 113.
Pindarus explicatus 62.
Platanus 3. 19. 130.
platea a πλάτεα Ζολ. pro πλατεῖα 58.
Plato illustratus 64.
Plauti locus vindicatus 59. *illustratus* 47.
Pleonasmus 136.
 Poetæ sacerdotibus olim in magna gratia
 fuere, quorum in usum multa de die in
 diem collegerunt, inque Commentarios
 digesserunt, inde sacri dicti 8. varias
 urbes, tibicinum more, quos *les troubadours*
 vocant Francogalli, antiquitus
 peragabant ibid. 14. *αιδοπόδοι, ιμυνοπόδοι,* et *μουσοπόδοι* dicti 39. ora-
 cula configabant 8. 128. Poetæ Colo-
 phonii 82.
ponere pro sepelire 134. 138.
porrectus ab ὄρεκτὸς 35.
Porsonus laudatus xiii. 22.
portæ jecoris 149.
posterus ab ὕστερος 35.
 Praepositiones verborum compositorum a
 glossatoribus prætermisso 102.
præces et custos fere synonyma 27.
Pratinas 105. 146. *δρυχηστικός* dictus
 105. tragedias scripsit generis anti-
 quiorum 106.
Primogeniti agni, Angl. *firstlings* 18. 62.
profundere voces 117.
Propertius librum primum elegiarum
Cynthia inscriptis 23. 83. Hesiodium,
 in Magnis Eeis, ob oculos habuisse
 videtur 24. ejus locus explanatus 26.
Prosoopoepia 18. 52. 72. 130.
Proverbia Anglicæ xvi. 24. 72.
Pseud.-Æschylus 56.
Pseud.-Anacreon 31. 106. 117.
Pseud.-Hesiodus 76. 143.
Pseudo-Linus 144.
Pseudo-Musæus 27. 65. Vide *Musæus*.
Pseudo-Phocylides notatus 68.
Pseudo-Sappho 53. a Fawkesio versa 140.
Pseudo-Theocritus 138.
pulmo Latinum ab Ζολico πλεύμων
 32.
purpureus, h. e. splendidus, nitidus 145.

R.
ramus ab ὄραμνος 61.
rarus unde ductum 128.

Reges pastores populi dicti, petita locu-
 tione ex Ægypto 123.
rego ab ὄρέγω 61.
repositos, h. e. sepultos 138.
 RÈS ANGUSTA DOMI, hominum litera-
 torum laicorum pestis xiii. 58.
Rharus, Triptolemi pater 30. vel avus, re-
 ferente Suida ibid. Rharia Ceres, sive
 Rharias 7. 30. Rharius campus ibid.
 ibid. 128.
Rhium 55.
Rizzii pictura, coram Maria, Scotorum
regina, fidibus canentis 54.
rodo, et antiquitus raudo, a βρώσω 34.
rose a βρόδον, omissa β, ibid.
rosus a βρωτὸς 35.
rugio ab ὄργω 61.
Ruhnkenius notatus 9. 19. 133.

S.

S pro TH non potest non accipere balbu-
 tiens quilibet 109.
Sabazius Bacchi nomen 29. 134.
sacerdos, antistes, etiam feminini generis
 30.
Salamis insula, cum urbe cognomine, in
 sinu Saronico, columbis abundans,
 adeoque scopolosa 17.
salio ab δλλω Ζολ. obs. 149.
Samos 3.
Sappho 2. 52. Sapphonem et Anacreon-
 tem contemporaneos esse finxit Her-
 mesianax 2. 53. Sapphicorum versuum
 Græcorum cum Latinis comparatio
 xvii. Sapphicum metrum 43. Sappho-
 nis versiculos apud Hesychium latitans
 153.
satelles, ministra, famula 114.
sceleratum limen, scelerata sedes 127.
Schäferus notatus 101.
Schedæ Pickwickianæ 73.
Schneiderus laudatus 108. notatus ibid.
 109.
Scholia Sophoclis notatus 63. Scho-
 liasta Aristophanis a Suida exscriptus
 29. ejus antiquitas 66. Scholia Thucy-
 didis a Suida exscriptus 55. Scho-
 liorum Homericorum Villoisonianorum
 ambiguas, ubi de accentuum minutis,
 sine accentibus, agitur xi. Scholia Ho-
 merica a Villoisono corrupta xix. Scho-
 liasta in Pindarum, dum Doricum scrip-
 torem tractabat, Hesiodi locum corru-
 pit 23.
Schweighäuserus laudatus 61. 62. no-
 tatus 6. 20. 22. 62. 144. 146.
Scolia 49.
Scuti Hesiodei initii vera interpretatio 24.
Semite ferreae 73.
semper lenitas, τὸ δὲ ἡπιον, τοὐπιεικὲς 47.
Senarius ferme volatilis 106.

servatus a σαφωρὸς 35.
 Servius notatus 132.
servo a σαφῶ 35.
sese ostendat, h. e. accedat, ἐλθέτω 144.
sesum Latini cum θάσσω affinitas 121.
severa vita 144.
 Simonidis Fragmentum a Gaisfordio prætermisso 32. ejus locus illustratus 68.
 Socrates omnium hominum sapientissimus 66. 131. se tamen nihil scire ingenuus confessus est 66. Socratem Aspasiam amasse fixxit Hermesianax 4. 67.
 Solcicimus 22.
 Somnium Scipionis 24.
 Sonus ἀσημος 61. 108. 137.
 Sophocles Attica apis, et καρ' ἔκοχην apis, dictus ob carminum suavitatem 3. 15. 55. Amorem et Bacchum celebravit 15. Theoridem amavit 16. et Archippam jam senex ibid. φιλόμηρος 35. Ομηρικώτατος 36. Sophoclis locum, memorie vitio, depravavit Etymologus Magnus 66. locus CED. R. 361. explicatus 35. 36.
 Sophron scriptor Doricus, veterisque et asperioris dialecti 38.
Spanus vox cadentis Latinitatis 138.
sparrowgrass ex Latino *asparagus* corruptum 32.
 Sphæra 65. Sphæra cœlestis ibid. astronomica, Anglice dicta *an orrey*, Archenidea inventio ibid.
stare vocabulum solenne de statuis 18.
 Statua sub platano posita 19. 130. lapidea serpentis in Aulide, portenti in loco, a sacerdotibus ostentata 19.
staves in fier warm'd, ακόντια ἐπίκαυτα 37.
stavesacre ex Latino *staphisagria* corruptum 32.
 Stephanus H. notatus 30. 40. 44. 51. 52. 55. 109.
ster, stericus, voces cadentis Latinitatis 138.
storia vox cadentis Latinitatis ibid.
story Anglicum, olim de vera historia unice usurpatum 138.
 Stowii locus illustratus 100.
strati a στρόφω 35.
stravi a στρόφω, στρόφω ibid.
striculus vox cadentis Latinitatis 138.
 Sturzii notatus xx.
 Substantia qusedam, primitus participia 52.
 Suidas interpolatus 48. a Christianis interpolatus 58. vindicatus 106.
summa opum vi pro summa ope 67.
sweetcane, sweetbriar, &c. Anglicula vocabula, cum Greco μελιλύτως conferenda 45.
 Sylburgius notatus 135. 155.

symbola 102.
 Synizesis 14. Synizeses Atticæ μη εἰδέναι, μη ὅτι, μη ἀλλά, &c. 32.

T.
 Taciti sunt pudici 150.
tango, afficio, animum moveo 41.
tarantara 109.
 Taylorus vindicatus 81.
 Telamon, scolium sic dictum 49.
temetum vox prisca, i. q. vinum 102. unde ductum ibid.
temulentus ibid.
tendere, contendere 40.
tendo a reiō, inserto d 34.
 Teos per Harpagum capta 3. 54. Teius Anacreon 53. 140.
teperē, ex amore 65.
 Terentius illustratus 47.
 Tetrastichi (Angl. *quatrains*) xv. a Drydeno dilandati ibid. qui in eorum fine semper plene punxit ibid. non autem Grayius ac Byronus ibid. xvi.
 Theano Pythagoras uxor 21. ejus Conjugalia Praecepta 131.
 Theoris Sophoclis amica 16.
 Thierschius laudatus 120. notatus 112.
 Thisbe, vel Thisbæ, urbs Boeotiae, columbis abundans, adeoque scopulosa 17.
thymele 110.
 Thymele celebris saltatrix ibid.
 Tibia *adunca*, vel *curva*, h. e. *ligula*, adunca instructa 43. seq. nam de ipsis tibi intelligi nequeunt haec epitheta, quas rectas fuisse tum ex materia patet, ex qua saepius sunt factæ, tum etiam ex Latino nomine 44. *tibia Phrygia* ibid. *tibia modulate canentes* ibid. tibiarum artifices 147. multos tibiarum artifices aluit Theodorus, Isocratis pater, et inde questum cepit, a comicis (itemque ipse Isocrates) ea de causa derius ibid.
 Tibicina a Francogallis *les troubadours* dicti 14.
 Timochis locus vindicatus 113.
 Tmesis 20. 41. 118.
tortuosum genus disputandi 63.
 Toupius notatus 39. 46. 108. 138.
 Triclinius notatus 37.
tritus a τρώῳ 35.
triumphus, olim *triumpus* 119. *triumphum triumphare* ibid.
tritii a τρῷῳ, τρῷῳ 34.
turba, unde ductum 108.
 Tyrtaeus, Atheniensis, Milesius dictus a sede postea electa 8.
 Tyrwhittus laudatus 77.

U.
uhulare, ululatus, de leto clamore 62.
 Ursinus notatus 83.

V. •

Valckenærius laudatus **xx.**
 Valesius notatus 109.
 Vena porta, vel potius portæ 149.
ventis dare, profundere, &c. 31. *in vento scribere* ibid.
ventitare, φοιτᾶν, πωλεῖσθαι 54. 67.
 Venus Susurratrix 142.
 Versiones reformatæ 88. 124.
 Versus per paria recurrentes 152.
vestit, περιβάλλεται, Angl. *invests, vests* 65.
 Via sub fluvios actæ 73.
 Villebrunius notatus **xx.**
 Villoisonus notatus **xix.**
vincire verba 64.
 Virgilii illustratus 47. 65. 144.
virtus, vis 64.
vis innumerabilis servorum pro servi innumerabiles 67.

Vocabula Græca inter Latina mista 75.
 Vocabula Anglicæ corrupta, tum forma, tum etiam etymologia, penitus exticta 32. 134. Vocabulum ex dictatione effectum 59. ab illiterato lapicida corruptum 140. absorptum 126. Vocabula a libriariis, ut metro utcunque satisfacerent, corrupta 127. In linguam

Latinam illata vocabula Græca, *et* diphthongo *i* mutata, sive Æolibus prorsus ignota fuerunt, sive in Latum senioribus temporibus irrepsere 143.
vocatus de conviva 102.
 Voces factitiae, e soni proprietate confictæ 135. Lexicis adjiciendas 25. 26. 28. 40. 117. 118. 163. Vocabū significatiōnes in Lexicis omissæ 10. 29.
voco a Fokō Æolico obsoleto 51.
vox a Fōks Æolico ibid.

W.

Wakefieldius laudatus 72.
 Westonius laudatus 85. notatus 5. 13. 15.
wife Anglicum, num ex Homericō *Fifis* 78.

X.

Xenocles, Xenotimus, et Xenarchus, Carnici filii, ex quibus Xenocles tragediarum scriptor fuit, cumque Euripide certavit, et palmam semel tulit 146. ὄργυες dicti ob brevitatem corporature ibid.
 Xenophon Attica apis nuncupatus 55. et Attica Mūsa ibid.

INDEX AUCTORUM EMENDATORUM.

A.

Accius apud Nonium 116. 117.
 Æschylus 33.
 Alcæus **xx.** 112.
 Alciphron 118.
 Anthologia Græca 44. 55.
 Antimachus apud Photium xviii. 134.
 Aristophanes 112.
 Arnobius 134. bis.
 Athenæus 114.

C.

Callimachus 14.

D.

Dionysius Periegetes 30.

E.

Epigramma apud Eustathium et Scholiastam Venetum Homeri 51. 139.
 — apud Piersonum ad Mœrin 28.
 Etymologus Gudianus 46. 61. bis, 101. ter, 108. 111. 120. 142. ter.
 — Magnus **xx.** 32. 58. 108. 110. 119. bis, 122. 131. 132. 135. 141. 142.
 Eumelius apud Scholiastam Pindari 59.
 Euripides 37.
 Eustathius 34. 50. 114. bis, 134. 141.

G.

Grammaticus Augustanus 143.

H.

Hermesianax 6. 7. ter, 12. 13. 14. ter, 15. 17. 20. 22. 28. 54. 57. 126. 127. 128. 129. 133.

Hesiodus 23. bis, 24. 133.
 Hesychius 29. 30. 33. 38. ter, 39. bis, 40. bis, 44. bis, 45. 46. 49. 52. 58. 59. 61. 67. 102. 107. 108. 111. 113. 115. bis, 128. 132. bis, 137. quater, 140. 141. bis, 142. bis.

Homerus 25. 34. 38. ter, 59. 60. ter.

I.

Isidorus 132.

L.

Lexes Rheticæ Bekkeri 109.

M.

Marius Victorinus 43.

O.

Orion Thebanus **xx.** 108.

P.

Phanocles 133.

176 INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

Photius xix. 13. 30. 47. 109. 110. 113. 114. 134. 141.	Sidonius Apollinaris 110.
Plutarchus 129.	Sophocles 36. bis.
Pratinas 106. bis, 107. ter, 108. bis, 116. 118. 147.	Suidas xvii, xix. 48. bis, 49. 58. 100.
S.	T.
Scholiasta Apollonii Rhodii 101. ——— Venetus Homeri xix. 48. bis, 142. ter.	Telestes apud Athenaeum 42. Theocritus 38. Thucydides 55.

INDEX AUCTORUM A BURGESIO EMENDATORUM.

A.	I.
Accius apud Nonium 147.	Incertus apud Dionysium 155.
Æschylus 75. 77. 78. bis, 149. bis, 150. 153.	L.
Anacreon 78.	Lucretius 144.
Anthologia Graeca 78.	M.
Archilochus 100.	Moschus 80.
Aristophanes 71. bis, 78. ter, 80. 150. 154. bis, 155.	O.
Athenæus 77. 78. 155.	Ovidius 75. 81.
B.	P.
Bion 77.	Philemon 72.
C.	Philostratus 71.
Callimachus 149.	Photius 155.
Comicus ignotus apud Philostratum 71.	Pindarus 75.
Cratinus 72.	Plato 77. bis, 150. 153. 155.
E.	Plutarchus 153. bis.
Ecphantides apud Aspasion 71.	Pratinas 150—155.
Epigramma apud Eustathium 76. seq. 81. 149.	Priscianus 156.
Etymologus Magnus 150.	Pseud-Anacreon 152.
Euripides 72. 74. 75. bis, 76. 77. bis, 78. 79. bis, 152. 154. 155. bis.	Pseudo-Plato 78.
Eustathius 77.	S.
H.	Scholiasta Aristophanis 78. 80. ——— Euripidis 80. ——— Sophoclis 153.
Hermeianax 69—73. 80.	Sophocles 74. 75. ter, 76. bis, 77. 78. ter, 79. 153.
Hesiodus 150.	Suidas 74.
Hesychius 77.	T.
Homerus 150.	Theocritus 155.
Horatius 75. 81. bis, 152.	Thucydides 81.

FINIS.

LONDINI EXCUDERUNT RICARDUS ET JOANNES EDWARDUS TAYLOR
RED LION COURT FLEET STREET

MDCCXXXIX.

